

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

L V C I A N I

SAMOSATENSIS

O P E R A

GRAECE LATINE

CVM NOTIS SELECTIS

T O M V S I

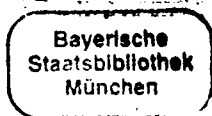
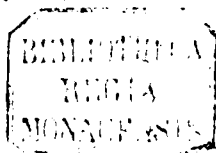
CVRAVIT

IO. PETR. SCHMIDIUS

MITAVIAE

APVD IACOBVM FRIDER. HINZIVM

M D C C L X X V I.

Vix erat necesse, vt nouae huic Lucia-
ni editioni praefationis aliquid adde-
retur, cum neque laudandi commendan-
dique, vt fit, scriptoris adesset materia,
praecepta iam ab aliis, neque de subsidiis,
quae, ad eum vel emendandum vel il-
lustrandum, adhibita sunt, longa deberet
institui oratio. Breuiter tantum indican-
dum est, quam viam sim sequutus in
virorum doctorum, qui in hoc scripto-
ptore studium suum collocauerunt, notis
vel deligendis vel in compendium redigen-
dis. Textus Luciani et Graecus et Lati-
nus repetitus est ad editionem, quae
Amstelodami tomis tribus in quaternis
MDCCXLIII studio *Ioannis Friderici Reitzii*,
post varios aliorum doctorum virorum co-
natus, absoluta est. Notas et obseruatio-
nes haec habet omnium fere, qui Lucia-
num tractauerunt, multas illas quidem et
copiosas, at si verum dicas, Luciano non
multum utiles, neque adeo necessarias, vt

sine illis scriptor intelligi nequeat. At enim verò cum notarum bonitas non ex multitudine, et doctrina, quam prae se ferant, sed ex perspicuitate, et breuitate iusta spectetur, et spectari debeat, id studui, vt ad hanc legem notae deligerentur. Qua de causa omnes fere illas omisi, quae et grammaticam rationem negligerent, et sine quibus, versione adhibita, nemo facile de sensu scriptoris videbatur dubitaturus. In quo, an ita sim versatus, ne, vel necessaria omittendo, vel aliena retinendo, in alterutram partem peccauerim, aequorum peritorumque iudicum sententia edoceri percipio.

Ανεγνώσθη Λουκιανοῦ ὑπὲρ Φαλαίριδος,
 καὶ νεκρικοὶ καὶ ἑταιρικοὶ διάλογοι διά-
 φοροι, καὶ ἕτεροι διαφόρων ὑποθέσεων λό-
 γοι. ἐν οἷς σχεδὸν ἀπασὶ τὰ ἑλλήνων κωμω-
 δεῖ, τὴν τε τῆς θεοπλασίας αὐτῶν πλάνην
 καὶ μωρίαν καὶ τὴν εἰς ἀσέλγειαν ἀσχέτον
 ὁρμὴν καὶ ἀκρασίαν, καὶ τῶν ποιητῶν αὐ-
 τῶν τὰς τερατώδεις δόξας καὶ ἀναπλάσεις,
 καὶ τὸν ἐντεῦθεν πλάνον τῆς πολιτείας, καὶ
 τὴν αἰσχρὰν τὴν ἀνώμαλον περιφορὰν, καὶ
 τὰς περιπτώσεις, καὶ τῶν φιλοσόφων αὐ-
 τῶν τὸ φιλόκομπον ἦθος, καὶ μηδὲν ἄλλο,
 πλὴν ὑποκρίσεως καὶ κενῶν δοξασμάτων με-
 ςόν, καὶ ἀπλῶς, ὡς ἔφημεν, κωμωδία τῶν
 ἑλλήνων ἐστὶν αὐτῷ ἢ σπαθὴ ἐν λόγῳ περὶ.
 ὅμοιος δὲ αὐτὸς τῶν μηδὲν ὅλως πρεσβεύον-
 των εἶναι. τὰς γὰρ ἄλλων κωμωδῶν καὶ δια-
 παίζων δόξας, αὐτὸς ἦν θειάζει, ὃ τίθησι.
 πλὴν ἢ τις αὐτῷ δόξαν ἔρει, τὸ μηδὲν δοξά-
 ζειν. τὴν μὲν τοι φράσιν ἐστὶν ἄριστος, λέ-
 ξει εὐσήμῳ τε καὶ κυρίᾳ, καὶ τὸ ἐμφατικῶς
 διαπρεπὲς καὶ κεχημένος· ευκρινείας τε καὶ
 καθαρότητας, μετὰ τῷ λαμπρῷ καὶ συμ-
 μέτρῳ μεγέθει, εἴ τις ἄλλος, ἔραστῆς· συν-
 ῥήκη

Δίκη τε αὐτῷ ἔτως ἤρμουσα, ὥς τε δοκεῖν τὸν
 ἀναγνώσκοντα, μὴ λογῆς λέγειν, ἀλλὰ μέ-
 ρος τι τερπνὸν χωρὶς ἐμφανῆς ὡδῆς τοῖς
 ὥσιν ἐναποτάζειν τῶν ἀκροατῶν. καὶ ὅλως,
 ὥς περ ἔφημεν, ἄριστος ὁ λόγος αὐτῷ, καὶ
 ἔπρεπὼν ὑποθέσσειν, ὥς αὐτὸς ἐγνωσὺν
 τῷ γελοίῳ διαπαῖξαι. ὅτι δὲ αὐτὸς τῶν
 μηδὲν ἦν ὅλως δοξαζόντων, καὶ τὸ τῆς βί-
 βλε ἐπίγραμμα αἰδῶσιν ὑπολαμβάνειν, ἔ-
 χει γὰρ ὧδε·

Δεκίανός τ' αὖ ἐγραψα παλαιά τε μωραῖ
 τε εἰδώς·

Μωραὶ γὰρ ἀνθρώποις καὶ τὰ δοκοῦν-
 τα σοφά.

Οὐδὲν ἐν ἀνθρώποις διακρίδόν ἐστι νόημα·
 Ἄλλ' ὃ σὺ θαυμάζεις, τῷδ' ἑτέροισι
 γέλως.

ERASMVS Epist. L. 29. Ep. 5. in Lu-
 ciani Somn. *Omne tulit punctum* (ut scri-
 psit Flaccus) *qui miscuit utile dulci.* Quod
 quidem aut nemo, mea sententia, aut no-
 ster hic *Lucianus* est asscutus; qui priscæ
 comoediae dicacitatem, sed citra petulan-
 tiam referens, Deum immortalem! qua
 vafricie, quo lepore perstringit omnia,
 quò naso cuncta suspendit, quam omnia
 miro sale perfricat, nihil vel obiter
 attingens, quod non aliquo feriat scom-

~~_____~~

scommate, praecipue philosophis infestus, atque inter hos *Pythagoricis* potissimum, ac *Platonis* ob praestigias: *Stoicis* item propter intolerandum supercilium, hos punctim ac caesim, hos omni telorum genere petit; idque iure optimo: quid enim odiosius, quid minus ferendum, quam improbitas virtutis nomine personata? Hinc illi *Blasphemi*, hoc est maledici vocabulum addidere; sed hi nimirum, quorum vlcera tetigerat.

ITEM *ibid.* Tantum obtinet in dicendo gratiae, tantum in inueniendo felicitatis, tantum in iocando leporis, in mordendo aceti, sic titillat allusionibus, sic seria nugis, nugas seriis miscet: sic ridens vera dicit, vera dicendo ridet; sic hominum mores, affectus, studia, quasi penicillo depingit: neque legenda, sed plane spectanda oculis exponit, vt nulla comodia, nulla satyra cum huius *Dialogis* conferri debeat, seu voluptatem spectes, seu spectes vtilitatem.

GER. VOSSIVS de philosophorum Sectis p. 57. Lucianus Samofatenfis metuo ne haud satis iusta de causa *α' θεος* apud *Christianos* audiat, Scio *Suidam* tradere eum
ita

ita appellatum, quod in *Christum* debacchetur; verum nusquam in eum maledicus invenitur, praeterquam in persona *Peregrini*, ubi *Christum* appellat *Sophistam*, quae vox non solum *Impostorem* significat, sed etiam in bonam partem sumitur. *Christiani* vero vocem illam aestimarunt, quasi ex *Luciani*, non ex *Philosophi*, in quo τὸ πρέπον servandum erat, persona dictum fuerit. Non tamen recte scenae servitur, cum de *Deo* agitur; eoque culpa *Lucianus* haud plane vacat.

TIB. HEMSTERHVSIVS in prolegom. notarum ad *Luciani* Dial. Mortuor. Edit. minor. Ad nostram certe aetatem nullum ingeniosi hominis moumentum, quod cum *Luciani* Dialogis possit comparari, peruenit.

IOH. MATTH. GESNERVS in Epist. ad Reitzium. IVPITER CONFUTATVS, et alter ille TRAGOEDVS multum mihi videntur ad euertendam superstitionem, et fidem Diis illis abrogandam contulisse. Referendi hi libelli ad Apologias pro Religione Christiana, in quantum harum princeps fere argumentum est, destruere superstitionem et cultum Deorum.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

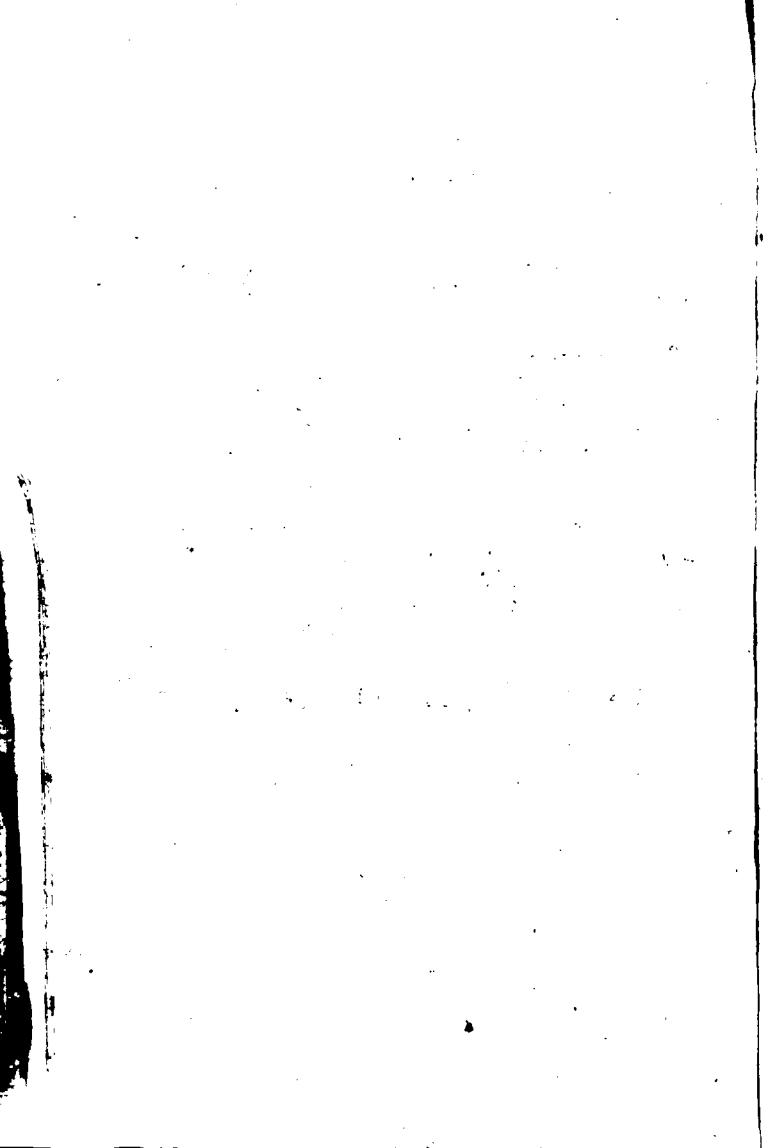
ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ

ΔΙΑΛΟΓΟΙ

L V C I A N I

SAMOSATENSIS

D I A L O G I

Περὶ τοῦ ἐνυπνίου

ἤτοι

Βίος Λουκιανοῦ

Αρτι μὲν ἐπεπαύμην εἰς τὰ διδασκαλεῖα
Φοιτῶν, ἤδη τὴν ἡλικίαν πρόσηβος Ι) ὧν
ὁ δὲ πατὴρ ἐσκοπεῖτο μετὰ τῶν Φίλων, ὃ,
τι καὶ διδάξαιτό με. Τοῖς πλείστοις ἔν ἔδοξε
παιδεῖα μὲν καὶ πόνος πολλῶ, καὶ χρόνος μα-
κρῶ, καὶ δαπάνης ἔσμεν μικρᾶς, καὶ τύχης δεῖ-
σθαι

De somnio,

seu,

Vita Luciani

Nuper admodum cum desissem in scholas
ventitare, iam pubertati proximus, tum
pater consilium inire cum amicis, quid me do-
ceret: plerisque igitur eruditio visa fuit et la-
bore multo, et longo tempore, et sumtu non
exiguo, et fortuna indigere splendida; regulas
A 2 autem

Ι. Τὴν ἡλ. πρόσηβος] Idem est prope finem
huius scripti ἀντίπαις. Glossae: Πρόσηβος
proximus pubertati. Hemst.

σθα λαμπρᾶς· 2) τὰ δὲ ἡμέτερα μικρὰ τε εἶναι, καὶ ταχεῖάν τινα τὴν ἐπιχειρίαν ἀπαιτεῖν. Εἰ δέ τινα τέχνην τῶν βαναύσων 3) τέτων ἐκμάθοιμι, τὸ μὲν πρῶτον εὐθὺς ἂν αὐτὸς ἔχειν τὰ ἀριῆντα παρὰ τῆς τέχνης· καὶ μηκέτι οἰκόςιτος εἶναι, τηλικῆτος ὧν· ἐκ εἰς μακρὰν δὲ καὶ τὸν πατέρα εὐφρανεῖν, ἀποφέρων αἰεὶ τὸ γιγνόμενον. 4)

Δευτέ-

autem nostras tum tenues esse, tum promptum quoddam subsidium postulare: sin aliquam vilium istarum artium, quae manu constant, edidicissem, primum me quidem ipsum statim inde habiturum, quo vitam tuear, neque amplius domi coenaturum (paternae mensae grauem) id aetatis: dein non diu fore, quin patrem sim hilaraturus, allato vsque, quod mihi natum erit mercedis.

2. Er-

2. Τύχης δ. λαμπρᾶς] Λαμπρὰν τύχην aliter hic intellige, quam λαμπρὰν ἔστιαν apud Alciphronem I, 38. p. 182. opes splendidas et lautas. Hemst.

3. Τέχνην τῶν βαναύσων] Generaliter pro qualibet mechanica. Bourd.

4. Τὸ γιγνόμενον] Quod mercedis ex opera locata nascitur. Hemst.

Δευτέρως ἐν σκέψεως ἀρχῇ πρᾶτέθη, τίς ἀρίστη τῶν τεχνῶν, καὶ ῥάσις ἐκμαθεῖν, καὶ ἀνδρὶ ἐλευθέρῳ πρέπασα, καὶ πρᾶχειρον ἔχασα τὴν χορηγίην, καὶ διαρκῆ τὰν πόρον. Ἄλλε τοίνυν ἄλλην ἐπαινέσντος, ὡς ἕκαστος γνώμης ἢ ἐμπειρίας εἶχεν, ὁ πατήρ εἰς τὸν θεῖον ἀπιδὼν, (πατρὴν γάρ ὁ πρὸς μητρὸς θεῖος, ἄριστος) ἑρμογλύφους εἶναι δοκῶν, καὶ λιθοξόους 6) ἐν τοῖς μάλιστα εὐδόκιμος,) ἃ θέμις, εἶπεν, ἄλλην τέχνην

2. Ergo secundae deliberationis initium est propositum, quae optima sit artium, et ad ediscendum facillima, et homini libero conueniens, et expedito sumtu parabilis, et quaestu commodo: alio aliam commendante, ut cuiusque sensus aut experientia ferebat, pater ad auunculum conuersus (aderat enim maternus auunculus, qui optimus esse statuarius videretur, et poliendis lapidibus in primis laudatissimus) fas non est, inquit, aliam artem primas tenere, Te

A 3

prae-

5. Ἑρμογλύφος — καὶ λιθοξ.] Ἑρμογλύφος, qui statuas siue hermas fabricat ex quauis, ut ego putem, materia: λιθοξόος, qui e lapidibus id praestat. *Ienf.*

6. Ἐν τοῖς μάλ. εὐδ.] Graeci solent, in primis Attici, ἐν τοῖς μάλα, μάλιστα, πάνυ, σφόδρα εὐδόκιμος, ἄριστος, ἀρχαῖος. vbi perspicuum est intelligi, ἐν τοῖς μάλα vel μάλιστα εὐδοκίμοις εἶναι εὐδόκιμος. *Hemst.*

νήν ἐπιπρατεῖν, σὲ παρόντος· ἀλλὰ τῆτον
 ἄγε, δείξας ἐμὲ, καὶ δίδασκε παραλαβὼν λί-
 θων ἐργάτην ἀγαθὸν εἶναι, καὶ συναρμολογήν,
 καὶ ἑρμογλυφέα· δύναται γὰρ καὶ τῆτο, Φύ-
 σεώς γε, ὡς οἶσθα, ἔχων δεξιῶς· ἐτεκμαίρε-
 το δὲ ταῖς ἐκ τῆ κηρῆ παιδιαῖς. ἐπότε γὰρ
 ἀφεθείην ὑπὸ τῶν διδασκάλων, ἀποξέων ἄν-
 τὸν κηρὲν, ἢ βόας, ἢ ἵππους, ἢ καὶ νῆ Δί' ἀν-
 θρώπους ἀνέπλαττον, εἰκότως, 7) ὡς ἐδόκην τῷ
 πατρί· ἐφ' οἷς παρὰ μὲν τῶν διδασκάλων πλη-
 γὰς ἐλάμβανεν· τότε δὲ ἔπαινος εἰς τὴν εὐ-
 Φύτιν καὶ ταῦτα ἦν· καὶ χρηστὰς εἶχον ἐπ' ἐμοὶ
 τὰς

praesente: quin Tu illum ducito, me demon-
 strans, tuamque in curam receptum effice lapi-
 dum artificem bonum, et coagmentatorem, ac
 statuarium: potest enim, idque ingenio prae-
 ditus, ut nosti, dextro. Scilicet argumentum
 capiebat ab istis e cera ludicris: nam dimissus a
 magistris, derasa cera, boues aut equos, aut,
 ita me Iupiter amet, homines effingebam, sci-
 tule, ut videbar patri: ob quae quidem a ma-
 gistris vapulabam; at tunc ad ingenii felicitis lau-
 dem et ista quoque pertinebant: quare bonate-
 neban-

7. Εἰκότως] *Ad veram imaginem, Πρὸς τὴν
 εἰκόνα. Bourd.*

τάς ἐλπίδας, ὡς ἐν βραχυῖ μαθήσομαι τὴν τέχνην, ἀπ' ἐκείνης γε τῆς πλασικῆς.

Ἄμα τε ἔν ἐπιτήδειος ἐδόκει ἡμέρα τέχνης ἐνάρχεσθαι, καὶ γὰρ παρεδεδόμην τῷ θεῷ, μὰ τὸν Δί' ἔ σφόδρα τῷ πράγματι ἀχθόμενος· ἀλλὰ μοι καὶ παιδιάν τινα ἐκ ἀτρεπῇ ἐδόκει ἔχειν, καὶ πρὸς τὰς ἡλικιώτας ἐπιδείξιν, εἰ Φαινομένην θεὸς τε γλύφω, καὶ ἀγαλματῖά τινα μικρὰ κατασπευάζων ἐμαυτῷ τε, καμείναις, οἷς προηρέμην. Καὶ τότε πρῶτον ἐκεῖνο καὶ εὐνηδες τοῖς ἀρχομένοις ἐγίγνετο· ἐγχοπέα γάρ τινα μοι δὲς ὁ θεῖος, ἐκέλευσέ μοι ἡρέμα καθικέσθαι πλακὸς ἐν μέσῳ κειμένης, ἐπειπὼν τὸ κοινόν, Ἀρχὴ δέ τοι ἡμῖσι παντός· Σκλη-
ρότε-

nebantur de me spe fore, vt breui artem discerem, idque ex ista fingendi dexteritate.

3. Simul igitur atque idonea videbatur dies arti auspicandae, committebar auunculo, rem haud fane quam valde grauatus: quin et ludum quendam non iniucundum mihi videbatur habere, et ad aequales ostentationem, si Deos sculperem, et simulaera quaedam parua concinnarem, mihi met ipse, et quibus vellem. Tum primum illud, et quod solet incipientibus, contigit: scalpro mihi dato auunculus iussit leniter perstringere tabulam in medio iacentem, addens vulgatum illud, *Dimidium facti, qui coepit, habet*: me vero durius impingente prae-

ρότερον δὲ κατενεγμόντος ὑπ' ἀπειρίας, κατεά-
γη μὲν ἡ πλάξ· ὁ δὲ ἀγανακτήσας, σκυτάλην
κινὰ κειμένην πλησίον λαβὼν, εἰ πρῶτος, εἰ δὲ
προτρεπτικῶς μὲ κατήρξατο, 8) ὥς δ' ἀνερῶ μοι
τὰ προοίμια τῆς τέχνης. 9)

Ἀπο-

imperitia, confRACTA est tabula: ille indignatus,
scutica, quae sub manu erat, capta, laud pla-
cide, neque adhortantis more me initiauit, sic
ut lacrimae mihi prooemium essent artis.

4. Hinc

8. Κατήρξατο] Vt hic locus recte intelliga-
tur, vocis κατάρχομαι sensus adstruendus
est, quem lexica non satis diserte notarunt.
De ritibus proprie vsurpatur, qui victimae
mactationem antecedunt. Hic idem valet,
quod προτέλειά Mισθ. c. 14. du Soul.

9. Τὰ πρ. τῆς τέχνης] Eleganter in hac
voce transferenda Graeci luxuriant, prae-
sertim recentiores. In *Sophili* fabula *Phy-
larcho* apud *Arben.* III. p. 100. A. parasitus,
dum prima mensae fercula imponuntur,
bene sibi fore ominatur, τὰ προοίμια, in-
quiens, ὁρῶ. Praeterea *Lucianus*, ut ar-
bitror, solennem huius vocis in sacris vsum
spectauit; eoque magis, quod praecedat in-
didem petitum κατήρξατο· nam προοίμια
sunt praeludia hymnorum, qui victimis in
aram impofitis decantabantur. *Hemst.*

Ἀποδράς ἔν ἐκείθεν ἐπὶ τὴν οἰκίαν ἀφικνῆ-
μαι, συνεχές ἀνολούζων, 10) καὶ δακρύων τὰς
ὀφθαλμούς ὑπόπλεως· καὶ διηγᾶμαι τὴν σκυ-
τάλην, καὶ τὰς μώλωπας ἐδείκνυσιν. καὶ κατη-
γόρεν πολλὴν τινὰ ὁμότητα, προσθεῖς, ὅτι
ὑπὸ φθόνου ταῦτα ἔδρασε, μὴ αὐτὸν ὑπερβά-
λωμαι κατὰ τὴν τέχνην. Ἀγανακτησαμένης δὲ
τῆς μητρὸς, καὶ πολλὰ τῷ ἀδελφῷ λοιδορησα-
μένης,

4. Hinc ergo me domum proripio, crebros
singultus ducens, lacrimisque oculos oppletus:
commemoro scuticam, vibicibusque ostensis, et
incusata multa quadam (aunuculi) crudelitate,
adieci, haec illum ex invidia fecisse, (metuen-
tem) ne arte se superarem. Indigne ferens
mater quum multa fratri dixisset conuicia, ego
A 5 primis

10. Ἀνολούζων] Vtra lectio palmatu mereat-
tur, haec an ἀναλύζων, diiudicare prom-
tum non est. Olim de faustis acclamatio-
nibus et ululatibus, quos mulieres ad sacra
vel furore diuino percitae ingeminabant,
ὀλολύζειν, ὀλολυγμον et ὀλολυγὴν proprie
posuerunt. certe, nisi in rebus laetis, ὀλο-
λύζειν apud veteres vix reperias vsurpatum.
attamen ad fletus et lamentationem tradu-
cta sunt a posterioribus haec vocabu'a. Ne-
que tamen diffiteor praefereendum mihi vi-
deri ἀναλύζων, propter illud συνεχές; cre-
bros singultus ducens. Hemst.

μένης, ἐπεὶ νύξ ἐπῆλθε, κατέδαρθον ἔτι ἔνδακρυς, καὶ τὴν νύχθ' ὅλην ἐννοῶν.

Μέχρι μὲν δὴ τῶτων γελάσιμα, καὶ μειρακιώδη τὰ εἰρημένα· τὰ μετὰ ταῦτα δὲ ἕκστι εὐκαταφρόνητα, ἃ ἄνδρες, ἀκῆσεσθε, ἀλλὰ καὶ πάνυ Φιληκόων ἀκροατῶν δεόμενα· ἵνα γὰρ καὶ Ὁμηρον εἶπω, Θεὸς μοι ἐνὺπνιον ἦλθεν ἄνειρος, Ἀμβροσίην διὰ νύκτα, ἐναργῆς ἄτως, ὥς μὴδὲν ἀπολείπεσθαι τῆς ἀληθείας· ἔτι γὰρ καὶ μετὰ τοσούτον χρόνον τάττε σχήματά μοι τῶν Φανέντων ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς παραμένει, καὶ ἡ Φωνὴ τῶν ἀκασθέντων ἐνχυλος· ἔτω σαφῆ πάντα ἦν.

Δύο

primis tenebris obdormiui adhuc in lacrimis, totamque noctem cogitabundus.

5. Haecenus quidem, quae dixi, ridicula sunt et puerilia: quae vero deinceps consequuntur, non iam contemptu digna, o viri, accipietis, sed talia, quae valde diligentes auditores requirant: ut enim cum Homero dicam, Divinum mihi secundum quietem venit insomnium aliam per noctem, tam clarum, ut nihil abesset a veritate: quare post tantum tempus species rerum visarum in oculis usque inhaeret, et sonus auditorum auribus insonat; tam erant omnia manifesta.

6. Duae

Δύο γυναῖκες λαβόμεναι ταῖν χειρῶν εἰλκόν
 με πρὸς ἑαυτὴν ἑκατέρα μάλα βιαίως καὶ καρ-
 τερώς· μικρὸν γὰρ με διεσπάρσαντο πρὸς ἀλλή-
 λας φιλοτιμέμεναι· καὶ γὰρ ἄρτι μὲν ἂν ἡ ἑ-
 τέρα ἐπεκράτει, καὶ παρὰ μικρὸν ὅλον εἶχέ με.
 ἄρτι δὲ ἂν αὐθις ὑπὸ τῆς ἑτέρας εἰχόμεν. ἐ-
 βόων δὲ πρὸς ἀλλήλας ἑκατέρα, ἡ μὲν, ὡς αὐ-
 τῆς ὄντα με κεντῆσθαι βέλοιτο· ἡ δὲ, ὡς μά-
 την τῶν ἀλλοτρίων ἀντιποιεῖτο. ἦν δὲ ἡ μὲν
 ἐργατικὴ, καὶ ἀνδρική, καὶ αὐχμηρὰ τὴν κόμην,
 τῷ χειρὶ τύλων ἀνάπλεως, διεζωσμένη τὴν
 ἐσθῆτα, τιτάνη καταγέμεσσα, οἷος ἦν ὁ θεῖος,
 ὁπότε ἕξοι τὰς λίθας· ἡ ἑτέρα δὲ μάλα εὐ-
 πρόσωπος, καὶ τὸ σχῆμα εὐπρεπὲς, καὶ κόσ-
 μιος τὴν ἀναβολὴν. τέλος δ' ἔν ἐφ' ἡμῶν μοι δι-
 κάζειν,

6. Duae mulieres, prehensis manibus me utra-
 que ad se trahebant vehementer fane et valide,
 sic ut parum abesset, quin me discerperent illo
 mutuo contendendi studio: namque modo haec
 superior pene me totum habebat, modo rursus
 ab altera tenebar: interea vociferabantur inui-
 cem ambae; haec, eam me suum possidere vel-
 le: illa, frustra res alienas istam sibi vindicare.
 Erat autem una operaria, virilis, squallida coma,
 manibus callo plenis, succincta vestem, calce
 referta, qualis erat auunculus, quum poliret la-
 pides: altera vero facie valde formosa, habitu
 decora, atque eleganti vestitu. Tandem ergo
 mihi

μάζειν, ὁποτέρᾳ βελοίμην συνεῖναι αὐτῶν. προ-
τέρᾳ δὲ ἡ σκληρὰ ἐκείνη καὶ ἀνδρώδης ἔλαξεν·

Ἐγὼ, Φίλε παῖ, Ἑρμογλυφικὴ τέχνη εἰμί,
ἣν χθὲς ἤρξω μανθάνειν, οἰκεία τέ σοι καὶ συγ-
γενὴς οἰκοθεν· ὃ, τε γὰρ πάππός σε, εἰπῶσα
τὲνομα τῷ μητροπάτορος, λιδοξόος ἦν, καὶ τῷ
θεῷ ἀμφοτέρῳ καὶ μάλα εὐδοκίμειτον δι' ἡμᾶς.
εἰ δὲ θέλοις λήρων μὲν καὶ Φληνάφων τῶν πα-
ρὰ ταύτης ἀπέχεσθαι, δείξασα τὴν ἑτέραν,
ἔπεσθαι δὲ καὶ συνειπεῖν ἐμοί, πρῶτα μὲν θρέ-
ψη γεννικῶς (1), καὶ τὰς ὥμας ἔξεις καρτερὰς,

Φθό-

mihi permittunt arbitrari, vtrū malim aedificare.
Prior autem inculta illa et virilis sic est locuta:

Ego, care, puer, ars sum Statuaria, quam he-
ri coepisti discere, et domestica tibi et cognata
genere: etenim et avus tuus, (matris ipso no-
mine patrem appellabat,) lapidum erat scul-
ptor, et avunculi vtrique magnam sunt adepti
laudem ex nobis: siquidem optes nugis et quis-
quilliis, quas illa praeber, abstinere (monstra-
bat alteram) et me sectari mecumque degere,
primum tu quidem aleris firmo cibo, et hume-
ros

II. Θρέψη γεννικῶς] Male verterunt: genero-
se educaberis: hoc voluit Lucianus: aleris
firmo cibo, vnde validos humeros laborique
aptos nanciscaris: nam delicatae dapes, qui-
bus isti nutriuntur, robur corporis ener-
vant.

Φθόνῳ δὲ παντὸς ἀλλότριος ἔσῃ, καὶ ἔποτε
ἔπει 12) ἐπὶ τὴν ἀλλοδαπὴν, τὴν πατρίδα καὶ
τὰς οἰκεῖας καταλιπὼν· ἔδὲ ἐπὶ λόγοις ἐπαι-
νέσονται σε πάντες.

Μὴ μυσχαθῇς δὲ τοῦ σώματος τὸ εὐτε-
λές 13), μὴδὲ τῆς ἐσθῆτος τὸ πιναρὸν· ἀπὸ
γὰρ

ros habebis robustos; ab omni autem invidia
eris alienus, neque vnquam abibis in peregri-
nas regiones, patria familiaribusque relicta:
nec te sane ob declamatiunculas laudabunt cuncti.

8. Caue autem, fastidiueris habitus vilitatem,
aut illud vestimenti fordidum; a talibus enim
initiiis

vant. Porro Atticorum est *θρέψη* pro *τρέψῃ*.
Hemst.

12. Ἄπει] Attico more pro ἀπελεύσῃ. *Hemst.*

13. Τὸ σώματος τὸ εὐτ.] Imo verò σχῆμα-
τος, *vestis ornatus*: nemini enim suum ipsius
corpus vile est. Vertendum ergo; *ne ab-*
horreas a vili ornatu, aut, *a sorde vestium*.
Cleric.

Τὸ σώμ. τὸ εὐτ.] Subscribo *I. Clerico*: quem-
admodum iungitur hic τῆς ἐσθῆτος τὸ πι-
ναρὸν, eodem modo paulo ante σχῆμα et
ἀναβολή· tum ε. 13. quod emendationi
probandae solum sufficit, *χιτώνιον πιναρὸν*
καὶ σχῆμα δαλοπρεπές, quod quid est aliud
quam τὸ σχήματος τὸ εὐτελές; *Σχῆμα*
vero corporis habitus, qui, si liberalis, in-
genium

γὰρ τῶν τοιῶτων ἐρμώμενος καὶ Φειδίας ἐκεῖνος
 ἔδειξε τὸν Δία (14), καὶ Πολύκλειτος τὴν Ἥραν (15)
 εἰργάσαστο, καὶ Μύρων ἐπηνέσθη, καὶ Πραξιτέ-
 λης ἐθαυμάσθη· προσκυνῶνται γὰρ ἔτι μετὰ
 τῶν θεῶν. εἰ δὴ τέτων εἰς γένοιο, πῶς μὲν
 ἔκλεινός αὐτὸς παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις γένοιο;
 ζηλωτὸν δὲ καὶ τὸν πατέρα ἀποδείξεις, περι-
 βλέπτον δὲ ἀποφανεῖς καὶ τὴν πατρίδα. ταῦ-
 τα καὶ ἔτι τέτων πλείονα διαπταίσσα, καὶ
 βαρβα-

ininitis profectus etiam Phidias ille Iouem exhi-
 buit, et Polycletus Iunonem effinxit, et My-
 ron in laude, et Praxiteles in admiratione fue-
 runt: hi nunc propterea cum Diis adorantur.
 Iam si tu vnus eorum fias, qui potest fieri, quin
 celebris apud omnes homines ipse habere?
 imo patrem efficies, vt beatus praediceretur te
 filio, patriamque insuper reddes illustrem.
 Ista, atque istis itidem plura titubans et vsque-
 quaque

genium bene natum prodit; si vilis et in-
 decorus, turpe atque abiectum. *Hemst.*

14. Ἐδειξε τὸν Δία] Cape: tantam simula-
 ebro dignitatem addidit, vt Iouem ipsum mor-
 talibus ostendisse videretur. Δεικνύουαι picto-
 rum est, fictorumue, qui expressissima si-
 militudine imagines animant: *Hemst.*

Τὸν Δία] Iouis Olympii statuam, quae
 inter VII. orbis miracula habita est. *du Soul.*

15. Τὴν Ἥραν] Argiuam. *Bourd.*

βαρβαρίζεσα πάντοθεν, εἶπεν ἡ Τέχνη, μά-
λα δὴ σπευδὴ συνείρεσα, καὶ πείθειν με πει-
ρωμένη· ἄλλ' ἐκέτι μέμνημαι· τὰ πλείεα γὰρ
ἤδη με τὴν μνήμην διέφυγεν. ἐπεὶ δ' ἔν ἐπαύ-
σατο, ἀρχεται ἡ ἑτέρα ὧδέ πως·

Ἐγὼ δέ, ὦ τέκνον, Παιδεία εἰμὶ ἤδη συνή-
θης σοί, καὶ γνωρίμη, εἰ καὶ μηδέπω εἰς τέλος
με πεπείρασαι. ἡλίκα μὲν ἔν τὰ ἀγαθὰ προῖῃ
λιθοξόος γενόμενος, αὐτὴ προείρηκεν· ἔδεν γὰρ
ὅτι μὴ ἐργάτης ἔσῃ, τῷ σώματι πονῶν, κἄν
τέτω τὴν ἅπασαν ἐλπίδα τῆ βίᾳ τεθειμένος,
ἀφανὴς μὲν αὐτὸς ὦν, ὀλίγα καὶ ἀγεννῆ λαμ-
βάνων, ταπεινὸς τὴν γνώμην, εὐτελὴς δὲ τὴν
πρόοδον,

quaque barbare locuta dixit statuaria, perquam
sane sedulo composita, ut quae mihi persuadere
conaretur: sed nōn amplius recorder: nam plu-
rima iam quidem memoriam effluerunt. Post-
quam igitur desit, infit altera hunc fere in
modum:

9. Ego, fili, Eruditio sum, iam tibi familia-
ris et nota, etsi necdum ad finem usque me
pertentaueris. Quanta quidem tu bona sis con-
secuturus, si statuarinus fias, ista praedixit: ni-
hil utique nisi operarius eris, corpus labori im-
pendens, in eoque spem vitae omnem habens
repositam; dum ipse sis obscurus, parvam eam-
que illiberalem accipias mercedem, humilis ani-
mo, vilisque prodeas et incomitatus in publi-
cum

πρόοδον, ἔτε Φίλοις ἐπιδιδάσιμος 16), ἔτε
 ἐχθροῖς Φοβερός, ἔτε τοῖς πολίταις ζήλωτός·
 ἀλλ' αὐτὸ μόνον ἐργάτης, καὶ τῶν ἐκ τῆ πολ-
 λῆ δῆμῃ εἰς, ἀεὶ τὸν πρῆχοντα ὑποπτήσων,
 καὶ τὸν λέγειν δυνάμενον θεραπεύων, λαγὼ
 βίον (ζῶν 17), καὶ τῆ κρείττονος ἔρμαιον ὦν. εἰ δὲ
 καὶ Φειδίας, ἡ Πολύκλειτος γένοιο, καὶ Θαυ-
 μασιὰ πολλὰ ἐξεργάσαιο, τὴν μὲν τέχνην ἅ-
 παντες ἐπαινέσονται, ἐκ ἑσσι δὲ ὅσις τῶν ἰδόν-
 των, εἰ νῦν ἔχοι, εὖξαιτ' ἂν σοι ὁμοίος γένε-
 σθαι

cum, neque amicis utilis aduocatus, nec inimi-
 cis metuendus, nec quem tui ciues aemulen-
 tur; sed ipsum illud operarius, unusque e ple-
 be multa, qui semper praestantiozem reuereat-
 ur, dicendo promptum colat, leporis vitam vi-
 uens, potentiorisque praeda facilis. Fac au-
 tem te Phidiam aut Polycletum fieri, multaque
 admiranda affabre perficere, artem cuncti lau-
 dabunt; at nullus eorum, qui spectant, siqui-
 dem sapiat, optet se tibi similem esse: qualis-
 cum-

16. Ἐπιδιδάσιμος] Optime me iudice, *I. Fr.*
Gronovius, amicis aduocatus. *Hemst.*

17. Λαγὼ βίον ζῶν] Ad eos spectat, qui
 aliis obnoxii et humiles in perpetuo timo-
 re viuunt, nec suis se opibus et virtute ab
 alieno nutu pendentes tutari possunt; quor-
 sum etiam refertur elegans illud, τῆ κρείτ-
 τονος ἔρμαιον ὦν. *Hemst.*

σθαί· οἷος γὰρ ἂν ἦς, βάναισος, καὶ χειρώ-
ναξ, καὶ ἀποχειροβίωτος νομισθήσῃ.

Ἦν δέ μοι πείθῃ, πρῶτον μὲν σοι πολλὰ
ἐπιδείξω παλαιῶν ἀνδρῶν ἔργα, καὶ πράξεις
θαυμασὰς, καὶ λόγους αὐτῶν ἀπαγγέλλεσθαι, καὶ
πάντων, ὡς εἰπεῖν, ἐμπειροῦ ἀποφαίνεσθαι· καὶ
τὴν ψυχὴν, ὅπερ σοι κυριώτατόν ἐστι, κατα-
κοσμήσω πολλαῖς καὶ ἀγαθοῖς κοσμήμασι, σω-
φροσύνῃ, δικαιοσύνῃ, εὐσεβείᾳ, πραότητι,
ἐπιεικειᾳ, συνέσει, καρτερίᾳ, τῶ τῶν καλῶν
ἔρωτι, τῇ πρὸς τὰ σεμνότατα ὁρμῇ· ταῦτα
γὰρ ἐσὶν ὁ τῆς ψυχῆς ἀκέραιος ὡς ἀληθῶς κό-
σμος· λήσει δέ σε ἄτε παλαιὸν ἔδεν, ἄτε νῦν
γενέσθαι δεόν, ἀλλὰ καὶ τὰ δεόντα προόψει
μετ’

cumque enim fueris, vilis artifex mercenarius-
que et manibus vitari quaerens habebere.

10. Quod si mihi morem geras, primum
equidem tibi multa ostendam veterum virorum
acta, resque gestas admirabiles, dum eorum
scripta tibi recito, atque omnium, ut plane di-
cam, te peritum reddo. Quin et animum, quae
tui pars est primaria, excolam multis bonisque
ornamentis, temperantia, iustitia, pietate, pla-
ciditate, aequitate, prudentia, constantia, ho-
nesti amore, acri denique praestantissimarum
rerum studio; ista enim vere sunt sincera mentis
decora. Praeteribit autem te nec vetustum quic-
quam, nec quod nunc fieri expediat: quin et futura
B. prospici-

μετ' ἐμῶ· καὶ ὅλως, ἅπαντα, ὅποσα ἐς τὰτε
θεῖα, τὰτε ἀνθρώπινα, καὶ εἰς μακρὰν σε δι-
δάξωμαι.

Καὶ ὁ νῦν πένης ὁ τῷ δεινός, ὁ βελευσάμενός
τι 18) περὶ ἀγεινῶς ἄτω τέχνης, μετ' ὀλίγον
ἅπασι ζηλωτὸς καὶ ἐπίφθονος ἔσῃ, τιμώμενος
καὶ ἐπαινέμενος, καὶ ἐπὶ τοῖς ἀρίστοις εὐδοκι-
μῶν, καὶ ὑπὸ τῶν γένει καὶ πλῆτῳ πρεχόντων
ἀποβλεπόμενος, ἐσθῆτα μὲν τοιαύτην ἀμπε-
χόμενος, (δείξασα τὴν ἑαυτῆς· πάντῃ δὲ λαμ-
πρᾶν

prospicies mecum; et in vniuersum quicquid
est rerum diuinarum humanarumque non diu
erit, quod te docebo.

11. Tum qui nunc pauper audis, et istius, cu-
ius nomen vix constat, filius, qui deliberas ad-
huc de tam ignobili arte, paulo post omni-
bus eris aemulationi et inuidendus: honores lau-
demque consequeris, ob rerum optimarum cul-
tum insignis, quique genere ac diuitiis excel-
lunt te suspicient: porro tali veste, (sua, quam
splen-

18. 'Ο βελευσ. τι] Litera detrira est: lege
ὁ βελευσάμενός ἐτι, quod sententiam mul-
tum ornat: Tu qui adhuc deliberas, neque
vitam sectari velis decreuisti: haec enim
auditor tantum Lucianus, 'Ο τῷ δεινός, fi-
lius hominis ignoti, nulla re praeclara
commendabilis. Hemst.

πρὸν ἐφόρει) ἀρχῆς δὲ καὶ προεδρίας ἀξιέμε-
νος. καὶ πρὸ ἀποδημίας, ἐδ' ἐπὶ τῆς ἀλλοδαπῆς
ἀγνώως ἐδ' ἀφανῆς ἔσῃ· τοιαῦτά σοι περιθήσω
τὰ γνωρίσματα, ὥς τε τῶν ὄρνοντων ἑκαστος τὸν
πλησίον κινήσας δείξει σε τῷ δακτύλῳ, ΟΥ-
ΤΟΣ ΕΚΕΙΝΟΣ, λέγων.

Ἄν δὲ τι σπαδῆς ἀξίον ᾖ, καὶ τὰς Φίλας ἢ
καὶ τὴν πόλιν ὅλην καταλαμβάνῃ 19), εἰς σὲ
πάντες ἀποβλέψονται· καὶ πρὸ τι λέγων τύχης,
κεχηνότες οἱ πολλοὶ ἀνέσονται, θαυμάζοντες,
καὶ εὐδαιμονίζοντές σε τῶν λόγων τῆς δυνάμεως,
καὶ

splendidissimam gerebat, ostentata,) amictus,
magistratu primaeque sedis honore dignus habe-
beris: si quo peregre proficiscaris, ne in exte-
ra quidem regione ignotus eris obscurusue:
eiusmodi tibi circumdabo insignia, ut viden-
tium unusquisque proximum impellat, teque
digito designans, *Hic ille est*, aiat.

12. Si quid autem maioris momenti aut ami-
cos, aut ciuitatem etiam vniuersam occuparit,
ad te cuncti respicient: dixeris aliquando pu-
blice, a tuo dicentis ore plerique pendebunt
auditores admirabundi, et gratulabuntur tum
ubi disertae orationis potentiam, tum patri

B 2

prolis

19. Καταλαμβάνῃ] In malam partem vsur-
pant Graeci de periculis et casibus, qui in-
opinatī repentino impetu superueniunt
Hemst.

καὶ τὸν πατέρα τῆς εὐποτίας. ὁ δὲ λέγουσιν,
ὡς ἄρα ἀθάνατοι γίνονται τινες ἐξ ἀνθρώπων,
τῆτό σοι περιποιήσω. καὶ γὰρ ἦν αὐτὸς ἐκ τῆ
βίᾳ ἀπέλθης, ἔποτε παύσῃ συνὼν τοῖς πεπαι-
δευμένοις, προσομιλῶν τοῖς ἀρίστοις. ὅρῳς τὸν
Δημοσθένην ἐκεῖνόν, τίνας υἱὸν ὄντα ἐγὼ ἡλί-
κον ἐποίησα; ὅρῳς τὸν Αἰσχίνην, ἐς τυμπανι-
στρίας υἱὸς ἦν; ἀλλ' ὅμως αὐτὸν δι' ἐμὲ Φίλιπ-
πος ἐθεράπευσεν· ὁ δὲ Σωκράτης 20) καὶ
αὐτὸς

prolis felicitatem. Quod autem ferant immor-
tales fieri quosdam ex mortalibus, id tibi con-
ciliabo: etenim quum e vita discesseris, non tu
defines vnquam adesse doctis, et consuetudi-
nem habere cum optimis. Viden Demosthe-
nem illum, quo patre natum, ego quantum
reddiderim? viden Aeschinem, qui piatricis
tympanum pulsantis erat filius? et tamen ipsum
propter me Philippus coluit. Socrates autem
et

20. Σωκράτης] Phaenareta obstetrix, pri-
mum, vt quidem viderur, Sophronisco mar-
morario nupta Socratem; deinde Chaere-
demo Patroclum peperit. vterque statua-
riam artem didicerunt. Ceterum qua re
λιθοῦχοι differant et ἐρμολύφοι, quo-
niam Viri Docti non satis enucleate defi-
niant, paucis exponendum viderur. Ἐρ-
μολύφος proprie, qui statuas Mercuriales
siue Ἐρμῆς sculpir. Ab hoc principio deinceps

αὐτὸς ὑπὸ τῇ ἑρμογλυφικῇ τῷτῃ τεραφεῖα,
ἐπειδὴ τάχιςα συνῆκε τῷ κρείττονος, καὶ δευ-
πετεύσας παρ' αὐτῆς ἡτομόλησεν ὡς ἐμέ, ἀ-
κῆεις ὡς παρὰ πάντων ἄδετα;

Ἄφεις δὲ αὐτὰς τηλικύτας καὶ τοιάτας ἀν-
δρας, καὶ πράξεις λαμπράς, καὶ λόγας σεμνὰς,
καὶ σχῆμα εὐπρεπές, καὶ τιμὴν, καὶ δόξαν,
καὶ

et ipse sub ista Statuaria nutritus, simul atque
meliora percepit, illaque deserta transfugit ad
me, audis, ut ab omnibus celebretur?

13. His tu missis tantis talibusque viris, re-
bus splendidis, sermonibus sapientissimis, habi-
tu decore, honore, gloria, laude, principe
B 3 confi-

ceps in latiore significandi ditionem, quæ
statuariam artem vniuersam complecteba-
tur, ea vox peruenit: hinc ἑρμογλυφεῖα,
statuarius officinae. Verum λιθοξόος, qui
lapides et marmora radendo polit, ut apte
coagmentari possint: id enim ξέειν λίθας
c. 5. Horum itaque munus præcipuum
non erat statuas perficere, sed marmora
lapidesque expolire: nec tamen non sæ-
pissime contigit, ut, quia vtræque ars in
eadem versabatur materia, vnus homo
vtramque exerceret; quod in auunculo Lu-
ciani clarum est: idcirco minime miran-
dum, si ad statuarios vocabulum hoc sæpi-
sime pertineat. Hemst.

καὶ ἔπαινον, καὶ πρόεδρίας, καὶ δύνάμιν, καὶ ἀρχάς, καὶ τὸ ἐπὶ λόγοις εὐδοκιμεῖν, καὶ τὸ ἐπὶ συνέσει εὐδαιμονίζεσθαι, χιτῶνιόν τε πιναρὸν ἐνδύσῃ, καὶ σχῆμα δαλεπρεπὲς ἀναλήψῃ, καὶ μοχλία, καὶ γλυφεῖα, καὶ κοπέας, καὶ κολαπτῆρας ἐν ταῖν χεροῖν ἔξεις, κἄτω νενευκῶς εἰς τὸ ἔργον, χαμαιπετῆς, καὶ χαμαιζήλος, καὶ πάντα τρέπον ταπεινός· ἀνακύπτων 21) δὲ ἄδέποτε, ἔδδ' ἀνδρῶδες, ἔδδ' ἐλευθέρῳ ἐδδὲν ἐπινοῶν, ἀλλὰ τὰ μὲν ἔργα ὕπως εὐρυθρμα καὶ εὐσχῇ-

confidendi loco, opibus, dignitate, facundae orationis fama, publica prudentiae gratulatione, tuniculam indues sordidam, et habitum suscipies servilem, vesticulos, caela, malleolos, scalptra in manibus habebis, vultu ad opus prono, humilis et humilia confectans, omnemque in modum abiectus: nunquam tu rectum caput efferes, virile nihil, nihil liberale cogitabis; sed opera quomodo tibi concinna et elegantia proce-

21. Ἀνακύπτων] Ἀνακύπτειν *emergere et recto capite sese erigere*, quod animi generosioris est indignam se conditionem aspernantis: hoc ipsum postulant ταπεινός, ac cetera quae praecedunt. Adhibuit ea verba *Lucianus* hoc in loco, quae utramque vim propriam et translatam venuste contineant. *Hemst.*

εὐσχήμονα ἔσαι σοι πρεσβυῶν, ὅπως δὲ αὐτὸς
εὐρυθμός τε καὶ κόσμικος ἔσῃ, ἥμισυ πεφροντι-
κῶς, ἀλλ' ἀτιμότερον ποιῶν σεαυτὸν λίθων.

Ταῦτα ἔτι λεγούσης αὐτῆς, ἡ περιμεύνας ἐγὼ
τὸ τέλος τῶν λόγων, ἀναστὰς ἀπεφηνάμην·
καὶ τὴν ἀμορφον ἐκείνην καὶ ἐργατικὴν ἀπολι-
πὼν, μετέβαινον πρὸς τὴν Παιδείαν μάλα γε-
γηθώς· καὶ μάλιστα ἐπέ μοι καὶ εἰς νῦν ἦλθεν
ἡ σκυτάλη, καὶ ὅτι πληγὰς εὐθύς ἐν ὀλίγας
ἀρχομένῳ μοι χθρὲς ἐνατρείψατο. ἡ δὲ ἀπο-
λειφθεῖσα τὸ μὲν πρῶτον ἡγανάκτει, καὶ τῷ
χεῖρει συνεκρότει, καὶ τὰς ὀδόντας ἐνέπρει· τέ-
λος δὲ, ὥσπερ τὴν Νιόβην ἀνέκομεν, ἐπεπήγει,
καὶ εἰς λίθον μετεβέβλητο. εἰ δὲ παράδοξα
ἔπαθε,

procedant, providebis; ut ipse sis concinnus
et honestis moribus ornatus, minime curabis,
sed lapidibus te viliorē reddes.

14. Haec quum adhuc diceret, ego, non
expectato sermonum fine, surgens litem decreui:
mox illa deformi atque operaria spreta, confe-
rebam me ad Eruditionem valde laetus: maxi-
me quandoquidem in mentem mihi venit scu-
tica, et plagas statim non paucas inchoanti mi-
hi hesterno die fuisse impositas. Illa deserta
primum indignabatur manibus complois, et
dentes infrendens: tandem, quomodo Nioben
audimus, fixa dirigit, inque lapidem fuit
versa. Si vero passa videatur incredibilia,

ἔπαθε, μὴ ἀπισήσητε· θαυματοποιοὶ γάρ σι ὄντιροι.

Ἡ ἑτέρα δὲ πρὸς με ἀπιδῶσα, τοιγαρὲν ἀμαίψομαί σε, ἔφη, τῆς δὲ τῆς δικαιοσύνης, ὅτι καλῶς τὴν δίκην ἐδίκασας. καὶ ἐλθὲ ἡδὴ, ἐπιβηθὶ τέττε τῷ ὀχήματος, (δείξασά τι ὄχημα ὑποπτέρων ἵππων τινῶν, τῷ Πηγάσῳ ἐοικότων) ὅπως ἴδῃς οἷα καὶ ἡλίκᾳ μὴ ἀκολαθήσας ἐμοὶ ἀγνοήσῃς ἐμελλες. ἐπεὶ δὲ ἀνῆλθον, ἡ μὲν ἤλαυνε, καὶ ὑφηνιόχαι· ἀρθεῖς δὲ εἰς ὕψος ἐγὼ ἐπασκόπην, ἀπὸ τῆς ἐὼ ἀρξάμενος ἄχρι πρὸς ἐσπέραν, πόλεις, καὶ ἔθνη, καὶ δήμους, καθάπερ ὁ Τριπτόλεμος ἀποσπείρων τι εἰς τὴν γῆν. ἀνάτι μὲν τοι μέμνημαι ὅ, τι τὸ σπειρόμενον ἐκείνῳ

ne tamen non credatis; miras enim somnia praestigias obiiiciunt.

15. Tum altera, quum ad me respexisset, at ego iam, inquit, tibi vices rependam causae iustissimae diiudicatae: age ergo, inscende in hunc currum (currum aliquem ostendebat equorum alatorum, Pegaso similium) ut perspicias qualia et quanta, si te mihi non dedisses, ignoraturus fueras. Simul autem adscendi, agitabat illa et moderabatur: atque ego in altum euectus contemplantur; ab Aurora cursu instituto ad Occidentem usque, vrbes, gentes, populosque, quasi Triptolemus seminis quiddam in terram proiiciens: quanquam haud sane memini, quale-

nam

ἐκεῖνα ἦν· πλὴν τῆτο μόνον, ὅτι κάτωθεν ἀφορῶντες οἱ ἄνθρωποι, ἐπήνεον, καὶ μετ' εὐφημίας, καθ' ἑς γενοίμην τῇ πτήσει, παρέμπτον.

Δείξασα δέ μοι τὰ τοσχῦτα, καὶ μετὰ τοῖς ἐπαινεῦσιν ἐκεῖνοις, ἐπανήγαγεν αὐθις, ἐκέτι τὴν αὐτὴν ἐσθῆτα ἐκείνην ἐνδεδυκότα, ἣν εἵχον ἀφιπτάμενος· ἀλλ' ἐμοὶ ἐδόκεν εὐπάρυφός τις ἐπανήκειν. καταλαβῶσα ἔν καὶ τὸν πατέρα ἐσῶτα καὶ περιμένοντα, ἐδείκνυσεν αὐτῷ ἐκείνην τὴν ἐσθῆτα, καὶ μετ', οἷός ἤκοιμι· καί τι καὶ ὑπέμνητεν, οἷα μικρὸν δεῖν περὶ ἐμᾶ ἐβλεύσατο. ταῦτα μέμνημαι ἰδὼν, ἀντιπαις ἔτι ὢν, ἐμοὶ
δοκεῖ

nam esset sparsum illud semen, nisi hoc tantum, homines ad me suspicientes laudare, et faustis acclamationibus, quoscumque volatu adiissem, prosequi.

16. Postquam igitur tot res mihi, meque laudantibus istis ostendisset, reduxit iterum non ista quidem veste indutum, quam habebam, quum volucris curru efferrer: sed videbar omnino mihi in amictu honoratiore et praetextato redire. Quin et, ut patrem inuenit adstantem, meque opperientem, monstrabat ipsi vestem illam, et me, qualis reuerterer: imo etiam submonefecit, quam fere de me consilii rationem iniisset. Ista me vidisse memini pueritiam tan-

δοκεῖ ἐκτραχθεῖς πρὸς τὸν τῶν πληγῶν Φό-
βον.

Μεταξὺ δὲ λέγοντος, Ἡράκλεις, ἔφη τις,
ὥς μακρόν τ' ὀνύπνιον, καὶ 22) δικανικόν. εἴτ' ἄλ-
κος ὑπέκρυσσε, χειμερινὸς ὄνειρος, ὅτι μήκισαί
εἰσιν αἱ νύκτες· ἢ τάχα πρὶν τρεῖς περας, ὥσπερ
ὁ Ἡρακλῆς καὶ αὐτός ἐστι. τί δ' ἔν ἐπ' ἦλθεν αὐ-
τῷ ληρῆσαι ταῦτα πρὸς ἡμᾶς, καὶ μνησθῆναι
παιδῶν νυκτός, καὶ ὀνείρων παλαιῶν, καὶ ἤδη
γεγενηκότων; ἔωλος γὰρ ἡ ψυχρολογίη· μὴ
ὀνείρων τινῶν ἡμᾶς ὑπεκρίτας τινὰς ὑπέληφεν;
ἐκ

tum quod egressus, ut mihi quidem videtur,
conturbatus ex verberum metu.

17. Haec dum exsequor, Hercules, inquit
nonnemo, quam longum somnium et iudiciale:
tum alius interpellat; hibernum scilicet, nam
longissimae sunt noctes: aut si forte trinoctiale,
quemadmodum Hercules est et ipse: quid vero
ipsi in mentem venit, ut ista nugaretur ad nos,
puerilemque noctem commemoraret, et somnia
vetera, iamque obsoleta: futile profecto hoc
narrationis frigus: num nos somniorum inter-
pretes esse quosdam statuit? minime certe, o
tu,

22. Ἐνυπν. δικαν.] *Somnium absurdum et au-
ribus graue, qualia nimirum multa caustidici
deblaterare solent. Parum distat illud Plato-
nis in Apol. p. 25. Α. ἐρῶ δὲ ὑμῖν Φορτικὰ
μὲν, καὶ δικανικά, ἀληθῆ δὲ. Hemst.*

ἐκ ᾧ γὰρ ἐ. εἰ δὲ γὰρ ὁ Ξενοφῶν ποτε διηγόμενος
τὸ ἐνύπνιον, ὡς ἐδόκει αὐτῷ 23) καὶ ἐν τῇ πα-
τρῷα

tu, quisquis es: neque enim Xenophon, quum
narraret aliquando somnium; fulmen sibi visum
in

23. Ὡς ἐδόκει αὐτῷ] Satis est ad fidem vitii
faciendam, quod in hoc loco illa expedita
styli Luciani facilitas desideretur. — Dum
meliorum Codd. opem expectamus, ita con-
iecto, periisse descriptoris negligentia ver-
sum vnum, quem si ex *Xenophonte* reuoca-
re licet, sensus saltem et oratio tolerabilis
exibit: εἰ δὲ γὰρ ὁ Ξ. π. δ. τὸ ἐν. ὡς ἐδόκει
αὐτῷ βροντῆς γενομένης σκηπτὸς πεσεῖν ἐν
τῇ πατρῷα οἰκίᾳ, καὶ τὰ ἄλλα (ἴδε γὰρ)
εἶχ' ὡς ὑπεκρίσιν τὴν ὁ. ε. Φλ. ε. αὐτὰ δ.
quae sic interpretor; neque enim Xenophon
aliquando somnium enarrans, quo videbatur
ipsi factō tonitru fulmen in paternam cecidisse
domum, et cetera (nostis enim) veluti sceni-
cam actionem hoc visum, aut ipse de industria
nugaturus ista referebat etc. illud ὡς ἐδόκει
αὐτῷ plane videtur postulare partem istam
a nobis interfertam, praecipue si *Xenophon-
tis* verba perpendas K. A. III. p. 175. μι-
κρόν δ' ὕπνευ λαχὼν, εἶδεν ἕναρ· ἔδοξεν αὐ-
τῷ βροντῆς γ. etc. Ceterum vereor, ne
duo *Xenophonis* somnia diuersa confuderit
Lucianus: hoc certe, cuius modo memini-
mus, apud suos commilitones exposuisse
non legitur, sed aliud lib. IV. p. 191. cum
Chiri-

τρεῖς οἰκίαι, καὶ τὰ ἄλλα, (ἴστε γὰρ) ἔχ' ὑποκρίσιν τὴν ὄψιν, ἀδὲ ὡς Φλυαρεῖν ἐγνωκώς αὐτὰ διεξήκει. καὶ ταῦτα ἐν τῷ πολέμῳ, καὶ ἀπογνώσει περχυμάτων, περιεσώτων πολεμίων, ἅλλ' ἅ τι καὶ χρησίμον εἶχεν ἡ διήγησις.

Καὶ τοίνυν κ' ἔγωγε τῷτον ὄνειρον ὑμῖν διηγησάμην ἐκείνην ἔνεκεν, ὅπως οἱ νέοι πρὸς τὰ βελτίω τρέπωνται, καὶ παιδείας ἔχωνται· καὶ μάλιστα, εἴ τις αὐτῶν ὑπὸ πενίης ἐθελοκακῇ, καὶ πρὸς τὰ ἥττω ἀποκλίνει, Φύσιν ἐκ ἀγεννῆ διαφθεύρων. ἐπιρρώσθησεται εὖ οἶδ' ὅτι κακείνος, ἀκέσας τῷ μύθῳ, ἰκανὸν ἑαυτῷ παράδειγμα

In paternam cecidisse domum, et reliqua. (notis enim) velut histrionicam, visionem istam, neque nugaturus de industria persequeretur, idque in bello et desperatione rerum, urgente hoste; sed sane et utile quiddam habebat ista narratio.

18. Similiter et ego somnium istud meum enarraui vobis eius rei causa, ut iuvenes ad meliora conuertantur: inprimis si quis eorum ob paupertatem animo deficiat, seque deterioribus applicet, indolem haud ignobilem corrumpens: hic, sat scio, confirmabitur, audita somnii nostri fabula, meque sibi idoneum exemplum ob oculos

Chirifopho communicauit, idque etiam in magna rerum desperatione. *Hemst.*

δειγμα ἐμὲ προσησάμενος, ἐννοῶν οἷος μὲν ὦν
πρὸς τὰ κάλλιστα ὤρμησα, καὶ παιδείας ἐπεθύ-
μησα, μηδὲν ἀποδειλιάσας πρὸς τὴν πανίαν τὴν
τότε, οἷος δὲ πρὸς ὑμᾶς ἐπανελήλυθα, εἰ καὶ
μηδὲν ἄλλο, ἔθενός γ' ἐν τῶν λιθογλύφων ἀδο-
ξότερος.

oculos ponet considerando, ex quali conditione
ad pulcherrima me contuli, eruditionemque
concupiui, nequaquam ignaue cedens rei fami-
liaris, quae tum premebant, angustiiis; item-
que qualis ad vos me recepi; si nihil aliud, at
saltem nemine sculptorum obscurior.

Πρὸς τὸν Εἰπόντα, Προμηθεὺς

εἰ ἐν λόγοις.

Οὐκ ἔν Προμηθεά με εἶναι Φῆς; εἰ μὲν κατὰ
τῆτο, ὃ ἄρισε, ὡς πηλίνων καμοὶ τῶν
ἐσγῶν ὄντων, γνωρίζω τὴν εἰκόνα, καὶ Φημί
ὁμοίος

Ad eum qui dixerat, Prometheus

es in verbis

1. Prometheum igitur me esse ais? si ea ratio-
ne, o optime, quod et mea opera lutea
sint, agnosco imaginem, meque similem illi esse
fateor:

ἔμοιος εἶναι αὐτῷ· ἔδ' ἀναίνεμα πηλοπλάθος
 ἀκῆειν, εἰ καὶ Φαυλότερος ἔμοι ὁ πηλός, οἷος
 ἐκ τριόδου, βόρβορος 1) τις παρὰ μικρόν. εἰ δὲ
 ὑπερεπαίνων τὰς λόγους ὡς δῆθεν εὐμηχάνους ὄν-
 τας, τὸν σοφώτατον τῶν Τιτάνων ἐπιΦημί-
 ζεις αὐτοῖς, ὅρα μὴ τις εἰρωνεῖαν Φῆ, καὶ μυ-
 κτῆρα, οἶεν τὸν Ἀττικόν, προσεῖναι τῷ ἐπαί-
 νῳ. ἢ πόθεν γὰρ εὐμήχανον τέμόν; τίς δ' ἡ πε-
 ριττὴ σοφία καὶ προμήθεια ἐν τοῖς γράμμασιν;
 ὡς ἔμοι γε ἱκανόν, εἰ μὴ πάνυ σοὶ γῆίνα ἔδοξε,
 μηδὲ κομιδῇ ἀξία τῆ Καυκάσου. καίτοι πόσω
 δικαιό-

fateor: neque luti figulus dici recusō: tametsi
 lutum mihi vilius sit, quale ex triuiis colligitur,
 coenum propemodum. Sin vero extollens ora-
 tionem meam, perinde vt artificiosam, doctissi-
 mi illius Titanum nomine eam cohonestas, vide
 ne quis ironiam dixerit, et quasi quandam At-
 ticam subsannationem subesse huic laudi: vnde
 enim artificiosum est, quod ego facio? Quae
 vero eximia sapientia et prudentia in scriptis
 meis? Mihi certe illud satis fuerit, si non lutea
 prorsus, aut digna Caucaſo tibi videantur. At
 vero

1. Βόρβορος] Eo differt a πηλῷ, quod et ma-
 le oleat, et nulli sit vsui; quum contra πη-
 λός, terra liquore adfuso subacta, ad fin-
 gendum sit idoneus. Nihilo minus fieri non-
 nunquam potest, vt in eandem propemo-
 dam significationem conueniant. Hemſt.

δικαιότερον, ὑμεῖς ἂν εἰκάζοισθε τῷ Προμηθεΐ,
ὅπόσοι ἐν δίκαις εὐδοκμεῖτε, ζῶντες ἄλῃθῃς
ποιέμενοι τὰς ἀγῶνας; ζῶντες ἄν ὡς ἀληθῶς,
καὶ ἔμψυχα ὑμῖν τὰ ἔργα. καὶ νῆ Δία, καὶ τὸ
θερμὸν αὐτῶν ἐς· διαπυρον. καὶ τῷτο ἐκ τῷ
Προμηθεὺς ἂν εἴη, πλὴν εἰ μὴ διαλλάττοιτε,
ὅτι μὴδ' ἐκ πηλῷ πλάττετε, ἀλλὰ χρυσῷ ὑμῖν
τοῖς πολλοῖς τὰ πλάσματα.

Ἡμεῖς δὲ οἱ ἐς τὰ πλήθη παριόντες, καὶ τὰς
τοιαύτας τῶν ἀκροάσεων ἐπαγγέλλοντες, εἰ-
δῶλα ἅττα ἐπιδεικνύμεθα. καὶ τὸ μὲν ὅλον,
ἐν πηλῷ, καθάπερ ἔφην μικρὸν ἔμπροσθεν, ἡ
πλασικὴ κατὰ ταῦτα τοῖς κοροπλάθοις· τὰ δ'
ἄλλα

vero quanto iustius vos comparari Prometheo poteratis, quicunque in causis agendis celebres estis, vera certamina subeunt? Viua enim vera atque animata vobis opera sunt, et per Iouem etiam calor illorum ignitus est. Quod ipsum a Prometheo profectum videri possit, nisi quod hoc discriminis inest, quod ex luto vos non fingitis, sed aurea vobis plerisque figmenta sunt.

2. Nos autem, qui ad multitudinem prodimus, atque ibi huiusmodi declamationes profiteamur, simulachra tantum quaedam spectanda exhibemus. Et in summa, circa lutum, vti paulo ante dixi, haec figulina versatur, quemadmodum puparum figuli: ceterum neque mo-
tus

ἀλλὰ, ἔτε κίνησις ὁμοία πρόσθεν, ἔτε ψυχῆς
 δεῖγμά τι, ἀλλὰ τέρψις ἄλλως, καὶ παιδιὰ τὸ
 πρᾶγμα. ὥς ἐ μοι ἐνθυμῆσθαι ἔπεισι, μὴ ἄ-
 ρα ἔτω με Προμηθεῖα λόγοις εἶναι, ὥς ὁ Κωμι-
 κὸς τὸν Κλέωνα Φησὶν· οἶσθα περὶ αὐτῶ.
 Κλέων Προμηθεὺς ἐστὶ μετὰ τὰ πρᾶγματα. καὶ
 αὐτοὶ δὲ Ἀθηναῖοι τὰς χυτρεάς, καὶ ἱπνοποιέες,
 καὶ πάντας, ὅσοι πηλεργοὶ, Προμηθεῖας ἀπε-
 κάλυν, ἐπισκώπτοντες ἐς τὸν πηλὸν, καὶ τὴν
 ἐν πυρὶ οἶμαί τῶν σκευῶν ὀπτησιν. καὶ εἶγε
 σοι τῆτο βάλεται εἶναι ὁ Προμηθεὺς, πάνυ εὐ-
 σόχως ἀποτετόξευται, καὶ ἐς τὴν Ἀττικὴν
 δριμύτητα τῶν σκωμμάτων, ἐπεὶ καὶ εὐθρυ-
 πτα ἡμῖν τὰ ἔργα, ὥσπερ ἐκείνοις τὰ χυτρίδια.

καὶ

tus similis inest, neque animae significatio vlla,
 sed delectatio quaedam ad summum, et lusus
 merus est. Vt cogitare incipiam, num ita me
 Prometheus dixeris, ut Comicus ille Cleonem,
 nosti siquidem. Cleon, inquit, *Prometheus ipse,*
post negotia est. Ipsi etiam Athenienses figulos
 ollarum, furnorum constructores, et quicunque
 circa lutum versantur, Prometheos vocabant
 olim, alludentes ad lutum, opinor, et ad illam,
 quae fit in ligne, valorum cocturam. Quod si
 hoc sibi vult Prometheus iste tuus, admodum
 directe iaculatus es, et secundum Atticam illam
 mordendi acerbiter; quoniam et nostra ope-
 ra fragilia sunt, perinde ut illorum ollulae: et
 modi-

καὶ μικρὸν τις λίθον ἐμβάλων, συντρίψειεν ἅπαντα.

Καίτοι Φαίη τις παραμυθόμενος 2), ἔταῦτα εἰκάσαι τῷ Προμηθεΐ, ἀλλὰ τὸ καινεργὸν τέτο ἐπαινῶν, καὶ μὴ πρὸς τι ἄλλο ἀρχέτυπον μεμιμημένον· ὥσπερ ἐκεῖνος ἐκ ὄντων ἀνθρώπων, τέως ἐννοήσας αὐτὸς ἀνέπλασε. τοιαῦτα ζῶα μορφώσας, καὶ διακοσμήσας, ὡς εἰκίνητά τε εἶναι, καὶ ὀφθῆναι χαρίεντα. καὶ τὸ μὲν ὅλον, ἀρχιτέκτων αὐτὸς ἦν. συνειργάζετο δὲ τοι καὶ
ἡ Ἀθη-

modicum quispiam lapillum iniiciens, facile contriuerit omnia.

3. Atqui, dixerit aliquis, consolando nos, nequaquam ista assimilasse te Prometheo, sed nouitatem hanc, laudans, et ad nullum aliud exemplar effictum opus; quemadmodum ille, cum nondum essent homines, sua sollertia excogitatos illos finxit, ac talia animantia formavit atque adornauit, quae et mouerentur facile, et aspectu gratiosa forent; et in summa, architectus ipse erat, sed cooperabatur tamen etiam Miner-

2. Παράμυθόμενος] Paulo reconditiorem verbi venustatem non adsecuti sunt Interpretes: tu cape: *mollius, in meliorem partem interpretatus*, quod scilicet duriuscule dictum videri poterat, atque adeo ipsum illud Luciani, quod paulo post sequitur: πρὸς τὸ εὐφημέστατον ἐξηγόμενος. Hemst.

ἡ Ἀθηνᾶ ἐμπνέουσα τὸν πηλὸν, καὶ ἐμψυχα
 ποιῶσα εἶναι τὰ πλάσματα. ὁ μὲν ταῦτα ἂν
 εἴποι, πρὸς τε τὸ εὐφημότατον ἐξηγούμενος τὸ
 εἰρημένον. καὶ ἴσως ἔτος ὁ νῆς ἦν τῷ λελεσγμέ-
 νῳ· ἐμοὶ δὲ ἔ πάνυ ἱκανὸν, εἰ καινοποιεῖν δο-
 κοίην· μηδὲ ἔχοι τις λέγειν ἀρχαιότερόν τι τῆ
 πλάσματος, ἢ τῆτο ἀπόγονόν ἐσιν· ἀλλὰ εἰ μὴ
 καὶ χάριεν φαίνοιτο, αἰσχυνοίμην ἂν, εὖ ἴσθι,
 ἐπ' αὐτῷ, καὶ ζυμπκτήσας ἂν, ἀφανίσαιμι.
 ἔδ' ἂν ὠφελήσειεν αὐτὸ, παρὰ γὰρ ἐμοί, ἡ
 καινότης, μὴ ἔχῃ συντετρίφθαι ἀμορφὸν ὄν.
 καὶ εἴγε μὴ ἔτω Φρονοίην, ἄξιος ἂν μοι δοκῶ
 ὑπὸ ἐκκαίδεκα γυπῶν κείρεσθαι, ἔ συνιεῖς, ὡς
 πολὺ

Minerua, quae et lutum inspirabat; et figmen-
 ta illa animata reddebat. Talia quidem ille di-
 xerit, in meliorem partem dictum istud expo-
 nens. Et fortassis haec sententia etiam dicti
 fuit: sed mihi non sane fatis est, si videar noua
 finxisse, figmentoque nostro nihil vetustius affer-
 ri possit, cuius progenies censeatur. Sed nisi
 elegans videatur, pudeat me sane (sat scias)
 illius, et conculcans comminuerini. Neque illi
 profuerit apud me nouitas, quo minus contra-
 tur, si non et formosum videatur. Ac nisi ita
 sentiam, dignus mihi videor, qui a sedecim
 vulturibus afrodar: vt qui non intelligam, lon-
 ge de-

πολύ ἀμειψότερα τὰ μετὰ τῷ ξένῳ αὐτὰ πεποιθότα.

Πτολεμαῖος ἦν ὁ Λάγῳ δύο καὶνὰ ἐς Αἴγυπτον ἄγων, κάμηλόν τε Βακτριανὴν παμμέλαιναν, καὶ δίχρωμον ἄνθρωπον, ὡς τὸ μὲν ἡμίτομον αὐτῷ, ἀκριβοῶς μέλαν εἶναι, τὸ δ' ἕτερον, ἐς ὑπερβολὴν λευκόν, ἐπίσης δὲ μεμερισμένον, ἐς τὸ θέατρον συναγαγὼν τὰς Αἰγυπτίους, ἐπεδείκνυτο αὐτοῖς ἄλλα τε πολλὰ θεάματα, καὶ τὸ τελευταῖον καὶ ταῦτα, τὴν κάμηλον, καὶ τὸν ἡμίλευκον ἄνθρωπον· καὶ ὥστε ἐκπλήξειν τῷ θεάματι. οἱ δὲ, πρὸς μὲν τὴν κάμηλον, ἐφοβήθησαν, καὶ εὐχόμενοι εἶναι ἐφυγον ἀναθρόντες·

ge deformiora ea esse, quae cum peregrinitate coniunctam habent turpitudinem.

4. Ptolemaeus igitur Lagi filius, cum duas res novas in Aegyptum adduxisset, camelum Baetrianam totam nigram, et hominem bicolorem, cuius dimidia pars plane nigra, altera autem supra modum candida erat; congregatis in theatrum Aegyptiis, exhibuit illis cum alia multa spectacula, tum inter postrema, haec quoque, camelum et semialbum hominem: putabatque, se magnam admirationem isto spectaculo concitaturum esse. At illi ad cameli quidem conspectum perterriti sunt, et parum abfuit quin exilientes profugerent,

τες· 3) καίτοι χρυσῷ πᾶσα ἐνεκόςμητο, καὶ ἀλκxργίδι ἐπέxρωτο, καὶ ὁ χαλινὸς ἦν λαθροκόλλητος, Δαρεῖx τινὸς, ἡ Καμβύσx, ἡ Κύρx αὐτῷ κειμήλιον. πρὸς δὲ τὸν ἄνθρωπον, οἱ μὲν πολλοὶ ἐγέλων· οἱ δὲ τινες, ὡς ἐπὶ τέρατι ἐμυσάττοντο. ὥxε ὁ Πτολεμαῖος συνιείς ὅτι ἐκ εὐδοκίμει ἐπ' αὐτοῖς, ἔδὲ θαυμάζεται ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων ἡ καινότης, ἀλλὰ πρὸ αὐτῆς τὸ εὐρυθμον καὶ τὸ εὐμορφον κρίνxσι, μετέxησεν αὐτά· καὶ τὸν ἄνθρωπον ἔxετι διὰ τιμῆς ἦγεν ὡς πρὸ τῷ· ἀλλ' ἡ μὲν κάμηλος ἀπέθανεν αἰσλαμβάνη·

quanquam tota ea auro exornata, ac purpura in-
strata erat, frenum etiam gemmis distinctum ha-
bebat, ex Darii, aut Cambysis, aut etiam ipsius
Cyri thesauris depromptum. Homine autem viso,
plerique ridebant: quidam etiam ut monstrum
sunt auersati. Quare Ptolemaeus intelligens se
parum laudis capere, neque nouitatem apud Ae-
gyptios in admiratione esse, sed prae ipsa con-
cinnitatem iustitiaeque formam probari, abduci
ea iussit; hominemque non amplius eodem hono-
re habuit, quo antea. Camelus neglecta mortua est:
homi-

3. Ἀναθορόντες] Eorum saepe, qui stupefa-
cti sunt et subito casu perculsi, repentinos
imperus atque exsiliendi vehementiam si-
gnificat. Habent *Plato*, aliique veterum,
sed parcius: recentiores frequentius. *Hemst.*

λαμένη· τὸν ἄνθρωπον δὲ τὸν διττὸν Θέσπιδι
τῷ αὐλητῇ ἔδωρῆσατο καλῶς αὐλήσαντι παρὰ
τὸν πότον.

Δέδοικα δὲ μὴ καὶ τέμὸν, κήμηλος ἐν Αἰ-
γυπτίσις, ἤ. οἱ δὲ ἄνθρωποι, τὸν χελινὸν
ἔτι αὐτῆς θαυμάζωσι, καὶ τὴν ἀλαργίδα. ἐπεὶ
δὲ 4) ἔδδ τὸ ἐκ δυοῖν τοῖν καλλίσοιν συγκεῖσθαι,
δραλόγα καὶ κωμωδίας, ἔδδ τῷτο ἀπόχρη εἰς
εὐμορφίαν, εἰ μὴ καὶ ἡ μίξις ἐναρμόνιος, καὶ
κατὰ τὸ σύμμετρον γίγνοιτο. ἔσι γὰρ ἐκ δύο
καλῶν ἀλλόκοτον τὴν ξυνθήκην εἶναι, οἷον ἐκεῖ-
νο τὸ προχειρότατον, ὃ ἵπποκένταυρος. 5) ἔ γὰρ
ἄν

hominem autem illum duplicem Thespidi cuidam
tribicini, cum in conuiuio belle cecinisset, dono
dedit.

5. Vereor itaque ne et mea, camelus in Ae-
gypto, sint, cuius homines adhuc frenum et
purpuram admirentur: neque enim ad elegan-
tiam sufficit, quod ex duobus optimis constat,
Dialogo et Comoedia, nisi et ipsa compositio
inter se consentiens, iustaque proportionem tem-
perata fuerit. Ex duobus pulchris certe com-
positio absurda fieri potest, quale illud vulga-
tissimum est Hippocentaurus. Non enim ama-

C 3 bile

4. 'Επεὶ δὲ] Legendum omnino videtur: ἔτι
δὲ, Porro ne hoc quidem, si quid ex duo-
bus pulcherrimis confletur, ad venustatem
sufficit. *H. mst.*

5. 'Ο Ἴπποκένταυρος] Duplici fere sensu ve-
teres

ἂν Φαίης ἐπ' ἑρασὸν τι ζῶον τετὶ γενέσθαι, ἀλλὰ καὶ ὑβριζότατον, εἰ χεὶρ πισεύειν τοῖς ζωγράφοις ἐπιδεικνυμένοις τὰς παροινίας, καὶ σφαγὰς αὐτῶν. τι ἔν ἔχῃ καὶ ἔμπαν γένοιτ' ἂν εὐμορφὸν τι ἐκ δυοῖν τοῖν ἀρίστοιν ξυντῶθεν, ὥσπερ ἐξ εἰνυ καὶ μέλιτος τὸ ξυναμφότερον ἡδισον; Φημὶ ἔγωγε· ἔ μὴν περί γε τῶν ἀμῶν ἔχω διατείνεσθαι ὡς τοιέτων ἔντων, ἀλλὰ δέδια μὴ τὸ ἐκατέρω καὶ ἄλλος ἢ μίξις συνέφθαιεν. 6)

Οὐ

bile hoc animal esse dixeris, sed potius contumeliosissimum, si modo conuenit pictoribus credere, temulentiam et caedes illorum exhibentibus. Quid ergo? an non rursus ex duobus optimis compositum fieri potest pulchrum? Vt ex vino et melle commistum et temperatum suauissimum? Potest sane. Meas vero compositiones contendere non ausim tales esse; quin potius vereor, ne vtriusque pulchritudinem ipsa mixtura corrupērit.

6. Ne-

teres vsurpant: primum ad significandam rem sine insolitam et portentū similem, siue fictam et vera natura vacuam adhibetur: deinde poni solet haec vox de iis, quae dissimili genere in vnum congregantur ac coalescunt. Sic Chaeremon Hippocentaurum fecerat, μιντήν ῥαψωδίαν ἐξ ἀπάντων τῶν μέτρων, teste Aristot. de Poët. p. 224. v. 24. Hemst.

6. Ἡ μίξις συνέφθαιε] De industria τὸ
συνέφθαι-

Ὅς πάντῳ γένῃ συνήθη καὶ Φίλα ἐξ ἀρχῆς ἦν
ὁ διάλογος, καὶ ἡ κωμῳδία· εἶπε ὁ μὲν, εἴκοι,
καὶ κατ' ἑαυτὸν νῆ Δία ἐν τοῖς περιπάτοις μετ'
ὀλίγων τὰς διατριβὰς ἐποιεῖτο· ἡ δὲ, παρα-
δῶσθ' τῷ Διονύσῳ θαυτὴν, θεάτρῳ ὁμῖλει, καὶ
ξυνέπαιζε, καὶ ἐγελωτοποιεῖ, καὶ ἐπέσκωπτε,
καὶ ἐν ῥυθμῷ ἔβαινε πρὸς αὐλόν. ἐνίστε καὶ
τὸ ὅλον ἀναπαίσοις μέτροις ἐποχασμένη 7), τὰ
πολλὰ

6. Neque enim omnino consueta inter se at-
que affinia ab initio Dialogus et Comoedia fue-
re. Siquidem ille domi et seorsum, mehercle,
in ambulacris cum paucis quibusdam disputation-
es suas habebat: Haec vero, Baccho se totam
tradens, in theatris versabatur, simulque lude-
bat, et risum mouebat, gaudebatque salibus, et
dicacitate, et ad numeros tibiae incedebat. In-
terdum etiam anapaesticis versibus prorsus vocata,

C 4

Dia-

συμφθεῖρειν, cuius significatio sit ambigua,
Lucianum posuisse, credo. Pictoribus, vn-
guentariis ac tinctoribus propria Φθειρεῖν,
Φθοραὶ et συμφθεῖσθαι de colorum vn-
guentorumque diuersi generis mixtura: hac
quidem temperatione sua cuique perit
pulchritudo, et corrumpitur; sed arte ta-
men alius existit color, qui naturalem saepe
vincat. Hemst.

7. Ἀναπ. μέτροις ἐποχασμένη] Singularis est
quaedam atque elegans in ista loquendi for-
mula

πολλὰ τὰς τῆ διαλόγου ἑταίρας ἐχλεύαζε, Φρον-
τιστὰς 8), καὶ μεταωρολόσχευε, καὶ τὰ τοιαῦτα
προσαγορεύεσκα. καὶ μίαν ταύτην προέλευσιν 9)
ἐπε-

Dialogi sectatores ut plurimum, subfannabat,
meditatores, ac vanos sublinium rerum disceptato-
res, et id genus alia vocitando. Eique id cordi erat,
ut

mula potestas: *Plato de LL. IV. p. 818. E.*
ἐπὶ δὲ τῆς ἐλπίδος ὀχήμενοι ταύτης, *illa*
spreuisti et confisi: Alexand. Aphrodis. de Fa-
cto p. 119. ἐποχειῖσθαι τοῖς ἀπορριμένοις,
dubiis inniti non aliter ac si certissima forent.
Sic igitur comoediam puto μέτρως ἀνπαί-
σοις ἐποχειῖσθαι, quando confidentius in sce-
nam procedit, in philosophis irridendis mo-
dum pene non seruans. Illud insuper, quo
magis vis phraseos elucescat, animadu-
erendum videtur, versus quasi vehiculum ali-
quod orationis spectari. *Hemst.*

8. Φροντιστὰς] *Xenophonem* adi in *Sympos. p.*
Ed. St. 520, 35. vbi discos eo nomine so-
litum fuisse vocari Socratem. Ἄρα σὺ, ὦ
Σώκρατες, ὁ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΣ ἐπικαλέμε-
μενος; du Soul.

9. Μίαν ταύτην προέλευσιν] Hoc est, illa
sola de causa procedebat in publicum, ut
eos irrideret. Προέλευσις, τὸ προελθεῖν,
inquit *Hesychius*, hoc est, in scenam prodire,
procedere. Cleric.

Προέλευσιν] Recte *I. Clericus* exponit,
cui prorsus adsentior. Qui domo in publi-
cum

ἐπεποίητο ἐκείνης ἐπισκώπτειν, καὶ τὴν Διονυσιακὴν 10) ἐλευθερίαν καταχεῖν αὐτῶν· ἄρτι μὲν ἀεροβατῶντας δεικνύσας, καὶ νεφέλαις
 ξυνέν-

vt eos fugillaret, et Dionysiacam istam libertatem in eos effunderet; nunc in aere ambulantes, et cum nubibus versantes illos exhibens,

C 5

nunc

cum prodeunt, προέρχονται. Deinde προέρχονται, qui magna cum pompa, eaque publica et quasi triumphali procedunt. Consulum solennes processus vel processiones προόδος· *Iustinianus* Nou. CV. προελεύσεις *Theophilus* Inst. de Rer. Diu. §. 48. vocant. De sacris Ecclesiasticorum festisque processionibus vide *I. Meursii* et *Caroli du Fresne* Gloss. in Προέλευσις· recentioribus idem vocabulum pro triumpho in usu fuit. Tum porro alia quaedam huic verbo addita est potestas in concionem prodeundi, orationem in senatu vel cum populo habendi. Eadem plane forma πρόσδον, πρόσδοον vel πάροδον ποιῶντα apud Atticos, qui ad Senatum, aut pro concione cum populo agunt, apud Christianos, qui sacras conciones habent. Iam scenicis actoribus haec eadem non dispari ratione conueniunt: *Schol. Aristoph.* ad Equ. v. 608. τῶ ὑποκρίτῃ προερχομένῃ, actore in scenam prodeunte. Hemst. 10. Διονυσιακὴν ἐλευ.] Hoc est, libera dictoria, quibus licebat vti festo Dionysiorum. *Cleric.*

ξυνόντας· ἀρτι δὲ, ψυλλῶν πηδήματα διμε-
τρῶντας, ὡς δῆθεν τὰ αἰρία λεπτολογημένους.
ὁ διάλογος δὲ σεμνοτάτας ἐποιεῖτο τὰς συν-
σίας, Φύσεώς τε πέρι καὶ ἀρετῆς Φιλοσοφῶν·
ὥς τε τὸ τῶν μουσικῶν τῆτο, δις διὰ πασῶν II),
εἶναι τὴν ἁρμονίαν, ἀπὸ τῆ ἐξυτάτης ἐς τὸ βα-
ρύτατον· καὶ ὁμῶς ἐτολμήσαμεν ἡμεῖς τὰ ἔτως
ἔχοντα πρὸς ἀλλήλα ξυναγαγεῖν, καὶ ξυναρμό-
σαι, ἔ πάνυ πειθόμενα, ἡδὲ εὐμαρῶς ἀνεχό-
μενα τὴν κοινωνίαν.

Δέδισ τένυν μὴ αὐθις ὁμοίον τι τῷ Προμη-
θεῖ τῷ σῷ πεποιηκῶς Φαίνωμαι, τὸ φῆλυ τῷ

ἀρρενε

nunc pulicum saltus merientes, ut qui de aëreis et
sublimibus istis rebus nimis exiliter argutaren-
tur. Dialogus vero grauissimas disputationes ha-
bebat de natura rerum, deque virtute philoso-
phans: ita ut Musicorum illud, bis per omnes
chordas, ab acutissimo ad grauissimum usque,
inter eos esset. Et tamen ausi fuimus nos, haec
ita sese habentia, inter sese coniungere et co-
aptare, non admodum obsequentia, neque faci-
le societatem sustinentia.

7. Vereor itaque ne denuo simile aliquid Pro-
metheo isti tuo secisse videar, ut qui foeminam
cum

II. Δις διὰ πασῶν] Vetusiores musici, uti
ex hoc proverbio patet, scalam suorum to-
norum non ultra duas, quas hodie dicimus
octavas extendebant. de Soul.

ἄρρενι ἐγκαταμίξας, καὶ δι' αὐτὸ δίκην ὑπό-
 σχω. μᾶλλον δὲ μὴ καὶ ἄλλό τι τοιᾶτο Φα-
 νεῖην, ἐξαπατῶν ἱσως τὲς ἀκρόντας, καὶ ὅσα
 παραθεῖς αὐτοῖς κεκαλυμμένα τῇ πιμελῇ, γέ-
 λωτα κωμικὸν ὑπὸ σεμνότητι Φιλοσόφῳ· τὸ
 γὰρ τῆς κλεπτικῆς (καὶ γὰρ κλεπτικός ὁ θεός)
 ἄπαγε· τᾶτο μόνον ἐκ ἂν εἴποις ἐνέινω τοῖς
 ἡμετέροις. ἢ παρὰ τὴ γὰρ ἀνέκλεπτομεν; εἰ μὴ
 ἄρα τις ἐμὲ διέλαθε τοιᾶτ' ἐπιτυοκάμπτας (12),
 καὶ

cum mare commiscuerim, et ob id ipsum nunc
 reus agar. Vel potius aliud quid, ne videar de-
 cepisse fortasse auditores, atque ossa apposuisse
 ipsis pinguedine obducta, risum scilicet Comi-
 cum sub philosophica gravitate. Ad furtum enim
 quod attinet (nam et furandi arte hic Deus in-
 signis est) absit; hoc certe nostris inesse non di-
 ces. Vnde enim furatus sim? nisi forte
 quis me fugit, qui eiusmodi Pityocamptas
 et

12. Πιτυοκάμπτας] Graecio πιτυοκάμπτας
 explicanti Centaurōs praeiuit Fr. Luifin.
 Par. III. c. 25. quod si ad liquidum deduci
 posset, rem haberemus confectam. Negari
 quidem non potest, apud Suidam extare in
 Πίτυς, ὅθεν καὶ Πιτυοκάμπτης (vel po-
 tius, ut Kuster. Πιτυοκ.) ὁ Κένταυρος· ve-
 rum his in rebus tantam Suidae auctoritatem
 non agnosco, qua sola nos contentos esse
 oporteat. Πιτυοκάμπτης est Sinis vel Sin-
 nis

nis (ductum a latrociniiis et nocendo nomen) quem suo ipse, quod in alios statuerat, exemplo Theseus interemit: lege *L. Mourf.* in Theseo c. V. Hunc de genere fuisse Centaurorum, quis veterum prodidit? imo tantum abest, ut Theseum ipsum materno genere contingeret. Iam si forte Centauros omnes hoc epitheto existimes affectos, quid tandem proferri poterit, unde nominis, quod a singulari unius Sinidis crudelitate profectum esse satis constat, origo repetatur? nam quod *Luisinus* est commentus, *quoniam bello acres habebantur, eorum impetum pictores flexis stratisque arboribus, quacunque furebant, exprimere solitos esse*, ut alia mittam, Graeci sermonis normae prorsus repugnat: quis, quaeso, *πιτυοκαμπτας* diceret eos, qui arbores vasto corpore et impetu currendi prosternunt? Non me praetereunt *Aristophanis* in *Ran.* v. 997. *σαρκασμοπιτυοκαμπται*, de quibus ita *Schol.* *ὡς σαρκάζοντας μὲν καὶ προσποιούμενους τὰ πολεμικά, ἐκ ἀληθείας δὲ τοιαύτας ἰσχύος δὲ ἐπιμελεμένους*. *Suidas.* *Σαρκασμοπ. ἀντὶ τῶ μεγάλαι, ὡς ἀρπάζοντες μὲν καὶ προσπ.* etc. De Sinide vero quin *Schol.* cogitauerit, quum ista commentaretur, dubitare non licet: neque absurdum est, ut per Comicam faceriam homines in bello timidi, sed inanibus in rebus, quae vero periculo carerent, robur ostentantes, dicti fuerint *πιτυοκαμπται* eoque pertinere non incommode videatur

Hesjy-

Hesychii glossa; Ἀερόκλαδοι, πιτυοκάρπτοι, ex veteri quodam Comico deprompta, siue vocabulum vtrumque demta distinctione iungas, siue ἀεροκλάδας per se solos intelligas, aërem verberantes, iactatis per aërem manibus inanem strepitum excitantes: vel etiam, aërem implentes clamoribus.

Postquam haec scripseram, coniecturam mecum perquam elegantem communicauit I. Iac. Wetstenius; quam, quia prope abest, quin veram putem, celare religioni ducō. Legendum censet τοιῦτος πιτυοκάρπτης quasi hunc in modum *Lucianus* ratiocinaretur: *Primus* ego res plane discordes, philosophicam grauitatem, et lepores libertatemque iocorum Comicam consociaui: quod inceptum audax non minorem habet difficultatem, quam si binas arbores rigidas curuando iungere nitaris: imo maioris est artificii καὶ τετραγέλαφος συντιθέναι, i. e. non tantum binas arbores eiusdem speciei, verum ETIAM res diuersissimas hircos atque ceruos siue Philosophiam Comoediamque iungere. Si quis ante me idem fuisset conatus, is certe fama facinoris Sinim aequaret, ad meamque sine dubio notitiam peruenisset. Iam tu, quaeso, ad animum reuoca, quae leguntur sub finem §. 6. ΕΤΟΛΜΗΣΑΜΕΝ ἡμεῖς τὰ ἔτως ἔχοντα πρὸς ἀλλήλα ΕΥΝΑΓΑΓΕΙΝ ΟΥ ΠΑΝΤ ΠΕΙΘΟΜΕΝΑ· ecce πιτυοκάρπτην, qui magno nisu in vnum cogit consociatque nixa diuersis radicibus, et materiam minime sequacem tractando molli. *Hemst.*

καὶ τραγελάφης 13) καὶ αὐτὸς συντεθεικώς;
 πλὴν ἀλλὰ τί ἂν πάθοιμοι; ἐμμενετέον γὰρ οἷς
 ἅπαξ προειλόμην· ἐπεὶ τόγε μεταβελεύεσθαι,
 Ἐπιμηθέως ἔργον, ἢ Προμηθέως ἐςί.

et Hircocernus et ipse composuerit. Verum
 quid faciam? Perseuerandum enim est in iis,
 quae semel elegi; mutare enim consilium, Epi-
 methei, non Promethei est.

13. Τραγελάφης;] Ceruis excepta barba et ar-
 morum pilis similes. *du Soul.*

Νιγρίνος, ἡ περὶ Φιλοσόφου
 *Ἡθους.

Πρὸς Νιγρίνον ἐπιστολή.

Λουκιανὸς Νιγρίνῳ εὖ πράττειν.

Η μὲν παροιμία Φησὶ, Γλαῦκα εἰς Ἀθήνας,
 ὡς γελοῖον ὂν εἶ τις ἐκεῖ κομίζει γλαῦκας,
 ὅτι

Nigrinus, siue de Moribus Phi-
 losophorum.

Epistola ad Nigrinum.

Lucianus Nigrino salutem.

Noctuas Athenas, inquit prouerbium: quasi
 ridiculum sit, si quis eo noctuas apportet,
 quo-

ὅτι πολλάί παρ' αὐτοῖς εἰσίν. ἐγὼ δὲ εἰ μὲν
 δύναμιν λόγων ἐπιδείξασθαι βεβλόμενος, ἔπει-
 τα Νιγρίνῳ γράψας βιβλίον ἔπεμπον, εἰχόμεν
 ἂν τῷ γελοίῳ, γλαῦκας ὡς ἀληθῶς ἐμπορευό-
 μενος. ἐπεὶ δὲ μόνην σοι δηλώσω τὴν ἐμὴν γνώ-
 μην ἐθέλω, ὅπως τε νῦν ἔχω, καὶ ὅτι μὴ παρέρ-
 γως εἴλημμαι πρὸς τῶν σῶν λόγων, ἀποφεύ-
 γοιμ' ἂν εἰκότως καὶ τὸ τῷ Θουκυδίδῃ λέγοντος,
 ὅτι ἡ ἀμαθία μὲν θρασεῖς, ἐκνηρὲς δὲ τὸ λελο-
 γισμένον 1) ἀπεργάζεται. δῆλον γὰρ ὡς ἔχῃ ἡ
 ἀμαθία μοι μόνῃ τῆς τοιαύτης τέλμης, ἀλλὰ
 καὶ ὁ πρὸς τὰς λόγους ἔρως αἴτιος. ἔρρωσο.

Ἐταῖ-
 quoniam apud illos abundant. Ego vero si di-
 cendi facultatem ostendere volens, Nigrino li-
 brum a me scriptum mitterem, obnoxius equi-
 dem huic ridiculo forem. Nunc autem, cum
 id solum agam, vt sententiam meam tibi ape-
 riam, et quo nunc sim animo, et quod non le-
 viter oratione tua affectus fuerim, effugero sane
 merito etiam Thucydidis illud, quum ait: im-
 peritia audaces, res autem cogitata atque confi-
 derata cunctatores efficit. Manifestum enim est,
 mihi non imperitiam solum, verum etiam amo-
 rem ac studium orationis, huius audaciae cau-
 sam esse. Vale.

Ami.

I. Τὸ λελογισμένον] Quod pro λογισμός
Lucianus dederit τὸ λελογισμένον, in eo
Euripidem est secutus, cui hoc frequens,
Hemst.

Ἑταῖρος Λουκιανός.

Ὡς σεμνὸς ἡμῖν σφόδρα. καὶ μετέωρος ἐπα-
 νελήλυθας; ἔ τοίνυν προσβλέπειν ἡμᾶς
 ἔτι ἀξιούς, ἅθ' ὁμιλίας μεταδίδως, ἅτε κοινω-
 νεῖς τῶν ὁμοίων λόγων 2), ἀλλ' ἄφνω μεταβέ-
 βλησαι, καὶ ὅλως ὑπεροπτικῶ τινι ἔοικας;
 ἡδέως δ' ἂν παρὰ σὲ πυθοίμην, ὅθεν ἄτως ἀ-
 τόπως ἔχθεις, καὶ τί τέτων αἴτιον; Λ. τί γάρ
 ἄλλο γε, ὦ ἑταῖρε, ἢ εὐτυχία; Ε. πῶς λέ-
 γεις; Λ. ὁδῶ πάρεργον 3), ἤκω σοι εὐδαίμων
 τε

Amicus, Lucianus.

Quam oppido grauis nobis et sublimis redi-
 sti? Neque enim adspicere nos amplius
 dignaris, neque conuersaris nobiscum, neque
 sermones vt antea confers, sed repente immu-
 tatus es, et omnino fastidiosus videris euasisse.
 Lubens igitur audierim ex te, vnde ad hoc in-
 solentiae perueneris, et quae eius rei causa sit?
 LVC. Quid enim aliud, o amice, quam felici-
 tas? AM. Quid ais? LVC. Insperato feli-
 cem

2. 'Ὁμοίων λόγων] Ὁμοιοὶ λόγοι. Sermones
 inter pares, pari libertate, et conditione
 habiti vtro citroque. Bourd.

3. 'Ὁδῶ πάρεργον] Non est, ne te morer, vt
 habet Bourdelotius: sed καθ' ὁδῶ πάρεργον,
 obiter, aliud agendo. Cleric.

τε καὶ μακάριος γεγεννημένος, καὶ τῷτο δὴ τὸ ἀπὸ τῆς σικηνῆς ὄνομα, τρισόλβιος. Ε. Ἡράκλεις, ἔτῳς ἐν βραχεῖ; Λ. καὶ μάλα. Ε. τί δὲ τὸ μέγα 4) τῷτο ἔστιν, ἐφ' ὅτῳ καὶ κομῆς 5), ἵνα μὴ ἐν κεφαλαίῳ μόνῳ εὐφραίνωμεθα, ἔχωμεν δὲ τι καὶ ἀκριβῶς εἰδέναι τὸ πᾶν ἀκῶσαντες; Λ. ἔθυμασέν εἰνά σοι δοκεῖ πρὸς Διὸς, ἀντὶ μὲν δέλα με ἐλεύθερον, ἀντὶ δὲ πένητος ὡς ἀληθῶς πλάσιον, ἀντὶ δὲ ἀνγή-
τε τε καὶ τετυφωμένῃ 6) γενέσθαι μετριώτερον;

E. Mé-

cem et beatum vides factum, et quod in scena solet vsurpari, ter beatum, A M. Papae! tam subito! L V C. Ita res habet. A M. Quidnam autem tantum illud est, quo te sic effers? ut non summam modo laetemur, sed et, auditis singulis, accurate scire possimus? L V C. An non admiratione dignum tibi videtur, per Iovem, pro seruo liberum, pro paupere vere divitem, pro stulto autem et insano me factum modestum?

2. A M.

4. Μέγα] Graeci vsurpant μέγα τι pro admirabile quid ac memorandum. Iungitur aliquando θαυμασέν. Eodem pertinet, ἔδεν μέγα, nihil magnum atque admiratione dignum. Hemst.

5. Κομῆς] Superbis. κομῶν indulgere genio et elatum esse. Bourd.

6. Τετυφωμένῃ] τετυφωμένῃ; heberi ac
D stolido

Ε. Μέγιστον μὲν ἔν· ἀτὰρ ἔπω μανθάνω σαφῶς ὅ, τι καὶ λέγεις. Λ. ἐξάλην μὲν εὐθὺ τῆς πόλεως βυλόμενος ἱατρὸν ὀφθαλμῶν θεάσασθαί τινα· τὸ γὰρ μοι πάθος τὸ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ μᾶλλον ἐπετείνεται. Ε. οἶδα τέτων ἕκαστα, καὶ ἠυξάμην σὲ τινὶ σπερδαίῳ ἐπιτυχεῖν. Λ. δόξαν ἔν μοι διὰ πολλῶν προσεπειπὲν Νιγρῖνον τὸν Πλατωνικὸν Φιλόσοφον, ἕωςθεν ἐξαναστὰς ὡς αὐτὸν ἀφικόμεν, καὶ κόψας τὴν θύραν, τῷ παιδὸς εἰσαγγεῖλαντος, 7) ἐκλήθην· καὶ παρελθὼν

2. A M. Immo vero maximum. Sed nondum tamen plane intelligo quidnam illud sit, quod dicis. L V C. Recta in urbem profectus sum, ut ibi oculorum aliquem medicum circumspicerem: nam ille oculi affectus, quo laborabam, magis ac magis ingrauescebat. A M. Ordine haec omnia noui, ideoque etiam optabam, ut in bonum atque peritum aliquem incideres. L V C. Cum igitur statuissem, Nigrinum quoque illum Platonium philosophum, ut quem longo temporis interuallo non videram, compellare, mane surgens, ad ipsum adeo, et pulsata ianua, cum puer intro de me renunciasset, arcessitus sum.

Ingres-

stolido ingenio praeditos significare tradunt veteres Grammatici, ut sunt, qui fulmine tacti fuere. Bourd.

7. Εἰσαγγεῖλαντος] Seruorum ad ianuam siue τῶν θυρωρῶν munus εἰσαγγέλλειν. Inde in regum aulis εἰσαγγελεῖς. Hemst.

Θῶν εἶπω, καταλαμβάνω τὸν μὲν ἐν χειρὶ βιβλίον ἔχοντα, πολλὰς δὲ εἰκόνας παλαιῶν σοφῶν ἐν κύκλῳ κειμένους. πρᾶκετο δὲ ἐν μέσῳ καὶ πινάκιον τι τῶν ἀπὸ γεωμετρίας σχημάτων καταγεγραμμένον, καὶ σφαῖρα καλάμη πρὸς τὸ τᾶ παντὸς μίμημα, ὡς ἐδόκει, πεποικημένη.

Σφόδρα οὖν με φιλοφρόνως ἀσπασάμενος, ἡρώτα, ὅ, τι καὶ πράττοιμι. καὶ γὰρ πάντα διηγησάμεν αὐτῷ· καὶ δῆτα ἐν μέρει καὶ αὐτὸς ἤξιεν εἰδέναί, ὅ, τι τε πράττοι, καὶ εἰ αὖθις αὐτῷ ἐγνωσμένον εἴη σέλλεσθαι τὴν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος. ὁ δὲ ἀπαρξάμενος, ὥ ἐταῖρε, περὶ τούτων λέγειν, καὶ τὴν ἑαυτῷ γνώμην διηγεῖσθαι,

Ingressus, deprehendo ipsum quidem manibus librum tenentem, circum autem undique multas veterum sapientum imagines positas. In medio autem erat etiam tabella quaedam, in qua Geometricae quaedam figurae descriptae erant, ac sphaera arundinea, ad imitationem universi, ut videbatur, composita.

3. Amantissime igitur me amplexatus ille, interrogavit de rebus meis. Quibus omnibus illi expositis, et ego quoque vicissim ex eo quaesivi, et quid ipse ageret, et numquid apud se statuisset in Graeciam denuo nauigare. Ibi vero ille, o amice, posteaquam coepisset de hisce rebus dicere, suamque sententiam explicare,

σθαι, τοσαύτην τινά μου λόγων ἀμβροσίαν κατεσκέδασεν, ὥς τε καὶ τὰς Σειρῆνας ἐκείνας, εἴ τινες ἄρα ἐγένοντο, καὶ τὰς ἀηδόνας, καὶ τὸν Ὅμηρον λωτὸν ἀρχαῖον ἀποδειῖξαι· 8) ἔτω θεσπέσια ἐφθέγγετο.

Προήχθη γὰρ αὐτὴν τε φιλοσοφίαν ἐπαινέσαι, καὶ τὴν ἀπὸ ταύτης ἐλευθερίαν, καὶ τῶν δημοσίχνομιζομένων ἀγαθῶν καταγελάσαι, πλῆττα, καὶ δόξης, καὶ βασιλείας, καὶ τιμῆς, ἔτι τε χρυσῆ, καὶ

tantam verborum ambrosiam mihi affudit, ut mihi plane Sirenes illas, si quae vnquam fuerunt, et luscínias et Loton illam Homeri obscurasse et obliterasse videretur. Adeo diuina erant quae loquebatur.

4. Huc enim dicendo prouectus est, ut Philosophiam laudaret, et, quae ab ea manat, libertatem, et ista, quae vulgo pro bonis habentur, irrideret, diuitias nimirum, gloriam, regna, honores: praeterea aurum quoque, et

8. Ἀρχαῖον ἀποδειῖξαι] Sic intellige: tanta me sermonum suauitate perfudit, ut Sirenas illas, si quae modo fuerint etc. obliteraret, earumque suae orationis lenociniis memoriam deleret. Ἀρχαῖον aliquando, quod iam vetustate obsoleuit, atque ex usu et animis hominum abiit: ἀρχαῖοι νόμοι, leges abrogatae. Hemst.

καὶ πορφύρας, καὶ τῶν πάνυ περιβλέπτων τοῖς πολλοῖς, τέως δὲ καὶ μοὶ δοκάντων. ὥστε ἔγωγε ἀτενεῖ καὶ ἀναπεπταμένη 9) τῇ ψυχῇ δεξάμενος, αὐτίκα μὲν ἔδὲ εἶχον εἰκάσαι ὅπερ ἐπεπόνθειν, ἀλλὰ παντοῖος ἐγινόμην· καὶ ἄρτι μὲν ἐλυπέμην, ἐληλεγμένων 10) μοι τῶν Φιλτάτων, πλέττε τε, καὶ ἀργυρίε, καὶ δόξης· καὶ μόνον ἐκ ἐδάκρυεν ἐπ' αὐτοῖς καθηρημένοις· ἄρτι δὲ αὐτὰ μὲν ἐδόκει μοι ταπεινὰ καὶ καταγέλασα· ἔχαιρον δ' αὖ, ὥστε
ἐκ

et purpuram, et cetera, quae admodum spectabilia plerisque, antea vero etiam mihi videbantur. Quae ego animo intento atque aperto accipiens, continuo ita affectus fui, ut quid paterer ipse nescirem: atque in omnes partes raperer. Nunc quidem dolebam, quod vanitatis coarguerentur ea, quae mihi charissima fuerant, diuitiae videlicet, argentum, et gloria: ac tantum non lacrymabar, cum de gradu dimotas cernerem: eadem mox mihi videbantur vilia atque ridicula esse; gaudebamque rursus tan-

D 3

quam

9. Ἀναπεπταμένη] Eleganter: animo patente, quique insulam doctrinam cupide recipiat. Hemst.

10. Ἐληλεγμένων] Quum hic non tantum, verum et alibi apud *Nostrum* etiam in aliis huius verbi temporibus, littera χ sit plane extrita, forte dicendum, id facilioris enunciationis causa Graecos fecisse. Ienſius.

ἐκ ζοφρεῶ τινος ἄερος τῷ βίῃ τῷ πρόσθεν,
 εἰς αἰθερίαν τε καὶ μέγα Φῶς ἀναβλέπων·
 ὥς δὴ (τὸ καινότεστον) τῷ ὀφθαλμῷ μὲν, καὶ
 τῆς περὶ αὐτὸν ἀσθενείας ἐπελανθανόμεν· τὴν
 δὲ ψυχὴν ὀξυδερεῖς κατὰ μικρὸν ἐγιγνόμεν.
 ἐλελήθειν γὰρ τέως αὐτὴν τυφλώττασαν περι-
 φέρων.

Προῖὼν δὲ εἰς τόδε περιήχθην, ὅπερ ἀρτίως
 ἡμῖν ἐπακάλει. γὰρ ὅς τε γὰρ ὑπὸ τῷ λόγῳ καὶ
 μετέωρός εἰμι, καὶ ὅλως μικρὸν ἔχέτι ἔδεν
 ἐπινοῶ. δοκῶ γὰρ μοι ὅμοιόν τι πεπονθέναί
 πρὸς Φιλοσοφίαν, οἷον περ καὶ οἱ Ἴνδοι πρὸς
 τὸν οἶνον λέγονται παθεῖν, ὅτε πρῶτον ἐπιον
 αὐτοῦ. θερμότεροι γὰρ ὄντες Φύσει, πρὶον-
 τες

quam ex tenebroso quodam aëre prioris vitae
 ad serenitatem et magnam aliquam lucem re-
 spiciens. Adeo ut, nouo sane exemplo, ne-
 glecto oculo eiusque infirmitate, animo perspi-
 caciore paulatim euaserim, quem ad id tempus
 caecutientem insciens circumtulera.

5. Tandemque in eum statum adductus sum,
 de quo mox querebare. Non et elatus oratio-
 ne illius, et tanquam in sublime euectus sum, et
 omnino humile nihil iam cogito. Videor enim
 mihi a philosophia non aliter affectus, quam In-
 di a vino feruntur, quando primum bibere eis
 contigit. Natura enim calidiores cum iam ef-
 sent,

τες ἰσχυρόν ἔτω ποτόν, αὐτίκα μάλα ἐξεβαν-
χεύθησαν, καὶ διπλασίως ὑπὸ τῆ ἀκρατῆ ἐξε-
μήνησαν. ἔτω σοι καὶ αὐτὸς ἐνθρος, καὶ με-
θύων ὑπὸ τῶν λόγων περιέρχομαι.

Ε. Καὶ μὴν τῆτό γε, ἔ μεθύειν, ἀλλὰ νή-
φειν τε καὶ σωφρονεῖν ἔστιν. ἐγὼ δὲ βελοίμην
ἂν, εἰ οἶόν τε, αὐτῶν ἀκῆσαι τῶν λόγων. ἔδὲ
γὰρ ἔδὲ καταφρονεῖν αὐτῶν οἶμαι θῆμις, ἄλ-
λως τε εἰ καὶ φίλος, καὶ περὶ τὰ ὅμοια ἐσπχ-
δακῶς ὁ βελόμενος ἀκχείνει. Λ. Θάρρει ὦ ἄ-
θέ. τῆτο γάρ τοι τὸ τῆ Ὀμήρου, σπεύδον-
τα καὶ αὐτὸν παρακαλεῖς. καὶ εἶγε μὴ ἔφθης,
αὐτὸς ἂν ἐδεήθην ἀκῆσαί με διηγχμένε. μάρ-
τυρα γάρ σε παραστήσασθαι πρὸς τὰς πολλὰς
ἐθέλω,

lent, accedente' potu adeo vehementi, conti-
nuo bacchari coeperunt, ac duplo quam ceteri
magis ex mero insanire. Ita et ego oratione
eius quasi furore captus, ac ebrius obambulo.

6. A M. Atqui hoc quidem non est ebrium,
sed sobrium atque temperantem esse. Ego ve-
ro optarim, si fieri possit, ipsam illam audire
orationem. Neque enim contemnere eam, opi-
nor, fas est; praesertim si qui audire cupit, et
amicus est, et eodem tenetur studio. L V C.
Bono animo esto, o bone. nam iuxta Homeri-
cum illud, ultro festinantem hortaris. Ac nisi
praeuortisses, iam ipse rogassem, me narrantem
audires. Testem enim te adhibere apud homines

ἐθέλω, ὅτι καὶ ἀλόγως μαίνομαι· ἄλλως τε καὶ ἡοῦ μοι τὸ μεμνήσθαι αὐτῶν πολλάκις, καὶ ταύτην ἤδη μελέτην ἐποίησάμην· ἐπεὶ καὶν τις μὴ παρῶν τύχη, καὶ ἔτω δις ἢ τρίς τῆς ἡμέρας ἀνακυκλῶ πρὸς ἑμαυτὸν τὰ εἰρημένα.

Καὶ ὥσπερ οἱ ἐρασαί, τῶν παιδικῶν καὶ παρόντων, ἔργ' ἅττα καὶ λόγους εἰρημένους αὐτοῖς διαμνημονεύουσι, καὶ τέτοις ἐνδιατρίβοντες ἐξαπατῶσι τὴν νόσον, ὡς παρόντων σφίσι τῶν ἀγαπωμένων· ἐνιοὶ γὰρ αὐτοῖς καὶ προσλαλεῖν οἶονται, καὶ ὡς ἄρτι λεγομένων πρὸς αὐτὰς, ὧν τότε ἤκουσαν, ἤδοντα, καὶ προσάψαντες τὴν ψυχὴν τῇ μνήμῃ τῶν παρεληλυθότων σχολὴν οὐκ ἄγουσιν ἐπὶ τοῖς ἐν πο-

σιν

volo, me non sine ratione insanire. Quin et crebro meminisse, volupe mihi est: et hanc meditando familiarem iam exercitationem feci. Nam etiam si nemo mihi adsit, tamen sic quoque bis terue de die dicta illa mecum ipse revolo.

7. Et quemadmodum amatores, absentibus amatis, dicta eorum et facta memoria repetunt, iisque immorando morbum fallunt, perinde ac si illi ipsi amati adsint: quidam vero etiam colloqui secum illos putant, atque iis, quae tum sibi audire visi sunt, quasi paulo ante reuera dictis, gaudent, animumque memoriae praeteritorum applicantes, macerandi sese praesentibus otium

σὺν ἀνιάσθαι· ἔτω δὴ καὶ αὐτός, Φιλοσοφίας ἔ
 παρέσης, τὰς λόγους, ἃς τότε ἤκησα, συναγεί-
 ρωτ, καὶ πρὸς ἑμαυτὸν ἀνατυλίττων, ἃ μικρὰν
 ἔχω παραμυθίαν· καὶ ὅλως, καθάπερ ἐν πε-
 λάγει καὶ νυκτὶ πολλῇ φερόμενος, ἔς πυρσὸν
 τινα τῆτον ἀποβλέπω, πᾶσι μὲν παρεῖναι τοῖς
 ὑπ' ἐμᾶ πραττομένοις τὸν ἄνδρα ἐκεῖνον εἰόμε-
 νος· αἰεὶ δὲ ὥσπερ ἀκέων αὐτῷ τὰ αὐτὰ πρὸς
 με λέγοντος, ἐνίοτε δὲ, καὶ μάλιστα ὅταν ἐνε-
 ρεῖσω τὴν ψυχὴν, καὶ τὸ πρόσωπον αὐτῷ μοι
 φαίνεται, καὶ τῆς Φωνῆς ὁ ἦχος ἐν ταῖς ἀ-
 κοαῖς παραμένει· καὶ γὰρ τοι κατὰ τὸν κωμι-
 κόν, ὡς ἀληθῶς ἐγκατέλιπέ τι κέντρον τοῖς
 ἀκχοῦσι.

E. Παῦε,

otium non habent; sic sane et ipse, phi-
 losophia non praesente, verba, quae tum audi-
 vi, recolligens, et mecum crebro revoluens,
 non exiguum capio solatium. In summa, perin-
 de ac si in pelago, et per noctem atram ferar,
 ad hanc quasi quandam facem respicio, omnibus
 illis rebus, quae a me geruntur, virum illum
 coram adesse existimans, semperque velut au-
 diens ipsum eadem illa sua ad me dicentem.
 Interdum etiam, et maxime, quando mente
 in id defixa constiti, vultum ipsum illius videre
 mihi videor, et vocis sonus in auribus mihi re-
 sonat. Etenim iuxta Comicum, reuera aculeum
 quendam in auditorum mente reliquit.

Ε. Παῦς, ὦ Θκυμάσιε, μικρόν ἀνακρόμε-
 νος II), καὶ λέγε ἐξ ἀρχῆς, ἀναλαβὼν ἤδη τὰ
 εἰρημένα· ὡς ἂ μωτρίως με ἀποκναίεις περι-
 γων. Λ. εὖ λέγεις, καὶ ἔτω χρὴ ποιεῖν. ἀλλ'
 ἐκεῖνο, ὦ ἑταῖρε, ἤδη τραγικὸς, ἢ καὶ νῆ Δία
 κωμικὸς Φαῦλος ἐώρακας ὑποκριτὰς, τῶν συ-
 ριττο-

3. A M. Subsisce, o admirande, paulumque
 retrocede, et ab initio repetens iam tandem di-
 cta illa enarra, quoniam non mediocriter me his
 ambagibus excrucias. LV C. Recte dicis, atque
 ita factò opus est: sed illud quaeso, vidistine ali-
 quando siue Tragicos, siue etiam, per Iouem,
 Comicos histriones, malos istos dico, qui sibilo
 exci-

II. Μικρόν ἀνακρόμενος] Nihil est aliud, μι-
 κρόν ἀνακρόμενος, quam μικρόν ἐπανιών
 apud Xenoph. Κυρ. II. I. Metaphora desumpta
 a re nautica, in qua κρᾶσθαι et ἀνακρᾶ-
 σθαι πρὸς μιν dicuntur, qui remis inhibent
 cursum navis et paulatim retrocedunt. inde
 μεταφορικῶς, κρᾶσθαι et ἀνακρᾶσθαι su-
 muntur pro retrogredi. Praeterea in τῷ
 παῦς similiter allusit Lucianus ad rem nau-
 tica: ea enim voce Cèleusta iubebat re-
 miges quiescere, et non ulterius remigare.
 Sensus itaque Luciani hoc loco est: Desine,
 o bone vir, plura loqui, ne perge ulterius
 in tua narratione, sed paululum eam in-
 hibe, retrogredere et repete. Hoc sic esse
 evincunt sequentia, καὶ λέγε etc. Βορ.

ριττομένων λέγω τέτων, καὶ διαφθειρόντων
τὰ ποιήματα, καὶ τὸ τελευταῖον ἐκβαλλομέ-
νων· καίτοι τῶν δραμάτων πολλάκις εὖ ἐχέν-
τωντε, καὶ νενικηκότων; Ε. πολλὰς οἶδα τοιᾶ-
τας. ἀλλὰ τί τέτο; Λ. δέδοικα μή σοι μετα-
ξὺ δόξω γυλοῖως αὐτὰ μιμεῖσθαι· τὰ μὲν ἄ-
τάκτως συνείρων, ἐνίοτε δὲ καὶ αὐτὸν ὑπ' ἄσθε-
νείας τὸν νῦν διαφθείρων· κατὰ προαχθῆς ἡρέ-
μα καὶ αὐτῷ καταγνῶναι τὴν δράματος. καὶ τὸ
μὲν ἐμὸν, ἔκ πανυ ἄχθομαι· ἡ δὲ ὑπόθεσις ἔ-
μεινίως με λυπήσειν ἔοικε συνεκπίπτουσα, καὶ
τὸ ἐμὸν μέρος ἀσχημονέουσα 12).

Τῆτ'

excipiuntur, quique poëmata agendo corrumpunt, ac postremo theatri eiiciuntur, tametsi ipsae fabulae saepenumero bene se habeant, ac palmam etiam reportarint? A.M. Multos novi tales. sed quorsum hoc? L.V.C. Vereor ne et ipse minus apte imitari videar; alia quidem inordinate continuans, interdum autem etiam ipsam sententiam prae imbecillitate ingenii corrumpens; adeo ut cogaris sensum ipsam damnare fabulam. Nam ad historiam meam quod attinet, non admodum aegre id feram. Ceterum argumentum ipsum non mediocri dolore me affecturum esse videtur, si mecum una cadat, et (mea culpa) indecorum appareat.

9. Pro-

12. Ἀσχημονέουσα] Actor scenicus ἀσχημονεῖ, quando

Τῆτ' ἔν παρ' ὅλον μέμνησ' μοι τὸν λόγον,
 ὡς ὁ μὲν ποιητὴς ἡμῖν τῶν τοιούτων ἁμαρτημά-
 των ἀνέυθυνος, καὶ τῆς σκηνῆς πόρῳ ποι κα-
 θηται, ἔδ' ἐν αὐτῷ μέλον τῶν ἐν θεάτρῳ πρατ-
 τομένων. ἐγὼ δὲ ἐμαυτῷ σοι πείραν παρέχω,
 ὁποῖός τίς εἰμι τὴν μνήμην ὑποκριτῆς, ἔδ' ἐν ἀγ-
 γέλῃ τὰ ἄλλα 13) τραγικῶς διαφέρων. ὥς ἐκὼν
 ἐνδ' ἐ-

9. Proinde hoc per totam memineris mihi
 orationem, quod poëta quidem ipse talium pec-
 catorum innocens est, ac procul a scena seiun-
 ctus alicubi sedet, neque quicquam eorum cu-
 rat, quae in theatro aguntur: Ego vero mei
 ipsius periculum tibi exhibeo, qualis scilicet hi-
 strio sim, quantumque memoria valeam, quod
 ad cetera attinet, nihil a nuncio Tragico distans.
 Quare

quando personae, cuius partes agit, digni-
 tatem non tuetur neque implet. Tunc au-
 tem actores a spectatoribus exhibitati, συ-
 ριττόμενοι, solent ἐκπίπτειν. *Demosth.*
de Cor. p. 516. F. ἐξέπιπτες, ἐγὼ δὲ ἐσύ-
ριττον· et ἐκβάλλεσθαι. Hemst.

13. Τὰ ἄλλα] Hoc quid sibi velit, aequè
 intelligo atque Interpretum, quod ad cetera
 attinet. Rescribe, τὰχα. Nunciorum au-
 tem siue ἀγγέλων persona minoris erat mo-
 menti: illi si. quid peccarent., μαζὸν
 τὸ πταῖσμα, vt patet ex Ἀναβ. §. 33.
Hemst.

ἐνδεέστερόν τι δοκῶ λέγειν, ἐκεῖνο μὲν ἔσω πρό-
χειρον, ὡς ἄμεινον ἦν 14)· καὶ ἄλλως ὁ ποιητῆς
ἴσως διεξήκει· ἐμὲ δὲ καὶ ἐκσυρίττης, ἔ πάνυ
τι λυπήσομαι.

Ε. Ὡς εὖ γε, ἢ τὸν Ἑρμῆν, καὶ κατὰ τὸν
τῶν ρητόρων νόμον πεπρσοιμίαςαί σοι. εἰσικας
γὰρ καὶ κεῖνα προσθήσειν, ὡς δι' ὀλίγα τε ὑμῖν
ἢ συγκατὰ ἐγένετο, καὶ ὡς ἐδ' αὐτὸς ἦκεις πρὸς
τὸν λόγον παρσκευασμένος, καὶ ὡς ἄμεινον εἶ-
χεν αὐτὰ ταῦτα λέγοντος ἀκάζειν· σὺ γὰρ ὀλί-
γα,

Quare si quid minus pro rei dignitate dicere
visus fuero, illud tibi in promptu sit; quod sci-
licet melius hoc fuerat; et quod ipse poeta ali-
ter fortassis idem dixerat. Me vero si exhibila-
veris, non admodum moleste feram.

10. A M. Vt bene sane, ita me Mercurius
amet, et iuxta rhetorum leges exordium hoc tibi
peractum est. Videris igitur etiam haec additu-
rus, sermonem non fuisse longum, teque ad di-
cendum non venire paratum, et melius futurum
fuisse, si ipsum dicentem audissem; te enim pau-
ca

14. Ὡς ἄμεινον ἦν]. Sensus est: Si quid de-
terius, quodque ab argumenti dignitate
longius abeat, videar dicere, hoc tibi sit
in promptu, ista melius ab ipso Nigrino fuis-
se disputata. Hemst.

γα, καὶ ὅσα οἷόν τε ἦν, τυγχάνεις τῇ μνήμῃ συγκεκομισμένος 15). ἂ ταῦτ' ἐρεῖν ἔμελλες; ἂ δὲν ἂν ἔν αὐτῶν ἔτι σοι δεῖ πρὸς ἐμέ· νόμισον δὲ τάττε γε ἔνεκα πάντα σοι προειρησθαι, ὡς ἐγὼ καὶ βοᾶν καὶ κροτεῖν ἔτοιμός εἰμι. ἦν δὲ διαμέλλης, μνησικακήσω γε παρὰ τὸν ἀγῶνα, καὶ ὀξύτατα συρίζομαι.

Λ. Καὶ ταῦτα μὲν, ἂ σὺ διήλθες, ἐβελόμην ἂν εἰρησθαί μοι· κακεῖνα δὲ, ὅτι γε ἔχ' ἐξῆς, ἂ δὲ ὡς ἐκεῖνος ἔλεγε, ῥῆσίν τινα περὶ πάντων ἐρῶ
πάνυ

ca quaedam, et, quantum licuit, memoriae mandata depromere. An non haec quoque dicturus eras? Nihil igitur illis apud me tibi opus est: existimes autem, quantum ad hoc attinet, omnia iam tibi praedicta esse: habes enim et acclamare et plaudere paratum. Sin vero moras nectas, cum in rem ipsam ventum erit, alieniore me vsurum te scias, et acutissime fibilaturo.

II. LVC. Equidem et haec, quae tu commemorasti, dicta volui: et illa quoque, me neque ordine, neque ut ille, iusta quadam et continua oratione de omnibus dicturum esse;
meae

15. Τῇ μνήμῃ συγκεκομ.] Alia structura *Lucianum* dedisse credo: εἰς τὴν μνήμην συγκ. tu quippe pauca, quaeque retinere poteras ex Nigrini colloquio in memoriam collecta recondidisti. Ita meliorum vsus iubet. *Hemst.*

πάνυ γὰρ τῷ ἡμῖν ἀδύνατον. ἐδ' αὖ ἐκείνῳ
 περιθείς τὰς λόγχας, μὴ καὶ κατ' ἄλλό τι γένω-
 μαί τοις ὑποκριταῖς ἐκείνοις ὅμοιος, οἱ πολλὰ-
 κίς ἢ Ἀγαμέμνωνος, ἢ Κρέοντος, ἢ καὶ Ἡρα-
 κλέους αὐτῷ πρόσωπον ἀνείληφότες, χρυσί-
 δας 16) ἡμφιεσμένοι, καὶ δεινὸν βλέποντες, καὶ
 μέγα κεχηνότες, μικρὸν φθίγγονταί, καὶ
 ἰσχνόν, καὶ γυναικῶδες, καὶ τῆς Ἑκάβης ἢ
 Πολυξένης πολὺ ταπεινότερον. ἴν' ἔν μὴ καὶ αὐ-
 τὸς

meae enim facultatis hoc minime est: neque
 rursum illius personae attribuendo sermonem,
 ne hac etiam in parte histrionibus illis similis
 fiam, qui saepenumero aut Agamemnonis, aut
 Creontis, aut etiam ipsius Herculis persona as-
 sumpta, ac vestibus auro contextis induti, et
 horrendum tuentes, ore in immensum diducto,
 exiguum et gracile, adeoque muliebri quid-
 dam loquuntur, ipsa etiam Hecuba Polyxe-
 nae multo demissius. Ne igitur et ipse de-
 pre-

16. Χρυσίδας] Rarissima vox pro vestimentis
 aureis vel auro intextis. Pene mihi per-
 suadeo, legendum esse ξύσιδας. ξύσις enim
 exponitur, ἐνδυμὰ τι τραγικόν. *Harpocr.*
Hesych. in V. *Schol. Aristoph.* ad Nub. v. 70.
 Χρῶνται δὲ αὐτῷ καὶ οἱ τραγικοὶ βασιλεῖς.
 In hoc etiam instrumento recenset *Pollux*
 IV, 116.

τὸς ἐλέγχωμαι, πάνυ μείζον τῆς ἐμαυτῆ κα-
 Φαλῆς προσωπεῖον περικείμενος, καὶ τὴν σκευὴν
 καταισχύνων, ἀπὸ γυμνῆ σοι βέλομαι τεμοῦ
 προσώπῃ προσλαλεῖν, ἵνα μὴ συγκατασπά-
 σω 17) περ πεσὼν τὸν ἥρωα ὃν ὑπεκρίνομαι.

Ε. Οὗτος ἀνὴρ ἔπαυσεται τήμερον πρὸς με
 πολλῇ τῇ σκηνῇ καὶ τῇ τραγωδίᾳ χρώμενος;

Λ. καὶ μὴν παύσομαι γε· πρὸς ἐκεῖνα δὲ ἤδη
 τρέψομαι. Ἡ μὲν ἀρχὴ τῶν λόγων ἐπαινος ἦν
 Ἑλλάδος, καὶ τῶν Ἀθηνησιν ἀνθρώπων, οἱ
 φιλοσοφίᾳ καὶ πενίᾳ σύντροφοί εἰσι, καὶ ἔτε
 τῶν

prehendar maiorem omnino, quam pro capite
 meo, personam induisse, ipsumque ornatum de-
 honestare, ex nuda tecum volo meaque pro-
 pria persona colloqui, ne cadens alicubi, quem
 ago Heroem, mecum una conuulsum terrae
 affligam.

12. A M. Homo hic non desinet hodie apud
 me crebra illa scena atque tragoedia vti. L V C.
 Immo desinam, et ad incepta me nunc conuer-
 tam. Principium igitur orationis illius com-
 mendatio fuit Graeciae, et eorum hominum,
 qui Athenis commorantur, quod cum phi-
 losophia et paupertate degant, et neque
 civium

17. Συγκατασπάσω] *Ne lapsus mecum traham
 heroem: hoc est, ne, dum male ago, perso-
 nam herois, exhibiler, eumque mecum con-
 temtui obiciam. Cleric.*

τῶν ἁγίων, ἔτε τῶν ξένων ἐδένα τέρονται
 ὀρώντες, ὡς ἂν τρυφὴν εἰσάγειν εἰς αὐτὰς βιά-
 ζηται· ἀλλ' εἰ καὶ τις ἀφίηται παρ' αὐτὰς ἔ-
 τω διακείμενος, ἡρέμα τε μεθαρμόττασι, καὶ
 παραπαιδαγωγῶσι 18), καὶ πρὸς τὸ καθαρόν
 τῆς διαίτης μετισταίνῃ.

Ἐμέμνητο γὰρ τινος τῶν πολυχρύσων, ὃς
 ἐλθὼν Ἀθήνας μάλα ἐπίσημος, καὶ Φορτικὸς
 ἀκολέθων ὄχλῳ, καὶ ποικίλῃ ἐσθῆτι, καὶ χρυ-
 σῶ, αὐτὸς μὲν ὥετο ζηλωτὸς εἶναι πᾶσι τοῖς
 Ἀθηναίοις, καὶ ὡς ἂν εὐδαίμων ἀποβλέπεσθαι.
 τοῖς δ' ἄρα δυστυχεῖν ἐδόκει τὸ ἀνθρώπιον· καὶ

παι-

ciuium neque peregrinorum quenquam intueri
 gaudeant, qui luxum ad sese inuehere conen-
 tur: sed si quis etiam veniat ad illos ita affectus,
 et paulatim transformet ipsum, et veteres mo-
 res dedoceant, atque ad puritatem vitae trans-
 ferant.

13. Memorabat itaque quendam ex istis mul-
 to auro fulgentibus, qui cum Athenas venisset
 admodum insignis et turba comitum grauis. va-
 ria veste auroque ornatus, Atheniensibus omni-
 bus sese admirationi esse existimabat, et tan-
 quam beatum suspici; cum iis contra infelix
 quidam homuncio videretur: quin et eru-
 dien-

18. Παραπαιδαγωγῶσι] Verbum elegans,
prauum leniter corrigere, atque in melius mu-
tare. Hemst.

παιδεύειν ἐπεχείρην αὐτὸν, ἔπειρῶς, ἔδ' ἀν-
 τικρὺς ἀπαγορεύοντες ἐν ἐλευθέρᾳ τῇ πόλει,
 καθ' ὃν τινα τρόπον βέλοιο, βιάιν· ἀλλ' ἐπεὶ
 καὶ τοῖς γυμνασίοις καὶ λυτροῖς ὀχληρὸς ἦν
 θλίβων τοῖς οἰκέταις, καὶ σενοχωρῶν τὰς ἀπαν-
 τῶντας, ἡσυχῇ τις ἂν ὑπεφθέγγετο, προσ-
 ποιῶμενος λανθάνειν, ὥσπερ ἔπρὸς αὐτὸν ἐνεῖ-
 νον ἀποτείνων, Δέδοικε μὴ παραπόληται μετα-
 ξὺ λυόμενος. καὶ μὴν εἰρήνη γε μακρὰ κατέχει
 τὸ βαλανεῖον· ἔδεν ἔν δει στρατοπέδῳ. ὁ δὲ
 ἀκίων ἃ ἦν 19), μεταξὺ ἐπαιδεύετο. τὴν δὲ
 εἰσθῆ-

diendum eum sibi sumpterunt, non acerbe,
 neque aperte verantes, ne in libera ciuitate
 pro lubitu viueret: sed cum in gymnasiis, et
 balneis molestus esset, suis seruis premens, et
 in angustum cogens obuios, submissa voce qui-
 dam, quasi latere vellet, neque illum perstrin-
 geret: Metuit, inquit, ne inter lauandum
 pereat? Atqui pax certe longa balneum te-
 net: proinde nihil opus est exercitu. Ille au-
 tem verum audiens, interea erudiebatur. Prae-
 terea

19. Ἀκίων ἃ ἦν] Istud tam frigidum ἃ ἦν a
Luciano profectum esse, non inducor vt
 credam: vna litera reuocata rem expediet:
 ἀκίων ἄδην vel ἄδην. sensu sane optimo:
 neque enim credibile est, adolescentem ve-
 cordem, nisi frequentius haec auribus eius
 info-

ἑσθῆτα τὴν ποικίλην, καὶ τὰς πορφυρίδας ἐκεί-
 νας ἀπέδυσαν αὐτὸν, ἄσβείως πάνυ τὸ ἀνθηρὸν
 ἐπισκώπτοντες τῶν χρωμάτων, ἔαρ ἤδη 20),
 λέγοντες, καὶ, πόθεν ὁ ταῶς ἔτος; καὶ, τά-
 χα τῆς μητρός ἐσιν αὐτῷ· καὶ τὰ τοιαῦτα.
 καὶ τὰ ἄλλα δὲ ἔτῳς ἀπέσκωπτον, ἢ τῶν δα-
 κτυλίων τὸ πλῆθος, ἢ τῆς κόμης τὸ περὶ ἐργον,
 ἢ τῆς διαίτης τὸ ἀκόλαστον. ὥς κατὰ μικρὸν

ēsw-
 terea varia illa veste atque purpurea eundem
 exuerunt, urbane admodum floridum colorum
 nitorem irridentes, Iam ver adest, dicebant:
 et, Vnde nobis pauo hic? et, Fortassis mater-
 na est: et similia. Atque eodem pacto cetera
 illius cum risu carpebant, nunc annulorum
 multitudinem, nunc comam iusto curatiorem,
 nunc victus intemperantiam atque luxuriam
 notantes. Quare paulatim ad modestiam est

E 2

reuo-

insonuissent dicta, tam cito ad bonam fru-
 gem fuisse rediturum. *Hemst.*

20. Ἐαρ ἤδη] Athenienses, In primis Attici
 Φιλοσκώμμοι. quamobrem, si quis con-
 spicuo quodam laboraret vitio, mox huic
 veluti notam inurebant iocosum aliquod
 cognomen. Atque haec est causa, cur Ora-
 torum acerba, quibus pro concione se in-
 vicem impetebant, conuicia tam aequis au-
 ribus acciperentur. Ταῶς de homine, qui
 vestimento versicolore sit indutus, Comi-
 cum est. *Hemst.*

ἔσωφρονίσθη, καὶ παραπολὺ βελτίων ἀπῆλθε, δημοσίᾳ πεπαιδευμένος.

"Οτι δ' ἐκ αἰσχύνονται πενίαν ὁμολογᾶντες, ἐμέμνητο πρόξ με Φωνῆς τινος, ἣν ἀκῶσαι πάντων ἔφη κοινῇ προσμένων ἐν τῷ ἀγῶνι τῶν Παναθηναίων. ληφθέντα μὲν γάρ τινα τῶν πολιτῶν ἄγεσθαι παρὰ τὸν ἀγωνοθέτην, ὅτι βαπτὸν ἔχων ἱμάτιον ἐθεώρει· τὰς δὲ, ἰδόντας ἐλεῆσαί τε, καὶ παραιτεῖσθαι, καὶ τῷ κήρυκος ἀνειπόντος, ὅτι παρὰ τὸν νόμον ἐπείσσε, τοιαύτῃ ἐσθῆτι θεώμενος, ἀναβοῶσαι μὲν Φωνῇ πάντας, ὥσπερ ἐσκεμμένους, συγγνώμην ἀπονέμειν αὐτῷ τοιαῦτά γε ἀμπεχομένῳ· μὴ γάρ

reuocatus, et longe melior, publice ita emendatus, abiit.

14. Quod autem non pudeat eos paupertatem confiteri, referebat mihi vocem quandam, quam aiebat publice ab omnibus emissam audisse sese in ludis Panathenaicis. Deprehensum enim quendam ex ciuibus fuisse, et ad praesidem ludorum adductum, quod veste tincta amictus spectaculo interesset: quo viso misertos illius, ac veniam precatos esse: praecone autem proclamante contra leges fecisse, quod tali cum veste ludos spectaret, omnes una voce, quasi antea super hoc deliberassent, exclamare coepisse, ut venia ei daretur tali veste induto: neque enim

γὰρ ἔχειν αὐτὸν ἕτερα. ταῦτά τε ἔν ἐπ' ἡνείκε, καὶ προσέτι τὴν ἐλευθερίαν τὴν ἐκεῖ, καὶ τῆς διαίτης τὸ ἀνσπίφθονον, ἡσυχίαν τε καὶ ἀπραγμοσύνην, ἃ δὴ ἄφθονα παρ' αὐτοῖς ἐσι. ἀπεφαίνεται ὅτε φιλοσοφία συνωδὸν τὴν παρὰ τοῖς τοιούτοις διατριβὴν, καὶ καθαρὸν ἦθος φυλάσσει δυνάμενην, σπαρδαίω τε ἀνδρὶ καὶ πλέτε καταφρονεῖν πεπαιδευμένω, καὶ τῷ πρὸς τὰ φύσει καλὰ ζῆν προαιρεμένω τὸν ἐκεῖ βίον ὡς μάλιστα ἡρμοσμένον.

"Ὅστις δὲ πλέτε ἐρεῖ, καὶ χρυσῷ κεκλήληται, καὶ πορφύρῃ, καὶ δυναστείᾳ μετρεῖ τὸ εὐδαιμον, ἄγευστος μὲν ἐλευθερίας, ἀπείρατος δὲ παρρησίας.

enim aliam habere illum. Haec igitur ille laudabat. et praeterea libertatem, quae illic est, ac victus frugalitatem, et tranquillitatem, et otium, quae apud illos sunt cumulatissima. Ostendebat etiam, conversationem eorum hominum philosophiae consonam esse; moresque puros conservare posse; viroque graui, et qui diuitias contemnere didicisset, et qui secundum ea, quae natura honesta sunt, vivere statuisset; vitam, quae illic viuitur, quam maxime aptam atque accommodatam esse.

15. At qui diuitias amat, aurumque stupet, purpuraque et potentia felicitatem metitur, qui libertatem in dictis factisque nunquam gustauit,

σίας, ἀθέατος δὲ ἀληθείας, κολακείᾳ τὰ πάν-
τα καὶ δαλείᾳ σύντροφος· ἢ ὅστις ἡδονῇ πᾶ-
σαν τὴν ψυχὴν ἐπιτρέψας, ταύτῃ μόνῃ λα-
τρεύειν διέγνωκε, Φίλος μὲν περιέργων τραπε-
ζῶν, Φίλος δὲ πότων, καὶ ἀφροδισίων, ἀνά-
πλεως γοητείας, καὶ ἀπάτης, καὶ ψευδολογίας·
ἢ ὅστις ἀκῶν τέρπεται κερμάτων τε, καὶ τε-
ρετισμάτων, καὶ διεφθορότων ἀσμάτων, τοῖς
δὴ τοιούτοις πρέπει τὴν ἐνταῦθα διατριβήν.

Μεσὴ γὰρ αὐτοῖς τῶν Φιλτάτων πᾶσαι μὲν
ἀγυιαί, πᾶσαι δὲ ἀγοραί· πάρεσι δὲ πάσαις
πύλαις τὴν ἡδονὴν καταδέχεσθαι· τῆτο μὲν δι'
ὀφθαλμῶν· τῆτο δὲ δι' ὠτων τε, καὶ ῥινῶν·
τῆτο δὲ καὶ διὰ λαιμῆ, καὶ δι' ἀφροδισίων·
ὕφ'

qui veritatem nunquam vidit, et cum assentatione
et seruitute enutritus est, aut qui totam animam
voluptati addixit, eique vni inferuire statuit, amans
opiparae mensae, indulgens vino ac rebus ve-
nereis, plenus praestigiarum, fraudis atque men-
dacii: aut cui chordarum pulsationes, instru-
mentorumque lasciuos crepitus, cantilenasque
perditas audire volupe est: talibus videlicet ho-
minibus conuenire huius urbis consuetudinem.

16. Hic enim rerum charissimarum ipsis,
omnes plateas, omniaque fora referta esse: ac
licere, ipsis omnibus quasi portis voluptatem re-
cipere, partim per oculos, partim per aures et
nasum, partim per gulam, et per venerea: qua
fluente

ἡΦ' ἧς δὲ ῥεῦσης ἀσυνάῳ τε καὶ θολερῷ ῥεύματι, πᾶσαι μὲν ἀνευρύνονταί ὁδοί· συνεισέρχεται γὰρ μοιχεΐα, καὶ Φιλαργυρία, καὶ ἐπιτορκία, καὶ τὸ τοιοῦτο Φῦλον τῶν ἡδοκῶν· παρασύρεται 21) δὲ, τῆς ψυχῆς ὑποκλυζομένης πάντοθεν, αἰδῶς, καὶ ἀρετῇ, καὶ δικαιοσύνῃ· τῶν δὲ ἔρημος ὁ χῶρος γενόμενος, δόψης αἰεὶ πιμπλάμενος, ἀνθεῖ 22) πολλὰς τε καὶ ἀγρίαις ἐπι-

fuerunt perenni turbulentoque flumine, omnes viae dilatantur. Vna enim irruunt et adulterium et auaritia, et peritium, et reliqua id genus voluptatum cognatarum natio. A quibus exundantibus, animo vndique submerso, verecundia, et virtus, et iustitia abripiuntur: quibus carens iam solum semper siticulofum multis ac feris cupiditatibus

E 4

ibus

21. Παρασύρεται.] Fluviorum est et torrentium, qui aquis adauctis praecipitantes violento impetu obstantia secum rapiunt. Hemst.

22. Ἀνθεῖ.] Quid audio, δόψης πιμπλάμενον ἀνθεῖν ἀγρίαις ἐπνῆ. Haec certe ἀκυρολογία ne in poeta quidem dithyrambico sit ferenda, nedum in Luciano; cui qui potuit in mentem venire, ut verbum laetissimae significationis contra Graeci sermonis usum tam male collocaret? Huius criminis ut Luciano absolueretur, refingendum puto αὐχμεῖ. cuius verbi opportunissimi sane fieri vix potest, quin Noster meminerit

ἐπιθυμίαις. τοιούτην ἀπέφαινε τὴν πόλιν,
καὶ τούτων διδάσκαλον ἀγαθῶν.

Ἐγὼ γ' ἔν, ἔφη, ὅτε τὸ πρῶτον ἐπικίηεν
ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος, πλησίεν πεγενόμενος, ἐπι-
στῆσας

tibus suppullulat. Talem esse urbem, taliumque
magistram honorum ostendebat.

17. Ego itaque, inquit, quando primum ex
Graecia reuersus iam propius accessissem, consti-
ti,

rit inter ista tam cognata, ἔρημος ὁ χώρος,
δίψης, ἀγρίαις ἐπιθυμίαις. Agris arenti-
bus et longo aeitu squalidis δίψη tribuitur
et δίψῃν. Percommode *Dionys. Perieg.*
v. 182. de Libya: Ἡ γὰρ δίψη τέ καὶ αὐχ-
μῆσσι τέτυκται. pariter in *Aristoph. Nub.*
440. iuncta reperies δίψῃν et αὐχμεῖν. *Lu-*
cian. Δ. πρὸς Ἡσ. §. 7. ἣν δὲ αὐχμὸς ἐπι-
λάβη καὶ δίψησωσιν αἱ ἀρχαὶ etc. τῷ δί-
ψει αὐτῶν. Eleganter vero de mente, quae
nullis imbuta virtutibus et rigata, tanquam
aridum aliquod atque incultum solum, no-
xio vitiorum prouentu squalet horretque:
Corysost. T. I. p. 508. B. τῆς δὲ ψυχῆς
ἡμελημένης, εὐπώσης, αὐχμώσης, λιμῶ
διαφθειρομένης, etc. *Hemst.*

Sed exempla sunt, unde satis patet, minime
de rebus laetis id verbi semper adhiberi.
Ita Hippocrati Galenoque ἐξανθήματα et
ἐξανθίσματα esse postulas in cute erumpen-
tes, satis notum. Ipsumque verbum ἀνθεῖν
ad morbi sanum gradum significandum,
iisdem est vitatissimum. *Reitz.*

σῆσας ἑμαυτὸν 23) λόγον ἀπήτεν τῆς δεῦρο ἀ-
φίξεως, ἐκεῖνα δὴ τὰ τῷ Ὀμήρῳ λέγων·

Τίπτ' αὖ, ὦ δύσηνε, λιπὼν Φάος ἡλίοιο,
τὴν Ἑλλάδα, καὶ τὴν εὐτυχίαν ἐκείνην, καὶ τὴν
ἐλευθερίαν, ἤλυθες, ὅφρα ἴδῃς τὸν ἐνταῦθα θό-
ρυβον, συκοφάντας, καὶ προσαγορεύσεις ὑπερη-
φάνους, καὶ δεῖπνα, καὶ κέλακας, καὶ μισαι-
φονίας, καὶ διαθηκῶν προσδοκίας, καὶ Φι-
λίας

ti, a meque ipso rationem poposci mei huc ad-
ventus, Homerica illa videlicet mecum ipse di-
citans:

Cur autem, infelix, deserto lumine Phoebi

(Graecia, nempe, et felicitate illa atque liber-
tate) *Venisti? ut videas loci huius tumultum, sy-
cophantas, salutationes superbas, epulas, adu-
latores, caedes, testamentorum expectationes,*

E 5

et amf

23. Ἐπισῆσας ἑμαυτὸν] Ferri potest, vt in-
ter duo verba medius accusatiuus ad vtrum-
que referatur et ἐπισῆσας ἑμαυτὸν positum
sit pro ἐπισῆσας. At ego distinctione muta-
ta ἐπισῆσας, ἑμαυτὸν λόγον ἀπ. verius
esse puto, vt hunc in modum interprete-
mur: *animum aduertens, reque considerata,*
cum memet ipso rationes exigebam. Illam
vim habet ἐπισῆσαι per se. Plena locutionis
forma ἐπισῆσας τὴν δίκνοϊαν. Hemst.

λίας ἐπιπλάσας; ἢ τί καὶ πράξῃν διέγνωκας, μήτ' ἀπαλλάττεσθαι, μήτε χρῆσθαι τοῖς καθεστῶσι δυνάμενος;

Οὕτω δὴ βουλευσάμενος, καὶ, καθάπερ ὁ Ζεὺς τὸν Ἑκτορα, ὑπεξαγαγὼν ἑμαυτὸν ἐκ βελέων, φασὶν, ἐκ τ' ἀνδροκτασίης, ἐκ θ' αἵματος, ἔκτε κυδοιμῶ, τολοιπὸν οἰκχεῖν εἰλόμην, καὶ βίον τινὰ τῆτον γυναικώδη, καὶ ὅτλαμον τοῖς πολλοῖς δοκῆντα προτιθέμενος, αὐτῇ Φιλοσοφίᾳ, καὶ Πλάτῳ, καὶ ἀληθείᾳ προσλαλῶ. καὶ καθίσας ἑμαυτὸν, ὥσπερ ἐν θάτρῳ μυριάνδρῳ, σφόδρα καὶ μετέωρος ἐπισκοπῶ τὰ γιγνόμενα, τῆτο μὲν πολλὴν ψυχαγωγίαν καὶ γέλω-

et amicitias simulatas? Aut quid tandem facere decreuisti, cum neque discedere hinc, neque institutis hisce uti possis?

18. Cum ita mecum consultassem, et quemadmodum Iupiter Hectorem, ita me ipsum *e telis*, ut ait ille, subducens, *eque hominum caede, atque tumultibus, eque cruore*, de cetero domi me continere statui; et vitam hanc muliebrem et timidam plerisque visam, antepone, cum ipsa philosophia, et Platone, et veritate colloquor. Ac meipsum quasi in frequentissimo theatro collocans, ex sublimi admodum contemplan ea quae geruntur: quae partim eiusmodi sunt, ut multum delectationis ac ri-

γέλωτα παρέχειν δυνάμενα, τᾷτο δὲ πείραν
ἀνδρὸς ὡς ἀληθῶς βεβαίως λαβεῖν.

Εἰ γὰρ χρὴ καὶ κακῶν ἔπαινον εἰπεῖν, μὴ ὑπο-
λάβης μείζον τι γυμνάσιον ἀρετῆς, ἢ τῆς ψυ-
χῆς δοκιμασίαν ἀληθεσέραν τῆσδε τῆς πόλεως,
καὶ τῆς ἐνταῦθα διατριβῆς. ἔ γὰρ μικρὸν ἀν-
τισχεῖν τοσαύταις μὲν ἐπιθυμίαις, τοσάτοις
δὲ θεάμασί τε καὶ ἀκρόμασι πάντοθεν ἔλκεσι,
καὶ ἀντιλαμβανομένοις. ἀλλ' ἀτεχνῶς δεῖ τὸν
Ὀδυσσεά μιμησάμενον παραπλεῖν αὐτὰ, μὴ δε-
δεμένον τῷ χεῖρε, δειλὸν γάρ, μηδὲ τὰ ὦτα
κηρῷ φρεζάμενον, ἀλλ' ἀκρόντα, καὶ λελυμέ-
νον, καὶ ἀληθῶς ὑπερήφανον.

Ἐνεστ

ac risus exhibere possint: partim talia, in qui-
bus vir vere constans periculum de se ipso faciat.

19. Nam si malorum quoque encomium ali-
quod dicere conuenit, ne credas maiorem vllam
virtutis palaestram esse, aut veriora vsquam ani-
morum experimenta fieri, quam in hac vrbe,
et in ea, qua hic viuatur, consuetudine. Neque
enim parum est resistere tot cupiditatibus, tot
spectaculis atque aurium illecebris vndique at-
trahentibus ac detinentibus: sed oportet omni-
no Vlyssis exemplo praeternavigare illa, non
quidem ligatis manibus, vt ille, (nam hoc for-
midolosum foret) neque etiam auribus cera ob-
turatis, sed audientem et solutum, et vere ani-
mum supra haec elatum habentem.

20. Li-

Ἐνεσι δὲ καὶ Φιλοσοφίαν θαυμάσαι, παρα-
θεωρῶντα τὴν τοσαύτην ἀνοσίαν, καὶ τῶν τῆς
τύχης ἀγαθῶν καταφρονεῖν, ὀρῶντα, ὥσπερ
ἐν σικηνῇ καὶ πολυπροσώπῳ δράματι, τὸν μὲν
ἐξ οἰκέτε δεσπότην προϊόντα, τόνδ' ἀντὶ πλε-
σίς, πένητά· τὸν δὲ, σατράπην ἐκ πένητος, ἢ
βασιλέα· τὸν δὲ Φίλον τάττε· τὸν δὲ ἐχθρόν·
τὸν δὲ Φυγάδα. - τῆτο γάρ τοι καὶ τὸ δεινό-
τατόν ἐστιν, ὅτι καί τοι μαρτυρημένης τῆς τύ-
χης παίζειν τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα, καὶ
ὁμολογῆσης 24) μηδὲν αὐτῶν εἶναι βέβαιον, ὅμως
ταῦθ'

20. Licet autem et philosophiam mirari, con-
ferendo cum illa tantam hominum amentiam:
bonaque ista fortunae contemnere, ubi aspexe-
ris, velut in scena, ac multiplicium personarum
fabula, alium quidem ex seruo dominum prodi-
re, alium autem ex diuite pauperem: contra
alium ex paupere satrapam, aut regem: rursus
alium amicum huius, alium inimicum: alium
etiam exulem esse. Nam hoc certe vel grauissi-
mum est, quod licet Fortuna ipsa testetur sese
in humanis rebus ludere, fateaturque nihil il-
larum certum ac stabile esse, nihilo minus ta-
men

24. Ὁμολογῆσης] Non video, quo pacto sa-
tis apte de fortuna dici possit, eam ὁμολο-
γεῖν μηδὲν τῶν ἀνθρωπίνων εἶναι βέβαιον,
quum hoc ad ipsos potius homines perti-
neat, qui rerum suarum incertam conditio-
nem

ταῦθ' ὁσημέραι βλέποντες, ἐρέγονται καὶ πλάτ-
τε, καὶ δυναθείας· καὶ μεσοὶ περιῶσι πάντες
ἐ γιγνομένων ἐλπίδων.

Ὁ δὲ δὴ ἔφην, ὅτι καὶ γελᾶν ἐν τοῖς γιγνο-
μένοις ἐνεσι, καὶ ψυχαγωγεῖσθαι, τῷτο ἤδη
σοὶ Φράσω. πῶς γὰρ ἐ γελοῖοι μὲν οἱ πλατῶν-
τες αὐτοὶ, καὶ τὰς πορφυρίδας προφαί-
νοντες, καὶ τοὺς δακτύλους προτείνοντες,
καὶ

men qui quotidie ista aspiciunt, et diuitias ex-
petunt, et potentiam, ac pleni obambulant
omnes earum rerum spe, quae non contingunt.

21. Quod autem dixi, licere in iis, quae ge-
runtur; ridere, animumque oblectare, illud tibi
iam exponam. Quomodo enim non ridiculi
sint diuites ipsi, qui et purpuram suam spectan-
dam exhibent, et digitorum annulos ostentant,
et

nem quotidianis experimentis discunt, ac
fateri coguntur: quamobrem legerim, ὁμο-
λογῶντες, hoc sensu: illud enim uero mi-
randum est maxime; et grauissimum, quod
licet testatissimum sit fortunam res huma-
nas habere ludum (nam perperam Interpp.
licet fortuna ipse testetur, quasi scriptum fo-
ret μαρτυρήσης) ipsique fateantur, nihil
istorum esse firmum, tamen, quum ista
quotidie videant, diuitiis inhient etc. Παί-
ζειν iocum atque ludum ducere, per ludum ver-
tere ac mutare. Hemst.

καὶ πολλὴν κατηγορεῖντες ἀπειροκαλίαν; τὸ δὲ καινότετον, τὰς ἐντυγχάνοντας ἀλλοτρίᾳ Φωνῇ 25) προσαγορεύοντες, ἀγαπᾶν ἀξίοντες, ὅτι μόνον αὐτὰς προσέβλεψαν. οἱ δὲ σεμνότεροι, καὶ προσκυνεῖσθαι περιμένοντες, ἔ πόρρωθεν, ἔδ' ὡς Πέρσαις νόμος, ἀλλὰ δεῖ προσελθόντα, καὶ ὑποκύψαντα, καὶ πόρρωθεν τὴν ψυχὴν ταπεινώσαντα, καὶ τὸ πάθος αὐτῆς ἐμφανίσαντα τῇ τῆ σώματος ὁμοιότητι, τὸ σῆθος, ἢ τὴν δεξιὰν καταφιλεῖν, ζηλωτὸν καὶ περίβλεπτον τοῖς μηδὲ τούτου τυγχάνουσιν· ὃδ' ἔθηκε παρέχων ἑαυτὸν εἰς πλείω χρόνον ἑξαπα-

et multas produnt ineptias? Quod autem omnium absurdissimum est, etiam obuios aliena voce salutant, et hoc quasi magno aliquo contentos esse volunt, si solum ipsos aspexerint. Quidam vero fastuosiores adorari etiam se patiuntur, non e longinquo, neque ut Persis mos est, sed necesse est propius accedentem, et sese incuruanrem, animo diu iam ante demisso, illiusque affectu etiam per corporis similitudinem declarato, pectus aut dextram deosculari: quod beatum atque spectabile videtur iis, qui ne hunc quidem honorem assequuntur. Ille vero diu stat se ipsum praebens deci-

25. Ἀλλοτρίᾳ Φωνῇ] Per nomenclatorem, qui eam in rem sequebatur. Cleric.

ἐξαπατῶμενον. ἐπαινῶ δὲ γε ταύτης αὐτῆς τῆς ἀπανθρωπίας, ὅτι μηδὲ τοῖς σῶμασιν ἡμᾶς προσίενται.

Πολὺ δὲ τῶν οἱ προσιόντες αὐτοὶ καὶ θαρπεύοντες γελδιότεροι· νυκτὸς μὲν ἐξανιστάμενοι μέσης, περιθέοντες δὲ ἐν κύκλῳ τὴν πόλιν, καὶ πρὸς τῶν οἰκετῶν ἀποκλειόμενοι, κύνες, καὶ κέλαρες, καὶ τὰ τοιαῦτα ἀκίεον ὑπομένοντες. γέρας δὲ τῆς πικρᾶς ταύτης αὐτοῖς περιόδου, τὸ φορτικὸν ἐκεῖνο δεῖπνον 26), καὶ πολλῶν αἰτίων συμφορῶν· ἐν ᾧ πόσα μὲν ἐμφαγόντες, πόσα δὲ παρὰ γνώμην ἐμπιόντες, πόσα

decipiendum. Illorum autem laudo inhumanitatem, quod ad ora osculanda nos non admittant.

22. Caeterum his multo ridiculi magis sunt, qui eos sectantur, atque observant, de media nocte surgentes, et totam urbem circumcursitantes, et a servis foribus exclusi, canes, et adulatores, et id genus alia audire sustinentes. Praemium vero acerbae illius circuitionis, onerosa illa, atque multorum malorum causa, coena est: in qua illi, quam multis comedis, epotisque prae-

26. Φορτικὸν δεῖπνον] Intelligo coenas rectas, quas beati homines ac potentiores Romae clientibus suis atque adulatoribus praebebant. Has autem vespertinas epulas matutinae salutationis officio venabantur. Hemst.

πίσα δὲ, ὧν ἐκ ἐχρήν, ἀπολαλήσαντες, ἢ μεμ-
 Φόμενοι τὸ τελευταῖον, ἢ δυσφορῶντες ἀπία-
 σιν, ἢ διαβάλλοντες τὸ δεῖπνον, ἢ ὕβριν, ἢ μι-
 κρολογίαν ἐγκαλῶντες· πλήρεις δὲ αὐτῶν ἐμέν-
 των οἱ ξενωποῖ, καὶ πρὸς τοῖς χαμαιτυπείοις
 μαχομένων. καὶ μεθ' ἡμέραν οἱ πλείονες αὐ-
 τῶν κατακλιθέντες, ἰατροῖς παρέχουσιν ἀφορ-
 μὰς περιόδων. ἔνιοι μὲν γάρ, τὸ καινότατον,
 εὐδὲ νοσεῖν σχολάζουσιν.

Ἐγὼ μέντοιγε πολὺ τῶν κολακευομένων ἐξω-
 λεσέρας τὰς κόλακας ὑπείληφα· καὶ σχεδὸν
 αὐτοῖς ἐκείνας καθίσασθαι τῆς ὑπερηφανίας αἰ-
 τίς. ὅταν γὰρ αὐτῶν τὴν περιχσίαν θαυμάσωσι,
 καὶ

praeter animi sententiam, quam multa non di-
 cenda proloquuti, postremo reprehendentes, aut
 aegre ferentes discedunt: et vel ipsam criminan-
 tur coenam, vel contumeliam aut sordes accu-
 sant! Pleni autem et angiportus sunt vomen-
 tibus istis, et circa vilissima quaeque prostibu-
 la depugnantibus. Et plerique eorum in mul-
 tum diem decumbentes, circumeundi causam
 medicis praebent. Quibusdam enim, nouo sa-
 ne exemplo, aegrotandi otium non est.

23. Ego vero adulatōres longe iis, quibus adu-
 lantur, nequiores existimo, et propetiodum au-
 ctōres illis existere superbiae ac fastus istius.
 Nam cum illorum opulentiam admirantur, au-
 rum

καὶ τὸν χρυσὸν ἐπαινέσωσι, καὶ τὰς πυλῶνας
 ἑωθεν ἐμπλήσωσι, καὶ προσελθόντες ὥσπερ
 δεσπότης προσείπωσι, τί καὶ Φρονήσειν ἐκεί-
 νας εἰκός ἐστιν; εἰ δέ γε κοινῷ δόγματι καὶ πρὸς
 ὀλίγον ἀπέσχοντο τῆσδε τῆς ἐθελοδαλείας, καὶ
 ἂν εἴη τὸναντίον αὐτὰς ἐλθεῖν ἐπὶ τὰς θύρας
 τῶν πτωχῶν δεομένους τὰς πλατείας, μὴ ἀθέα-
 τον αὐτῶν μηδ' ἀμάρτυρον τὴν εὐδαιμονίαν κα-
 ταλιπεῖν, μηδ' ἀνόνητόν τε καὶ ἄχρηστον τῶν
 τραπέζων τὸ κάλλος, καὶ τῶν οἰκῶν τὸ μέγε-
 θος· οὐ γὰρ ἔτω τῷ πλατεῖν ἐρῶσιν, ὥς τῷ
 διὰ τὸ πλατεῖν εὐδαιμονίζεσθαι. καὶ ἔτω δὲ
 ἔχει, μηδὲν ὀφελος εἶναι περικαλλὲς οἰκίας τῷ
 οἰκᾶντι,

rum laudibus extollunt, vestibula manē com-
 plent, et adeuntes ipsos quasi dominos appel-
 lant, quid quaeso illos cogitare consentaneum
 est? Quod si vērō communi decreto vel tantis-
 per abstinerent ab hac voluntaria seruitute, an
 non putas vice versa ipsos diuites ad fores pau-
 perum venturos esse, ultro rogantes, ne igno-
 biles, et absque teste latentem suam felicitatem
 relinquerent, neque inutilem, et ab omni
 usu remotam mensarum pulchritudinem, et do-
 morum magnitudinem esse paterentur? Neque
 enim tantopere diuitias amat, quam propter di-
 vitias beatos atque felices sese existimari. Atque
 ita sanē res habet, ut neque pulchrarum aedium,
 F neque

εἰκᾶντι, μηδὲ χρυσῶ καὶ ἐλέφαντος, εἰ μὴ τις
αὐτὰ θαυμάζοι. ἔχρην οὖν ταύτῃ τοι καθαί-
ρειν αὐτῶν, καὶ ἀπευωνίζειν. 27) τὴν δυνα-
στείαν,

neque auri, neque eboris vlla domino sit vtilitas,
nisi sit qui illa admiretur. Oportebat igitur tali ali-
qua via diruere ipsorum, et vilem reddere poten-
tiam,

27. Ἀπευωνίζειν] Εὐωνος paruo pretio para-
bilis adeoque vilis. Ad multa, variata figu-
ratae locutionis indole, venuste traducitur.
Inter locutiones, quibus homo nihili signi-
ficetur, reponit Pollux V, 163. εὐωνότερος
τῶν ἀποκεκυρηγμένων, et mox ἐπευωνι-
σμένος. Hinc ductum ἐπευωνίζειν dispari
quidem paululum, et ad plures formas
communicata potestate, sed quae pretii tem-
perati deminutique virtutem semper conti-
neat. Ita lex frumentaria, quae annonae
excandefactae modum adhibet, νόμος σιτι-
κὸς ἐπευωνίζων τοῖς πένησι τὴν ἀγορὰν
apud Plutarch. in Gracch. p. 837. A. atque
adeo res, quarum pretia descendunt ac la-
xantur, ἐπευωνίζονται. Mercatores etiam
qui translatis mercibus caritatem semper
vililitatemque captant, ἐπευωνίζουσι, quando
venalia parue vendunt: verbis igitur ἐπι-
τιμᾶν, ἀνατιμᾶσθαι, ἐπιτείνειν τὰς τι-
μας contraria sunt apud Poll. III, 125. ἐπ-
ευωνίζειν, ἄξια πιπράσκειν. Tum porro
attribuitur illis, qui res sub hasta, vel pu-
blico

ξείαν, ἐπιτειχίσαντα 28) τῷ πλούτῳ τὴν

ὑπερο-
tiam, contemptum hoc Iquasi munimentum di-
F 2 vitiis

blico praeconio venum propositas addicunt. Similiter de foeneratore *Plurarch.* T. II. p. 828. Ε. δανείζην, καὶ πωλῆς, ἐπευωνίζοντα. In promptu mihi longe plura sunt huius verbi exempla; quorum partem non ideo tantum, quod in Lexicis frustra quaerantur, duxi notandam, verum etiam, ut simul monerem, quanquam ἐπευωνίζειν saepenumero fuerit oblatum, nusquam tamen ἀπευωνίζειν, quod in *Luciano* legitur, me reperisse: neque omnino aliunde, quam ex hoc solo loco, *Stephanus* protulit: quae causa mihi videtur satis grauis, cur pro genuino non agnoscam, donec certioribus argumentis approbetur. Interea restitutum nostro scriptori velim, ἐπευωνίζειν τὴν δ. potentiam diuitum atque opes, quae iam per pauperiorum adulationes atque admirationem maximi aestimentur, contemptu ac fastidio ad pretium deducere vilissimum. *Hemst.*

28. Ἐπιτειχίσαντα] Ἐπιτειχίζειν et ἐπι-
τείχισμα, nisi quod in compositione po-
testas intendatur, nonnunquam idem atque
τειχίζειν et τείχισμα. At longe aliud est,
si mutata structura dicant ἐπιτειχίσματα τοῖς
ἀνθρωπίνους πάθεσι, vel κατὰ τῶν ἀνθρω-
πίνων παθῶν, quorum illud apud veteres,
hoc

ὑπεροψίαν. νῦν δὲ λατρεύοντες, εἰς ἀπένουαν ἄγουσι.

Καὶ τὸ μὲν ἄνδρας ἰδιώτας, καὶ ἀναφανδὸν τὴν ἀπαιδευσίαν ὁμολογῆντας τὰ τοιαῦτα ποιεῖν, μετριώτερον ἂν εἰκότως νομισθεῖη. τὸ δὲ καὶ τῶν φιλοσοφεῖν προσποιεμένων (29), πολλῷ ἔτι τῶν γελοιότερα δρᾶν, τοῦτ' ἤδη τὸ δεινό-

vitiis opponendo: nunc vero colendo, ad amentiam perducunt.

24. Ac certe homines indoctos, et ignorantiam aperte confitentes, talia facitäre, tolerabilius merito existimetur: verum eos quoque, qui se philosophari simulant, multo etiam ineptiora his, magisque ridicula facere, illud tandem

hoc recentioribus est vñtarius, munimentum ad coërcendos animi adfectus et domandos comparatum. Hanc vim in ἐπιτειχίσιν posuerunt; frequens est ἐπιτειχίσιν Ἀθηναῖς vel τοῖς Ἀθηναίοις Δεκέλειαν et notum e *Thucydide* VI, 93. VII, 18. Hinc ἐπιτείχισμα castellum vel munimentum prope aliam urbem extructum, ut eam inclusam obsideas, vicinosque agros quotidianis excursibus depopuleris. *Hemst.*

29. Τῶν φιλοσοφεῖν προσπ.] Omissum τινὰς, quod Atticis et Platoni frequens. *Hemst.*

δεινότατόν ἐστι. πῶς γὰρ εἶσι τὴν ψυχὴν δια-
τεθεισθαί μοι, ὅταν ἴδω τέτων τινὰ μάλιστα
τῶν προβεβηκότων ἀναμειγμένον κολάκων
ὄχλῳ, καὶ τῶν ἐπ' ἀξίως τινὰ δορυΦαρέντα,
καὶ τοῖς ἐπὶ τὰ δεῖπνα παραγγέλλεσι κοινολο-
γέμενον, ἐπιστημότερον δὲ τῶν ἄλλων ἀπὸ τῶ
σχήματος 30) ὄντα, καὶ Φανερώτερον; καὶ ὁ
μάλιστα ἀγανακτῶ, ὅτι μὴ καὶ τὴν σκευὴν με-
ταλαμβάνεσι, τὰ ἄλλα γὰρ ὁμοίως ὑποκρινόμε-
νοι τῶ δράματος.

Ἄ μὲν γὰρ ἐν τοῖς συμποσίοις ἐργάζονται,
τίνι τῶν κολάκων εἰκάσομεν; οὐκ ἐμφεροῦν-
ται

dem omnium maxime dolendum est. Quomodo
enim me putas animo affectum esse, quoties
video istorum aliquem, maxime eorum, qui ae-
tate proquecti sunt, adulatorum turbis immixtum:
et illorum aliquem, qui honores gerunt, satel-
litum modo sectantem; et cum iis, qui ad coe-
nam vocant, sermones conferentem: ceteris in-
signiorem et magis conspicuum ob habitum? et
quod vel maxime indignari soleo, quando non
itidem habitum mutant, cum utique, quod ad
cetera attinet, easdem partes agant.

25. Nam quae in conuiujs designantur, cui
qualeso adulatorum illa comparabimus? An non

F 3

magis

30. Σχήματος] Pallium intelligit, quod Phi-
losophi ne Romae quidem deponebant. du
Soul.

ται μὲν ἀπειροκαλιώτερον, μεθύσκονται δὲ φανερώτερον, ἐξανίσχυνται δὲ πάντων ὕδατοι, πλείω δὲ ἀποφέρειν τῶν ἄλλων ἀξίῃσιν; οἱ δὲ ἀξιοῦντες πολλάκις αὐτῶν καὶ ἄσαι προήχθησαν· καὶ ταῦτα μὲν ἐν γελοῖᾳ ἡγεῖτο. μάλισα δὲ ἐμμένητο τῶν ἐπὶ μισθῷ φιλοσοφούντων, καὶ τὴν ἀρετὴν ὄνιον ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς 31.)

προτι-

magis rustice replentur cibo? An non inebriantur magis, quam alii, manifeste? a convivio autem surgunt omnium ultimi: deinde et plura aliis auferre secum volunt: si qui vero ipsorum urbaniores paulo sunt, saepenumero etiam cantare non erubescunt. Atque haec quidem ille ridicula censebat. Praecipue vero eorum mentionem faciebat, qui pacta mercede philosophantur, virtutemque ipsam venalem tanquam de foro

31. Ἐξ ἀγορᾶς] Iunge hoc ordine. προτι. τὴν ἀρ. ὄν. ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς. Formula consuetata: sic ἀρετος ἐξ ἀγορᾶς, qui vilior et in communem usum coctus in foro venum exponebatur: is omnium optimus Athenis, sed eo tamen, quem puriorem domi ditiores confici curabant, semper deterior. Ceterum quod istorum scholas ἐργαστήρια vocabat, et καπηλεῖα Nigrinus, a Platone sumptum, apud quem saepe Socrates καπηλῶν et καπηλευόντων nomine Sophistas infamat. Hemst.

προτιθέντων· ἐργασήρια γὰρ ἐκάλει καὶ καπη-
λεῖα τὰς τέτων διατριβάς· ἡξίε γὰρ τὸν πλὴ-
τε καταφρονεῖν διδάζοντα, πρῶτον ἑαυτὸν
παρέχειν ὑψηλότερον λημμάτων.

Ἀμέλει καὶ πράττων ταῦτα διετέλει· ἔμ-
εν προῖκα τοῖς ἄξιζσι συνδιατρίβων, ἀλλὰ καὶ
τοῖς δεομένοις ἐπαρκῶν, καὶ πάσης περισίας
καταφρονῶν· τοσάδε δέων ὀρέγεσθαι τῶν ἔ-
δεν προσηκόντων, ὥς μὴδὲ τῶν ἑαυτῷ φθει-
ρομένων ποιεῖσθαι πρόνοιαν· ὃς γε καὶ ἀγρόν κ'
πόρρω τῆς πόλεως κεκτημένος, ἔδὲ ἐπιβῆναι
αὐτῷ πολλῶν ἐτῶν ἡξίωσεν, ἀλλ' ἔδὲ τὴν ἀρχὴν
αὐτῷ εἶναι διωμολόγει. ταῦτ' οἶμαι διειληφώς,
ὅτι

foro proponunt. Hinc et officinas cauponas-
que illorum scholas vocabat. Censebat enim
eum, qui diuitias contemnere alios docere vel-
let, primum se ipsum quaestu superiorem gere-
re debere.

26. Quod et praestabat ipse: non solum gra-
tis conuersando ac differendo cum volentibus,
sed et indigentibus necessaria subministrando,
omnemque omnino opulentiam contemnendo.
Ac tantum aberat ut aliena expeteret, ut ne
suarum quidem rerum, quae corrumpébantur,
curam gereret; ut qui agrum, quem non pro-
cul ab urbe situm habebat; iam tot annis ne in-
visere quidem dignatus fuerit. Imo ne suum
quidem prorsus esse affirmabat; illud, opinor,

ὅτι τέτων μὲν Φύσει ἄδενός ἐσμεν κύριοι, νό-
μῳ δὲ καὶ διαδοχῇ τὴν χρῆσιν αὐτῶν εἰς ἀόρι-
στον παραλαμβάνοντες, ὀλιγοχρόνιοι δεσπότηαι
νομιζόμεθα, καὶ παῖδ' ἢ προθεσμία παρέλθῃ,
τηνικαῦτα παραλαβὼν ἄλλος ἀπολαύει τῆ ὀνό-
ματος. ἡ μικρὰ δὲ ἐκείνη παρέχει τοῖς ζηλῶν
ἐθέλῃσι παραδείγματα, τῆς τροφῆς τὸ ἀπέ-
ριττον, καὶ τῶν γυμνασίων τὸ σύμμετρον, καὶ
τῆ προσώπῃ τὸ αἰδέσιμον, καὶ τῆς ἐσθῆτος
τὸ μέτριον· ἐφ' ἅπασι δὲ τέτοις, τῆς δια-
γοίας τὸ ἡμεροσμένον, καὶ τὸ ἡμέρον τῆ τροπῆς.

Παρήνει δὲ τοῖς συνᾶσι μήτ' ἀναβάλλεσθαι
τὸ ἀγαθόν, ὅπερ τὰς προλὰς ποιεῖν, προθε-
σμίας ὀρίζομένους ἐορτὰς, ἢ πανηγύρεις, ὥς
ἀπ'

reputans, quod natura istarum rerum nullius
domini sumus, lege autem et per successionem
vsum earum in tempus incertum accipientes,
temporarii possesores habemur: quo exacto tem-
pore, alius easdem a nobis accipiens, nomine
itidem fruitur. Idem non parva praeber imita-
ri volentibus exempla, victus scilicet frugalita-
tem, exercitiorum iustum modum, vultus mo-
destiam, et vestitus mediocritatem, et super
omnia haec compositam mentem morumque
mansuetudinem.

27. Monebat secum versantes, ne bene agen-
di tempus prorogarent, ut multis solenne est,
certum sibi tempus praefinientibus, aut festos
dies,

ἐπ' ἐκείνων ἀρξομένους τῷ μὴ ψεύσασθαι, καὶ
τῷ τὰ δεόντα ποιῆσαι. ἤξις γὰρ ἀμέλλητόν
εἶναι τὴν πρὸς τὸ καλὸν ὁρμήν. δῆλος δὲ ἦν καὶ
τῶν τριῶν κατηγνηκῶς Φιλοσόφων, οἱ ταύ-
την ἀσκήσιν ἀρετῆς ὑπελάμβανον, ἣν πολλαῖς
ἐνάγκαις, καὶ πόνοις τῆς νέας ἀντεχεῖν κατα-
γυμνάσωσι· τῷτο μὲν δεῖν 32) οἱ πολλοὶ κελεύον-
τες, ἄλλοι δὲ, μασιγῶντες· οἱ δὲ χαριέστεροι,
καὶ σιδηρῇ τὰς ἐπιφανείας αὐτῶν καταξύνοντες.

Ἦγε-

dies, aut solennes conuentus, quibus auspici-
entur non mentiri, et recte agere. Morae enim
experitem esse illum ad honesta impetum] debe-
re volebat. Ostendebat etiam, se philosophos
illos damnare, qui ad virtutem formare se ado-
lescentes putant, si multis tormentorum neces-
sitatibus atque laboribus sustinendis exerceant;
vincere plerique iubentes, alii flagris caedentes,
et si qui elegantiores, etiam ferro cutim pertra-
dentes.

F 5

28. Pu-

32, Τῷτο μὲν δεῖν] Exponere licet διὰ τῷτο,
eam ob rem, vt dolores et incommoda to-
lerare discant, sed tum oratio est paululum
impeditior, et habet nescio quid inconcin-
ni, tum τῷτο μὲν ita solet poni plerumque,
vt τῷτο δὲ vel semel vel saepius etiam se-
quatur: quare parum abest, quin scriber-
tum putem, καταγυμνάσωσιν, ἅτοι μὲν
δεῖν οἱ πολλοὶ κελεύοντες. Hemst.

Ἡγεῖτο γὰρ χρῆναι πολὺ πρότερον ἐν ταῖς ψυχαῖς τὸ σεβρὲν τῷ καὶ ἀπαθὲς κατασκευάσαι, καὶ τὸν ἄριστα παιδεύειν ἀνθρώπους προαίρεμενον, τῷ μὲν ψυχῆς, τῷ δὲ σώματος, τῷ δὲ ἡλικίας τε καὶ τῆς πρότερον ἀγωγῆς ἐσοχᾶσθαι, ἵνα μὴ τὰ παρὰ δύνάμιν ἐπιτάττων ἐλόγχηται. πολλὰς γὰρ καὶ τελευτᾶν ἐφασκεν ἕτως ἀλόγως ἐπιταθέντας· ἕνα δὲ καὶ αὐτὸς εἶδον, ὃς καὶ γευσάμενος τῶν παρ' ἐκείνοις κακῶν, ἐπειδὴ τάχιστα λόγων ἀληθῶν ἐπήκουσεν, ἀμετασβεπτὶ Φαύγων ὡς αὐτὸν ἐφίκετο, καὶ δῆλος ἦν ῥᾶον διακείμενος.

Ἡδη

28. Putabat enim ille multo prius in animis duritiem istam et firmitatem contra dolores ac perturbationes parandam esse; eumque, qui homines optime instituere velit, partim animi, partim corporis, partim etiam aetatis, et prioris educationis rationem habere debere, ne, ea quae vires excederent imponendo, reprehensionem incurrat. Multos itaque et mortuos ex eo esse dicebat, dum praeter rationem ita supra vires intenderentur. Vnum autem etiam ipse vidi, qui cum iam ea apud illos mala degustasset, audita; statim vera doctrina, irreuocabili cursu aufugiens inde, ad ipsum venit, quem mox ab eo refectum cernere erat.

29. Iam

Ἦδη δὲ τέτων ἀποσὰς, τῶν ἄλλων αὐθις ἀνθρώπων ἐμέμνητο, καὶ τὰς ἐν τῇ πόλει ταρχὰς διεξήκει, καὶ τὸν ὠθισμὸν αὐτῶν, καὶ τὰ θεάτρα, καὶ τὸν ἵππόδρομον, καὶ τὰς τῶν ἡνίοχων εἰκόνας, καὶ τὰ τῶν ἵππων ὀνόματα, καὶ τὰς ἐν τοῖς σενωποιῖς περὶ τέτων διαλόγους. πολλὴ γὰρ ὡς ἀληθῶς ἡ ἵππομανία, καὶ πολλῶν ἤδη σπερδαίων εἶναι δοκούντων ἐπείληπται.

Μετὰ δὲ ταῦτα, ἑτέρου δράματος ἤπτετο τῶν ἀμφὶ τὴν νεκυῖαν τε καὶ διαθήκας καλινδυσμένων, προστιθεὶς, ὅτι μίαν Φωνὴν οἱ Ῥωμαίων παῖδες ἀληθῆ παρ' ὅλον τὸν βίον προΐενται; τὴν ἐν ταῖς διαθήκαις λέγων, ἵνα μὴ ἀπολαύσωσι τῆς σφετέρας ἀληθείας.

29. Iam vero ab istis ad alios digressus, vrbis tumultus, et turbae conflictus, persequutus est, et Theatra, et Circum, et aurigarum statuas, et equorum nomina, deque iis ipsis in angiportis colloquia; frequentissimum enim reuera equorum insanum studium, quod iam et multos summae existimationis viros inuasit.

30. Post haec quasi alteram fabulam orsus est, notando ea, quae circa funera et testamenta agitantur, hoc addens, vnam hanc vocem Romanos per omnem aetatem veram emittere, ea intelligens, quae in testamentis scribuntur, (quia verentur dum in viuīs sunt) ne sibi veritas noceat.

θείας. 33) ἃ δὲ καὶ μεταξὺ λέγοντος αὐτῷ γε-
 λῶν
 ceat. Quae vero dum ab eo dicebantur, risum
 tene-

93. Ἰνα μὴ ἀπολαύσωσι τῆς σφ. ἀλ.] In his
 verbis eorumque sensu difficultas haeret
 praecipua. Ad me quod attinet, si vera est
 recepta lectio, τὰς ἀμφὶ τὴν νεκρῶν τε
 καὶ τὰς διαθήκας καλινθεμένους captatores
 intelligo, quorum sane studium omne in
 funerum iustis et testamentorum tabulis
 versabatur. De isto insidiatorum genere
 quum ageret Nigrius, hoc quin adderet
 insuper, praeterire non poterat, vnam Ro-
 manos tota vita veram vocem emittere,
 quam non libere quidem et palam expro-
 mant, sed abditam ultimae voluntatis testi-
 monio consignent; cur hoc autem? ne sci-
 licet ex apertis animi veris sensibus magnum
 ad eos malum redundaret: nam haeredipe-
 tae potentiores quoque et in principum
 aulis gratiosi, qui, si vera eorum, quorum
 bonis inhiabant, de se iudicia scirent, ini-
 micos se gererent infestos. Momentum
 aliquod accedit ab ipso καλινθεῖσθαι, cuius
 vsus fere frequentissimus in rebus inhonestis
 ac turpibus. Hoc autem modo fieri plane
 non potest, quin ἀπελαύνειν τὰς σφε-
 τείας ἀληθείας in deteriore partem sum-
 matur. Verumtamen nexu orationis ex-
 penso inducitur pono, ut in aliam plane sen-
 tentiam discessionem faciam. Primum exi-
 gua

λᾶν προήχθην, ὅτι καὶ συγκατορύττειν ἑαυ-
τοῖς ἀξιῶσι τὰς ἀμαθίας, καὶ τὴν ἀναληγσίαν
ἐγγράφον ἐμολογῶσιν· οἱ μὲν ἐσθῆτας ἑαυτοῖς
κελεύοντες συγκαταφλέγεσθαι, οἱ δ' ἄλλοι τι
τῶν παρὰ τὸν βίον τιμίων· οἱ δὲ καὶ παραμέ-
νειν τινὰς οἰκέτας τοῖς τάφοις· ἐνιοὶ δὲ καὶ ζε-
Φειν

tenere non potui, (haec nimirum sunt) quod
et secum sepeliri ignorantiam suam velle eos aie-
bat, et stultitiam suam aperte scripto etiam te-
stari, dum hi vestes, alia aliud quid eorum,
quae per vitam fuerant carissima, comburere
eodem rogo secum mandant: alii et seruos cer-
tos ad sepulchra adstare: alii etiam cippos fertis
cor-

qua mutatione scripturae vulgatae subue-
niendum putem: ἵνα μὴ ἀπολαύσῃ τῆς
εὐφροσύνης ἀληθείας, ubi, id est, quibus in
testamenti tabulis nullum capere veritatis fru-
ctum: quinam? οἱ Ῥωμαίων παῖδες οἱ ἀμ-
φι τὴν νεκρῶν τε καὶ διαθήκας καλινθε-
μενοι, quos tum interpretor Romanos, qui
solicitam curam ac diligentiam condendis te-
stamenti adhibebant. Deinde μίαν Φωνὴν
ἀληθῆ προῖεσθαι ita fere accipio, veros
animi affectus, remotis utilitatibus, cunctisque
ad severum examen adductis profiteri. ἵνα
μὴ ἀπολαύσῃ vero pro ἑν αἰς ἐκ ἀπθλαύ-
σι non est, ut multis probem. Hemst.

Φεῖν τὰς σήλας ἀνθεσιν, εὐήθεις ἔτι καὶ παρὰ τὴν τελευτὴν 34) διαμένοντες.

Εἰλάζειν ἔν ῥήϊ, τί πέπρακται τέτοις παρὰ τὸν βίον, εἰ τοιαῦτα περὶ τῶν μετὰ τὸν βίον ἐπισκῆπτει. τέτρε γὰρ εἶναι τὰς τὸ πολυτελὲς ὕψον ὠνυμένους, καὶ τὸν οἶνον ἐν τοῖς συμποσίοις μετὰ κρόκων τε καὶ ἀρωμάτων ἐκχέοντας, τὰς μέσας χειμῶνος ἐμπιπλαμένους ῥόδων, καὶ τὸ σπάνιον αὐτῶν καὶ τὸ παράκαιρον ἀγαπῶντας, τὸ δὲ ἐν καιρῷ, καὶ κατὰ φύσιν, ὡς εὐτελὲς ὑπερηφανοῦντας.

coronari praecipiunt, stolidi videlicet etiam in ipsa morte manentes.

31. Coniecturam igitur inde fieri volebat, quid in vita ab illis actum sit, quando talia de iis, quae post mortem secutura sint, testamentis mandant. Hos enim illos esse, qui cara obsonia emunt, vinumque in conuiujs cum croco et odoribus effundunt: qui media etiam hyeme rosas opplentur, quas, dum rarae sunt et intempestivae, amant: tempestivas et a natura (nullo cogente) datas tanquam viles fastidiunt. Hos

34. Παρὰ τὴν τελευτὴν] Rectum hoc quidem, ac non plane abiiciendum: at longe praetulerō πέρα τῆς τελευτῆς, ultra mortem, quod si subieceris, convenient utique multo melius ἔτι καὶ et διαμένοντες et mox μετὰ τὸν βίον. Memjt.

τάτ' εἶναι τὰς καὶ τὰ μύρα 35) πίνοντας· ὁ καὶ μάλιστα διέσυσεν αὐτῶν, ὅτι μηδὲ χρῆσθαι ἴσασι ταῖς ἐπιθυμίαις, ἀλλὰ καὶ ταύταις παρανομῶσι, καὶ τὰς ὄρας συγχέουσι, πάντοθεν τῇ τρυφῇ παραδόντες αὐτῶν τὰς ψυχὰς πατεῖν, καὶ τῆτο δὲ τὸ ἐν ταῖς τραγωδίαις τε καὶ κωμωδίαις λεγόμενον, ἥδη καὶ παρὰ θύραν 36) εἰσβιαζόμενοι. Σολοικισμόν 37) ἐν ἑκάλει τὸ τοιαῦτων ἡδονῶν.

Ἄπα

Hos illos esse, qui et vnguenta bibunt: et, quo nomine vel maxime eos carpebat, qui ne uti quidem cupiditatibus scirent, sed et in hisce peccarent, finesque earum confunderent, animum voluptatibus vndique conculcandum permittentes, et quod in Tragœdiis atque Comœdiis dicitur, alia quavis parte potius quam per patentem ianuam, irruentes. Soloecismum igitur vocabat tale voluptatum genus.

32. Ce-

35. Τὰ μύρα] *Vinum vnguento perfusum. Brodaeus.*

36. Παρὰ θύραν] *Neglecto per fores apertas ingressu, alio in aedes aditu perrumpunt. Cum enim liceat vino aut aqua sitim explere, quid aromata aut vnguenta potui miscere conuenit? Brod.*

37. Σολοικισμόν] *Soloecismus per translationem late accipitur, ut quicquid perperam fit, nec recte nec ordine peragitur, dicatur soloecismus. Cognatus.*

Ἀπὸ δὲ τῆς αὐτῆς γνώμης καὶ κείνῃ ἐλάττω, ἀτεχνῶς τῷ Μώμῃ τὸν λόγον μιμησάμενος· ὡς γὰρ ἐκείνος ἐμέμφετο τῷ ταύρῳ τὸν δημικὸν θεόν, καὶ προθέντα τῶν ὀφθαλμῶν τὰ κέρατα, ἔτω δὴ καὶ αὐτὸς ἡτιῶτο τῶν σεφανεμένων, ὅτι μὴ ἴσασι τῷ σεφάνῃ τὸν τέπον. εἰ γὰρ τοι ἔφη, τῇ πνοῇ τῶν ἰῶν τε καὶ ῥόδων χαίρουσιν, ὑπὸ τῇ ῥινὶ μάλιστα ἐχρῆν αὐτὰς σεφθεσθαι, παρ' αὐτὴν ὡς οἶόν τε τὴν ἀναπνοήν, ἢ ὡς πλεῖστον ἀνέσπων 38) τῆς ἡδονῆς.

Καί

32. Ceterum et hoc ex eadem sententia dicebat, prorsus Momi dictum imitatus. Vt enim ille reprehendebat tauri artificem deum, quod cornua ante oculos non posuisset: ita et ipse incitiae arguebat eos, qui corollas in capite gestabant. Nam si odore, inquiebat, violarum, rosarumque delectantur, sub naribus potissimum eas collocari oportebat, iuxta ipsum, quam proxime fieri potest, spiraculum, ut quamplurimum inde voluptatis attraherent.

33. Eos

38. Ἰν' ὡς πλ. ἀνέσπων] Ἀντὶ τῷ ἀνασπῶν, inquit Bud. C. L. G. p. 46. 953. eamque struendam in ἰνῷ, qua Indicium rarius adsciscit pro Subiunctiuo, exemplis probat. Quidni veritas: ubi quamplurimum attraherent voluptatis, servata vulgari forma. Vtrum malis, haud multum interest. Hemst.

Καὶ μὴν κῆκείνους διεγέλα, τὰς θαυμάσιον
 τινὰ τὴν σπεδὴν περὶ τὰ δεῖπνα ποιημένους,
 χυμῶν τε ποικιλίαις καὶ περμμάτων περιερ-
 γίαις. καὶ γὰρ αὖ καὶ τέττες ἐΦασκεν ἑλιγο-
 χρονίᾳ τε καὶ βραχείᾳς ἡδονῆς ἔρωτι, πολλὰς
 πραγματούχους ὑπομένειν. ὑπέφαινε γὰρ τεσσά-
 ρων δακτύλων αὐτοῖς εἵνεκα πάντα πονεῖσθαι
 τὸν πόνον, ἐφ' ὅσας ὁ μήκιστος ἀνθρώπου λαι-
 μὸς ἐστίν. ἔτε γὰρ, πρὶν ἐμφαγεῖν, ἀπολαύειν
 τι τῶν ἐωνημένων, ἔτε βρωθέντων, ἡδῖω γε-
 νέσθαι τὴν ἀπὸ τῶν πολυτελεσέρων πλησμένην
 λοιπὸν ἔν εἶναι τὴν ἐν τῇ παρόδῳ γι-
 γνομένην ἡδονὴν τοσάτῳ ὠνεῖσθαι χρημά-
 των.

33. Eos quoque irridebat, qui miram quan-
 dam diligentiam in apparandis coenis adhibent,
 dum condimentorum varietatem, et cupedia-
 rum bellariorumque curiosam compositionem se-
 ctantur. Nam et hos brevis ac momentaneae
 voluptatis amore multa negotia sustinere aiebat.
 Indicabat autem, quatuor illos digitorum causa
 totum hunc suscipere laborem solere, quorum
 mensuram vix longissimum hominis guttur ae-
 quet: neque enim antequam edant, vilam ex
 emptis tanto pretio cibis voluptatem eos cape-
 re: nec deuoratis, suauiore, quam quae ex
 ceteris vilioribus fit, repletionem reddi. Resta-
 re igitur, ut illam, quae velut in transcurso
 percipitur, voluptatem, tam grandi pecunia
 G mercen-

των. εἰκότα δὲ πάσχειν ἔλεγεν αὐτὰς, ὑπ' ἀπαι-
δευσίας τὰς ἀληθεσέρας ἡδονὰς ἀγνοῶντας, ὧν
ἀπασῶν Φιλοσοφία χορηγὸς ἐστὶ τοῖς πονεῖν
προαιρημένοις.

Περὶ δὲ τῶν ἐν τοῖς βαλανείοις δρωμένων
πολλὰ μὲν διεξήκει, τὸ πλῆθος τῶν ἐπομένων,
τὰς ὕβρεις, τὰς ἐπικειμένους ταῖς οἰκέταις, καὶ
μικρὰ δεῖν ἐκφερομένους. ἐν δὲ τι καὶ μάλιστα
μισεῖν ἐώκει, πολὺ δ' ἐν τῇ πόλει τῆτο καὶ
τοῖς βαλανείοις ἐπιχωριάζον. προϊέντας γάρ
τινας τῶν οἰκετῶν δεῖ βοᾶν, καὶ παραγγέλλειν
προσρᾶσθαι τοῖν ποδεῖν, ἣν ὑψηλὸν τι ἢ κοῖλον
μέλωσιν ὑποβαίνειν, καὶ ὑπομιμνήσκειν αὐτὰς,
τὸ

mercentur. In haec autem absurda delabi eos
minime mirum, utpote qui imperiti veriorum-
que voluptatum ignari, quas omnes Philosophia
iis suppeditat, qui laborare volunt.

34. De iis autem, quae in balneis aguntur,
multa commemorabat: multitudinem profequen-
tium, contumelias, eos qui seruis impositi ge-
stantur, ac quasi effleruntur. Vnum autem ma-
xime ac praeter cetera odisse visus est, quod in
vrbe frequens, et in balneis valde familiare.
Praeentes enim quosdam ex seruis clamare
oportet et admonere, ut ante pedes prospiciant,
si quid extantius paulo, aut cauum praetergre-
diendum sit, atque commonefacere eos, (id
quod

τὸ καινότερον, ὅτι βαδίζεσι. δεινὸν ἐν ἐποιεῖτο, εἰ σώματος μὲν ἀλλεστρίαι δειπνῶντες μὴ δέονται, μηδὲ χειρῶν, μηδὲ τῶν ὠτων ἀκένυτες, ἐΦθαλμῶν δὲ ὑγιαίνοντες ἀλλεστρίων δέονται προσφρομένων, καὶ ἀνέχονται Φωνὰς ἀκένυτες δυστυχέσιν ἀνθρώποις πρεπέσας, καὶ πεπρωμένους. ταῦτα γὰρ αὐτὰ πάσχεισιν ἐν ταῖς ἀγοραῖς ἡμέρας μέσης καὶ οἱ τὰς πόλεις ἐπιτετραμμένοι.

Ταῦτά τε καὶ πολλὰ ἕτερα τοιαῦτα διελθὼν κατέπαυε τὸν λόγον. ἐγὼ δὲ τέως μὲν ἤκον αὐτῷ τεθνηπῶς, μὴ σιωπήσῃ πεφοβημένος. ἐπειδὴ δὲ ἐπαύσατο, τῷτο δὴ τὸ τῶν
 Φαία-

quod absurdissimum est) quo scilicet sese incedere meminerint. Indignabatur itaque, si, cum ederent, alieno ore non indigerent, aut manibus: neque cum audirent, aliorum auribus vterentur: oculis autem aliorum, valentes ac sani, ad prospiciendum opus haberent, ac sustinerent voces audire, quae miseris hominibus et excaccatis convenirent: audiunt enim easdem in foro, et medio die, (viri amplissimi) quibus demandata est urbium cura.

35. Haec atque huiusmodi alia multa oratione persecutus, dicendi finem fecit. Ego verò interim, dum loquebatur, stupens auscultabam, metuens ne conticesceret. Vbi vero loqui desuit, illud nimirum, quod Phaeacibus olim

Φαιάκων πάθος ἐπεπόνθειν. πολὺν γὰρ δὴ χρόνον ἐς αὐτὸν ἀπέβλεπον κекηλημένος· εἴτα πολλῇ συγχύσει καὶ ἰλίγγῳ κατεilahμένος, τῷτο μὲν ἰδρῶτι κατερρέομένην, τῷτο δὲ Φθέγξασθαι βουλόμενος ἐξέπιπτόν τε καὶ ἀνκοπτόμεν· καὶ ἤτε Φωνὴ ἐξέλιπε, καὶ ἡ γλῶττα διημάρτανε· καὶ τέλος, ἐδάκρυσεν ἀπορρέμενος. ἔ γὰρ ἐξέπιπτολῆς, ἔδ' ὡς ἔτυχεν ἡμῶν ὁ λόγος καθίστατο· βχθεῖα δὲ καὶ καίριος ἡ πληγὴ ἐγένετο· καὶ μάλα εὐσόχως ἐνεχθεῖς ὁ λόγος αὐτὴν, εἰ οἷόν τε εἰπεῖν, διέκοψε τὴν ψυχὴν. εἰ γάρ τι δεῖκαμὲ ἤδη Φιλοσόφων προσάψασθαι λόγων, ὥδε περὶ τέτων ὑπείληφα.

Δοκεῖ

accidit, ego quoque passus sum. Diu enim defixis in eum oculis permulsus constitui; deinde multa confusione atque vertigine correptus, sudore manabam, loqui volentem oratio deficiebat, ac retro inhibebar: ipsaque vox intercidebat, et lingua titubabat: postremo animi pendens lacrymabar. Neque enim summam duntaxat cutem perstrinxerat, aut leuiter me eius oratio terigerat, sed altius, et lethale vulnus erat: scite enim admodum librata oratio, ipsum, si ita dici fas est, animum traiecit. Quod si iam decet nonnihil et me philosophicos attingere sermones, ita de hisce existimo.

Δοκεῖ μοι ἀνδρὸς εὐφυῆς ψυχὴ μάλα σκοπῶ
 τινι ἀπαλῶ προσεοικέναι. τοξόται δὲ πολλοὶ
 μὲν ἀνὰ τὸν βίον, καὶ μεσοὶ τὰς Φαρέτρας ποι-
 κίλων τε καὶ παντοδαπῶν λόγων, ἔμην πάν-
 τες εὖ σοχα τοξεύουσιν· ἀλλ' οἱ μὲν αὐτῶν σφό-
 δρα τὰς νευρὰς ἐπιτείναντες, εὐτονώτερον τοῦ
 δέοντος ἀφιάσι· καὶ ἀπτόνται μὲν καὶ ἔτοι-
 τῆς ὁδοῦ 39), τὰ δὲ βέλη αὐτῶν· οὐ μένει
 ἐν τῷ σκοπῷ, ἀλλ' ὑπὸ τῆς σφοδρότητος
 διελθόντα καὶ παροδεύσαντα καχηνηῖαν μό-
 νου

36. Videtur mihi animus hominis, bona in-
 dole praediti, admodum similis esse scopo alicui
 tenero. Sagittarii autem in hac vita multi, qui
 plenas quidem pharetras variis atque omnis ge-
 neris orationibus habent: ceterum non omnes
 certo iaculantur, ac destinata feriunt; sed alii
 neruo nimium intento, vehementiori quam par
 est impetu telum emittunt: et hi quidem recta
 insistentes via scopum pertingunt, sagittae au-
 tem ipsorum non manent, sed prae vehemen-
 tia ictus penetrantes, ac permeantes, hiantem
 G 3 modo

39. Τῆς ὁδῶ] Imo τῷ σκοπῷ, vt ex sequen-
 tibus patet: ἔμνει ἐν τῷ σκοπῷ. Quin
 recte dicatur ἡ ὁδός, ἡ παρεία τῷ βέλῃ,
 nullum est dubium. neque aliter ipse mox
 Lucianus, ἐκ μέσης τῆς ὁδῶ. Verum ad
 huius quidem loci sententiam minime con-
 gruit haec lectio. Hemst.

νον τῷ τραύματι τὴν ψυχὴν ἀπέλιπεν. ἄλλοι δὲ πάλιν τέτοις ἀπεναντίως· ὑπὸ γὰρ ἀσθενείας τε καὶ ἀτονίας καὶ ἀφικνεῖται τὰ βέλη αὐτοῖς ἄχρι πρὸς τὸν σκοπὸν· ἀλλ' ἐκλυθέντα καταπίπτει πολλάκις ἐκ μέσης τῆς ὁδῆς· ἦν δέποτε καὶ ἀφίκηται, ἄκρον μὲν ἐπιλίγδην ἄπτεται, βραδείαν δὲ ἐκ ἐργάζεται πληγὴν· ἔγερ γὰρ ἐπ' ἰσχυρᾷς ἐμβολῇς ἀπεσέλλετο.

Ὅσις δὲ ἀγαθὸς τοξότης, καὶ τάτῳ ὅμοιος, πρῶτον μὲν ἀκριβῶς ὄψεται τὸν σκοπὸν, εἰ μὴ σφάδρα μαλακὸς, εἰ μὴ σεῖρότερος τῶ βέλους· γέγονται γὰρ δὴ καὶ ἄτρωτοι σκοποί. ἐπειδὴν δὲ ταῦτα ἰδῇ, τὴν καὶ αὐτὰ χεῖρας τὸ βέλος,

modo vulnere animum relinquunt. Aliorum rursus sagittae prae imbecillitate virium, et quod laxiore nervo emittuntur, ad scopum vsque non perveniunt, sed languente impetu, saepenumero in medio cursu deficiunt. Quod si vero interdum scopum contingant, summum illum quidem leuiter perstringunt, altius autem vulnus nequaquam infligunt: neque enim valido impulsu emissae fuerunt.

37. At qui bonus iaculator est, atque huic nostro similis, principio quidem diligenter scopum perspiciet, num valde mollis, num rursus nimis solidus, et telo impenetrabilis. Sunt enim scopi quidam inuulnerabiles. Vbi autem haec omnia perspecta habet, tum demum tin-

λος, ἔτε ἰῶ, καθάπερ τὰ Σκυθῶν χρίεται,
 ἔτε ὀπῶ 40), καθάπερ τὰ Κρητῶν 41), ἀλλ'
 ἡρέμα δηκτικῶ τε καὶ γλυκεῖ Φαρμάκῳ τῷτο
 χρίσας ἀτεχνῶς ἐτόξευσε. τὸ δὲ ἐνεχθὲν εὖ
 μάλα εὐτόνως, καὶ διακόψαν ἄχρι τῆ διελθεῖν,
 μένει τε, καὶ πολὺ τῆ Φαρμάκῃ ἀφίησιν. ὃ δὲ
 σκιδνάμενον ὅλην ἐν κύκλῳ τὴν ψυχὴν περιέρ-
 χεται.

Ita sagitta, non veneno, quemadmodum Scy-
 tharum sagittae tinguntur, neque opio, ut Cu-
 retum, sed sensim mordicante pariter et dolci
 pharmaco infecta, certo iam iaculatur. Telum
 autem, valide quantum satis est impulsus, eous-
 que penetrans ut inhaereat, intus manet, et
 multum medicamenti emittit, quod videli-
 cet dispersum, totum circumquaque animum
 G 4 ambit:

40. Ὀπῶ] Quo *succo* certo dicere non pos-
 sum; neque unde hoc habeat, mihi com-
 pertum est. Malo tamen Opium vertere,
 quam, ut ante me fiebat, *resinam*. du Soul.

41. Κρητῶν] Mitto, quae de Curetibus con-
 tra *Diodorum* disputat *Palmerius*: de hoc
 loco bene meruit restitutis Cretensisibus, qui
 sine dubio melius ad Scythas quadrant,
 quam Curetes. Illi sagittarum arte non
 tantum, sed ipsa inuentione nobiles. Ob-
 stare tamen videtur, quod venenata Cre-
 tensium spicula fere nusquam memorentur.
Hemst.

χεται. τῆτό τοι καὶ ἡδονταὶ καὶ δακρύουσι με-
ταξὺ ἀκούοντες, ὅπερ καὶ αὐτὸς ἔπασχον, ἡσυ-
χῇ ἄρα τῷ Φαρμάκῃ τὴν ψυχὴν περιθέοντος.
ἐπῆει δ' ἔν μοι πρὸς αὐτὸν τὸ ἔπος ἐκείνο
λέγειν,

Βάλλ' ἔτως, αἱ κέντι Φόωξ ἄνδρεσσι γένηαι.
Ὡσπερ γὰρ οἱ τῷ Φρυγίᾳ αὐλῶ ἀκούοντες ἔ πάν-
τες μαίνονται, ἀλλ' ὅπόσοι αὐτῶν τῇ Ῥέᾳ
λαμβάνονται, ἔτοι δὲ πρὸς τὸ μέλος ὑπομι-
νήσκονται τῷ πάθει, ἔτω δὲ καὶ Φιλοσόφων
ἀκούοντες, ἔ πάντες ἐνθεοὶ καὶ τραυματίαι ἀπία-
σιν, ἀλλ' οἷς ὑπῆν τι ἐν τῇ φύσει Φιλοσοφίας
συγγενές.

E. Ὡς

ambit: hinc est, quod oblectantur, et lacry-
mas inter audiendum emittunt. Quod et mihi
accidit, sensim medicamento illo animum mihi
peruagante. Succurrebat igitur mihi Homeri-
cum illud ipsi dicere:

Sic iace, si qua viris per te noua lux oriatur.

Quemadmodum enim qui Phrygiam tibiā au-
diunt, non omnes in furorem vertuntur, sed
quotquot ipsorum a Rhea corripiuntur; iique
audito carmine, prioris affectus reminiscuntur:
ita et qui philosophos audiunt, non omnes a
deo inspirati ac sapienti abeunt; sed illi solum,
quorum ingenio quiddam philosophiae cognat-
um subest.

38. A M.

Ε. Ὡς σεμνὰ, καὶ θαυμάσια, καὶ θεῖά γε,
 ὧ ἑταῖρε, διελήλυθας· ἐλελήθεις τέ με πολλῆς
 ὡς ἀληθῶς τῆς ἀμβροσίας, καὶ τῷ λωτῷ κε-
 κορεσμένος. ὥς καὶ μεταξὺ σὺ λέγοντος ἔπα-
 σχόν τι ἐν τῇ ψυχῇ· καὶ παυσσάμενος, ἄχθο-
 μαί. καὶ ἵνα δὴ καὶ κατὰ σέ εἴπω, τέτρωμαι·
 καὶ μὴ θαυμάσης· εἶσθαι γὰρ ὅτι καὶ οἱ πρὸς
 τῶν κυνῶν πῶν λυσσώντων δηχθέντες, ἐν αὐ-
 τοῖς μόνοις λυσσῶσιν, ἀλλὰ καὶ τινὰς ἑτέρας
 καὶ αὐτοὶ ἐν τῇ μανίᾳ τὸ αὐτὸ τοῦτο δια-
 θῶσι 42), καὶ αὐτοὶ ἐκφρονες γίνονται·
 συμμε-

38. AM. Quam grauiā et admiratione digna,
 et diuina; o amice, commemorasti! Quantaque
 reuera ambrosia, quanto loto saturatus, me in-
 scio, fuisti! Quare et te dicente, animo com-
 mouebar, et nunc desinente, moerore afficior,
 et, vt tuis verbis vtar, saucius sum. Neque
 vero mireris: nosti enim eos, qui a canibus ra-
 biosis mordentur, non solos rabie corripi, sed
 et si quos alios ipsi in ea insania momorderint
 etiam illos mente deiici, atque in furorem verti
 G 5 solere.

42. Τὸ αὐτὸ τῷτο διαθῶσι] Graeci διατιθέ-
 ναι accusatiuo duplici comitatum vsurpant
 potestate saepius ita singulari, vt vim Grae-
 cae phraeos interpretatione Latina vix ad-
 sequi liceat: haud raro aduerbium accedit,
 illudque inprimis frequens, ἔτως διαθεῖ-
 ναι,

συμμεταβαίνει γάρ τι τῷ πάθῃ. ἅμα τῷ δήματι, καὶ πολυγονεῖται ἡ νόσος, καὶ πολλὴ γίγνεται τῆς μανίας διαδοχή. Λ. ἐκδὲν καὶ αὐτὸς ἡμῖν ἔρῃν ὁμολογεῖς; Ε. πάνυ μὲν ἔν, καὶ προσέτι δέομαί γέ σε κοινὴν τινα τὴν θεραπείαν ἐπινοεῖν. Λ. τὸ τῷ ἄρῃ Τηλέφῳ ἀνάγκη ποιεῖν. Ε. ποῖον αὖ λέγεις; Λ. ἐπὶ τὸν τρώσαντα ἐλθόντας ἰᾶσθαι παρακαλεῖν.

solere. Nam simul cum morfu etiam morbi istius quiddam in alium transfertur, et propagatur, fitque insaniae istius multiplex successio. LVC. Itaque etiam ipse nobis iam amare te confiteris? AM. Maxime: oroque insuper, ut communem aliquam medicinam nobis excogites atque inuenias. LVC. Ergo Telephi illud necesse erit facere. AM. Quodnam illud dicis? LVC. Ad eum, a quo vulnerati sumus, eundem esse, et ab illo medicinam petendam.

ναί, ὥς etc. Rem nonnullis exemplis illustrare operae pretium erit, ne tironibus haec locutio sit fraudi. *Lys.* in *Agor.* p. 130. v. 37. νομίζων, εἰ διαθείη, ὑμᾶς ἀπόρως, ὥσπερ διέθικεν, si vos ad inopiam redegisset, ut fecit. *Aeschin.* in *Tim.* p. 5. v. 8. τὸν γὰρ τὴν ἰδίαν οὐκίαν κακῶς διοικήσαντα καὶ τὰ κοινὰ τῆς πόλεως παραπλησίως ἡγήσατο διαθήσειν· eum enim, qui res suas male administraret, haud aliter in rep. versaturum esse arbitrabatur. Hemst.

Δίκη Φωνηέντων.

Επὶ ἀρχοντος Ἀρισταρχοῦ Φαληρέως, Πυανεψιδῶνος ἐβδόμη ἰσαμένε, γραφὴν ἔθετο τὸ Σῆγμα πρὸς τὸ Ταῦ ἐπὶ τῶν ἐπτὰ Φωνηέντων, βίης ὑπαρχόντων καὶ ἀρπαγῆς, ἀΦηρῆσθαι λέγον πάντων τῶν ἐν διπλῷ ταῦ ἐκφερομένων.

Μέχρι μὲν, ὧ Φωνήεντα δικασαί, ἐλίγα ἡδίκημην ὑπὸ τετρεὶς τῷ ταῦ, καταχρωμένε τοῖς ἐμοῖς, καὶ καταίροντος 1) ἔνθα μὴ δεῖ,

Iudicium Vocalium.

1. **Α**rchonte Aristarcho Phalereo, 7ma Septima Octobris, actionem instituit Σῆγμα aduersus Ταῦ apud iudices septem Vocales, de vi et rapina bonorum; spoliari se dicens omnibus illis vocibus, quae duplici ταῦ proferri solent.

2. **Q**uamdiu, o iudices Vocales, non admodum grauibz iniuriis affectus sum ab hoc ταῦ, dum meis rebus abutebatur, et eo se inferebat, vbi nullum ei ius erat;

1. Καταίροντος ἔνθα μὴ δεῖ] Καταίρειν proprium est de nauibus in portum inuectis.
Iam

δεῖ, ἔ βαρέως ἔφερον τὴν βλάβην, καὶ παρή-
κον ἔνια τῶν λεγομένων ὑπὸ τῆς μετριότητος,
ἣν ἴσε με φυλάσσοντα πρὸς τε ὑμᾶς, καὶ τὰς
ἄλλας συλλαβάς. 2) ἐπεὶ δὲ ἐς τοσῶτον ἦκει
πλεονεξίας, καὶ ἀνοίας, ὥς ἐφ' οἷς ἡσύχασα
πολλὰκις ἐν ἀγαπῶν, ἥδη καὶ πλείω προσβιά-
ζεται, ἀναγκαιῶς αὐτὸ εὐθύνω νῦν παρὰ τοῖς
ἀμφοτέροις εἰδοσιν ὑμῖν. δέος δὲ ἔ μικρόν μοι ἐπὶ
τῆς

erat; damnum non grauiter tuli: nonnulla et-
iam, quae dicebantur, audiuisse me dissimula-
bam, propter modestiam, quam nostis me ser-
uare cum erga vos, tum erga alias syllabas: post-
quam vero eo auaritiae et amentiae peruenit,
ut non modo non sit contentum iis, quae ego
saepe dissimulaui, verum iam maiorem vim in-
ferat, ipsa me necessitas cogit, ut accussem
ipsum apud vos; qui vtrumque nostrum no-
vistis. Non autem exiguus metus propter
istam

Iam si quis eos in portus deuehatur, quos
intrare non licet, is proprie καταίρει, ἐν-
θα μὴ δεῖ. et piratae quidem vel maxime,
qui de alieno praedas agunt, cuius crimi-
nis et ἀρπαγῆς litera T incusatur. Hinc
latius se porrigit καταίρειν pro venire aliqua.
Contrarium ἀπαίρειν tum prima, tum am-
pliore potestate. Hemst.

2. Συλλαβάς] Syllabas hic elementa vocat,
quae in vnum sonum coalescere apta nata
sunt. du Soul.

τῆς ἀποθλίψεως ἐπέρχεται τῆς ἐμαυτῆ. τοῖς
γὰρ προκεπεραγμένοις αἰεὶ τι μείζον προστιθέν,
ἄρδην με τῆς οὐκείας ἀποθλίψει χώρας, ὥς ἐλί-
γε δεῖν ἡσυχίαν ἀγαγόντα μηδὲ ἐν γράμμασιν
ἀριθμεῖσθαι, ἐν ἰσῶ δὲ κείσθαι τῷ Φόβῳ 3).

Δίκαιον

istam extrusionem meam me inuasit. Nam cum
prioribus iniuriis maiores semper addat, pror-
sus me e domestica sede expellet, eoque prope-
modum rediget, ut silendum mihi sit, et ne in-
ter literas quidem amplius numerer, calculo-
que tantum inferuiam.

3. Est

3. Ἐν ἰσῶ δὲ κείσθαι τῷ Φόβῳ] Ego Codi-
cum et *Ed. I.* lectionem, dummodo mutan-
do casu parumper adiuuetur, satis opportu-
nam censeo: ἐν ἰσῶ δὲ κείσθαι τῷ ψόφῳ.
Primum ψόφος consonis attribuitur, quem-
admodum vocalibus Φωνῇ. literarum diui-
sio primaria, καὶ ἢ τὰ μὲν Φωνὰς ἀποτε-
λεῖ, τὰ δὲ ψόφος· Φωνὰς μὲν τὰ λεγό-
μενα Φωνήεντα, ψόφος δὲ τὰ λοιπὰ πάν-
τα. Verum naturali quadam pronunciandi
ratione ψόφος pertinet ad Σ. *Plato Theaet.*
p. 147. E. τό, τε σίγμα τῶν ἀφώνων ἐστὶ
ψόφος τις μόνον, οἷον συριττάσης τῆς γλωτ-
της. Deinde ἐν ἰσῶ, ἐν τῷ ἰσῶ εἶναι ve-
nusto Graecorum vñu, pro ἰσὸν εἶναι, *pari*
loco esse et conditione. Solent autem ἐν ἰσῶ
εἶναι τινι. Apparet, quae mihi constiterit
ratio, cur in *Luciano* voluerim τῷ ψόφῳ.
nisi

Δίκαιον ἔν ἔχ ὑμᾶς, οἱ διακάζετε νῦν, ἀλλὰ καὶ τὰ λοιπὰ γράμματα τῆς πείρας ἔχειν τινὰ Φυλακὴν· εἰ γὰρ ἐξέσαι τοῖς βελομένοις ἀπὸ τῆς κατ' αὐτὰ τάξεως εἰς ἀλλοτρίαν βιάζεσθαι, καὶ τῆτο ἐπιστρέψετε ὑμεῖς, ὧν χωρὶς ἔδεν καθόλου τι γράφεται, ἔχ ὁρῶ τίνα τρόπον αἱ συντάξεις τὰ νόμιμα, ἐφ' οἷς ἐτάχθη τὰ κατ' ἀρχάς, ἔξουσιν. ἀλλ' ἔτε ὑμᾶς οἶμαι ποτέ εἰς
 τούτῳ

3. Est itaque aequum non modo vos indices, sed omnes etiam reliquas Literas ab hocce dolo sibi cauere. Nam, si ut libet unicuique licebit e suo ordine in alium violenter irrumpere, idque vos, sine quibus nihil omnino scribitur, permiseritis, non video quomodo sua quique ordines iura, iuxta quae a principio constituti sunt, tuebuntur. Sed non existimo, vos unquam

nisi quis praeponat τῷ, id est, τινὶ ψόφῳ. Sensus ex dictis iidem est manifestus: ita, ut parum absit, quin, si quietus iniuriam ultra feram, e numero literarum expungar, neque alio sim loco, quam sonus aliquis, vel sibilus. Κεῖσθαι etiam rarius apud Graecos, et nonnunquam tamen de iis, quae contra iacent: ψόφοι quoque res abiectae et vilissimae, quarum pretium, si sonum quendam verborum inanem excipias, est nullum. Hemst.

τοσῶτον ἀμελείας τε καὶ παροράσεως ἤξειν, ὥς ἐπιτρέψαι τινὰ μὴ δίκαια· ἔτε, εἰ καθυφήςσετε τὸν ἀγῶνα 4) ὑμεῖς, ἐμοὶ παραλειπτέον ἐστὶν ἀδικημένῳ.

Ὡς εἶθε καὶ τῶν ἄλλων ἀνεκόπησαν τότε αἱ τόλμαι εὐθύς ἀρχαμένων παρανομεῖν· καὶ οὐκ ἂν ἐπολέμει μέχρι νῦν τὸ λάμβδα τῷ ῥῳ, διαμφισβητοῦν περὶ τῆς κισσήρεως, καὶ κεφαλalgίας· ἔτε τὸ γάμμα τῷ κάππα διγωνίζετο, καὶ ἐς χεῖρας μικροῦ δεῖν ἤρχετο
πολλά-

quam ad tantam incuriam vel negligentiam per-
venturos, ut ea feratis, quae cum aequo et iure pugnant. Nec si vos certamen declinaueritis, tamen mihi, qui iniuria affectus sum, negligendum erit.

4. Atque utinam aliarum quoque literarum audacia ab initio statim, cum coeperunt contra leges delinquere, esset repressa: neque enim digladiaretur ad hunc usque diem λάμβδα cum ῥῳ, disceptans de voce κισσήρεως et κεφαλalgία. Neque etiam τῷ γάμμα esset cum κάππα certamen; neque tam laepe ad manus pro-
pemo-

4. Καθυφήςσετε τὸν ἀγῶνα] Locutio iudicialis, quae latius patet, quam Latinorum praenariari. Propria virtus, contra nitentibus sponte cedere, inque re incepta tam remisse versari, ut intercidat, et aduersario causa prodatur. Hemst.

πολλάκις ἐν τῷ κναφείῳ ὑπὲρ γναφάλων· ἐπέ-
 παυτο δ' ἂν καὶ πρὸς τὸ λάμβδα μαχόμενον
 τὸ, μόγις, ἀφαιρέμενον αὐτῷ, καὶ μάλιστα
 παρακλέπτον, καὶ τὰ λοιπὰ δ' ἂν ἡρέμει συγ-
 χύσει· ἀρχεσθαι παρὰ νόμῳ. καλὸν γὰρ ἔκα-
 ζον μένειν ἐφ' ἧς τετύχηκε τάξεως. τὸ δὲ
 ὑπερβαίνειν ἐς ἃ μὴ χρὴ, λύοντός ἐστι τὸ δί-
 καιον.

Καὶ ὅγε πρῶτος ἡμῖν τὰς νόμους τέττας δια-
 τυπώσας, εἴτε Κάδμος ὁ νησιώτης, εἴτε Πα-
 λαμήδης ὁ Ναυπλῆς, (καὶ Σιμωνίδῃ δὲ ἔνιοι
 προσάπτει τὴν προμήθειαν ταύτην,) ἔ τῇ τά-
 ξει μόνον, καθ' ἣν αἱ προεδρεῖαι βεβαιῶνται, διώ-
 ρισαν,

pemodum venisset in fullonia, de dictionibus
 γναφείον et γναφαλα. Quin cessasset etiam hoc
 γάμμα cum λάμβδα contendere, dictionem μό-
 γις illi extorquens, imo suffurans. Adeoque
 reliquae item literae quieuisent, nec confusio-
 nem legibus veritatem inferrent. Est enim pul-
 chrum unamquamque literam in eo ordine,
 quem primum sortita est, manere: transcede-
 re vero eo, quo non oportet, eius est, qui ius
 et aequum evertit.

5. Et qui primus nobis has leges fixit, siue
 Cadmus fuerit ille insularis, siue Palamedes
 Nauplii filius, (sunt et qui hanc curam Simoni-
 di tribuant) non ordinem tantum, per quem
 sua quibusque literis sedes stabilita est, finie-
 runt,

ρισαν, τί πρῶτον ἔσαι, ἢ δεύτερον, ἀλλὰ καὶ ποιότητος, ὡς ἕκαστον ἡμῶν ἔχει, καὶ δυνάμεις συνείδον. καὶ ὑμῖν μὲν, ὦ δικασταί, τὴν μείζω δεδώκασι τιμὴν, ὅτι καθ' αὐτὰ δύνασθε Φθέγγεσθαι. ἡμιφῶνοις δὲ, τὴν ἐφεξῆς, ὅτι προσθήκης εἰς τὸ ἀκροθῆναι δέεται. πασῶν δὲ ἐσχάτην ἐνόμισαν ἔχειν μοῖραν ἓν ἅ τῶν πάντων, οἷς ἔδῃ Φωνὴ πρόσσεσι καθ' αὐτά. τὰ μὲν ἔν Φωνήεντα Φυλάσσειν ἔοικε τὰς νόμους τᾶτους.

Τὸ δὲ Τ τέτο, ἔ γὰρ ἔχω αὐτὸ χεῖρονι ὀνομάσαι ῥήματι, ἢ ὧ καλεῖται, ἔ μὰ τοὺς θεοὺς, εἰ μὴ ἐξ ὑμῶν δύο συνῆλθοι ἀγαθοὶ καὶ

runt, quae debeat esse prima, quae secunda: sed qualitates etiam et virtutes, quas habent singulae nostrum, perspexerunt. Et vobis quidem, o iudices, honorem tribuerunt maximum, propterea quod sonum edere sine ope aliena valetis. Semi vocalibus vero secundum, quia, ut perfecte audiantur, vestra accessione egent. Omnium autem postremum quibusdam decreverunt, quibus ne vox quidem per se ulla est. Has itaque leges per vos Vocales conseruari decet.

6. Hoc vero ταῦ, (neque enim possum ipsum turpiori nomine appellare, quam quo nominari solet) quod per Deos, nisi duae quaedam bonae

H

ex

καὶ καθήκοντες ὁραθῆναι 5), τό, τε ἄλφα, καὶ τὸ γ, ἐκ ἂν ἡκέσθη μόνον, τῆτο ἔν ἐτόλμησεν ἀδικεῖν με πλείω τῶν πώποτε βιασάμενον, ἐν-
μάτων με καὶ ῥημάτων ἀπελᾶσαι πατρῴων,
ἐκδιῶξαι δὲ ὁμᾶ συνδέσμων ἅμα καὶ προθέσεων,
ὡς μηκέτι φέρειν τὴν ἐκτοπον πλεονεξίαν. ὁθεν
δὲ, καὶ ἀπὸ τινων ἀρξάμενον, ὥρα λέγειν.

Ἐπεδήμην ποτὲ Κυβέλω· (τὸ δὲ ἐςί πο-
λίχνιον ἐκ ἀηδὲς, ἀποικον, ὡς ἐπέχει λόγος,

Ἄθη-

ex vobis, et auditu decenti, ἄλφα scilicet, et
ὑψιλόν, (eius miseriae) conuenissent, ne audi-
retur quidem, hoc inquam ταῦ mihi maiorem
vim, quam vllae vnquam literae, inferre au-
sum est. Nam nominibus et verbis patriis me
extrudere, praeterea ex ipsis etiam coniunctio-
nibus et praepositionibus expellere tentat; ad-
eο vt istam immanem audiditatem ferre vltius
nequeam. Verum iam tempus est dicere, vn-
de et a quibus initiis coeperit.

7. Peregrinabar aliquando Cybeli, (id oppidu-
lum est non iniucundum, colonia, sicuti fertur,
Athe-

- 5 Καθήκοντες ὁραθῆναι] Cedo mihi ex ve-
terum aliquo exemplum quod talem vsum
τῆ καθήκων prober, et desistam huic scri-
pturae litem mouere. Interea corrigo mu-
tatione non ita magna: καλοὶ ὄντες ὁρα-
θῆναι· Quae vsitatissima est loquendi for-
mula. Hemst.

Ἀθηναίων,) ἐπηγόμην δὲ καὶ τὸ κράτιστον ῥῶ
γειτόνων τὸ βέλτιστον. κατηγόμην δὲ παρὰ
κωμωδιῶν τιτι ποιητῇ, Λυσίμαχος ἐκαλείτο,
Βοιωτίας μὲν, ὡς ἐφαίνετο, τὸ γένος ἀνέκ-
θεν, ἀπὸ μέσης δὲ ἀξιοῦντι λέγεσθαι τῆς Ἀτ-
τικῆς. παρὰ τῷ δὴ τῷ ξένῳ τὴν τῆ ταῦ
τάττῃ πλεονεξίαν ἐφώρσα. μέχρι μὲν γὰρ
ὀλίγοις ἐπεχειρεῖ τετταράκοντα λέγειν, ἀπο-
σερῶν με τῶν συγγεγεννημένων μοι, συνήθειαν
ᾧμην συντεθραμμένων γραμμάτων· ἔτι δὲ τῆ-
μερον καὶ τὰ ὅμοια ἐπισπώμενον, ἰδια ταυτὶ
λέγειν, μαὶ οἷσιν ἦν μοι τὸ ἄκχοςμα, καὶ οὐ
πάνυ τι ἐδακνόμεν ἐπ' αὐτοῖς.

Ὅπό-

Atheniensium,) adduxeramque mecum fortissi-
mum ῥῶ ex vicinis meis optimum. Diuerte-
bam vero apud comicum quendam poetam, Ly-
simachum nomine, genere, quantum appare-
bat, Boeotium, sed qui se tamen e media At-
tica oriundum dici volebat. Apud hunc hospi-
tem ego huius ταῦ audilitatem deprehendi.
Quod dum paucis aggredereur dicere τεττα-
ράκοντα, priuans me meis cognatis, existima-
bam eam esse consuetudinem literarum, quae
vna essent educatae. Praeterea cum τημερον
et similes quasdam voces ad sese pertraheret,
diceretque eas esse suas, audiebam patienter,
nec vehementer admodum me ea res mor-
debat.

Ὅποτε δὲ καὶ ἐκ τῶτων ἀρξάμενον ἐτόλμησε
καττίτερον εἰπεῖν, καὶ κάττυμα, καὶ πίτταν,
εἶτα ἀπερυθρίασαν, καὶ βασίλιτταν ὀνομάζειν,
ἔμετρίως ἐπὶ τῶτοις ἀγανακτῶ, καὶ πῖμπρα-
μαι, δεδιὸς μὴ τῷ χρένῳ καὶ τὰ σῦκα τῦκα
τις ὀνομάσῃ. καὶ μοι πρὸς Διὸς ἀδυμῆντι, καὶ
μεμονωμένῳ τῶν βοηθησόντων, σύγγνωτε τῆς
δικαίας ἐρηγῆς. οὐ γὰρ περὶ τὰ μικρὰ καὶ τὰ
τυχόντα ἐστὶν ὁ κίνδυνος, ἀφαιρεσθέντων συνή-
θων καὶ συνεσχυλακότων μοι γραμμάτων· κίσ-
σαν με, λάλον ὄρνεον, ἐκ μέσων, ὡς ἔπος εἰ-
πεῖν, τῶν κόλπων ἀρπάσαν κίτταν ὠνόμασεν.
ἀφείλετο δὲ με Φάσσαν ἅμα νήσσαις τε, καὶ
κοσσύ-

8. Verum postquam, sumpto ab his initio,
eo audaciae processisset etiam, ut καττίτερον,
κάττυμα, et πίτταν pronuntiaret, deinde,
abiecto omni pudore, βασίλιτταν quoque no-
minaret: haud leuiter sum commotus, et ira
accensus, timens ne quis temporis successu et-
iam σῦκα, τῦκα appelleret. Oro autem vos per
Iouem, ut afflicti, et omni ope et auxilio desti-
tuti, iustam indignationem feratis. Neque enim
paruum hoc, aut vulgare periculum est, cum
assuetis et familiaribus me rebus spoliatur: nam
κίσσαν (id est picam) auem meam loquacissi-
mam, ex medio, ut ita dicam, sinu, abreptam,
κίτταν appellauit. Quin et Φάσσαν, (id est
palumbum,) una cum νήσσαις (id est anatibus) et
κοσσύ-

κοσσύφοις, ἀπαγορεύοντος Ἀριστάρχου. περιέ-
σπασε δὲ καὶ μελισσῶν ἐκ ὀλίγας. ἐπ' Ἀττι-
κὴν δὲ ἦλθε, καὶ ἐκ μέσης αὐτῆς ἀνέρπασεν.
ἀνέμῳς Ὑμηττὸν, ὁρῶντων ὑμῶν καὶ τῶν ἄλ-
λων συλλαβῶν.

Ἀλλὰ τί λέγω ταῦτα; Θεσσαλίας με ἐξε-
βαλεν ὅλης, Θετταλίαν ἀξίαν λέγειν, καὶ πᾶ-
σαν ἀποσκελεύει μοι τὴν θάλασσαν, καὶ τῶν
ἐν κήποις Φεισάμενον σεύτλων· ὡς, τὸ δὲ λέ-
γόμενον, μηδὲ πᾶσσαλόν μοι κηταλιπεῖν, ὅτι
δὲ ἀνεξίκακόν εἰμι γράμμα, μαρτυρεῖτέ μοι καὶ
αὐτοὶ μηδέποτε ἐγκαλέσαντι τῷ ζῆτα σμάραγ-
δον ἀποσπάσαντι, καὶ πᾶσαν ἀφελομένῳ τὴν
Σμύρ-

κοσσύφοις, (id est, merulis,) interdicente Ari-
starcho, eripuit. Pertraxit etiam ad se non
paucas μέλισσας (apes.) In Atticam vero ve-
niens, ex media illa regione Ὑμηττὸν prae-
ter ius rapuit, idque vobis ipsis aliisque syllabis
videntibus.

9. Verum quid ego ista commemoro? tota me
Thessalia expulit, vultque eam Thettraliā di-
ci? Toto insuper (θάλάσση,) mari sum ex-
clusus. Neque α (σεύτλων,) betis hortensibus
sibi temperat, ut iam, quod dici solet, ne (πάτ-
ταλος) paxillus quidem mihi reliquus sit. Quod
vero litera sim iniuriarum patiens, vos ipsi mi-
hi testes estis: neque enim unquam accusavi lite-
ram ζῆτα, quae mihi σμάραγδον abstulit, et totam

Σμύρναν· μήτε τῷ ξῦ πᾶσαν παραβάντι συν-
θήκην, καὶ τὸν συγγραφέα τῶν τοιῶτων ἔχον-
τι Θεκυδίδην σύμμαχον. τῷ μὲν γὰρ γείτονί
με ῥῶ νοσήσαντι συγγνώμη, καὶ παρ' αὐτῷ
Φυτεύσαντί με τὰς μυρρίνας, καὶ παίσαντί με
ποτέ ὑπὸ μελαγχολίας ἐπὶ κόρρης. καὶ γὰρ μὲν
τοιῶτον.

Τὸ δὲ ταῦ τέτο σκοπῶμεν ὡς Φύσει βίαιον
καὶ πρὸς τὰ λοιπὰ. ὅτι δὲ εἰς τῶν ἄλλων
ἀπέσχετο γραμμῶν, ἀλλὰ καὶ τὸ δέλτα,
καὶ τὸ θῆτα, καὶ τὸ ζῆτα, μικρὸν δεῖν πάντα
ἠδίκησε τὰ σοιχεῖα, αὐτὰ μοι κάλει τὰ ἀδίκη-
θέντα γράμματα. Ἀκέετε, Φωνήεντα δικα-
σαι,

Σμύρναν surripuit; Nec ipsi etiam ξῦ, omnia
(συνθήκαι) foedera rumpenti, litem intendi,
ipso etiam Thucydide opem illi ad hanc tuen-
dam iniuriam ferente. Etenim vicino meo ῥῶ
venia danda, quod morbo laborans meas apud
se μυρρίνας (id est myrtus) plantarit, et ali-
quando atra bile percitum me (ἐπὶ κόρρης) in
faciem percussisset. Talis quidem ego sum.

10. Hoc vero ταῦ quam sit natura violen-
tum aduersus reliquas etiam literas, et quam
a nullis omnino abstinuerit, consideremus:
sed et δέλτα et θῆτα et ζῆτα, et prope
omnia literarum elementa iniuria affecerit. Ac-
cerse mihi laesa Elementa. Auditis, Vocales iudi-
ces,

σαι, τῷ μὲν δ λέγοντος, ἀφείλετό με τὴν ἐν-
 δελέχειαν, ἐντελέχειαν ἀξίῳ λέγεσθαι παρὰ
 πάντας τὰς νόμους· τῷ θῆτα κρῶντος δ), καὶ
 τῆς κεφαλῆς τὰς τρίχας τίλλοντος ἐπὶ τῷ τῆς
 κολοκύνθης ἐσβεῖσθαι· τῷ ζῆτα, τὸ συρίζειν,
 καὶ σαλπίζειν, ὡς μηκέτ' αὐτῷ ἐξεῖναι μηδὲ
 γρύζειν· τίς ἂν τάτων ἀνάσχοιτο; ἢ τίς ἐξαε-
 κέσειε δίκῃ πρὸς τὸ πονηρότατον ταῦτ' αὐ;

Τὸ

ces, ipsum δέλτα dicens: Surripuit mihi meam
 ἐντελέχειαν, pro qua ἐντελέχειαν dicere iubet;
 quod sane contrarium est omnibus legibus. Au-
 ditis θῆτα plangens, et capiti capillos euellens,
 eo quod priuatum est (κολοκύνθη,) cucurbita.
 Auditis ipsum etiam ζῆτα suis vocibus συρίζειν
 et σαλπίζειν spoliatum se querens, adeo ut ne
 γρύζειν quidem (id est mutire) illi porro liceat.
 Quis ista quaeso ferat? aut quae poena satis
 magna erit tam scelesto Fau?

H 4

II. Ve-

6. Κρῶντος] Non debuerat contra loquendi
 consuetudinem in ista doloris significatione
 verbum hoc ita nudum poni. Initio cogi-
 tabam κλαίοντος pro κρῶντος· deinde po-
 tius mihi videbatur, translata in suam se-
 dem voce, κρῶντος τὴν κεφαλὴν, καὶ τὰς
 τρίχας τίλλοντος· quam locutionem po-
 stremam veteres onerare non solent inutili
 adiectione τῆς κεφαλῆς. Hemst.

Τὸ δὲ ἄρα ἔ τὸ ὁμόφυλον τῶν σοιχείων μόνον ἀδικεῖ γένος, ἀλλ' ἤδη καὶ πρὸς τὸ ἀνθρώπειον μεταβέβηκε, τέτονί τὸν τρόπον. ἔ γὰρ ἐπιτρέπει γε αὐτὰς κατ' εὐθὺ Φέρεσθαι ταῖς γλώσσαις· μᾶλλον δὲ, ὧ δικασαί· μεταξύ γάρ με πάλιν τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα ἀνέμνησε περὶ τῆς γλώσσης, ὅτι καὶ ταύτης με τὸ μένος ἀπήλασε, καὶ γλῶτταν ποιεῖ τὴν γλῶσσαν. ὧ γλώσσης ἀληθῶς νόσημα ταῦ. ἀλλὰ μεταβήσομαι πάλιν ἐπ' ἐκείνο, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συναγορεύσω ὑπὲρ ὧν εἰς αὐτὰς πλημμελεῖ. δεσμοῖς γὰρ τισι σρεβλᾶν καὶ σπαράττειν αὐτῶν τὴν Φωνὴν ἐπιχειρεῖ. καὶ ὁ μὲν τι καλὸν ἰδὼν, καλὸν εἰπεῖν βέλεται· τὸ δὲ παρῆσπεσὸν τάλον

II. Verum hoc non tantum cognatum sibi elementorum genus laedit, sed iam in homines ipsos grassatur, in hunc modum. Neque enim permittit, ut recta ferantur linguis. Imo vero, Iudices: interim enim res humanae rursus me admonuerunt γλώσσης, (id est linguae:) x
nam me hac quoque ex parte extrusit, et γλῶσσαν facit γλῶτταν. O linguae vere morbus ταῦ. Verum redeo ad illud quod coeperam, hominibusque patrocinator in iis, in quibus adversus eos delinquit. Nam vinculis quibusdam vocem eorum torquere et discerpere conatur. Cum quis pulchrum quidpiam videns, id καλὸν (pulchrum) appellare velit, hoc ταῦ ex transverso irruens

λὸν εἰπεῖν αὐτὰς ἀναγκάζει, ἐν ᾧ πασι προσδρίαν
ἔχειν ἄξιόν. πάλιν ἕτερος περὶ κλήματος δια-
λέγεται· τὸ δὲ (τλήμων γάρ ἐστιν ἀληθῶς)
τλήμα πεποίηκε τὸ κλήμα. καὶ ἑμόνον γε τὰς
τυχόντας ἀδικεῖ, ἀλλ' ἤδη καὶ τῷ μεγάλῳ βα-
σιλεῖ, ὃ καὶ γῆν καὶ θάλασσαν εἴξατο. Φασὶ, καὶ
τῆς αὐτῶν φύσεως ἐκστῆναι, τὸ δὲ καὶ τέτω
ἐπιβελεύει· καὶ Κῦρον αὐτὸν ὄντα, Τῦρον τι-
να ἀπέφηνεν.

Οὕτω μὲν ἔν ὅσον ἐς Φωνὴν ἀνθρώπους ἀδι-
κεῖ· ἔργῳ δὲ πῶς; κλέεσσιν ἀνθρωποὶ, καὶ τὴν
αὐτῶν τύχην ὀδύρονται, καὶ Κάδμῳ καταρῶν-
ται πολλάνικς, ὅτι τὸ ταῦ ἐς τὸ τῶν σοιχείων
γένος

irruens τάλῳ ipsum dicere cogit: adeo cupit in
omnibus primas sedes obtinere. Rursum alius
quispiam dicit, περὶ κλήματος (id est, de pal-
mite:) hoc vero, est enim re vera τλήμων,
(id est, miserum) τλήμα facit, quod erat κλή-
μα. Nec plebeios tantum homines iniuria affi-
cit, sed iam etiam magno illi regi, cui fama
est ipsam terram et mare cefsisse, atque natu-
ram suam mutasse, infidiatur, et ex ipso, cum
Κῦρος sit, τῦρον (caseum) quendam efficit.

12. Atque in hunc modum vocem hominum
laedit. Quomodo vero re ipsa et opère eos-
dem laedat, audite. Plorant homines, atque
suae fortunae vices defient; atque ipsum saepe
Cadmum execrantur, quod ταῦ in Elementorum

γένος παρήγαγε. τῷ γὰρ τέττε σώματι Φασί
 τὲς τυράννης ἀκολοθήσαντας, καὶ μιμησαμένους
 αὐτῷ τὸ πλῆσμα, ἔπειτα σχήματι τοιᾶτω ξύ-
 λα τεκτῆναντας ἀνθρώπους ἀνασκοιοπίζειν ἐπ'
 αὐτά. ἀπὸ δὴ τέττε καὶ τῷ τεχνήματι τῷ
 πονηρῷ τὴν πονηρὰν ἐπωνυμίαν συνελθεῖν. τέ-
 των ἐν ἀπάντων ἔνεκα, πόσων θανάτων τὸ
 ταῦ ἄξιον εἶναι νομίζετε; ἐγὼ μὲν γὰρ οἶμαι
 δικαίως τέτο μόνον ἐς τὴν τῷ ταῦ τιμωρίαν
 ὑπολείπεσθαι, τὸ τῷ σχήματι τῷ αὐτῷ τὴν
 δίην ὑποσχεῖν· ὁ δὲ σαυρὸς εἶναι 7) ὑπὸ τέττε
 μὲν ἐδημιουργήθη, ὑπὸ δὲ ἀνθρώπων ὀνομάζεται.

Τίμων
 genus inuexerit: aiunt enim Tyrannos eius li-
 terae corpus secutos, atque figuram imitatos,
 postea simili figura cruces fabricasse, quibus
 homines affigerent: atque ex hoc huic tam per-
 niciosae fabricae pessimum nomen obuénisse.
 Propter ista omnia, quot mortibus ipsum ταῦ
 dignum esse censetis? Ego quidem existimo
 merito hoc solum ad supplicium ipsius ταῦ re-
 linqui, ut poenam in sua illa figura sustineat,
 quae sane ut crux esset istius opera effectum
 est, nomenque etiam apud homines sortiretur.

Timon

7. Ὁ δὲ σαυρὸς εἶναι] Verum est, quod scri-
 bit *Guyetus*, εἶναι abundare, sed Attico mo-
 re. *Hemst.*

Τίμων, ἡ Μισάνθρωπος.

Τίμων. Ζεῦς. Ἑρμῆς. Πλῦτος. Πενία.
Γναθωνίδης. Φιλιάδης. Δημέας.
Θρασυκλῆς.

TIM. Ω Ζεῦ Φίλιε, καὶ ξένιε, καὶ ἑταιριε, καὶ
ἐφέσιε, καὶ ἀστεροπητὰ, καὶ ὄρχιε 1),
καὶ νεφεληγερέτα, καὶ ἐρίγδυπε, καὶ εἴ τι
σθ

Timon, siue Misanthropos.

Timon. Iupiter. Mercurius. Plutus.
Paupertas. Gnathonides. Philiaides.
Demea. Thrasycles.

TIM. O Iupiter Philie, et Xenie, et Hetaerie,
et Ephestie, et Asteropeta, et Horcie,
et Nephelegereta, et Erigdupe, et si quo te
alio

1. "Ορχιε] Vt omnis vinculi naturalis, quod vitam humanam continet, sic et iurisiurandi, cuius summa fuit apud veteres religio, curator et praeses Iupiter: ab hoc munere ducta sunt cognomina Φιλίε, Ξενίε etc. est autem in ista forma vocabulorum, quando Diis aptantur, praesidii ac tutelae significatio. Hemst.

σε ἄλλο οἱ ἐμβρόντητοι 2) ποιητὰ καλᾶσι, καὶ
 μάλιστ' ὅταν ἀπορῶσι πρὸς τὰ μέτρα· τίτε
 γὰρ αὐτοῖς πολυώνυμος γινόμενος ὑπερείδεις τὸ
 πίπτον τῶ μέτρῳ, καὶ ἀναπληροῖς τὸ κενὸν
 τῶ ῥυθμῷ· πᾶ σοὶ νῦν ἡ ἐρισμάραχος ἀστραπή,
 καὶ ἡ βαρύβρομος βροντή, καὶ ὁ αἰθαλόεις,
 καὶ ἀργήεις, καὶ σμερδαλέος κερκυνός; ἅπαντα
 γὰρ ταῦτα λῆρος ἤδη ἀναπέφηνε, καὶ καπνὸς
 ποιητικὸς ἀτεχνῶς, ἔξω τῶ πατάγῃ τῶν ὀνο-
 μάτων.

alio vocant nomine attoniti poëtae, idque adeo
 cum in versu faciundo haerent impediti; (tunc
 enim magno nominum agmine sustines versum
 labantem, et rhythmum hiantem repleas,) vbi
 nunc fulgur illud tuum tanto strepitu erumpens?
 vbi tonitru tanto fremitu boans? vbi illud flam-
 mans, candens, ac terribile fulmen? Cuius
 sane constare potest, ea omnia nil esse aliud
 quidquam praeter nugas sonoras, ac fumum pla-
 ne

2. Ἐμβρόντητοι] Ἐνθεοί, θεόληπτοι, με-
 σέληπτοι, ὑπὸ Μασῶν κἀτοχοί sunt poë-
 tae: eos facere Noster in Iouialium toni-
 truum mentione vocavit ἐμβροντήτας, qua-
 si iisdem illis telis, quae tam liberaliter
 Ioui donant, ipsi tangerentur. Hinc pro
 stupido, insano, et cui communis sensus
 est excussus: simul hunc in modum non
 noluit intelligi Lucianus, quum Timonem
 ita facit poëtas appellare. Hemst.

μάτων. τὸ δὲ ἀσίδιμὸν σε, καὶ ἐκηβόλον ὄπλον, καὶ πρόχειρον, ἐκ οἷο' ὅπως τελέως ἀπέσβη, καὶ ψυχρὸν ἐστὶ, μηδὲ ἐλπίγον σπινθήρα ὀφγῆς κατὰ τῶν ἀδικούντων διαφυλάττον.

Θᾶπτον γὰρ τῶν ἐπισηκεῖν τις ἐπιχειρῶντων ἔωλον θρυαλλίδα φεβηθεῖη ἂν, ἢ τὴν τῆ πανδαμάτορος κεραυνοῦ φλόγα· οὕτω δαλόν τινα 3) ἐπανατείνασθαι δοκεῖς αὐτοῖς, ὡς πῦρ μὲν ἢ καπνὸν ἀπ' αὐτῶ μὴ δεδιέναι· μόνον δὲ τῷτο οἰεσθαι ἀπολαύειν τῆ τραύματος 4), ὅτι ἀναπλησθήσονται τῆς ἀσβόλου.

ὥς

ne poëticum, nominum strepitum si demas. Telum autem illud ita decantatum, et longe feriens, et expeditum, nescio quo pacto plane restinctum est, et refrixit, ne tantillulam quidem iræ scintillam aduersus sceleratos retinens.

2. Inde est quod periuri potius meruerint hesterium aliquod ellychnium, quam fulminis concta domantis flammam. Ita videris illis titionem iaculari, ut ignem eius vel fimum haud timeant: hocque vnum ex vulnere malum sibi accidere existiment, quod fuligine operiantur, atque inquit

3. Δαλόν τινα] Propria vis est, quam origo vocabuli postulat, titionis ardentis et accenti. Hemst.

4. Ἀπολαύειν τῆ τραύματος] Ἀπαλαύειν verbum apud Graecos in utramque partem

ὥς ἤδη διὰ ταῦτά σοι καὶ ὁ Σαλμωνεύς ἀντι-
βροντᾶν ἐτόλμα· οὐ πάνυ τοι ἀπίθανος ὢν,
πρὸς ἄτῳ ψυχρὸν τὴν ὀργὴν Δία, θερμυεργὸς
ἀνὴρ, καὶ μεγαλαυχόμενος. πῶς γὰρ 5), ὅπα-
γε

inquinantur. Hinc adeo est quod Salmonens
ille, te contempto, contra tonare ausus est,
vir qui hanc de se opinionem in animis homi-
num facile tueretur, audax quippe et ardens
animo, aduersum Iouem tam frigidum. Quidni
enim

ambiguum eleganter vsurpari solet et per
se simpliciter et constructe. *Aristoph.* AV.
v. 1358. Ἀπέλαυσα γὰρ ἐλθὼν ἐνθαδί.
praeclare enim uero tecum agatur. Addunt
nonnunquam ἀπολαύειν κακόν τι, τι φλαῦ-
ρον. Saepius omittunt. At frequentissime
genitiuus accedit eius, vel personae vel
rei, vnde bonum malumue aliquod vel in-
commodum nobis proficiscitur, plerum-
que ἀπὸ vel ἐκ intellecto, rarius expressio.
Plato Phaedr p. 1227. F. ἀλλ' οἶόν ἀπ'
ἄλλης ὀφθαλμίας ἀπολελυκώς, qui ab alio
oculis laborante vitium contraxit. *Euripid.*
Iph. in T. v. 526. Ἀπέλαυσα δὴ τι καὶ γὰρ
τῶν κείνης γάμων· nonnihil ad me quoque
mali ex Helenae nuptiis peruenit. Sic ἀπο-
λαύειν συμφορᾶς, alienae calamitatis esse
participem, *Plutarch.* T. II. p. 837. A.

5. Πῶς γὰρ] Interpretes ita verterunt, ac
si le-

γε καθάπερ ὑπὸ μανδραγόρα 6) καθεύδεις; ὅς
 ἔτε τῶν ἐπισηκάντων ἀνέεις, ἔτε τὰς ἀδικούν-
 τας ἐπισκοπεῖς· λημῶς δέ, καὶ ἀμβλυώττεις
 πρὸς

enim? cum tu veluti sub mandragoris recubans
 periuros non audias, neque iniustos adspicias;
 contra autem lippis et lusciosis oculis ea quae
 fiunt

si legissem, quod volebat *M. du Soul*, πῶς
 γὰρ ἔ; Verum nihil moueri debet, intel-
 ligendumque, si ad superiora velis conne-
 dtere, πῶς γὰρ Φοβηθεῖν ἂν τῶν ἐπισηκάν-
 τιν ἐπιχειρούντων τὴν τῷ κεραυνῷ Φλόγα·
 sin ad proxima, πῶς γὰρ ἀπίθανος ἂν εἴη
 ὁ Σαλμωνεύς· utrumvis ad sententiam *Lu-*
ciani aequae commodum. Πῶς γὰρ ἔ, ad-
 dita negatione, ut Grammatici loquuntur,
 καταφατικόν ἐστίν, aut, κατὰφασιν δηλοῖ·
 contra πῶς γὰρ, ἀποφατικόν. *Hemst.*

6. Ὑπὸ μανδραγόρα] *Mirror Fabrum*, qui de-
 derit, veluti sub mandragoris recubans, qua-
 si non arborem quidem mandragoram co-
 gitasset, sed Iouem mandragorae foliis, ut
 rosarum delicatuli solebant, contextum,
 quorum vim somnificam intimis penitus
 medullis hauserit. Neque admodum pro-
 bo *Stephani* prae mandragora, vel, prae ni-
 mio mandragorae potu. Sane καθεύδειν ὑπὸ
 μανδραγόρα non aliter dicitur, ac frequen-
 tissimum illud, ἀποθανεῖν ὑπὸ τινος. *Hemst.*

πρὸς τὰ γιγνόμενα· καὶ τὰ ὦτα ἐκκεκώφω-
σαι 7), καθάπερ οἱ παρηλικότες.

Ἐπεὶ νέος γε ἔτι, καὶ ὀξύθυμος ὢν, καὶ ἀκ-
μαῖος τὴν ὀργήν, πολλὰ κατὰ τῶν ἀδίκων καὶ
βιαίων ἐποίεις, καὶ εἰδέποτε ἦγες τότε πρὸς
αὐτὰς ἐκχειρίαν, ἀλλ' αἰεὶ ἐνεργὸς πάντως ὁ
κεραυνὸς ἦν, καὶ ἡ αἰγὶς ἐπεσεῖτο· καὶ ἡ βρον-
τὴ ἐπαταγεῖτο, καὶ ἡ ἀστραπὴ συνεχὲς, ὥσπερ
εἰς ἀκροβολισμόν, προηκοντίζετο. οἱ σεισμοὶ
δὲ, κοσκινηδόν 8), καὶ ἡ χιών, σωρηδόν,
καὶ

*sunt videas; neque acriores habeas aures,
quam qui aetatis sunt iam prouectioris.*

3. Nam cum adhuc iuuenis eras, ardenti ani-
mo, et iracundia graui, multa quotidie aduer-
sus iniustos ac violentos designabas, sublataque
omni induciarum spe, bella cum iis gerebas,
neque vnquam otiosum erat fulmen; aegis con-
cussa illis intentabatur, tonitru remugiebat, ful-
gur in morem velitaris pugnae vsque et vsque mit-
tebatur: terrae autem motus ita frequenter fie-
bant

7. Τὰ ὦτα ἐκκεκώφωσαι] De Ioue, cui
prae senio aures obsurduerunt: ipsa locu-
tio Platonica, sed paulo diuersa potestate,
quando quis frequenti et molesta pene rei
commemoratione alium obtundit atque ob-
surdatur. Nihil interest utram formam vsur-
pes, ἐκκεκώφην an ἐκκεκώφην. *Hemst.*

8. Κοσκινηδόν] Praecepit et abruptus illarum
vorum

καὶ ἡ χάλαζα, πετρηδόν. καὶ ἵνα σοι Φορτικῶς διαλέγωμαι, ὑετοῖ τε ῥαγδαῖοι, καὶ βίχιοι, ποταμὸς ἐκάσῃ σαγῶν. ὥς τῇλικύτῃ ἐν ἄκῃ ῥεῖ χρόνῃ ναυαγία ἐπὶ τῷ Δευκαλίωνος ἐγένετο, ὡς ὑποβρυχίων ἀπάντων καταδεδυκότων, μόγῃς ἐν τι κιβώτιον περισωθῆναι προσοκείλαν τῷ Λυκῶρεϊ, ζώπυρόν τι τῷ ἀνθρώπινῃ σπέρματος διαφυλάττον εἰς ἐπιγονὴν κακίας μείζονος.

Τοῦτ' ἄρ-

bant, vt crihri agitationem plane referrent: nix aceruatim ruebat, grandinem autem saxa diceret; et vt violentius dicam et elatius paulo, imbres ῥαγδαῖοι et vehementes deferchantur in terras; singulae guttae fluium aequabant. Quamobrem puncto temporis sub Deucalione tot naues perierunt, vt omnibus aqua obrutis vnica modo superfuerit arcula ad Lycoreum montem appulsa, veluti quendam generis humani fomitem seruans, quo maiora deinde scelera subolescerent.

4. Er-

vocum sonitus artificiosam quandam rerum, quas exprimunt, imitationem in auribus efformant. Sunt verba Tragica, et grande quiddam sonant: sed praeterea horridum aliquid ac pene insullum in istis, ποταμὸς ἐκάσῃ σαγῶν. neque abhorret vtrique, si haec de ipso diluvio Deucalioneo a quocunque demum fuisse posita credamus. *Hemst.*

Τοιγάρτοι ἀκόλῃθ' α τῆς ῥαθυμίας, τὰ πείχει-
 ρα 9) κομίζῃ παρ' αὐτῶν, ἔτε θύοντος ἔτι σοι
 τινὸς ἔτε σεφανῆντος, εἰ μὴ τις ἄρα πάρεργον
 'Ολυμπίων' καὶ ἔτος, ἢ πάνυ ἀναγκαῖα ποιεῖν
 δοκῶν, ἀλλ' εἰς ἔθ' ας τι ἀρχαῖον συντελῶν.
 καὶ κατ' ὀλίγον Κρόνον σε, ὦ θεῶν γενναιότα-
 τε, ἀποφαίνῃσι, παρῳσάμενοι τῆς τιμῆς. εἴ
 λέγειν ὁποσάνκις ἤδη σε τὸν νεῶν σεσυλήκασι·
 οἱ δὲ καὶ αὐτῷ σοι τὰς χεῖρας 'Ολυμπιάσιν
 ἐπιβεβλήκασι. καὶ σὺ ὁ ὑψιβρεμέτης ὤκη-
 πας, ἢ ἀνασῆσαι τὰς κύνας 10), ἢ τὰς γείτο-
 νας

4. Ergo pretium ob socordiam ab iis tulisti,
 cui nemo hodie rem sacram facit, nec coro-
 nam quidem imponit, nisi forte vnus aut alter
 quasi Olympiorum corollarium, idque qui tibi
 praestat, rem se haud sane pernecessariam face-
 re existimat, sed veteri nescio cui instituto id
 dandum credit. Illi te, o deorum praestantif-
 sime, paulatim in Saturni locum redigunt, qui
 te omni honore spolient. Mitto iam dicere
 quoties templum tuum expilarint. Quidam et-
 iam manus tibi apud Olympiam sunt admoli-
 ti; et tu, quem ὑψιβρεμέτην poetae vocitant,
 ne ausus quidem es excitare canes, vel vici-
 nos

9. Τὰ πείχειρα.] Solent haud raro, quemad-
 modum μισθόν, per illusionem ponere.
 Hemst.

10. 'Ανασῆσαι τὰς κύνας.] Nullus hic Barlaei
 cani-

νας ἐπικαλέσασθαι, ὡς βοηδρομήσαντες αὐτὰς
 συλλάβοιεν, ἔτι συσκευαζομένους πρὸς τὴν Φυ-
 γήν. ἀλλ' ὁ γενναῖος, καὶ Γιγαντολέτωρ, καὶ
 Τιτανοκράτωρ, ἐκάθητο, τὰς πλοκάμους περι-
 κειρόμενος II) ὑπ' αὐτῶν, δεκάπηχυν κερκυ-
 νὸν ἔχων ἐν τῇ ἐξῆϊ. ταῦτα τείνυν, ᾧ θαυ-
 μάσιε, πηνίκα παύσεται ἔτω; ἀμελῶς παρορώ-
 μενα; ἢ πότε κολάσεις τὴν τόσαύτην ἀδικίαν;
 πύσσοι

nos aduocare, qui e vestigio concurrentes com-
 prehenderent sacrilegos, res suas etiamnum
 conuasantes, vt in pedes se protinus darent.
 Sed tu, fortis bellator, et qui γιγαντολέτωρ,
 et τιτανοκράτωρ praedicaris, sedebas, manu
 decemcubitale fulmen sustinens, interea dum
 cincinnos aureos otiose tibi attondebant. Haec
 igitur, o deorum praestantissime, ecquan-
 do tandem dissimulare defines? Ecquando
 erit vt tanta facinora vltum eas? Quot
 I 2 orbis

canibus οἰκτροῖς locus est: vigilacissimum
 animal ad templorum custodiam veteres
 adhibebant. Hemst.

II. Τὰς πλοκάμους περικειρόμενος] Aurei ple-
 rumque Deorum crines, quique adeo fu-
 rum cupiditatem irritare poterant. Sed vis
 est in isto περικειρόμενος* hoc enim igno-
 miniosum, et cum magna contumelia con-
 iunctum. Hemst.

πόσοι Φαέθοντες, ἢ Δευκαλίωνες, ἱκανοὶ πρὸς
ἔτῳς ὑπέραντλον 12) ὕβριν τῷ βίῃ.

"Ina
orbis conflagrationes, quot diluvia satis esse
queant, ut tam inexhausta hominum insolentia
compescatur?

5. De

12. Ὑπέραντλον] Ἄντλος, ἄντλον, ἀντλία,
quemadmodum Latinis *sentina*, et aqua
sordida, siue ex mari in naues ingesta, siue
per tenues rimas et iuncturas hiantes sese
insinuans, et ipse locus navis inferior ad
carinam, quo confluit haec aquae illuuias,
foetoremque gravem et molestum conge-
rit. Hinc non admodum est difficile defi-
nire, quid sit ὑπέραντλος σκάφος, ναῦς
ὑπέραντλος* nempe cuius sentina, vel aqua
per satiscientes rimas illabente, vel humidis
fluctibus desuper infusis, tanta copia exun-
dat, ut intra limites contineri amplius ne-
que exhauriri possit, atque adeo pericu-
lum instet praesentissimum, ne merisa na-
vis intereat; quod postremum vel maxime
venit animaduertendum in explananda
translatas potestatis ratione. Igitur *Lucia-
ni* ὑπέραντλος ὕβρις τῷ βίῃ tanta est hu-
manas vitae tamque gravis protervia, at-
que iniustitia, quae cogat eam subsidere,
velut occupatam a sentina ratem, secun-
dumque aliquod diluvium flagitet, nec, ni-
si submersis hominibus, expiari queat:
hoc perquam venuste sequitur post, πόσοι
Δευκαλίωνες ἱκανοί; Hemst.

Ἴνα γὰρ τὰ κοινὰ εἶσας, τὰ μὰ εἴτω, τοσά-
 τες Ἀθηναίων εἰς ὕψος ἄρας, καὶ πλεσίαις ἐκ
 πενεσιῶν ἀποφῆνας, καὶ πᾶσι τοῖς δεομένοις
 ἐπικερήσας, μᾶλλον δὲ ἀθρόον ἐς εὐεργεσίαν
 τῶν Φίλων ἐκχέας τὸν πλεῖστον, ἐπειδὴ πένης
 διὰ ταῦτα ἐγενόμην, καὶ ἔτι γνωρίζουμι πρὸς
 αὐτῶν, ἔτε προσβλέψαι οἱ τέως ὑποπτῆσ-
 σοντες καὶ προσκυνῶντες, καὶ τῷ ἐμῷ νεύματι
 ἀνηρημένοι. ἀλλ' ἦν πε καὶ ὁδῷ βυδίζων ἐν-
 τύχοιμι τινὶ αὐτῶν, ὥσπερ τινὰ σῆλην πα-
 λαιῶ νεκρῷ ὑπτίαν, ὑπὸ τῷ χρόνῳ ἀνατετραμ-
 μένην, παρέρχονται, μηδὲ ἀναγνόντες· οἱ δὲ
 καὶ πόρρωθεν ἰδόντες, ἑτέραν ἐκτρέπονται,
 δυσάν-

5- De me enim ut dicam, iis, quae ad cete-
 ros pertinent, omisissis, postquam tot Athenien-
 ses euexi, diuitesque ex pauperculis reddidi,
 atque omnibus ea, quibus egebant, benigne
 largitus sum, seu, ut verius dicam, postquam
 aceruatim, ut in amicos beneficus essem, opes
 effudi, atque ea re factum est, ut ad inopiam
 redactus sim, illi me ignorant; sed ne aspi-
 ciunt quidem, cum tamen antea me reuere-
 rentur, adorarent, et ex meo penderent nutu.
 Quin etiam si forte cui ipsorum in via occurrā,
 ii me veluti euersum hominis iamdudum sepul-
 ti titulum, et temporis diuturnitate collapsum,
 praetereunt, ne legentes quidem: alii autem
 quam longe me vident, in aliam deflectunt viam,

δυσάντητον, καὶ ἀποτρέπαιον θέαμα ὄψεσθαι
ὑπολαμβάνοντες, τὸν δὲ πρὸ πολλοῦ σωτῆρα,
καὶ εὐεργέτην αὐτῶν γεγενημένον.

Ὡς ἐπὶ τῶν κακῶν ἐπὶ ταύτην τὴν ἐσχα-
τιὰν τραπεύμενος, ἐναψάμενος διφθέραν 13),
ἐργάζομαι τὴν γῆν, ὑπόμισθος ἐβολῶν τεσσά-
ρων, τῇ ἐρημίᾳ καὶ τῇ διέλλῃ προσφιλοσο-
φῶν 14) ἐνταῦθα. τοῦτό γοῦν μοι δοκᾷ
κερδα-

rati quippe visuros se spectaculum aliquod oc-
cursu infaustum, atque auerandum, me, in-
quam, qui non ita pridem σωτὴρ ἰπσις et εὐερ-
γέτης fui.

6. Tot itaque malis circumuallatus, in hunc
remotum et desertum agium concessi; et suspen-
so ex humeris rhenone terram colo, quatuor in
diem obolis locata opera, hic cum ligone et hac
solicitudine philosophans. Mei certe laboris hoc
videor

13. Ἐναψάμενος διφθέραν] Est διφθέρα,
ἰμάτιον γεωργικόν, σερεόν, πρὸς ὀμβρῶν
μάλιστ' υποφυγὴν ἱκανόν, vt recte Scho-
lion illud insertum *Dioni Or. IV. p. 70. C.*
Hemst.

14. Προσφιλοσοφῶν] Ego iam, inquit Ti-
mon, procul ab omni hominum, quos pes-
sime odi, consortio cum solitudine atque
isto ligone philosophor, et rationes meas
deduco. *Hemst.*

κερδανεῖν, μηκέτι ὄψεσθαι πολλὰς παρὰ τὴν
 ἀξίαν εὖ πράττοντας· ἀνιαιρότερον γὰρ τῷτά
 γε. ἤδη ποτὲ ἔν, ὦ Κρόνῃ καὶ Ῥέας υἱέ, τὸν
 βαδὺν τῷτον ὕπνον ἀποσεισάμενος, καὶ νήδυ-
 μον, (ὅπερ τὸν Ἐπιμενίδην γὰρ κεκαίμῃσαι,) ^{νικᾷ}
 καὶ ἀναρρίπisas 15) τὸν κεραυνόν, ἢ ἐκ τῆς Οἴ-
 τῆς ἐναυσάμενος 16), μεγάλην ποιήσας τὴν
 Φλόγα, ἐπιδείξαιό τινα χολὴν ἀνδρώδους καὶ νεα-

videor praemium vel maximum consequi, quod
 plerosque praeter aequum et bonum fortunatos
 non sum visurus. Id enim mihi molestum est
 ut quod maxime. Ecquid igitur, Saturni ac
 Rheae filii, excutens altissimum istum somnum ac
 vere νήδυμον, (nam Epimenidem dormiendo vi-
 cisti) flatu denuo suscitans fulmen, aut ex
 Aetnae crateribus accendens, ingenti edita
 flamma, iram illam Iovis fortis ac manu prom-

I 4

pti

15. Ἀναρρίπisas] Non putem cum *Barlaeo*
 verbum hoc in *vibrandi* significatu accipien-
 dum: nihil enim denotat proprie, quam
ignem prope extinctum flatu exsuscitare.

16. Ἐκ τῆς Οἴτῆς ἐναυσάμενος] Apud vete-
 res nullum extat ardentis Oetae vestigium.
 Placet ergo *Tan. Faber* pro Οἴτῆς reponens
 Αἴτνης· nihil verius vel arbitro *Luciano*
 §. 19. ubi Cyclopes ἐκ τῆς Αἴτνης Iupiter
 arcessi iubet ad acciendum fulmen. tum
 quid apud poetas est vulgatius, quam haec
 fulminum Iouialium officina. *Hemst.*

νικᾷ Διὸς, εἰ μὴ ἀληθῆ ἐσι τὰ ὑπὸ Κρητῶν πε-
ρὶ σῆ, καὶ τῆς σῆς ταφῆς μυθολογέμενα.

ΖΕΥΣ. Τίς ἔτός ἐστιν, ὦ Ἑρμῆ, ὁ κεκρα-
γὼς ἐκ τῆς Ἀττικῆς παρὰ τὸν Ἱμηττὸν ἐν τῇ
ὑπωρείᾳ; πιναρὸς ὅλος, καὶ αὐχμῶν, καὶ ὑπο-
δίφθερος. σκάπτει δὲ οἶμα ἐπικρυφῶς· λά-
λος ἄνθρωπος, καὶ θρασύς. ἦπ᾽ φιλόσοφός
ἐστιν· ἔ γάρ ἂν 17) ἔτως ἀσεβεῖς τὲς λόγους
διεξέχει καθ' ἡμῶν. ΕΡ. τί φησὶ ὦ πάτερ;
ἀγνοεῖς Τίμωνα τὸν Ἐχεκρατίδην, τὸν Κολυτ-
τέα; ἔτός ἐστιν ὁ πολλάκις ἡμᾶς καθ' ἱερῶν τε-
λειῶν 18) ἐσιάσας, ὁ νεόπλουτος, ὁ τὰς
ἄλλας

pti exeres; nisi forte vera illa sunt, quae de te
Cretes, et sepulcro tuo apud se sito fabulantur?

7. IVP. Quis hic est; Mercuri, qui ex Atti-
ca vociferatur ad radicem montis Hymetti, sor-
didatus, et squalidus, et caprinis pellibus se-
mianctus? incurvus autem, opinor, fodit; ho-
mo garrulus atque audax: haud dubie Philoso-
phus est; neque enim sermones de nobis adeo
impios deblaterasset. MER. Quid ais, o Pater?
tun' ut Timonem Colyttensem, Echecratidae F.
haud noris? hic ille est, qui nos toties sacris rite
factis opipare accepit; ille repente dives; qui to-
tas

17. Οὐ γὰρ ἂν] ἔ γάρ ἂν τότε, ἔ γάρ ἂν
πᾶ, ceteroquin, alioquin non. Hemst.

18. Καθ' ἱερῶν τελειῶν] Formula loquendi
haud sanequam frequens: hunc solum Bu-
daeus

ὅλας ἐκατόμβας· παρ' ᾧ λαμπρῶς εἰώθαμεν
 εὐορτάζειν τὰ Διάσια. ΖΕΥΣ. Φεῦ τῆς ἀλλα-
 γῆς· ὁ καλὸς ἐκεῖνος, ὁ πλάσιος, περὶ ὃν οἱ το-
 σῆτοι φίλοι; τί παθὼν ἔν τοιᾷτὸς ἔσιν; αὐχ-
 μηρὸς, ἄθλιος, καὶ σκαπανεὺς, καὶ μισθω-
 τὸς, ὡς ἔοικεν, ἔτω βαρεῖαν καταφέρων τὴν
 δίκην.

ΕΡ. Οὕτωςί μὲν εἰπεῖν, χρηστότης ἐπέτρι-
 ψεν αὐτόν, καὶ Φιλανθρωπία, καὶ ὁ πρὸς τὰς
 δεομέ-

tas hecatombas mastrabat; apud quem splendide
 solebamus agere Diasia. IVP. Heu! quae ist-
 haec rerum conuersio? illene pridem honestus,
 quem tot amici colebant? Vnde igitur eo mi-
 seriarum deuenit, squalidus, infelix, et fissor
 mercede conductus, vti ex ligone conicere est,
 quem ille adeo grauem in terram demittit?

8. MER. Sua illum, vt minus exacte loquar,
 comitas perdidit atque humanitas, nec non effusa

I 5

in

daeus locum protulit C. L. G. p. 625. vbi
 ἐσιᾶν ita constructum appareat: vñtatiu
 καθ' ἱερῶν τελείων ὁμόσαι· paulo diuer-
 sum κατὰ ῥοὸς, καθ' ἐκατόμβης εὐξασθαι.
 Quemadmodum autem καθ' ἱερῶν τελείων,
 sic perinde solent ἐφ' ἱερῶν τελείων, ἐπι-
 τομίων ὁμόσαι. vñramque structuræ for-
 mam ad ἐσιᾶν traduxit Lucianus, haud sa-
 tis scio, an praeter vñsum veterum. Hemst.

δεομένους ἅπαντας οἶκτος. ὥς δὲ ἀληθεῖ λόγῳ,
 ἀνοια, καὶ εὐήθεια, καὶ ἀκρισία περὶ τὰς Φί-
 λης· ὅς ἔσυνείει κόραξι καὶ λύκοις χαριζόμενος.
 ἀλλ' ὑπὸ γυπῶν τοσάτων ὁ κακοδαίμων κειρό-
 μενος τὸ ἥπαρ, Φίλης εἶναι αὐτὸς, καὶ ἐταί-
 ρος ὤετο ὑπ' εὐνοίας τῆς πρὸς αὐτὸν, χαίρον-
 τας τῇ βορᾷ. οἱ δὲ τὰ ὅσα γυμνώσαντες ἀκρι-
 βῶς, καὶ περιτρυχόντες, εἴ τις καὶ μυελὸς ἐνῆν,
 ἐκμυζήσαντες 19) καὶ τῆτον εὖ μάλα ἐπιμελῶς,
 ὥχον-

in omnes inopes misericordia: vere autem ut di-
 cam, stultitia et simplicitas, et imprudentia in
 admittendis amicis; qui non animadverteret
 coruis se et lupis gratificari; existimaret prae-
 terea, tot vultures iecur sibi assidue exedentes,
 amicos esse et sodales aliqua in se beneuolen-
 tia permotos, cum tamen opsoniorum gratia
 circa illum essent. Ii vero nudatis Timonis of-
 sibus, et circumrosis, ac medulla, si qua super-
 erat, probe et diligenter exsucta, aridum il-
 lum

19. Ἐκμυζήσαντες] Hanc perelegantem nu-
 dati spoliatiq̃ue Timonis picturam exquisita
 phrasium luce ornauit *Lucianus*. Ἐκμυζᾶν,
sugendo exinanire: Feris sanguinem medul-
 lasque exfugentibus tribuitur. Αὖον sae-
 pius a *Luciano* dici *exhaustum bonis et euo-
 lutum* monuit *Kuster*. ad *Aristoph.* Thesmoph.
 v. 853. venuste subditur τὰς ῥίζας ὑποτρυ-
 μημένον. *Hemst.*

ᾤχευτο, αὖτον αὐτὸν, καὶ τὰς ῥίζας ὑποτετμη-
 μέιον ἀπολιπόντες, ἔδὲ γνωρίζοντες ἔτι, ἔδὲ
 προσβλέποντες, πόθεν γὰρ 20); ἢ ἐπικερῆντες,
 ἢ ἐπιδιδόντες ἐν τῷ μέρει. διὰ ταῦτα δικελ-
 λίτης, καὶ διΦθερίας, ὡς ὀρᾶς, ἀπολιπὼν ὑπ'
 αἰσχύνης τὸ ἄσυ, μισθῶ γεωργεῖ, μελαγχολῶν
 τοῖς κακοῖς· ὅτι οἱ πλατῆντες παρ' αὐτῆς, μά-
 λα ὑπεροπτικῶς παρέρχονται, ἔδὲ τοῦνομα
 εἰ Τίμων καλοῖτο εἰδότες.

ZETS.

lum et ab radicibus imis excisum relinquentes,
 abierunt, ne noscentes quidem amplius aut
 aspicientes, (cur enim id facerent?) aut opem
 ferentes, vel aliquid vicissim largientes. Ita-
 que ligone, vti vides, et rhenone instructus,
 vrbe prae pudore relicta, agrum mercede con-
 ductus arat, tot malis ad infaniam adactus,
 quod certos homines a se antea ditatos praeter-
 euntes superbe videat, ne hoc quidem tenen-
 tes, Timon necne dicatur.

9. IVP.

20. Πόθεν γὰρ] Intelligendum haud aliter,
 atque apud Demosthenem creberrime, *non
 amplius agnoscentes illum, aut adspicientes
 (nihil illi quidem minus: vel, nequaquam sa-
 ne) aut opem ferentes.* Ita solet interponi,
 praesertim apud Atticos πόθεν; πόθεν γὰρ;
 quando non simpliciter sed oratione mora-
 ta negant. *Hemst.*

ΖΕΥΣ. Καὶ μὴν ἔ παροπτέος ἀνὴρ, ἔδδ' ἀ-
 μελητέος, εἰκότα γὰρ ἡγανάκτει 21) δυστυχῶν·
 ἐπεὶ καὶ ὅμοια ποιήσομεν τοῖς κατὰράτοις κό-
 λαξιν ἐκείνοις, ἐπιλεησμένοι ἄνδρες, τοσαῦτα
 μηρία ταύρων τε, καὶ αἰγῶν πιότατα καύσαν-
 τος ἡμῖν ἐπὶ τῶν βωμῶν. ἔτι γὰρ ἐν ταῖς ῥίσι
 τὴν κνίσσαν αὐτῶν ἔχω. πλὴν ὑπ' ἀσχολίας
 τε, καὶ θορύβου πολλῆς τῶν ἐπιτορμμένων, καὶ
 βιαζομένων, καὶ ἀρπαζόντων, ἔτι δὲ καὶ Φό-
 βου τῆς παρὰ τῶν ἱεροσυλόντων, πολλοὶ γὰρ οὗ-
 τοι, καὶ δυσφύλακτοι, καὶ ἔδδ' ἐπ' ὀλίγον
 κατα-

9. IVP. Sane nobis talis vir haudquaquam
 contemnendus negligendusue est. infelix enim
 iure indignaretur, si eadem faceremus ac sce-
 lesti illi assentatores, virum talem negligentes,
 qui nobis tot caprarum, totque taurorum fe-
 mora in altaribus cremauerit; eorum certe ni-
 dorem etiam in naribus habeo. Ceterum pro-
 pter negotia, quibus districtus sum, ingentem-
 que peierantium turbam, nec non eorum, qui
 per vim rapiunt; tum vero propter metum
 sacrilegorum (ii enim bene multi sunt, et
 quos haud facile quis vitet, neque nobis con-
 niuen-

21. Ἠγανάκτει] Tritissimo Hellenismo posi-
 tum est pro ἡγανακτοῖ, indignaretur. ποιή-
 σομεν vero itidem pro ποιήσοιμεν vel ποιή-
 σωμεν. Hemst.

καταμῦσαι ἡμῖν ἐφιαῖσι, πολὺν ἤδη χρένον ἔδ' ἀπέβλεψα εἰς τὴν Ἀττικὴν· καὶ μάλιστα ἐξ ἔ· Φιλοσοφία, καὶ λόγων ἔριδες ἐπεπόλασαν αὐτοῖς. μαχομένων γὰρ πρὸς ἀλλήλους, καὶ κεκραγόντων, ἔδ' ἐπακᾶειν ἐς τῶν εὐχῶν. ὥς ἢ ἐπιβυστάμενον χεῖρ τὰ ὦτα καθῆσθαι, ἢ ἐπιτριβῆναι πρὸς αὐτῶν, ἀρετὴν τινα, καὶ ἀσώματα, καὶ λήρης μεγάλῃ τῇ Φωνῇ ξυνειρόντων. διὰ ταῦτά τοι καὶ τέτον ἀμεληθῆναι συνέβη πρὸς ἡμῶν, ἔ· Φαῦλον ὄντα.

Ὅμως δὲ τὸν Πλάτωνα, ὃ Ἑρμῇ, παραλαβὼν, ἀπιδι παρ' αὐτὸν κατὰ τάχος. ἀγέτω δὲ ὁ Πλούτος καὶ τὸν Θησαυρὸν μετ' αὐτοῦ, καὶ

niuendi spatium relinquunt) iamdiu in Atticam oculos non conieci; maxime postquam Philosophia, et verbosae illae concertationes inter eos exortae sunt. Cum enim inter sese digladiantur, perpetuoque vociferentur, non est ut quisquam nostrum preces et vota hominum possit exaudire; quare vel obstructis auribus otiose sedendum est, aut ab iis molestia confici necesse, Virtutem nescio quam, et Incorporea, et meras nugae magna voce connectentibus. Hanc ipsam ob causam evenit, ut hic Timon; vir sane neutiquam contemnendus, a nobis usque adhuc fuerit neglectus.

10. Sed ut ut haec se habent, assumpto tecum Pluto abi, Mercuri, ad illum quam ocyssime. adiungat sibi comitem Thesaurum Plutus; maneant-

καὶ μενέτωσαν ἅμῳ παρὰ τῷ Τίμωνι, μηδὲ
 ἀπαλλαττέσθωσαν ἔτι ῥαδίως, καὶ ὅτι μάλι-
 στα ὑπὸ χρηστότητος αὐτοῖς ἐκδιώκη αὐτὰς τῆς
 οἰκίας. περὶ δὲ τῶν κολάκων ἐκείνων, καὶ τῆς
 ἀχαριστίας, ἣν ἐπεδείξαντο πρὸς αὐτὸν, καὶ αὐ-
 τοῖς μὲν σκέψομαι, καὶ δίκην δώσασιν, ἐπειδὴν
 τὸν κεραυνὸν ἐπισκευάσω· κατεχγμένα γὰρ αὐ-
 τὰ καὶ ἀπεσομωμένα εἰσὶ δύο ἀκτῖνες αἱ μέγι-
 στα, ἐπὶ τε φιλοτιμότερον ἡκόντισα πρῶην
 ἐπὶ τὸν σοφιστὴν Ἀναξαγόραν· ὅς ἐπειθε τοὺς
 ὁμιλητὰς μηδὲ ὅλως εἶναι τινὰς ἡμᾶς τὰς θεάς.
 ἀλλ' ἐκεῖναι μὲν διήμαρτον (ὑπερέσχε γὰρ αὐτὰ
 τὴν χεῖρα 22) Περικλῆς.) ὁ δὲ κεραυνὸς εἰς
 τὸ

maneantque ambo apud Timonem, neque tam ci-
 to ex eius aedibus concedant, licet eos Timon,
 qua bonitate est, denuo emittat: de assentato-
 ribus autem, qui se adeo immemores beneficio-
 rum praebeant, post videro: eos plectere certum
 est, ubi fulmen recusum fuerit. Radii enim eius
 duo omnium maximi diffracti sunt et retusi, cum
 illud vehementius paulo in Anaxagoram Sophi-
 stam iacularer, qui discipulis suis persuadebat nos
 Deos in rerum natura non existere; et ab eo aber-
 rauī frustrato ictu: protenta namque manu
 tutatus eum est Pericles; fulmen autem in
 Casto-

22. Ὑπερέσχε αὐτὰ τὴν χεῖρα] Est in ea lo-
 quendi formula, ὑπερέσχειν τὴν χεῖρα,
 prae-

τὰ ἀνάκειον 23) παρασκήψας, ἐκεῖνό τε κατέ-
 Φλεξε, καὶ αὐτὸς ἐλίγχε δειν συνετρίβη περὶ
 τῇ πέτρᾳ. πλὴν ἱκανὴ ἐν τοσούτῳ καὶ αὕτη
 τιμωρία ἔσται αὐτοῖς, εἰ ὑπερπλετῶντα τὸν Τί-
 μωνα ἐρῶσιν.

ΕΡ. Οἷον ἦν τὸ μέγα κεκραγέμεναι, καὶ ὀχλη-
 ρὸν εἶναι, καὶ θρασύν; οὐ τοῖς δικαιολογοῦσι
 μόνοις,

Castorum aedem cum praeter spem delatum ef-
 fet, eam exussit; ipsum autem fulmen tantum
 non ad saxum comminutum est. Quamquam
 interea satis poenarum luent assentatores, si in
 re perquam ampla Timonem viderint.

II. MER. Quantam affert vtilitatem magnis
 clamoribus rem agere, et molestum esse atque
 audacem! neque id modo causarum actoribus vtile
 est,

praecipua quaedam virtus, quae ad Deos
 commodorum humanorum custodes proprie
 pertinet, inprimis si velut obiecta manu
 imminencia mala propulsent auertantque.
 Ex his patet, perquam facete *Lucianum* O-
 lympio Pericli tribuisse talem phrasin, quae
 Iouem ceterosque Deos eximie decebat.
Hemst.

23. Εἰς τὸ ἀνάκειον] De Διοσκάροις ἀναξί
 studiose *Dauis.* ad *Ciceron.* de N. D. III, 21.
 de Ἀνακείῳ *Meurs.* Athen. Att. I, 7. Fuit
 autem Ἀνακεῖον vetustum, quod hoc pro-
 prio nomine sic dicebatur, in astry. nam
 aliud erat multo recentius Διοσκαρέων ἱε-
 ρὸν in Piraeo. *Hemst.*

μόνοις, ἀλλὰ καὶ τοῖς εὐχομένοις τῷτο χρήσι-
μον· ἰδὲ γὰρ αὐτίκα μάλα πλάσιος ἐκ πενεσά-
τε καταστήσεται ὁ Τίμων, βοήσας, καὶ παρρη-
σιασάμενος ἐν τῇ εὐχῇ, καὶ ἐπιστρέψας τὸν Δία.
εἰ δὲ σιωπῇ ἔσκαπτεν ἐπιμεκυφῶς, ὅτι ἂν ἔ-
σκαπτεν ἀμελέμενος. ΠΛΟΥ. ἀλλ' ἐγὼ οὐκ
ἂν ἀπέλθοιμι, ὦ Ζεῦ, παρ' αὐτόν. ΖΕΤΣ.
διατί, ὦ ἄρισε Πλῆτε, καὶ ταῦτα, ἐμοῦ κε-
λεύσαντος;

ΠΛ. "Οτι νῦν Δία ὑβρίζεν εἰς ἐμὲ, καὶ ἐξε-
φόρει, καὶ εἰς πολλὰ κατεμέριζε, καὶ ταῦτα,
πατρῶον αὐτῷ φίλον ὄντα· καὶ μόνον ἔχῃ
δικαίνοις με ἐξεώθει τῆς οἰκίας, καθάπερ οἱ
τὸ πῦρ ἐκ τῶν χειρῶν ἀπορρίπτουντες.
αὐθις

est, sed iis etiam, qui deos comprecantur. Vel
hic Timon, quam repente dives ex pauperculo
factus est! nimirum ingenti clamore vociferans,
et magna dicendi libertate in precibus usus, Io-
vem ad sese aduertit denique: sin vero tacitus
incurusque fodisset, etiamnum neglectus fo-
deret. PLVT. At ego, Iupiter, ad ipsum non
ibo. IVP. Quid ita autem, optime Plute, me
praesertim iubente?

12. PLVT. Quia per Iouem in me iniurius
erat, domo me extrudens, ac frustulatim partiens,
qui tamen ipsi paternus essem amicus; meque tan-
tum non furca expellebat, aut ut eos facere vide-
mus, qui ignem manibus haerentem excutiant.
Quid

αὐθις ἔν' ἀπέλθω παρασίτοις καὶ κίλαξι, καὶ
 εἰταίραις περὰδοθῆσόμενος; ἐπ' ἐκείνας, ὦ Ζεῦ,
 πέμπε με, τὰς αἰσθησομένους τῆς δωρεᾶς, τὰς
 περιέψοντας, οἷς τίμιος ἐγὼ, καὶ περιπόθητος.
 ἔτσι δὲ οἱ λάρροι 24) τῇ πεινᾷ ξυνέσωσαν, ἣν
 προτιμῶσιν ἡμῶν; καὶ διφθέραν παρ' αὐτῆς
 λαβόντες, καὶ δίκελλαν, ἀγαπάτωσαν ἄθλιοι
 τέτταρας ἐβολὰς ἀποφέροντες, οἱ δεκαταλάν-
 τας δωρεὰς ἀμελητὶ προΐεμενοι.

ZETΣ.

Quid igitur? redeamne ad eum, parasitis, assen-
 tatoribus, et meretriculis obiciendus? Ad il-
 los, Iupiter, me, quaeso, mitta, qui benigni-
 tatis modum intelligant, qui me amplectantur,
 quibus pretiosus sim et desiderabilis: hi vero
 fatui cum Paupertate usque et usque versen-
 tur, quando illam me potiore ducunt, acce-
 ptoque ab ea rhenone et ligone, quatuor obo-
 lorum mercedula contenti viuunt; qui decem
 talentorum munera sic neglectim abiiciunt.

13. IVP.

24. Λάρροι] Stolidos talique ingenio praedi-
 tos, ut insidiis aliorum ac fraudibus sint ex-
 posituri, significat: iidem Atticis κέπφοι.
 Prouerbiū a gaviae natura ductum, quae
 ostentata maris spuma inescari se patitur et
 capi. Schol. Aristoph. ad Plut. v. 913. ex-
 ponens, ὦ κέπφες· εἰληπται ἔν' εἰς παροι-
 μίαν ἐπὶ τῶν ἀλογίστων ἀνδρῶν καὶ ἀνοή-
 των· κλεῖται δὲ κοινῶς λάρρος. Hemst.

K

ΖΕΥΣ. Οὐδὲν ἔτι τοιᾶτον ὁ Τίμων ἐργάσεται περὶ σέ. πάνυ γὰρ αὐτὸν ἡ δίκηλλα πεπαιδαγωγῆκεν, εἰ μὴ παντάπασιν ἀνάλγητός ἐστι τὴν ὀσφύν, ὡς χρῆν σε ἀντὶ τῆς πενίας προαιρεῖσθαι. σὺ μέντοι πάνυ μεμψίμοιρος εἶνά μοι δοκεῖς, ὥς νῦν μὲν τὸν Τίμονα αἰτιᾷ, διότι σαι τὰς θύρας ἀναπετάσας, ἡφίει περινοσεῖν ἔλευθέρως, ἔτε ἀποκλείων, ἔτε ζηλοτυπῶν. ἄλλοτε δὲ τὸναντίον ἡγανάνκεις κατὰ τῶν πλεσίων, κατακεκλειῖσθαι λέγων πρὸς αὐτῶν ὑπὸ μοχλοῖς, καὶ κλεισί, καὶ σημείων ἐπιβολαῖς· ὡς μηδὲ παρακύψαι σοὶ ἐς τὸ Φῶς δυνατόν εἶναι. ταῦτα γὰρ ἀπωδύρεα πρὸς με, ἀποπνίγεσθαι λέγων ἐν πολλῷ τῷ σκότῳ· καὶ διὰ τῆτο ὡχρὸς ἡμῖν

13. IVP. Nil tale posthac aduersus te Timon faciet; a ligone probe perdoctus fuit te Paupertati antepondere; nisi si lumbos forte fortitus est cuilibet dolori impenetrabiles. At tu mihi mirum in modum querulus videris, qui nunc Timonem accuses, quod tibi reclusis foribus hac illac vagari, prout libitum fuit, permittit, neque domi claudens, neque in te zelotypia ardens. Olim autem aduersus diuites indignabaris, claudi te ab iis conquerens repagulis, clauibus, et annulo impresso, vt ne oculis quidem obliquis lucem tibi fas esset aspicere. Haec igitur apud me lamentabaris, in tantis tenebris suffocari te dictitans: arque id propterea pallidus

ἡμῖν ἐφαίνε, καὶ Φροντίδες ἀνάπλεως, συνε-
 σπακῶς τὰς δακτύλους 25) πρὸς τὸ ἔθος τῶν
 συλλογισμῶν, καὶ ἀποδράσασθαι ἀπειλῶν εἰ
 χαιρὲ λάβοις παρ' αὐτῶν. καὶ ὅλως, τὸ πρᾶγ-
 μα ὑπέρδεινον ἐδίδκει σοι, ἐν χαλκῷ, ἢ σιδη-
 ρῷ θαλάμῳ, καθάπερ τὴν Δανάην, παρθενεύε-
 σθαι ὑπ' ἀκριβέσι καὶ παμπονήρεσι παιδαγω-
 γοῖς ἀνατρεφόμενον τῷ Τόκῳ, καὶ τῷ Λογισμῷ.
 Ἀπο-

dus eras, curis perditus, digitosque contractos
 habebas ob frequentem computandi consuetu-
 dinem; quin et minitabar is te quandoque au-
 fugitulum, si quam nancisci occasionem posses.
 Ad pauca ut redeam, grauissimum tibi videbatur,
 in ferreo aut aereo thalamo virginem custodiri
 velut alteram Danaën, et sub acribus et scele-
 rosis paedagogis educari, Foenore et Ratiocinio.

K 2

14. Eos

25. Συνεσπακῶς τὰς δακτύλους] Probo I. F.
Grououii συλλογιστῶν συνεσπακῶς τ. δ. ita
 plerique Interpretes accipiunt, quasi di-
 cat, ex consuetudine supputandi vix vn-
 quam intermissa digitos obriguiffe. sole-
 bant mobili digitorum gestu flexibusque va-
 riis numeros et rationes ducere: hae sunt
 τῶν δακτύλων αἱ κάμψεις *Alciphronis* p. 108.
 Est ergo συνεσπακῶς τὰς δακτύλους, qui
 digitis feder constrictis, ut numerorum
 formas effingendo colligat rationes suas at-
 que explicet. *Hemst.*

Ἄτοπα γὰρ ποιεῖν ἔφασκες αὐτὰς, ἐρῶντας
 μὲν εἰς ὑπερβολὴν, ἐξὸν δὲ ἀπολαύειν, καὶ τολ-
 μῶντας, καὶ ἐπ' ἀδείας χρωμένους τῷ ἔρωτι,
 κυρίως γε ὄντας, ἀλλὰ φυλάττειν ἐγρηγορότας,
 εἰς τὸ σημεῖον καὶ τὸν μοχλὸν ἀσκαρδαμυκτὶ
 βλέποντας, ἱκανὴν ἀπέλαυσιν οἰομένους, καὶ τὸ
 αὐτὰς ἀπολαύειν ἔχειν, ἀλλὰ τὸ μηδενὶ μετα-
 δίδόναι τῆς ἀπολαύσεως, καθάπερ τὴν ἐν τῇ
 Φάτνῃ κύναν, μήτε αὐτὴν ἐσθίσαν τῶν κριθῶν,
 μήτε τῷ ἵππῳ πείνωντι ἐπιτρέψαν. καὶ
 προσέτι γε καὶ κατεγέλας αὐτῶν Φειδομένων,
 καὶ φυλαττόντων, καὶ τὸ καινότατον, αὐτὰς
 ζηλοτυπέντων· ἀγνοούντων δὲ ὡς κατάρματος
 οἰκέ-

14. Eos itaque plane ineptos esse dicebas,
 qui cum te misere amarent, possentque frui,
 non auderent tamen: neque amore suo secure
 vterentur, quibus id liberum esset; sed te per-
 vigili custodia seruarent; sigillum aut repagu-
 lum oculis haudquaquam demotis aspicientes;
 seque abunde potiri existimantes, non si frue-
 rentur ipsi, sed omnibus fruendi facultatem si
 praereptum irent; quod plane canem in prae-
 sepio faciliare videmus; qui nec ipse hordeum
 attingat, nec equum esurientem sinat attingere.
 Insuper, si satis mihi, eos irridebas, qui
 perpetuo parcerent, et custodirent, et (quod
 prodigii instar sit.) in se ipsos zelotypi fo-
 rent; ignorarent autem scelestissimum aliquem
 seruu.

οικέτης, ἢ οἰκονόμος, ἢ παιδότριψ 26) ὑπείσιων
λαθραίως ἐμπαροινήσει, τὸν κακοδαίμονα, καὶ
ἀνέραςον δεσπότην, πρὸς ἀμαυρόν τι καὶ μι-
κρόσομον λυχνίδιον, καὶ διψαλέον θρυαλλίδιον
ἐπαγρυπνεῖν ἑάσας τοῖς τόκοις. πῶς ἔν ἐκ ἁ-
δικον, πάλαι μὲν σε ταῦτα αἰτιασθαι, νῦν δὲ
τῷ Τίμωνι τὰ ἐναντία ἐπικαλεῖν;

ΠΛΟΥ. Καὶ μὴν εἶγε τάληθῃ ἐξετάζοις,
ἄμφω σοι εὐλόγα δόξω ποιεῖν. τῷ τε γὰρ Τί-
μωνος τὸ πάνυ τῷτο ἀνειμένον, ἀμελές καὶ ἐκ
εὐνοϊκόν, ὡς πρὸς ἐμέ, εἰκότως ἂν δοκοίη· τῷ

TE

seruulum; aut paedotribam, clanculum subeun-
tem, hero inamabili et diis iratis nato sublitu-
rum os, dum ad lucernam obscuram, et exi-
guum habentem ellychnium, paululoque in-
structam oleo, vsuris computandis inuigilat.
Qui autem, o Plute, absurdum non sit, haec
olim diuitibus obiecisse te, nunc vero plane
contraria Timoni vitio vertere?

15. PLVT. Atqui si vera lubet inquirere,
vtrumque meritissimo videbor facere. Nam huius
quidem Timonis soluta licentia, mera negligentia,
non beneuolentia, ad me quod spectat, haberi de-

K 3

ber:

26. Παιδότριψ] Παιδοτρίβης est magister ex-
ercitor: παιδότριψ in familia seruulus, qui
curam habet puerorum, in eoque mune-
re operam conterit. Hemst.

τε αὖ κατάκλεισον ἐν θύραις καὶ σιότη φυλάττοντας, ὅπως αὐτοῖς παχύτερος γενοίμην, καὶ πιμελής, καὶ ὑπέρογκος, ἐπιμελεσμένως, ἔτε προσαπτομένως αὐτοὺς, οὔτε εἰς τὸ Φῶς προάγοντας, ὡς μηδὲ ὀφθείην πρὸς τινος, ἀνοήτης ἐνόμιζον εἶναι, καὶ ὑβριστάς, ἔδὲν ἀδικῆντά με ὑπὸ τοσέτοις δεσμοῖς κατασῆποντας· ἐκ εἰδότας ὡς μετὰ μικρὸν ἀπίασιν ἄλλω τινὶ τῶν εὐδαιμόνων με καταλιπόντες.

Οὐτ' ἔν ἐκείνως, ἔτε τὰς πάνυ προχείρους εἰς ἐμὲ τέχας ἐπαινῶ, ἀλλὰ τὰς, ὅπερ ἄριστόν ἐστι, μέτρον ἐπιθήσοντας τῷ πράγματι, καὶ μήτε ἀφεξομένους τοπαράπαν, μήτε προη-
σομέ-

bet: illos autem qui me clausum tot ostiis in tenebris detinerent, dantes operam, ut me crassiores redderent et pinguiorem, atque corpulentiores aequo, neque ipsi me attingentes, neque in lucem producentes, ut ne a quoquam viderer, prorsus desipere, et in me contumeliosos esse rebar, qui nil peccantem computrescere iuberent tot vinculis impeditum, nescientes interim post paulo se e vita decessuros, meque fortunatorum cuipiam relicturos.

16. Itaque adeo neque illos restrictos laudem, neque eos rursus, qui me libentius contrectant et infumunt, sed potius eos, qui, quod adprime in vita utile est, moderationem adhibeant: qui neque prorsus abstineant, neque
omnino

σομένους τὸ ὅλον. σκόπει γὰρ, ὦ Ζεῦ, πρὸς
τῷ Διὸς, εἴ τις νόμῳ γήμας γυναῖκα νέαν, καὶ
καλὴν, ἔπειτα μήτε Φυλάττοι, μήτε ζηλοτυ-
ποῖ τοπαράπαν, ἀφιεῖς καὶ βαδίζειν ἐνθα ἂν
ἐθέλοι νύκτωρ, καὶ μεθ' ἡμέραν, καὶ ξυνεῖναι
τοῖς βελομένοις, μᾶλλον δὲ αὐτὸς ἀπάγοι μοι-
χευθησομένην, ἀνοίγων τὰς θύρας, καὶ μαζρο-
πεύων, καὶ πάντας ἐπ' αὐτὴν καλῶν, ἄρα ὁ
τοιᾶτος ἐρᾶν δόξειεν ἄν; ἔ σὺ γε, ὦ Ζεῦ, τῷ-
το Φαίης ἄν, ἐρασθεῖς πολλάκις.

Εἰ δέ τις ἔμπαλιν ἐλευθέραν γυναῖκα εἰς τὴν
οἰκίαν νόμῳ παραλαβὼν ἐπ' ἀρότῳ 27) παίδων
γνησίων

omnino proiciant, et cuilibet obtrudant. Illud
enim per Iouem vide, quaeſo, Iupiter; ſi quis
legitimis nuptiis formoſulam aliquam vxorem in
ipſo aetatis flore duxerit, deinde neque domi
cuſtodiat, neque vllō zelotypiae ſenſu mouea-
tur, noctu et interdium qua viſum eſt vagari per-
mittens, et cum obuiis quibuſque aetatulam
ſuam oblectare; aut potius aliquo corruppen-
dam ab adulteris ducat, fores aperiens, proſti-
tuens, et omnes ad eam conuocans; quid, quaeſo,
talis vir vxorem amare videatur? Haud
iſtud tu quidem dixeris, Iupiter, qui quid ſit
amor, re ſaepe numero expertus eſ.

17. Si quis contra vxorem lege domum du-
xerit, *Atuo ut venereo laetus liberos ſeruat, flo-*

K 4

rentem

27. 'Επ' ἀρότῳ] *Ad liberos procreandos.* Brod.
'Επ'

γνησίῳν, ὁ δὲ μήτε αὐτὸς προσάπτοιτο ἀκμαΐας
καὶ καλῆς παρθένου, μήτε ἄλλῳ προσβλέπεω
ἐπιτρέποι, ἄγνωτον δὲ καὶ σείραν κατακλείσας
παρθενοῦσι 28), καὶ ταῦτα ἐροῖν Φάσκων, καὶ
δῆλος ὢν ἀπὸ τῆς χροῆς, καὶ τῆς σαρκὸς ἐκτε-
τηκυίας, καὶ τῶν ὀφθαλμῶν ὑποδεδυκότων,
ἐστ'

rentem autem puellam nec attingat ipse, neque
alium quemquam ad illam oculos adiacere sinat;
domi autem conclusam custodiat, nullam ex ea
prolem suscipiens, eius tamen amore flagrare
se dicatans, idque indicans vultus colore, ma-
crescente in dies et horas corpore, concavis
et introrsum recedentibus oculis; annon
eius-

Ἐπ' ἀρότῳ παῖδ. γν.] Legitima quae-
dam apud Athenienses haec erat formula.
Isidor. Pelus. III, 243. παρ' Αθηναίοις ἡ
συνάφεια ἡ κατὰ νόμον ἐπ' ἀρότῳ παίδων
ἐλέγετο γίνεσθαι. hic tamen satis est cer-
tum debere legi ἐπ' ἀρότῳ. *Hemst.*

28. Κατακλείσας παρθενοῦσι] Vid. *Budaei*
C. L. G. p. 691. vbi ex hoc loco docet
παρθενοῦσιν esse virginem custodire. Eodem
pertinet κατακλείσας; nam castae virgines,
et honestiores matronae, quae publicum
virorumque conspectum fugientes thalamum
servabant, κατακλείουσι et θαλαμειούμεναι.
Hemst.

ἔσθ' ὅπως ὁ τοιῆτος ἔ παραπαίειν 29) δόξειεν
 αὖν, δέον παιδοποιεῖσθαι, καὶ ἀπολαύειν τοῦ
 γάμου, καταμαραίνων εὐπρόσωπον αὐτῷ καὶ
 ἐπέραςον κόρην, καθάπερ ἱέρειαν τῇ Θεσμο-
 φόρῳ τρέφων διὰ παντός τῆ βίῃ; ταῦτα καὶ
 αὐτὸς ἀγανακτῶ, πρὸς ἐνίων μὲν ἀτίμως λα-
 κτιζόμενος καὶ λαφυσσόμενος, καὶ ἐξαντλέμε-
 νος· ὑπ' ἐνίων δὲ, ὥσπερ σιγματίας δραπέ-
 της πεπεδημένος.

ΖΕΥΣ. Τί ἔν' ἀγανακτεῖς κατ' αὐτῶν; δι-
 δόασι γὰρ ἄμφω καλὴν τὴν δίκην· οἱ μὲν, ὥσ-
 περ

eiusmodi vir pro cerrito circumferri debeat,
 qui quasi Cereri sacerdotem per totam vitam nu-
 triens, tam venustam, tamque amabilem puel-
 lam deflorescere absque omni Veneris usu si-
 neret, cum contra liberos ex ea tollere et con-
 iugio frui deberet? Ad hunc plane modum
 quidam me calcibus ignominiose quatunt, lu-
 xuriaque sua effundunt atque exhaustiunt: a
 nonnullis autem velut fugitiuus aliquis notis
 compunctus vincior.

18. I V P. Quid, quaeso, illis succenses?
 utrique enim graues poenas dant: alii enim
 K 5 veluti

29. Παραπαίειν] Non desipere videretur. Ad-
 dam Lucianum hoc verbum ab Aristophane
 desumpsisse, qui coniungit λησεῖν et παρα-
 παίειν in Plut. v. 508. Hor. Vitringa.

περ ὁ Τάνταλος, ἀποτοὶ καὶ ἄγευσοι, καὶ ξη-
 ροὶ τὸ σῶμα, ἐπικεχηνότες μόνον τῷ χρυσίῳ·
 οἱ δὲ, καθάπερ ὁ Φινεύς, ἀπὸ τῆς Φάρυγγος
 τὴν τροφὴν ὑπὸ τῶν ἄρπυιῶν ἀφαιρέμενοι.
 ἀλλ' ἀπιδι ἤδη σωφρονεσέρεω παραπολὺ τῷ
 Τίμωνι ἐντευξόμενος. ΠΛ. ἐκείνος γὰρ πότε
 παύσεται ὥσπερ ἐκ κοφίνε τετρυπημένε, πρὶν
 ὅλως εἰσρυῆναί με, κατὰ σπεδὴν ἐξαντλῶν,
 φθάσαι βελόμενος τὴν ἐπιρροήν, μὴ ὑπέραν-
 τλος εἰσπεσὼν ἐπικλύσω αὐτόν; ὥς ἐς τὸν
 τῶν Δαναΐδων πίθον ὕδροφορήσειν μοι δοκῶ,
 καὶ μάτην ἐπαντλήσειν, τῷ κύττας μὴ γέγοντος·
 ἀλλὰ πρὶν εἰσρυῆναι, σχεδὸν ἐκχυθησομένε· τῷ
 ἐπιρρέ-

veluti Tantalus aliquis, ore sicco ac ieiuno per-
 stant, ad auri aspectum rictu diducto hiantes:
 alii autem sibi, itidem vt Phineus, cibum ex
 penitissimis faucibus ab Harpyis eripi vident.
 Sed iam abi: nam Timonem multo impensius
 quam antea sapere deprehendes. PLVT. Quid
 autem! an is aliquando desinet consulto, velu-
 ti ex perforato cophino exhaustire me, prius-
 quam totus influxero, (veluti praeuenire stu-
 dens nimiarum opum influxum,) ne copio-
 sior incidens ipsum inundem? Quare vi-
 deor mihi aquam in Danaïdum dolium con-
 gesturus, et frustra infusus, cum vas per-
 fluat, et id quod ingestum fuerit, iam
 iamque sit effluxurum, priusquam influxerit;
 adeo

ἐπιρρέοντος· ἔτῳς εὐρύτερον τὸ πρὸς τὴν ἐκχυ-
σιν κεχηγὸς τῷ πίθῳ, καὶ ἀκώλυτος ἢ ἐξοδος.

ΖΕΥΣ. Οὐκ ἔν εἰ μὴ ἐμφράξῃται τὸ κεχη-
γὸς τῷ τοῦ, καὶ εἰς τὸ ἄπαξ ἀναπεπταμένον, ἐκ-
χυθέντος ἐν βραχεῖ σου, ῥαδίως εὐρήσει τὴν
διφθέραν αὐθις, καὶ τὴν δίκειλλαν ἐν τῇ τρυγί
τῷ πίθῳ. ἀλλ' ἀπιθε ἤδη, καὶ πλατίζετε αὐ-
τόν· σὺ δὲ μέμνησο, ὦ Ἑρμῇ, ἐπανιών, πρὸς
ἡμᾶς ἄγειν τὰς Κύκλωπας ἐκ τῆς Αἴτνης, ὅπως
τὸν κεραυνὸν ἀκονήσαντες ἐπισκευάσωσιν, ὡς
ἤδη γε τεθηγμέναι αὐτῷ δεησόμεθα.

ΕΡ. Προΐωμεν, ὦ Πλούτε. τί τοῦτο;
ὑποσκάσεις; ἐλελήθεις με, ὦ γεννώδα, οὐ τυ-
φλὸς μόνον, ἀλλὰ καὶ χλωλὸς ὢν. ΠΛ. οὐκ
αἶε

adeo latus est ad effluxum liquoris hiatus dolii
ac facilis exitus.

19. IVP. Proinde rimam istam et hiatum ni-
si semel et diligenter obstruxerit, in faece do-
lii rhenonem una cum ligone reperiet, post-
quam tu cito effusus fueris. Sed iam aliquan-
do abite, atque hominem ditare. At heus tu,
Mercuri, curato adductos tecum ex Aetna Cy-
clopas, qui mihi fulmen exacuant ac reficiant;
eo enim perquam acuto nobis opus erit.

20. MER. Pergamus, Plute. Quid hoc autem?
claudicas? Ignorabam, o bone, esse te non mo-
do caecum, sed claudum etiam. PLVT. Id
mihi

αἰεὶ τῷτο, ὦ Ἑρμῇ, ἀλλ' ὅποταν μὲν ἀπὶώ πα-
 ρά τινα πεμφθεὶς ὑπὸ τῷ Διὸς, ἐκ οἷδ' ὅπως
 βραδύς εἰμι καὶ χωλὸς ἀμφοτέροις, ὥς μόλις
 τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρμα, προγηράσαντος ἐνίοτε τῷ
 περιμένοντος. ὅποταν δὲ ἀπαλλ' ἄττεσθαι δέη,
 πτηνὸν ὄψει, πολὺ τῶν ὀρνέων ὠκύτερον. ἅμα
 γὰρ ἔπεσεν ἡ ὕσπληγξ, καὶ γὰρ ἡδὴ ἀνακηρύττο-
 μαί νενικηώς, ὑπερπηδήσας τὸ σταδίον, ἐδὲ
 ἰδόντων ἐνίοτε τῶν θεατῶν. ΕΡ. ἐκ ἀληθῆ
 ταῦτα φῆς. ἐγὼ δὲ καὶ πολλὰς αὖ εἰπεῖν ἔχοι-
 μί σοι, χθρὲς μὲν ἐδὲ ὀβολὸν, ὥς πρίσθαι
 βρέχον, ἐσχηκότας, ἄφνω δὲ τήμαρον
 πλουσίους, καὶ πολυτελεῖς, ἐπὶ λευκοῦ
 ζεύ-

mihī non semper vsu euenit: sed cum ab Ioue ad
 quempiam mittor, repente tardior paulo fio, et
 vtroque crure claudus, ita vt vix atque aegre itinē-
 ris finem attingam, cum is iam, ad quem missus
 fueram, longō senio confectus plerumque iacet.
 At si quando discedendum sit, tum vero me alatum
 dicas, iplis auibus celeriozem. Itaque vbi primū
 excidit circi repagulum, iam me victorem procla-
 mat praeco, qui stadium tanta pernecitate percur-
 rerim, vt quandoque ne spectatores ipsi oculis
 me currentem sequi potuerint. MER. Mi-
 nus vere isthaec, Plute: nam multos ego me-
 morare possum, qui, cum heri ne obolum qui-
 dem haberent, qui sibi pararent laqueum, hodie
 repente diuites existunt, sumtus ingentes faciunt,
 et

ζεύγας ἐξελαύνοντας, οἷς ἔδδ' καὶ ὄνος ὑπῆρξε
πώποτε. καὶ ὁμῶς πορφυροὶ καὶ χρυσόχει-
ρες 30) περιέρχονται, ἔδ' αὐτοὶ πιστεύοντες
εἶμαι ὅτι μὴ ὄναρ πλᾶτῃσιν.

ΠΛ. Ἐτεροῖον τοῦτ' ἐστίν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ
ἔχ' τοῖς ἐμαυτῷ ποσὶ βαδίζω τότε. ἔδδ' ὁ Ζεὺς,
ἀλλ' ὁ Πλάτων ἀποσέλλει με παρ' αὐτὰς, ἅτε
πλᾶτοδότης, καὶ μεγαλόδωρος καὶ αὐτὸς ὢν.
δηλοῖ γὰρ καὶ τῷ ὀνόματι. ἐπειδὴν τρίνυν με-
τοιμισθῆναι δέη με παρ' ἑτέρῃ πρὸς ἕτερον, ὅς
δέλτον ἐμβαλόντες με, καὶ κατασημῆνάμενοι
ἐπιμα-

et bigis albis vehuntur, quibus ne asellus qui-
dem unquam domi fuit; et tamen purpura au-
reisque annulis fulgentes incedunt, qui, ut opi-
nor, nondum satis sibi persuadere possunt,
suas illas opes somnium non esse.

21. P L V T. Istuc quod dicis, Mercuri, lon-
ge diuersum est; nec tunc meis me pedibus
porto, neque me tunc Iupiter, sed Pluto ad
eos mittit, ut pote qui πλᾶτοδότης et ipse sit
(opum largitor) et splendidorum munerum da-
tor, quod et suo ipsius nomine satis indicat.
Itaque cum mihi ab alio ad alium migrandum
est, me in tabulas testamentarias coniiciunt: ac dili-

30. Χρυσόχειρες] Quibus manus auro sunt
annulisque oneratae. Πορφυροὶ, purpu-
reis induti. Hemst.

ἐπιμελῶς, Φορηδὸν ἀράμενοι, μετακομίζουσι.
καὶ ὁ μὲν νεκρὸς ἐν σκοτεινῷ πρὸ τῆς οἰκίας πρό-
κειται 31), ὑπὲρ τὰ γόνατα παλαιᾶ τῇ ὀθό-
νῃ σκεπόμενος, περιμάχητος ταῖς γαλαῖς. ἐμὲ
δὲ οἱ ἐπελπίσαντες 32) ἐν τῇ ἀγορᾷ περιμέ-
νεσι

diligenter obfignantes domo me baiulorum opera
efferunt; interea mortuus in obscuro aliquo
aedium loco iacet, derrito linteo obtectis geni-
bus, dum circa ipsum decertant feles, eius ca-
daver attingere gestientes; me autem ii, qui tam-
diu

31. Πρόκειται] Ad mortui πρόθεσιν vel con-
locationem proprie pertinet. Quandoqui-
dem vero conlocatio in celeberrimis ae-
dium locis ipsoque adeo atrio fiebat, ut
cadaver ab omnibus inspicere possit, quid est
rei, cur *Lucianus* addiderit, ἐν σκοτεινῷ
πρὸ τῆς οἰκίας; potuit intelligere priorem
illum mox post animam afflatam corporis
in humum deponendi morem, quod Grae-
cis est χαμαὶ κατατιθέναι, χαμαὶ κεῖ-
σθαι* malo tamen existimare, haec ad ve-
ram πρόθεσιν esse referenda, sed invidio-
sius a *Luciano* describi, ut amicorum fami-
liariumque contemptum et in curando diui-
tis iam emortui corpore grauem incuriam
perstringat: eodem spectant παλαιᾶ τῇ
ὀθόνῃ et περιμάχητος ταῖς γαλαῖς. *Hemst.*

32. Ἐμὲ δὲ οἱ ἐπελπίσαντες] Ἐμὲ coniu-
ngi non debet cum ἐπελπίσαντες, sed cum
περιμένεσι. *Hemst.*

νασι καχηνότες, ὥσπερ τὴν χελιδόνα προσπετομένην τετρίγότες οἱ νεοττοί.

Ἐπειδὴν δὲ τὸ σημεῖον ἀΦαιρεθῇ, καὶ τὸ λῖνον ἐντμηθῇ, καὶ ἡ δέλτος ἀνσιχθῇ, καὶ ἀνακηρυχθῇ μετ' ὁ κακινὸς δεσπότης, ἥτοι συγγενὴς τις, ἢ κόλαξ, ἢ καταπύγων οἰκέτης, ἐκ παιδικῶν τίμιος, ὑπεξυρημένος ἔτι τὴν γνάθον, ἀντὶ ποικίλων καὶ παντοδαπῶν ἡδονῶν, ἃς ἡδη ἔξωρος ὢν ὑπηρετήσεν αὐτῷ, μέγα τὸ μίσθωμα ὁ γενναῖος ἀπολαβὼν, ἐκεῖνος μὲν, ὅστις ἂν ἦ ποτε, ἀρπασάμενός με αὐτῇ δέλτῳ, θέει Φέρων, ἀντὶ τῆς τέως Πυρρίξ, ἢ Δρόμωνος,
ἢ Τι-

diu sperauerant, ad forum itidem ut hirundinem aduolantem pulli expectant.

22. Vbi autem sublatum est figillum, et lineum testamenti vinculum incisum est, tabulae-que apertae, ac nouus opum dominus declaratus est cognatus aliquis, aut assentator, aut ser-
vulus denique, qui ad obsequium venereum praesto erat, et ea gratia ceteris praelatus omnibus, rafa etiamnum barba; magnum pretium ferens tot voluptatum, quas hero attulit, dum se, iam ex-
olerus, ei perdesendum obsequiose permittit. Is igitur, quisquis tandem sit, me cum testamenti ta-
bulis arripiens, curriculo domum contendit, mu-
tato repente nomine, ut qui antea Byrria, vel Dro-
mo,

ἢ Τιβίῃ, Μεγακλῆς, ἢ Μεγάβυζος, ἢ Πρωταρχος μετονομασθεῖς· τὰς μάτην κεχηνότας ἐκείνας εἰς ἀλλήλας ἀποβλέποντας καταλιπὼν, ἀληθὲς ἄγοντας τὸ πένθος, οἷος αὐτὰς ὁ θύννος ἐκ μυχῆ τῆς σαγήνης διέφυγεν, ἐκ ὀλίγον τὸ δέλεαρ καταπιῶν.

Ὁ δὲ, ἐμπесὼν ἀθρόως ἐς ἐμὲ ἀπειροκαλὸς καὶ παχύδερμος 33) ἄνθρωπος, ἔτι τὴν πέδην
πεφρι-

mo, aut, si maus, Tibius vocabatur, deinceps Megacles, Protarchus, aut Megabyzus dicitur: illos incassum hiantes, et inter se aspicientes relinquens, dolore non flecto lugentes, qui tantum thynnum ex intimo lagenae recessu elapsum amiserint, post opimam escam consumptam.

23. In me igitur irruens talis vir, rerum bonarum imperitus, stolidus; qui pedicas etiamnum

33. Παχύδερμος] Crassa cutis et rigor ad indicium trahebatur stuporis ac stoliditatis: huic enim hominum generi subtiliter sentiendi facultas videtur occalluisse; ideo παχύδερμοι καὶ ἀναίσθητοι. Hoc sine dubio voluit Lucianus; sed praeterea significat: mancipium nequam, cuius corpus ex continuis flagrorum ictibus compedumque vestigiis cicatrices ducit creberrimas et obduruit: hoc suadet mentio πέδης, μασίγων, μυλῶτος. Ἀνάκτορον quorumvis Deo-

πεφρικώς, καὶ εἰ παριὼν ἕλλας μαζίζειέ τις
 ἄρδιον ἐφίσας τὸ ἄς, καὶ τὸν μυλῶνα ὥσπερ
 τὸ ἀνάκτορον προσκυνῶν, ἂν ἔτι φορητὸς ἐστὶ
 τοῖς ἐντυγχάνουσιν· ἀλλὰ τὰς τε ἐλευθέρους
 ὑβρίζει, καὶ τὰς ὁμοδῆλας μαστιγοῖ, ἀποπει-
 ρώμενος εἰ καὶ αὐτῷ τὰ τοιαῦτα ἐξέσιν· ἀχρεῖς
 αὖν ἢ ἐς πορνείδῳν τι ἐμπεσῶν, ἢ ἱπποτροφίας
 ἐπιθυμήσας, ἢ κέλαξι παραδὲς ἑαυτὸν ὀμνύ-
 σαι, ἢ μὴν εὐμορφότερον μὲν Νιρέως εἶναι αὐ-
 τὸν, εὐγενέστερον δὲ τῷ Κένεσπος, ἢ Κόδρου
 συνετώτερον δὲ τῷ Ὀδυσσεως, πλασιώτερον δὲ
 συνά-

num exhorrescit, et, si quis temere praeteriens
 laevis increpuerit, arrectis auribus repente resi-
 stit; pistrinum autem veluti templum adorat;
 talis, inquam, vir, iis, quibuscum versatur,
 non amplius tolerabilis, sed in homines liberos
 contumeliosus est, conseruos autem suos flagel-
 lis vrit, quasi experiundi gratia, num id sibi
 quoque liceat; usque adeo donec meretrici-
 lam aliquam nactus, vel equorum alendorum
 studio insaniens, aut assentatoribus sese to-
 tum dedens, deierantibus formosiorē ipsum
 Nireo esse, Cecrope aut Cadro nobiliorem,
 Vlysse prudentiorem, sedecim simul vna
 Croe-

Deorum templum, vel interior templi re-
 cessus, et propterea Castorum etiam: pro-
 prie vero Cereris Eleusinae. Hemst.

συνάμα Κροίσων ἐκαίδεκα, ἐν ἀναρεῖ τῷ χρόνῳ
ἄθλιος ἐκχέη τὰ κατ' ὀλίγον ἐκ πολλῶν ἐπιρρο-
νῶν, καὶ ἀρπαγῶν, καὶ πανουργιῶν συνειλεγμένα.

ΕΡ. Αὐτὰ πε σχεδὸν Φῆς τὰ γιγνόμενα
ὁπότεν δ' ἔν αὐτόπας βαδίζης, πῶς ἄτω τυ-
φλὸς ὢν εὐρίσκεις τὴν ὁδόν; ἢ πῶς διαγινώσκεις
ἐφ' ἧς ἂν σε ὁ Ζεὺς ἀποστείλῃ, κρίνας εἶναι τῷ
πλετεῖν ἀξίους; ΠΛΟΥ. οἷσι γὰρ εὐρίσκειν με
οἱ τῆς εἰσι; ΕΡ. μὰ τὸν Δία ἔ πάνυ. οὐ
γὰρ Ἀρισείδην καταλιπὼν, Ἴππονίῳ καὶ Καλ-
λίου προσήεις, καὶ πολλοῖς ἄλλοις Ἀθηναίων ἐ-
δὲ ἐβολῶ ἀξίοις. πλὴν ἄλλὰ τί πράττετε κατα-
πεμφθεῖς; ΠΛ. ἄνω καὶ κάτω πλανῶμαι περιε-
σῶν,

Croesus ditiores; puncto temporis ea effundat
infelix, quae vinctim ex multis periuriis, ra-
pinis ac fraudibus sibi pepererit.

24. ΜΕΡ. Id ferme, quod res est, dicis.
Cum vero tuis ipsius pedibus vteris, qui, quae-
so, tanta in te cum sit caecitas, viam tamen in-
venis? aut qui tandem diiudicas, ad quos te
miserit Iupiter, diuitiis illos esse dignos depu-
tans? ΠΛΟΥ. Credis videlicet inuenire me,
quinam isti sint? ΜΕΡ. Sane haud facile arbi-
tror. Neque enim reiecto Aristide ad Hipponi-
um te aut Calliam adiungeres, compluresque
ex Atheniensibus, homines vix obolares. Cete-
rum ab Ioue missus quid facis? ΠΛΟΥ.
Sursum deorsum vagor perambulans, donec im-
pru-

σῶν, ἄχρῃς ἀνλάθω τιτί ἐμπεσῶν. ὁ δὲ, ὅστις ἂν
 πρῶτ' ἐμοὶ περιτύχῃ, ἀπαγωγὴν ἔχει, σὲ τὸν
 Ἑρμῆν ἐπὶ τῷ παραλόγῳ τῷ κέρδεος προσκυνοῶν.

ΕΡ. Οὐκ ἂν ἐξηπάτηται ὁ Ζεὺς, οἰόμενός σε
 κατὰ τὰ αὐτῷ δοκῶντα πλετίζειν ὅσας ἂν εἴη-
 ται τῷ πλετεῖν ἀξίας; ΠΛ. καὶ μάλα διαιδώς,
 ὦ γὰρ θεέ, ὅσους τυφλὸν ὄντα εἰδώς, ἐπεμπε-
 ν ἀναζητήσοντα δυσεύρετον ἔτω χρῆμα, καὶ προ-
 πολλῶ ἐκκληροπῆς ἐκ τῷ βίῃ· ὅπερ εἴδ' ὁ Λυγ-
 κεύς ἂν ἐξεύροι ῥαδίως, ἀμαυρὸν ἔτω καὶ μικρὸν
 ὄν. τοιγαρῶν ἄτε τῶν μὲν ἀγαθῶν ἀλγῶν ὄν-
 των, πενηρῶν δὲ πλείων ἐν ταῖς πόλεσι τὰ
 πᾶν ἐπεχόντων, ῥᾶον ἐς τοὺς τοιούτους ἐμ-
 πίπτω

imprudens in quempiam incidam; is autem, qui
 me cumque obuium habuerit, ad sese abductum
 obseruat, te, Mercuri, ob lucrum adeo inspe-
 ratum venerans.

25. MER. Deceptus ergo est Iupiter, eos a
 te ditari existimans, quos ipse opibus dignos iu-
 dicarat? PLVT. Neque vero iniuria, o bone;
 qui quidem me caecum esse sciens, eos quaesitu-
 rum mittebat, rem, ut vides, quam non sine sum-
 mo labore quis reperiat, quaeque iam pridem in-
 ter homines defecit, illam ne Lynceus quidem
 facile reperiat, cum adeo sit euania, et exilis.
 Itaque cum boni perquam pauci sint, prauī au-
 tem homines et scelerati in urbibus omnia te-
 neant, facilius in hos quam in illos, dum hac

πιπτω περιϊών, καὶ σαγηνεύομαι πρὸς αὐτῶν.
 ΕΡ. εἴτα πῶς, ἐπειδὴν καταλίπης αὐτὰς, ῥα-
 δίως Φεύγεις, ἢ ἐιδὼς τὴν ὁδόν; ΠΛ. ὅξυ-
 δερκῆς τότε πως καὶ ἀρτίπας γίγνομαι πρὸς μό-
 νον τὸν καιρὸν τῆς Φυγῆς.

ΕΡ. Ἐτι δὴ μοι καὶ τᾶτο ἀποκρίναι, πῶς
 τυφλὸς ὢν, εἰρήσεται γάρ, καὶ προσέτι ὠχρὸς,
 καὶ βαρὺς ἐκ τοῖν σκελοῖν, τοσάττε ἔρασας ἔ-
 χοις, ὥς πᾶντας ἀποβλέπειν εἰς σέ; καὶ τυ-
 χόντας μὲν, εὐδαιμονεῖν εἰσεσθαι· εἰ δὲ ἀποτύ-
 χοιεν, ἢ ἀνέχεσθαι ζῶντας; οἶδα γὰρ τινὰς
 ἐκ ὀλίγων αὐτῶν αὐτῷ σου δυσέρωτας 34)
 ὄντας

illac vagor, incido, et eorum retibus impeditus
 haereo. MER. At vero cum illos relin-
 quis, quo pacto tam facile aufugis, qui viam
 non noris? PLVT. Ad solam fugiendi occa-
 sionem oculi mihi ac pedes vigent.

26. MER. Hoc mihi quoque responde; qui
 tandem fiat, vt, cum caecus sis, insuper etiam
 (neque enim vera libet reticere) pallidus, et
 cruribus grauior, tot amatores habeas, vt omnes
 omnino homines vnum te aspiciant; sique potiri
 te licuerit, beatos se existiment, sin minus, vitam
 sibi abiudicent. Noui enim permultos, qui te ita
 mise-

34. Σοῦ δυσέρωτας] Δυσέρως qui modum
 amoris statuere non potest, sed eius violentia
 se totum abripi patitur. Hemst.

όντας, ὥς καὶ εἰς βαθυκῆτα 35.) πάντων φέροντες ἔρριψαν αὐτάς, καὶ πετρῶν κατ' ἡλιβάτων, ἠπεροῤῥασθαι νομίζαντες ὑπὸ σῆ, ὅτι περ ἄδὲ τὴν ἀρχὴν ἐώρας αὐτάς. πλὴν ἄλλὰ καὶ σὺ ἂν εὖ οἶδα ὅτι ὁμολογήσεις, εἴτι ξυνίης σωτῆ, κορυβαντιῶν αὐτοὺς, ἐρωμένῳ ταιούτῳ ἐπιμε-
μνηνός.

ΠΛ.

*misere amarunt, Vt se praecipites piscofa per
aequora saltu Sublimi e scopulo dederint, existi-
mantes a te contemni, quod ipsos ne primo
quidem congressu aspicere voluisses. Ceterum
tute ipse confiteberis, opinor, si modo te nosti,
insanire istos, qui talem amasium, tam velie-
menti, tamque perduto amore prosequantur.*

L 3

27. PLVT.

35. βαθυκῆτα], Editus Theognis meusque
scriptus μεγακῆτα. Μεγακῆτης post Ho-
merum Od. Γ, 158. ponto vel mari fre-
quenter adiungunt: longe rarius est βα-
θυκῆτης. Vt plurima sunt in Homero, quo-
rum certa ratio posterioribus minime con-
stitit, sic quam germanam habeat potesta-
tem μεγακῆτης, opinionum dissidio Gram-
matici dubium relinquunt. Equidem exi-
stimo, καὶ τοῦ olim in compositis magnitu-
dinem immensam indicasse; quod si sum-
feris, planus erit vbique vocabuli istius
intellectus. ego vertam, *profundissimum,*
vel immensae profunditatis mare. Hemst.

ΠΛ. Οἷσι γὰρ τοιῶτον οἶος εἰμι ὁρᾶσθαι αὐτοῖς, χωλὸν ἢ τυφλόν, ἢ ὅσα ἄλλα μοι πρόσσεσιν; ΕΡ. ἀλλὰ πῶς, ὦ Πλάττε, εἰ μὴ τυφλοὶ καὶ αὐτοὶ πάντες εἰσὶ; ΠΛ. ἔ τυφλοὶ, ὦ ἄριστε· ἀλλ' ἡ ἀγνοία, καὶ ἡ ἀπάτη, αἵ περ νῦν κατέχουσιν τὰ πάντα, ἐπισκιάζουσιν αὐτούς· ἔτι δὲ καὶ αὐτός, ὡς μὴ παντάπασιν ἄμορφος εἴην, προσωπεῖον περιδόμενος ἑρασμιώτατον, διάχρυσον, καὶ λιθοκόλλητον, καὶ ποικίλα ἐνδύς ἐντυγχάνω αὐτοῖς· οἱ δὲ αὐτοπρόσωπον οἰόμενοι ὁρᾷν τὸ κάλλος, ἑρῶσι, καὶ ἀπάλλυνται μὴ ἐντυγχάναντες, ὡς εἰ γε τις αὐταῖς, ὅλον ἀπογυμνῶσας, ἐπέδειξε με, δῆλον ὡς κατεγίνωσκον
 αὖ

27. PLVT. Censes nimirum, cum me ipsis videri qui sum, claudum scilicet, caecum, et quae alia in me sunt vitia? MER. Qui, quae-so, nisi et ipsi caeci sunt? PLVT. Hand ita est, o bone, sed ignorantia et error, quae nunc omnia inuaserunt, caliginem ipsis obiciunt. Adde quod ipse quoque ne prorsus deformis videar, aptata mihi persona perquam amabili, inaurata, gemmisque distincta, insuper varia veste ornatus, iis me offero: illi autem, qui credant videre se non personatam aliquam pulchritudinem, sed in ipso vultu efflorescentem, amore inardescunt, ac nisi potiantur, prae doloris impatientia sese ipsi perditum eunt. Sane si quis me nudatum iis ostenderit, damnabunt sese

ἀν' αὐτῶν, ἀμβλυώττοντες τὰ τηλικαῦτα, καὶ ἐρῶντες ἀνεραΐων καὶ ἀμόρφων πραγμάτων.

ΕΡ. Τί ἔν' ὅτι καὶ ἐν αὐτῷ ἤδη τῷ πλατεῖν γινόμενοι, καὶ τὸ προσωπεῖον αὐτὸ περιθέμενοι, ἔτι ἐξαπατῶνται; καὶ ἦν τις ἀφαιρῆται αὐτὰς, θᾶττον ἂν τὴν καφαλὴν ἢ τὸ προσωπεῖον προοῖντο; ἢ γὰρ δὴ καὶ τότε ἀγνοεῖν εἰκὸς αὐτὰς, ὥς ἐπίχριστος ἢ εὐμορφία ἐστίν, ἐνδοθεν τὰ πάντα ὀρῶντας. ΠΛΟΥ. ἔκ' ὀλίγα, ὦ Ἑρμῆ, καὶ πρὸς τῷ μοι συναγωνίζεται. ΕΡ. τὰ ποῖα; ΠΛΟΥ. ἐπιδάμτης ἐντυχῶν τοπρῶτον, ἀναπετάσας τὴν θύραν εἰσδέχεται με, συμπαρεισέρχεται μετ' ἐμὲ λαθὼν ὁ τύφος, καὶ ἡ ἀνοία, καὶ ἡ μεγαλαυχία, καὶ ἡ μα-

fese, qui tantopere caecutiant, et res prorsus inamabiles et inuenustus, tam studiose petant.

28. MER. Quid quod, postquam iam diuites facti sunt, ac sibi personam aptauere, adhuc falluntur? Quid quod nonnulli capite libentius careant quam persona, si quis hanc illis eripere postulet? Neque enim cuiquam credibile sit, ipsos, qui omnia introrsus videant, ignorare totam illam pulchritudinem inauratam esse. PLVT. Plurima sunt, o Mercuri, quae me in ea re adiuvant. MER. Quenam illa? PLVT. Cum aliquis semel tantum mecum congressus, apertis foribus me admittit, ingreditur vna mecum, eo non animaduertente, Arrogantia,

ἡ μαλακία, καὶ ὕβρις, καὶ ἀπάτη, καὶ
 ἄλλα ἄττα μυρία. ὑπὸ δὴ τῶν πάντων κα-
 ταλειφθεὶς τὴν ψυχὴν, θαυμάζει τε τὰ ἑθαι-
 μαζὰ, καὶ ὀργίζεται τῶν Φευκτῶν· καὶ μὲν τὸν πάν-
 των ἐκείνων πατέρα τῶν εἰσεληλυθόντων κακῶν τέ-
 θηκε, δορυφορέμενον ὑπ' αὐτῶν, καὶ πάντα πρό-
 τερον πάσθαι αἶν, ἢ ἐμὲ προέσθαι ὑπομείνειεν ἄν.
 Ε.Ρ. Ὡς δὲ λείος εἶ, ὦ Πλῆτε, καὶ ὀλισθη-
 ρός, καὶ δυσκίνητος, καὶ διαφευκτός, οὐ-
 δεμίαν ἀντιλαβὴν παρεχόμενος βεβήαν, ἀλλ'
 ὥσπερ ἐγχείλεις, ἢ οἱ ὄφεις, διὰ τῶν δακτύ-
 λων δραπέτεις ἐκ οἴδ' ὅπως· ἡ Πενία δ' ἐμ-
 παλιν ἱξώδης τε, καὶ εὐλαβής, καὶ μυρία τὰ
 ἄγκιστρα ἐκπεφυκότα ἐξ ἅπαντος τῆ σώματος
 ἔχουσα,

Dementia, Inastantia, Mollities, Insolentia, Fraus,
 aliaque sexcenta; quae ubi hominis animum in-
 vaserunt, ibi tum quae miranda non sunt miratur,
 et quae fugienda appetit; me autem tot malorum,
 quae ingressa sunt, parentem suspicit, illorum
 cinctum satellitio; cruciatus autem quoslibet pa-
 tiatur facilius, quam me abiicere sustinerit.

29. MER. Quam vero laevis es et lubricus,
 Plute, quamque aegre retineris; facile autem
 fugis, ansam nullam, quae firma sit, praebens;
 sed veluti anguillae, aut angues, inter digitos
 nescio quo pacto elaberis; at contra viscosa ac
 tenax Paupertas est, facilem ansam praebens, et
 infinitos vincos ex omnibus corporis partibus exer-
 tos

ἔχουσα, ὡς πλησιάζαντας εὐθὺς ἔχουσθαι, καὶ
μὴ ἔχειν ῥαδίως ἀπολυθῆναι. ἀλλὰ μεταξύ ἤ-
δη φλυαζόντας ἡμῶς πρᾶγμα ἔμικρόν διέλαθε.
ΠΛΟΥΤ. τὸ ποῖον; ΕΡ. ὅτι τὸν Θησαυρὸν
ἐκ ἐπηγαγόμεθα ἔπερ ἔδει μάλιστα.

ΠΛΟΥΤ. Θάρρει τέττε γὰρ ἕνεκα. ἐν τῇ γῇ
αὐτὸν καταλείπων, ἀνέρχομαι παρ' ὑμῶν, ἐπι-
σκῆψας ἐνδον μένειν ἐπικλεπτάμενον τὴν θύραν,
ἀνοίγειν δὲ μηδενί, ἣν μὴ ἐμὲ ἀκρόσῃ βοήσαν-
τος. ΕΡ. οὐκὲν ἐπιβαίνωμεν ἤδη τῆς Ἀτ-
τικῆς. καὶ μοι ἔπου ἐχόμενος τῆς χλαμύδος
ἄχρις ἂν πρὸς τὴν ἐσχατιάν 36) ἀφίκω-
μαι.

tos habet, ita ut, qui ad eam accesserint, con-
tinuo arripiantur, nec se illinc expedire queant.
Verum interea dum sermones nugando caedi-
mus, rem haud negligendam obliti sumus.
PLUT. Quam? MER. Thesaurum non addu-
ximus, quo tamen vel maxime nobis opus erat.

30. PLUT. Hac quidem causa animo otioso
esto. Eum enim semper sub terra relinquo, cum
ad vos ascendo, imperans domi ut adsit foribus
occlusis, neue cuiquam aperiat, ni me claman-
tem audierit. MER. Sed iam Atticos fines ingre-
diamur; tu vero sequere hac prehensum me chla-
myde tenens, donec ad Timonis solitudinem per-
L 5 venero.

36. Τὴν ἐσχατιάν] Saepe ἐσχατιῶν singula-
rum agri suis finibus distincti et separari,
sed

μα. ΠΛΟΥ. εὖ ποιῶς, ὦ Ἑρμῆ, χειραγωγῶν, ἐπεὶ ἦν γε ἀπολίπης με, Ὑπερβάλω τάχα ἢ Κλέωνι ἐμπροσθεν περὶ νασῶν. ἀλλὰ τίς ὁ ψόφος ἑτὸς ἐστὶ, καθάπερ σιδήρεα πρὸς λίθον.

ΕΡ. Ὁ Τίμων ἑτοσί σκάπτει πλησίον ὄρεον, καὶ ὑπόλιθον γῆδιον. παπῇ, καὶ ἡ Πενία πάρεστι, καὶ ὁ Πόνος ἐκεῖνος· ἡ Καρτερία δέ, καὶ ἡ Σοφία, καὶ ἡ Ἀνδρεία, καὶ ὁ τοιοῦτος ὄχλος τῶν ὑπὸ τῷ λιμῷ ταπτομένων πάντων, πολὺ

venero. PLVT. Recte sane, o Mercuri, quod mihi caeco viam praeis; sin me deseras, fortasse in Hyperbolum aliquem, aut Cleonem oberans incidam. Sed quis hic sonus, quasi si ferrum ad saxum allidatur?

31. MER. Hic Timon videlicet montanum ac saxosum agellum fodit. Papae! Et Paupertas adest, et ille Labor, tum etiam Tolerantia, et Sapientia, nec non Fortitudo, et totum illud agmen, quod secum sub signis habere solet Fames; multo

sed tamen remotiores, et ad cuiusque demi fines, positi, vel mari montibusque proximi. Nonnunquam vero quia ultimos agri Attici siue demi fines ἐσχατιαὶ significant, dubitari non potest. Quamobrem merito *Lucianus* Timoni, ut longius ab hominum, quos odio capitali prosequeretur, occursum ingrato abesset, ἐσχατίαν colendam commisit. *Hensl.*

πολὺ ἀμείνους τῶν σῶν δορυφόρων. ΠΛΟΥΤ.
τί ἂν ἐκ ἀπαλλαττόμεθα, ὦ Ἑρμῇ, τὴν τα-
χίστην; εἰ γὰρ ἂν τι ἡμεῖς δεύσαιμεν ἀξιόλογον
πρὸς ἄνδρα ὑπὸ τηλικύτης κρατοπέδεσσι περιεσχη-
μένον. ΕΡ. ἄλλως ἔδοξε τῷ Διὶ· μὴ ἀποδει-
λιῶμεν οὖν.

ΠΕ. Ποῖ τῆτον ἀπάγεις, ὦ Ἀργεϊφόντα,
χειραγωγῶν. ΕΡ. ἐπὶ ταυτοῖ τὸν Τίμωνα ἐ-
πέμφθημεν ὑπὸ τῷ Διός. ΠΕ. νῦν ὁ Πλου-
τος ἐπὶ Τίμωνα, ὅποτε αὐτὸν ἐγὼ κακῶς ἔχον-
τα ὑπὸ τῆς Τρυφῆς παραλαβῆσα, κουτεῖσι
παρεδῶσα, τῇ Σοφίᾳ καὶ τῷ Πόνῳ, γενναῖον
ἄνδρα καὶ πολλῶν ἄξιον ἀπέδειξα; ἔτιωσ-ἄρα εὐ-
καταφρόνητος ὑμῖν ἡ Πενία δοκῶ, καὶ εὐα-
δίκη-

multo haud dubie animosiores sunt satellitibus
tuis. PLUT. Quid igitur causae sit, quin hinc
quam ocyssime fugiamus? neque enim est, ut
quidquam a nobis memorabile geratur cum eo
viro, qui tanto instructus exercitu sit. MER.
Ioui aliter visum est; quare strenui sumus.

32. PAVP. Caecum istum, o Argiphonte,
Mercuri, quonam abducis? MER. Nos ad Ti-
monem allegavit Iupiter. PAVP. Quid? nunc
ad Timonem Plutus mittitur? quem ego pess-
ime a Luxu habitum cum accepissem, his, quos
vides, Mercuri, Sapientiae, et Labori tra-
dens virum fortem et quantivis pretii effe-
ci? Itane vobis idonea Paupertas visa est, in
qua

δίκητος 37), ὡς θ' ὁ μόνον κτήρα εἶχον, ἀφαι-
ρῆσθαι με, ἀκριβοῦς πρὸς ἀρετὴν ἐξεργασμένον,
ἰν' αὖθις ὁ Πλάτος παραλαβὼν αὐτὸν Ὑβρι-
καὶ Τύφῳ ἐγχερίσας ὅμοιον τῷ πάλαμ, μαλ-
θακὸν, καὶ ἀγεννῆ, καὶ ἀνόητον ἀποφήνας,
ἀποδοῦν πάλιν ἐμοὶ ῥάκος ἤδη γεγεννημένον 38);
EP. ἔδοξε ταῦτα, ὦ Πενία, τῷ Διί.

ΠΕ.

qua sic illudatis, ut quem unum mihi habebam,
eripere postuleris, postquam ad virtutem probe
factus est, ut illum Platus denuo acceptum Con-
tumeliae et Arrogantiae tradens, qualis olim
fuit, talem eam efficiat, mollem scilicet, igna-
rum et stolidum; mihi denique illum reddat, ubi
nullius pretii fuerit, et detricto panno hand me-
lior. MER. Ioui sic visum est, o Paupertas.

33. FAVP.

37. Εὐαδίκητος] Quem alias Graeci ἐπιτή-
δειον, Latini *opportunum* et *obnoxium* vo-
cant. Hemst.

38. ῥάκος ἤδη γεγεννημένον] His diuitiis et
voluptatibus corruptum, atque ad nullos
amplius usus idoneum intellige. Rece-
ptam vulgo fuisse proverbii formulam Lu-
cianus indicat Pseudol. §. 18. ἄχρη δὲ σέ,
τὸ τῷ λόγῳ, ῥάκος πολυσχιδὲς ἐργασάμε-
νος ἐξέωσα. *Antiphrasus* I. Anch. LVI. Ep.
3. Μυριετής, ἀλίσιο βίῳ ῥάκος, — qui
piscatione corpus ad ultimam senectutem
contrinerat. Cadruer ῥάκος dicitur in E-
pigr. quod edidit R. Bentley. ad *Callimach.*
p. 470. Hemst.

ΠΕ. Ἀπέρχομαι καὶ ὑμεῖς δέ, ὦ Πόνε, καὶ Σοφία, καὶ αἱ λοιποὶ, ἀκολουθεῖτέ μοι. ἔτος δὲ τάχα εἴσεταί, οἷόν με ἔσαν ἀπολείψει, ἡγάθην συναρχόν, καὶ διδάσκαλον τῶν ἀρίστων· ἡ συνῶν, ὑγιεινὸς μὲν τὸ σῶμα, ἐρῶμένος δὲ τὴν γνώμην διετέλειπεν, ἀνδρὸς βίαν ζῶν, καὶ πρὸς αὐτὸν ἀποβλέπων· τὰ δὲ περιττὰ καὶ πολλὰ ταῦτα, ὥσπερ ἐστὶν, ἀλλότρια ὑπολαμβάνων. ΕΡ. ἀπέρχονται· ἡμεῖς δὲ προσείωμεν αὐτῷ.

ΤΙ. Τίνες ἐσὲ, ὦ κατάρετοι; ἢ τί βεβλόμεναι δεῦρο ἦκετε, ἄνδρες ἐργάτην καὶ μισθοφόρον ἐνοχλήσωτες; ἀλλ' αὐτοὶ χαίροντες ἄπιτε, μιαιοὶ πάντες ὄντες· ἐγὼ γὰρ ὑμῶς αὐτίκα
μάλα

33. P A V P. Ab eo igitur. Vosque adeo Labor, Sapientia, vosque ceteri, qui mecum aderatis, sequimini. Nae iste posterius sentiet, qualem me reliquerit, optimam nempe operis confortem, et quae ipsum ad res praeclaras erudierim; me, inquam, quacum degens, tum salubri corpore, tum animo vegetus fuit, viri vitam agens, et sese respiciens; cetera autem superuacanea existimans, ut re ipsa talia sunt. M E R. Ab eunt, o Plute; nostrum nunc est hominem conuenire.

34. T I M. Qui estis vos, o scelera, aut quorsum huc venistis? mihi ne ut molesti sitis, homini mercede conducti? Sed non sine infortunio estis hinc abituri, cum pessimi mortalium sitis: iam enim vos et glebis,
et sa-

μάλα βάλλων ταῖς βώλεις, καὶ τοῖς λίθοις, συντρίψω. ΕΡ. μηδαμῶς, ὦ Τίμων, μὴ βάλλης· ἐγὰρ ἀνθρώπους ὄντας βαλεῖς. ἀλλ' ἐγὼ μὲν Ἑρμῆς εἰμι, ἄτος δὲ, ὁ Πλάτος. ἐπεμψε δὲ ὁ Ζεὺς ἐπαχέσας τῶν εὐχῶν· ὥςτε ἀγαθὴ τύχη δάχε τὸν ὀλβον, ἀποσᾶς τῶν πόνων. ΤΙ. καὶ ὑμεῖς οἰμώξεσθε ἤδη, καίτοι θεοὶ ὄντες, ὡς Φατέ· πάντας γὰρ ἅμα καὶ θεοὺς καὶ ἀνθρώπους μισῶ, τχτονὶ δὲ τὸν τυφλόν, ὅστις αὖ ἤ, καὶ ἐπιτρίψειν μοι δοκῶ τῇ δικέλλῃ. ΠΛ. ἀπίωμεν, ὦ Ἑρμῆ, πρὸς τοῦ Διὸς, μελαγχολᾶν γὰρ ὁ ἀνθρώπος οὐ μετρίως μοι δεκεῖ, μὴ τι κακὸν ἀπέλθω πρόσλαβόν.

ΕΡ.

et faxis opertos male perdam. MER. Caue faxis, Timon: non enim, quod credis, homines, sed deos percusseris. Videlicet ipse ego Mercurius sum, hic vero, Plutus. ad te autem Iupiter, auditis precibus tuis, nos misit. Itaque adeo, quod tibi faustum sit, felicitatem et opes excipe, laboribus in posterum valere iussis. TIM. Vos quoque, etsi, ut praedicatis, dii estis, vapulabitis tamen; nam et deos et homines ex aequo odi. Caecum vero istum, quisquis est, hoc meo ligone minuere certum est. PLUT. Per Iouem, o Mercuri, abeamus, ne quod malum iumento meo accersam: plane enim homo infamire videtur.

35. MER.

ΕΡ. Μηδὲν σκαιόν; ὦ Τίμων, ἀλλὰ τὸ πάνυ τῷτο ἄγριον, καὶ τραχὺ καταβαλὼν, προτείνας τῷ χεῖρε, λαμβάνει τὴν ἀγαθὴν τύχην, καὶ πλᾶτει πάλιν, καὶ ἴσθι Ἀθηναίων τὰ πρῶτα 39), καὶ ὑπερόρα τῶν ἀχαρίστων ἐκείνων, μόνος αὐτὸς εὐδαιμονῶν. ΤΙ. ἔδὲν ὑμῶν δέομαι· μὴ ἐνοχλεῖτέ μοι· ἰκανὸς ἔμοι πλᾶτος ἢ δίκελλα. τὰ δ' ἄλλα, εὐδαιμονέστατός εἰμι, μηδενός μοι πλησιάζοντος. ΕΡ. ἄτως, ὦ τᾶν, ἀπαντρώπως;

Τόνδε

35. MER. Ne quid infcite facias, Tinton; quin potius agreste isthuc et asperum ingenium mitte, porrectisque manibus fortem Fortunam excipe, ut denuo diues fias, et Atheniensium primus; illosque ingratos despicias, tibi vni beatus. TIM. Ne mihi negotium faceffite. vobis haudquaquam egeo: affatim copiarum in hoc ligone habeo; cetera felix, si ad me nemo accedat. MER. Tene adeo inhumane agere, amice?

Haec-

39. Ἀθηναίων τὰ πρῶτα] Atticis perinde atque Ionibus locutio familiaris. Verum obseruari meretur, istam dictionis elegantiam multo frequentissime de vno homine, aut certis saltem et designatis vsurpari: τὰ πρῶτα Ἀθηναίων, hic vel ille, cuius mentio fuerit expressa: at τὸ πρῶτον τῶν Ἀθηναίων, quicumque sunt Atheniensium praecipui. Hemst.

Τόνδε Φέρω Διὶ μῦθον ἀπηνία τε, κρατε-
ρὸν τε;

Καὶ μὴν εἰς ἣν μισάνθρωπον μὲν εἶναί σε, το-
σαῦτα ὑπ' αὐτῶν δεινὰ πεπονθότα, μισόθεον
δὲ μηδαμῶς, ἔτως ἐπιμελεμένων σκετῶν θεῶν.

ΤΙ. Ἀλλὰ σοὶ μὲν, ὦ Ἑρμῇ, καὶ τῷ Διὶ
πλείσῃ χάρις 40) τῆς ἐπιμελείας. τετονὶ δὲ τὸν
Πλῆτον ἔκ αν λάβοιμι. ΕΡ. τί δῆ; ΤΙ
ὅτι καὶ πάλαι μυρίων κακῶν μοι αἴτιος ἔτος κατέ-
5η

*Haecne Ioui referam tam dura atque aspera
dicta?*

Non sane incredibile erat, inuisos esse tibi ho-
mines, a quibus tot tibi ortae essent iniuriae;
deos autem odisse, qui tibi optime consultum
velint, haud sane par fuit.

36. TIM. Tibi quidem, Mercuri, ac Ioui
praeterea maximam habeo gratiam, quod me
haud neglexistis. Istiunc vero Plutum haudqua-
quam admittam. MER. Quamobrem? TIM.
Quia olim infinitorum mihi causa malorum fuit,
assen-

40. Πλείσῃ χάρις] Loquendi formula testi-
ficantis gratum animum, tum quoque, si
quid oblatum honeste recuset: §. 37. εὐδε-
μία σοὶ χάρις, nullam in partem tibi sum
obstrictus: quod impudenti tribuit Theo-
phrast. Char. Eth. p. 46. Henst.

ση, κόλαζι τε παραδῶς, καὶ ἐπιβέλῃς ἐπαγα-
γών, καὶ μῖσος ἐπεγείρας, καὶ ἡδυπαθείᾳ κα-
ταφθείρας, καὶ ἐπίφθονον ἀποφήνας. τέλος
δὲ, ἄφνω καταλιπὼν ἕτως ἀπίσως καὶ προδο-
τικῶς. ἡ βελτίστη δὲ Πενία, πόνοις με τοῖς
ἀνδρικωτάτοις καταγυμνάσασα, καὶ μετ' ἀλη-
θείας καὶ παρρησίας προσομιλᾷσθαι, τότε ἀναγ-
καῖα κάμνοντι παρεῖχε, καὶ τῶν πολλῶν ἐκεί-
νων καταφρονεῖν ἐπαίδευεν, ἐξ αὐτῆς ἐμὲ τὰς
ἐλπίδας ἀπαρτήσασά μοι τῆ βίῃ, καὶ δεῖξασα
ἔστις ἦν ὁ πλῆτος ὁ ἐμὸς, ἐν ᾗ τε κόλαξ θω-
πεύων, ᾗ τε συκοφάντης φοβῶν, ἃ δῆμος πα-
ροξυνθεῖς,

assentatoribus me prodens, mihi insidiatores im-
mittens, odium exsuscitans, deliciis corrup-
pens, et liuori obliiciens; ad postremum me re-
pente per summam perfidiam, ut proditore di-
gnum erat, deserens. Contra autem optima
Paupertas labore perquam virili me exercens,
ac mecum perpetuo agens cum Veracitate, et
Libertate dicendi, quae tempus postulauit, ea
mihi opus facienti praebuit, et tot illas res de-
spicere docuit, efficiens ut omnes spes vitae in
memet sitae essent; ostendens praeterea, quae-
nam diuitiae meae forent, quas neque eripere
posset assentator palrans, neque sycophanta
autem me terrens, non populus exasperatus,

M

non

ροξυνθεῖς, ἐκ ἐκκλησιασῆς ψηφοφορήσας, οὐ
τύραννος ἐπιβλεύσας ἀφελέσθαι δύναιτ' ἄν.

Ἐρρώμενος τοιγαρὲν ὑπὸ τῶν πόνων, τετονὶ
τὸν ἀγρὸν φιλοπόνως ἐπεργαζόμενος, ἔδεν ὄρων
τῶν ἐν ἄσει κακῶν, ἱκανὰ καὶ διαρκῆ ἔχω τὰ
ἄλφιστα παρὰ τῆς δικέλλης. ὥς παλίνδρομος
ἄπιθι, ὦ Ἑρμῆ, τὸν Πλῆτον ἀπαγαγὼν τῷ
Διί. ἐμοὶ δὲ τῆτο ἱκανὸν ἦν πάντας ἀνθρώ-
πους ἡβηδὸν οἰμώζειν ποιῆσαι. 41) E P. μηδα-
μῶς,

non quilibet in concione suffragium ferens, non
denique tyrannus insidias struens.

37. Auſto itaque per laborem robore, agrum
hunc industrie colens, nihil videns malorum
eorum, quae tot in vrbe occurrunt, sufficien-
tem ac perennem victum huius ligonis ope mi-
hi paro. Quare itertuum relegens abito, Mer-
curi, Plutum ad Iouem abducens: mihi autem
ſat erit, ſi omnes omnino homines ei-
ulare coëgerit. M E R. Caue iſthuc dicas,
o bo-

41. Ἡβηδὸν οἰμώζειν ποιῆσαι] Omnes Inter-
pretes ad Iouem haec pertinere ſibi per-
ſuaſerunt. Id quidem non plane repudian-
dum: neſcio tamen, an ſatius fuerit ad
ipſum Timonem referre, hoc ſenſu: Ego
hac in ſolitudine auerſus a conſpectu malo-
rum, quae noſtra fert aetas, paupertate
mea, cui iſte ligo ſufficiet, contentus vi-
vam: at tu, Mercuri, cum illo Pluto, quo-
cum

μῶς, ὦ γαθέ· εἰ γὰρ πάντες εἰσὶν ἐπιτήδαιοι
 πρὸς οἰμωγὴν· ἀλλ' ἔα τὰ ὀργίλα ταῦτα, καὶ
 μειρακιώδη, καὶ τὸν Πλῦτον παράλαβε. ἔτοι
 ἀπόβλητά εἰσι τὰ δῶρα τὰ παρὰ τοῦ Διός.
 ΠΛΟΥΤ. βάλει, ὦ Τίμων, δικαιολογήσομαι
 πρὸς σέ; ἢ χαλεπαίνεις μοι λέγοντι; ΤΙ. λέγε,
 μὴ μακρὰ μέντοι, μηδὲ μετὰ προοιμίων, ὥσπερ
 οἱ

o bone. neque enim omnes ad eiulandum re-
 fle comparati sunt. Sed istam tuam iracundiam,
 et inconsulti adolescentis impetum mittas, Ti-
 mon, ac Plutum recipe. Quae a Ioue mittun-
 tur dona, ea neutiquam aspernanda sunt. PLUT.
 Quid, Timon, virum vis me causam aduersus
 te agere? an tibi molestum est loqui me? TIM.
 Dic, sino, modo ne longam orationem et pro-
 lixis prooemiis grauem habeas, quod facere per-
 diuissi-

M 2

diuissi-

cum mihi nihil esse commune volo, hinc
 te quam primum aufer ad Iouem: mihi ad
 animum explendum hoc vnicum fuerit sa-
 tis, si cunctos mortales plorare non qui-
 dem iussiero, sed re vera fecero. Conue-
 nit ad hanc mentem responsio Mercurii,
 quam sic capio: Hoc tu ne feceris, o bo-
 ne: neque enim omnes ad gemitum sunt
 facti: quin tu mitte potius iracundum istud
 et iuueniliter ridiculum, ac Plutum reci-
 pe. *Hemst.*

οἱ ἐπίτριπτοι ῥήτορες· ἀνέξομαι γάρ σε ὀλίγα λέγοντα, διὰ τὸν Ἑρμῆν τέτονί.

ΠΛΟΥ. Ἐχρῆν μέντοι ἴσως καὶ μακρὰ εἰπεῖν, ἔτω πολλὰ ὑπὸ σὲ κατηγορηθέντα· ὁμως δὲ ὄρα εἴ τι σε, ὡς Φῆς, ἡδίκηκα· ὅς τῶν μὲν ἡδίστων ἀπάντων αἰτιός σοι κατέστη, τιμῆς, καὶ προεδρίας, καὶ σεφάνων, καὶ τῆς ἄλλης τρυφῆς· περίβλεπτος δέ τοι καὶ αἰοιδίμος δι' ἐμὲ ἦσθα, καὶ περισπένδας· εἰ δέ τι χαλεπὸν ἐκ τῶν κολάκων πέπονθας, ἀναίτιος ἐγὼ σοι· μᾶλλον δὲ αὐτὸς ἡδίκημαί τετο ὑπὸ σέ, διότι με ἔτως ἀτίμως ὑπέβαλλες ἀνδράσι καταράτοις, ἐπαινοῦσι, καὶ καταγοητεύουσι,
καὶ

ditissimi isti rhetores solent. Id enim Mercurio, qui hic adest, a me tribuatur, tibi ut pauca dicenti aures praebeam.

38. PLVT. Consentaneum quidem erat prolixa oratione vti me; quem tam grauiter accusasti; tamen dispice an te, quod ais, iniuria affecerim; qui tibi suauissimarum quarumque rerum, honoris scilicet, praesidentiae, coronarum, aliarumque voluptatum causa fui. Propter me spectabilis eras, et ab omnibus celebratus ac cultus; si quid autem, quod nolis, ab assentatoribus tibi accidit; in me non haeret culpa, imo magna mihi abs te facta iniuria est, quem adeo contumeliose sceleratorum illorum libidini subieceris, laudantium, assentantium,
omni

καὶ πάντα τρόπον ἐπιβλεύσας μοι· καὶ τότε
τελευταῖον ἔφησθα, ὡς προδεδωκά σε· τὸναν-
τίον δὲ αὐτὸς ἐγκαλέσαιμί σοι πάντα τρόπον
ἀπελάθεις ὑπὸ σῶ, καὶ ἐπὶ κεφαλὴν ἐξωσθεῖς
τῆς οἰκίας· τοιγαρὲν ἀντὶ μαλακῆς χλαμύδος,
ταύτην τὴν διφθέραν ἢ τιμιωτάτῃ σοι Πενία
περιτέθεικεν. ὥστε μάρτυς ὁ Ἑρμῆς ἔτ' ἐστὶ, πῶς
ἰκέτευον τὸν Δία μηκέθ' ἥκειν παρὰ σέ, οὕτω
δυσμενῶς μοι προσενηνογμένον.

ΕΡ. Ἀλλὰ νῦν ὁρᾷς, ὦ Πλῦτε, οἷος ἤδη γε-
γέννηται; ὥς θ' αἰσῶν ζυγιάτρεβε' αὐτῶ· καὶ
σύ μὲν σιάπτε ὡς ἔχεις· σύ δὲ τὸν Θεσαυρὸν
ὑπάγαγε τῇ δικέλλῃ· ὑπακῶσεται γὰρ ἐμβοή-
σαντί

omni arte insidiantium. Quin etiam post omnia
dixisti proditum te a me fuisse: sed cum a te ex
aedibus excussus fuissem, et capite protrusus foras,
quanto te verius proditiōnis accusare possum?
quare pro molli chlamyde rhenonem tibi induit
veneranda ista Paupertas; itaque hic Mercurius
testabitur, quam enixe Iouem obsecrauerim,
ne ad te denuo mitterer, qui tantum in me o-
dium exeruisses.

39. ΜΕΡ. At nunc vides, Plute, qualis sit:
itaque cum eo iam audacter facito, vt consue-
scas. Tu quidem, Timon, terram fodito, quod
facis; at tu, Plute, Thesaurum sub eius ligonem
adductum facito; tibi enim inclamanti auscul-

παντί σοι. ΤΙ. πεισέον, ὦ Ἑρμῆ, καὶ αὐθις
 πληττητέον. τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις ὁπόταν
 οἱ θεοὶ βιάζοντο; πλὴν ὅρα γε εἰς οἷά με πρῆγ-
 ματα ἐμβαλεῖς τὸν κακοδαίμονα, ὃς ἄχρι νῦν
 εὐδαιμονέστατα διάγων, χρυσὸν ἄφνω τοσαῦτον
 λήψομαι ἔδεν ἀδικήσας, καὶ τοσαύτας φρον-
 τίδας ἀναδέξομαι.

ΕΡ. Ὑπόσηθι 42), ὦ Τίμων, δι' ἐμέ, καὶ
 εἰ χαλεπὸν τῆτο, καὶ ἐκ οἷσόν ἐστιν, ὅπως οἱ
 κόλα-

tabit. TIM. Parere necesse est, Mercuri, et
 de integro ditescendum. Cum enim dii ipsi
 vim adhibeant, quid, quaeso, fiat? Tamen il-
 lud vide, in quae me coniecturus sis incommo-
 da, qui vita usque adhuc feliciter exacta, re-
 pente tantam auri vim accepturus sum, et me
 tot curis impliciturus, cum nihil mali fecerim.

40. MER. Perser atque obdura, Timon, mea
 causa, etiam si isthuc molestum est, et aegre tole-
 randum;

42. Ὑπόσηθι] Sensus est, nisi fallor, talis.

*Quin tu suscipe curas istas, tantumque onus
 imponi tibi patere, Timon, tum mei causa,
 tum, quanquam durum sit, atque imperibile,
 hominem ab optima Paupertate iam ad vinguem
 factum denuo diuitiis obrui, ut adulatores isti
 invidia rumpantur. ὑπόσηθι repetitum iun-
 gas cum ὅπως οἱ κόλακες etc. Verum in-
 terferi debet καὶ καὶ εἰ καὶ χαλεπὸν τῆ-
 το. Hemst.*

κέλακες ἐκεῖνοι διαῤῥαγῶσιν 43) ὑπὸ τῷ Φθόνῳ· ἐγὼ δὲ ὑπὲρ τὴν Αἴτην ἐς τὸν ἔρανὸν ἀναπτήσομαι. ΠΛΟΥ. ὁ μὲν ἀπελήλυθεν, ὡς δοκεῖ· τεκμαίρομαι γὰρ τῇ εἰρυσίᾳ τῶν πτερῶν· σὺ δὲ αὐτῷ περιμένε· ἀναπέμψω γὰρ σοι τὸν Θεσαυρὸν ἀπελθὼν· μᾶλλον δὲ παῖς· σὲ Φημι Θεσαυρὸν χρυσῷ, ὑπ' ἀκαστον Τίμωνι τεττωῖ, καὶ πάρα σκεῖσάυτ' ὀν ἀκελῶσθαι. σκάπτε, ὦ Τίμων, βαθείας καταφέρων· 44) ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποσήσομαι 45).

T I.

randum; perfer, inquam, saltem vt inuidia dirumpantur assentatores. Ego autem in coelum, vbi supra Aetnae cacumen ascendero, denuo volabo. P L V T. Abiit quidem Mercurius, vt videtur: id enim ex alarum remigatione coniiicere est. Tu vero, Timon, isthic maneto; hinc enim vbi abiero Thesaurum ad te mittam; imo autem ligone impaato terram feri. Heus, heus, tibi dico, auri Thesauere, huic Timoni ausculta, teque illi tollendum e terra obice. Heus, Timon, strenue fodito, ligonem aktius impingens. at ego nunc abscedo.

M 4

41. TIM.

43. Διαῤῥαγῶσι] Saepe indignationem et dolorem, quem quis ex rebus ingratis apud animum concipit, significat. Hemst.

44. Βαθείας καταφέρων] Intelligunt πληγας· ego γῆς· mox ἐκ τῷ βάθους. Hemst.

45. Ὑποσήσομαι] Omnium Edd. excepta Iunt. lectionem tuetur Thom. Mag. in Ὑφίσταμαι,

- ΤΙ. Ἄγε δὴ, ὦ δίκελλα, νῦν μοι ἐπὶ ῥῶσον σεαυτὴν, καὶ μὴ κἄμης ἐν τῇ βάθρῃ τὸν Θεσαυρὸν ἐς τέμφαντες προκαλεμένη. ὦ Ζεῦ τεράσις, καὶ Φίλοι Κορύβαντες, καὶ Ἑρμῇ κερδῶε, πόθεν χρυσίον τοσῶτον; ἢ πᾶ ὅνυχ ταῦτά ἐστι; δέδισα γὰρ μὴ ἀνδρακας εὖρω, ἀνεγρόμενος· ἀλλὰ μὴν χρυσίον ἐστὶν ἐπίσημον, ὑπέρυθρον, βαρὺ, καὶ τὴν πρόσοψιν ὑπερήδισον.

Ω χρυ-

41. TIM. Age, o ligo, mihi nunc validior has, neque porro defatigare, dum Thesaurum ex terrae penetralibus in lucem eruis. O Iupiter prodigialis, et propitii Corybantes, et Mercuri lucri praeses, unde mihi tantum auri? hocine somnium sit an non? male metuo, ne expergefactus in thesauro carbones, quod aiunt, reperiam. at nil profecto tale est; nam aurum signatum video, subrubescens, ponderosum; et aspectu quam gra vissimum.

Aurum,

σαι, ἀντὶ τῇ ὑποχωρῶ. De potestate verbi consentiunt *Suidas*, Ὑποσῆτω ἀντὶ τῇ ὑποχωρησάτω, et, paulo tamen aliter, *Hesychius*, εἰσάτω, παρεχωρησάτω. Perquam rara sunt, quae hac conveniant, exempla: multo tritius ὑπεκρήσομαι. Verum quoniam *et* Codd. quidam ἀποσῆσομαι praeferunt, et cum ea lectione *Fabri* coniectura conspirat, nihil aliud ultra quaerendum censeo. *Hemst.*

ὦ χρυσέ, δεξίωμα κάλλισον βροτοῖς!

Διθρόμενον γὰρ πῦρ ἅτε διαπρέπεις, καὶ νύκτωρ,
καὶ μεθ' ἡμέραν. ἔλθε, ὦ Φίλτατε, καὶ ἐρα-
σμιώτατε. νῦν πείθομαί γε καὶ Δία ποτὲ γενέ-
σθαι χρυσόν. τίς γὰρ ἐκ ἂν παρθένος ἀναπε-
πταμένοις τοῖς κόλποις ὑποδέξαιτο ἔτω καλὴν
ἐρασὴν διὰ τῆ τέγχεσ καταρρέοντα;

ὦ Μίδα, καὶ Κροῖσε, καὶ τὰ ἐν Δελφοῖς
ἀναθήματα, ὡς ἐδὲν ἄρα ἦτε ὡς πρὸς Τίμωνα,
καὶ τὸν Τίμωνος πλῆτον, ὧγε ἐδὲ βασιλεὺς ὁ
Περσῶν ἴσος· ὦ δίκελλα, καὶ Φιλτάτῃ διφθέ-
ρα, ὑμᾶς μὲν τῷ Πανὶ τέτω ἀναθεῖναι καλόν·
αὐτὸς δὲ ἤδη πᾶσαν περιάμενος τὴν ἐσχατιάν,
πυρ-

Aurum, suaue munus es mortalibus.

*Namque ignis instar eximie micas, — Et noctu
et interdiu. ades huc, o mea voluptas. Nunc
fane mihi credibile fit, Iouem se in imbrem au-
reum conuertisse. Quae enim virgo amantem
adeo formosum, et per impluuium defluentem,
expanso sinu non excipiat?*

42. O Mida, o Croese, et vos Delphici
repli donaria, quam nihil estis prae Timone,
et Timonis opulentia! ad quem magnus ille Per-
farum rex ne comparandus quidem est. O ligo,
et tu rheno suauissime, optimum erit vos huic Pani
consecrasse. Atego vniuersum hunc agrum coë-

πυργίον οἰκοδομησάμενος ὑπὲρ τῷ θησαυρῷ, μό-
 νῳ ἐμοὶ ἱκανὸν ἐνδυναστεύειν· τὸν αὐτὸν καὶ τά-
 φον ἀποθανόντων ἔχειν μοι δοκῶ. Δεδόχθω δὲ
 ταῦτα, καὶ νενομοθετήσθω πρὸς τὸν ἐπίλοι-
 πον βίον, ἀμιξία πρὸς ἅπαντας, καὶ ἀγνωσία,
 καὶ ὑπεροψία· Φίλος δὲ, ἢ ξένος, ἢ ἐταῖρος, ἢ
 Ἑλέα βωμός, ὕθλος πολὺς· καὶ τὸ οἰκτεῖραι
 δακρύοντα, ἢ ἐπικερῆσαι δεομένῳ, παρανομία,
 καὶ κατὰ λυσις τῶν ἐθῶν· μονήρης δὲ ἡ δίαιτα
 καθάπερ τοῖς λύκοις, καὶ Φίλος εἰς Τίμων.

Οἱ δὲ ἄλλοι πάντες ἐχθροὶ, καὶ ἐπίβηλοι·
 καὶ τὸ προσομιλῆσαι τινὶ αὐτῶν, μίσμα.
 καὶ εἴ τινα ἴδω μόνον, ἀποφράς ἢ ἡμέρα,
 καὶ

niam, turremque asseruando auro exstruam,
 quae me vnum excipere possit, non plures: in
 ea quoque sepulcrum mihi, ut opinor, faciam.
 Ceterum quoad viam, haec sancita sunt, et
 lege confirmata. Hominum congressum fuge-
 re, notum habere neminem, omnes autem de-
 spicere; amicus autem vel hospes, vel ara Mi-
 sericordiae, logi ac nugae. Cuiusquam lamen-
 tantis misereri, vel inopi subuenire, legis trans-
 gressio habeatur, et morum subversio: mihi au-
 tem vita sit solitaria itidem ut lupis; et vnus
 omnino amicus Timon Timoni.

43. At ceteri mihi in hostium loco sint, et infi-
 diatorum. Eorum quempiam si alloquar, impurus
 habear; si quando aliquem videro tantum, is dies
 ater

καὶ ὅλως ἀνδριάντων λιθίνων, ἢ χαλκῶν, μη-
δὲν ἡμῖν διαφερέτωσαν· καὶ μήτε κήρυκα δε-
χώμεθα παρ' αὐτῶν, μήτε σπονδὰς σπενδώ-
μεθα· ἡ ἐρημία δὲ, ὅρος ἔσω πρὸς αὐτὰς. Φυ-
λέται δὲ, καὶ Φράτορες, καὶ δημόται, καὶ ἡ πα-
τρίς αὐτῇ, ψυχρὰ, καὶ ἀνωφελῆ ὀνόματα, καὶ ἀ-
νοήτων ἀνδρῶν φιλοτιμύματα· πλετεῖτω δὲ Τί-
μων μόνος, καὶ ὑπερράτω ἀπάντων, καὶ τρυφά-
τω μόνος κατ' ἑαυτὸν, κολακείας καὶ ἐπαίνων Φορ-
τικῶν ἀπηλλαγμένος· καὶ θεοῖς θυέτω, καὶ εὐω-
χεῖσθω μόνος, ἑαυτῷ γείτων καὶ ὁμορος, ἐκσείων
τῶν ἄλλων. καὶ ἅπαξ ἑαυτὸν δεξιώσασθαι 46)

δεδύ-

ater esto. denique nihil apud me statuatur discrimi-
nis eos inter et simulacra marmorea, aut ae-
rea. Neque missum ab iis legatum recipiamus,
neque cum iis percutiamus foedus; fines inter
me atque illos sunt deserti atque solitudines;
tribules vero, et curiales, et populares, quin
et patria ipsa, frigida et inutilia nomina ha-
beantur, ac fatuorum hominum ambitio. So-
lus Timon diues esto, ceterosque despicietur;
molliter secum viuat, procul ab assentatoribus,
et iis qui immodice laudare solent; diis sacrificet,
ac splendide epuletur solus, sibi vicinus et finiti-
mus, longe a ceteris remotus hominibus. denique
haec

46. "Ἀπαξ ἑαυτὸν δ.] Ad haec verba intelli-
genda duo sunt notanda: primum sc. ad eos,
qui

δεδόχθω, ἣν δὲ ἀποθανεῖν, ἣ αὐτῷ σέφνον
ἐπενεγκεῖν.

Καὶ ὄνομα μὲν ἔσω ὁ Μισάνθρωπος ἦδισον.
τῷ τρόπῳ δὲ γνωρίσματα, δυσκολία, καὶ τρα-
χύτης, καὶ σκαιότης, καὶ ὀργή, καὶ ἀπαν-
θρωπία· εἰ δέ τινα ἴδοιμι ἐν πυρὶ διαφθειρόμε-
τον, καὶ σβεννύνχι ἰκετεύοντα, πίττη καὶ ἐ-
λαίῳ κατασβεννύναι. καὶ ἦν τινα τῷ χειμῶνος
ὁ ποταμὸς παραφέρει, ὁ δὲ, τὰς χεῖρας ὀρέγων,
ἀντι-

haec lex esto, se vnum amplecti atque amare,
si vel mori oporteat, et coronam sibi ipsi im-
ponere.

44. Nomen suauissimum sit Μισάνθρωπος.
morum autem character esto morositas, asperi-
tas, rusticitas, iracundia, atque inhumanitas;
si quem autem forte igne pereuntem videro,
atque ut extinguam obsecrantem, picis atque
olei iniectione extinguere decretum esto. Tum
porro si quem hyeme fluuius auferat, atque is
mani-

qui fatalem horam sibi adesse sentiebant
arcessitos fuisse amicos, propinquos et vici-
nos, quorum manus premebant, hac ra-
tione ultimum ipsis vale dicentes, et si
quid haberent, quod rogarent mandarent-
ve, per dextram obtestantes. Secundo no-
tandum, mortuis olim coronas fuisse im-
positas. *Bos.*

ἀντικαβέσθαι δέηται, ὡθεῖν καὶ τοῦτον ἐπὶ κεφαλὴν βαπτίζοντα, ὡς μηδὲ ἀνακύψαι δυναθεῖν· ἄτω γὰρ ἂν τὴν ἴσιν ἀπολάβοιεν. Εἰσηγήσατο τὸν νόμον Τίμων Ἐχεκρατίδης Κολυττεύς, ἐπεψήφισε τῇ ἐκκλησίᾳ 47) Τίμων ὁ αὐτός· εἶεν, ταῦτα ἡμῖν δεδόχθω, καὶ ἀνδρικῶς ἐμμένωμεν αὐτοῖς.

Πλὴν ἀλλὰ περὶ πολλῶν ἂν ἐποίησάμην ἅπασιν γνῶριμά πως ταῦτα γενέσθαι, διότι ὑπερπλε-

τῶ

manibus porrectis oret ut retineatur, is in caput tradatur, quo ne se attollere possit: sic enim isti scelerati par pro pari acceperint. Hanc legem scripsit Timon Echekratidae F. Colyttenlis, concionis sententiam confirmavit idem Timon. Eia, statuta haec sunt; haec viriliter observemus.

45. Ceterum magni interesse arbitror, ut omnes resciscant, esse me satis superque divitem.

47. Ἐπεψήφισε τῇ ἐκκλησίᾳ] Νόμον εἰσηγεῖσθαι dicitur is, qui in comitiis populi legem proponit ac suadet: tum Ἐπιστάτης, vel Πρόεδρος, vel Πρύτανις sententias rogat, populumque mittit in suffragia: hoc est apud Atticos ἐπιψηφίζειν τῇ ἐκκλησίᾳ, τῷ δήμῳ, εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Illud Timonis perquam elegans ac facetum, quod solus et legem suadeat, et sententias perroget, et se quasi totam populi concionem adspiciat. Hemst.

τῷ· ἀγχόνη γὰρ ἂν τὸ πρᾶγμα γένοιτο αὐτοῖς·
καίτοι τί τῷτο; Φεῦ τῷ τάχως. πανταχό-
θεν συνθέσσι κεκοιμημένοι, καὶ πνευσιῶντες, ἃκ
οἶδα ὅθεν ὁσφρακνόμενοι τῷ χρυσίῳ. πρότερον
ἔν ἐπὶ τὸν πάγον τῷτον ἀναβάς ἀπελαύνω αὐ-
τὰς τοῖς λίθοις, ἐξ ὑπερδεξίων ἀκροβολιζόμε-
νος 48), ἢ τότε τοσῶτον παρανομήσομεν 49),
εἰσάπαξ αὐτοῖς ὁμιλήσαντες, ὡς πλεον ἀνιῶν-
το παρορώμενοι· τῷτο οἶμαι καὶ ἄμεινεν, ὡς
δεχώ-

tem. ea enim res ipsos ad suspendium adaxit.
Sed hem, quid istuc, quaeſo, est? quid sibi
haec properatio quaerit? vndique puluere re-
ſperſi atque exanimati concurrunt; nescio certe
vnde ipsis aurum suboluerit. Vtrum igitur in
hunc collem euadens, lapidibus ex superiori lo-
co missis ipsos arceam? aut hoc vnum aduersus
legem modo latam faciemus, eos vt semel allo-
quamur, quo videlicet inſcongreſſu contempti,
vrantur impensius. Erit id, vt opinor, melius.

Quare

48. Ἀκροβολιζόμενος] E loco altiore atque
opportuno lapidibus e longinquo impetens.
Hemſt.

49. Παρανομήσομεν] Παρανομεῖν, quia omne
cum hominibus commercium velut lege la-
ta sibi Timon interdixerat: saepius autem
illi παρανομεῖν dicuntur, qui praeter ordi-
nem consuetum et vitae institutum faciunt.
Hemſt.

δεχόμεθα ἤδη αὐτὰς, ὑποσάντες. Φέρε ἴδω,
τίς ὁ πρῶτος αὐτῶν ἔτος ἐστὶ; Γναθωνίδης ὁ
κόλαξ, ὁ πρῶτον ἔρανον αἰτήσαντί μοι ὀρέξας
τὸν βρόχον, πίδαξ ὅλκας παρ' ἐμοὶ πολλάκις
ἐμημενῶς· ἀλλ' εὖγε ἐποίησεν ἀφικέμενος. οἰ-
μώζεται γὰρ πρὸ τῶν ἄλλων.

ΓΝΑ. Οὐκ ἐγὼ ἔλεγον ὥς ἐκ ἀμελήσῃσι
Τίμωνος ἀγαθῶ ἀνδρὲς οἱ θεοί; χαῖρε, Τίμων
εὐμορφότατε, καὶ ἡδιστε, καὶ συμποτικώτατε.

ΤΙ. νῆ καὶ σύγε, ὦ Γναθωνίδη, γυπῶν ἀ-
πάντων βορώτατε, καὶ ἀνθρώπων ἐπι-
τριπτότατε. ΓΝΑ. αἰ Φιλοσκώμμων σύγε·
ἀλλὰ ποῦ τὸ συμπόσιον; ὥς καινόν τι
σοι ἄσμα τῶν νεοδιδάκτων διθυράμ-
βων

Quare hic subsistentes, iam eos excipiamus. A-
ge, videam quis hic sit, qui agmen ducit? is
est Gnathonides assentator, qui nuper mihi era-
num petenti laqueum porrexit, et tamen inte-
gra dolia saepe apud me vomuit; sed bene sa-
ne quod venit; ante enim alios eiulabit.

GNATH. Dixin' ego saepius, Timonem
virum bonum a diis non semper neglectum iri?
Salve, Timon formosissime, et suauissime, et
potator hilarissime. TIM. Salve tu quoque,
Gnathonide, vulturum omnium voracissime, et
hominum nequissime. GNATH. Tu quidem
semper dicax es; sed ubi paratae sunt epulae?
affero enim tibi novum quoddam canticum ex

recen-

βων 50) ἤκω κομίζων. ΤΙ. καὶ μὴν ἐλεγείᾳ
 γε ἄσῃ μάλα περιπαθῶς ὑπὸ ταύτῃ τῇ δικέλ-
 λῃ. ΓΝΑ. τί τ᾽το; παίεις, ὦ Τίμων; μαρ-
 τύρομαι· ὦ Ἡράκλεις, ἰὲ, ἰὲ, προκαλᾷ σε
 τραύματος εἰς Ἄρειον πάγον. ΤΙ. καὶ μὴν ἄν
 γε μικρὸν ἐπιβραδύνῃς, Φόνε τάχα προεκλή-
 σῃ με. ΓΝΑ. μηδαμῶς· ἀλλὰ σύ γε πάντως
 τὸ τραῦμα ἰάσαι, μικρὸν ἐπιπάσας τ᾽ χρυσίῳ
 δεινῶς γὰρ ἰσχαιμόν ἐσι τὸ Φάρμακον.
 ΤΙ.

recentioribus dithyrambis. TIM. Atqui ele-
 giaca ad hunc ligonem canes, et quidem per-
 quam pathetice. GNATH. Quid istuc, o Ti-
 mon, men' tu percutis? testes capiam. o Her-
 cules! hei, hei. Vulneris tibi dicam dico apud
 Areopagum. TIM. At si paululum modo ces-
 ses, tu mihi fortasse dicam caedis dixeris.
 GNATH. Non fiet. Sed tu huic vulnere me-
 dicinam facito, auri aliquid ei inspergens; facit
 enim aurum in primis ad sistendum sanguinem.
 TIM.

50. Νεοδιδάκτων διθυράμβων] Qui nuper
 euulgati sunt. διδάσκειν enim ad ἐπιδεί-
 ξεις theatricas pertinet; inde illa frequen-
 ter legas, κωμωδοδιδάσκαλος, τραγωδο-
 διδάσκαλος, διθυραμβοδιδάσκαλος. quin
 etiam aliquando διδάσκαλος simpliciter pro
 eo qui drama aliquod edit. Faber.

ΤΙ. ἔτι μένεις; ΓΝΑ. ἄπειμι, σὺ δὲ ἔχαιρήσεις ἔτω σκαιὸς ἐκ χρηστῶ γενόμενος.

ΤΙ. Τίς ἔτις ἐσιν ὁ προσίων, ὁ ἀναΦαλαντίας; Φιλιάδης, κολάκων ἀπάντων ὁ βδελυρώτατος. ἔτος δὲ παρ' ἐμῶ ἀγρὸν ἔλον λαβὼν, καὶ τῇ θυγατρὶ προῖκα δύο τάλαντα, μισθὸν τῷ ἐπαίνε, ὁπότε ἄσαντά με, πάντων σιωπώντων, μόνος ὑπερεπήνεσεν, ἐπομοσάμενος ὠδινότερον εἶναι τῶν κύκνων, ἐπειδὴ νοσοῦντα πρῶην εἶδε με, καὶ προσῆλθον ἐπικηρίας δεόμενος, πληγὰς ὁ γενναῖος προσενέτεινε.

ΦΙΛ.

TIM. Etiam hic manes? GNA TH. Abeo vero. at tibi male erit ob istam morum conuersionem; qui cum olim perquam benignus fueris et comis, nunc te adeo agrestem atque inhumanum praebeas.

47. TIM. Quis hic recalcitrafter horum veniens? is Philiades est, supra omnes assentatores execrandus. Hic vero, qui a me agrum accepit, tum in dotem filiae talenta duo, quia vocem meam, ceteris tacentibus, miris tulisset laudibus, iureiurando affirmans, me vel cyncis ipsis suauius canere; vbi me nuper aegrotantem vidit, (ad eum enim me contuleram, mihi ut subueniret, orans) plagas etiam, si diis placet, bonus vir mihi infligere sustinuit.

N

48. PHIL.

ΦΙΛ. ὦ τῆς ἀναισχυντίης, νῦν Τίμων-
να γνωρίζετε; νῦν Γναθωνίδης Φίλος καὶ συμ-
πότης; τοιγαρῶν δίκαια πέπονθεν ἔτος ἀχάρι-
στος ὢν. ἡμεῖς δὲ οἱ πάλαμ ξυνήθεις, καὶ ξυν-
έφηβοι, καὶ δημόται, ὁμῶς μετριάζομεν, ὥς
μὴ ἐπιπηδᾶν δοκῶμεν. χαῖρε, ὦ δέσποτα, καὶ
ὅπως τὰς μιὰς τὰς τέρας κόλακας Φυλάξῃ, τὰς
ἐπὶ τῆς τραπέζης μένον, τὰ ἄλλα δὲ κοράκων
ἄδεν διαφέροντας. ἂν ἔτι πισευτέα 51) τῶν
νῦν ἄδενί· πάντες ἀχάριστοι, καὶ πονηροί· ἐγὼ
δὲ τάλαντόν σοι κομίζων, ὥς ἔχοις πρὸς τὰ
κατεπείγοντα χρῆσθαι, καθ' ὁδὸν ἤδη πλη-
σίον

48. PHIL. O impudentiam! nunc Timo-
nem agnoscitis? Nunccine Gnathonides amicus,
et conuiua? merito igitur, qui adeo ingratus sit,
a Timone ita depexus exornatusque est. At
nos, qui iam pridem eius familiares, et syne-
phebi sumus, ad haec populares, tamen vere-
cunde agimus, ut ne in eius congressum irrum-
pere videamur. Here, salue; a sceleratis istis
assentatoribus caueto, qui ad mensam tantum
praesto sunt: ceterum eos inter et coruos nihil dif-
criminis. Nostrae memoriae hominibus nulla fi-
des habenda est: ingrati omnes sunt et impuri;
at ego talentum tibi alliens, quo uti ad ea, quae
res postularet, posses, in itinere, cum iam
huc

51. Πισευτέα] Pro πισευτέον. Brod.

σίον ἤκασα, ὡς πλαττοῖς ὑπερμεγέθη τινα πλά-
τον. ἤκω τοιγαρὲν ταῦτά σε νεθετήσω· καί-
τοι σύ γε ἄτω σοφὸς ὢν, ἔδεν ἴσως δεήσει τῶν
παρ' ἐμῶ λόγων, ὅς καὶ τῷ Νέστορι τὸ δέον 52)
παραίνεσαις ἄν. ΤΙ. ἔσαι ταῦτα, ὦ Φιλιά-
δη· πλὴν ἀλλὰ πρόσσιθι, ὡς καὶ σὲ φιλοφρονή-
σομαι τῇ δικέλλῃ. ΦΙΛ. Ἀνθρωποι, κατέα-
γα τῷ κρανίῳ ὑπὸ τῷ ἀχαρίστῃ, διότι τὰ συμ-
φέροντα ἐνεθέτην αὐτόν.

ΤΙ. Ἴδου τρίτος οὗτος ὁ ῥήτωρ Δημέας
προσέρχεται, ψήφισμα ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ,
καί

huc viciniae peruenissem, accepi in re ampla
et bene aucta forte esse te. Venio igitur, haec,
quae iam audies, praecepta daturus; etsi for-
tasse, cum tanta sis praeditus sapientia, his
meis sermonibus haud egeas, qui vel Nestori
praecipere potes, quid factu opus sit. TIM.
Sane bene, o Philiade; sed adesdum, ut te
quoque hoc ligone amantissime excipiam. PHIL.
O ciues, fractum mihi ab hoc ingrato cranium
est; quoniam quae ipsi conducibilia sunt mo-
nebam.

49. TIM. Ecce autem tertius ille aduenit,
rhetor ille Demea, decretum in dextra ferens,
N 2 seque

52. Τὸ δέον] Idem est propemodum τὸ δέον
vel τὰ δέοντα παραίνειν τινί, quod mox
τὰ συμφέροντα νεθετεῖν τινά. Hestf.

καὶ συγγενῆς ἡμέτερος εἶναι λέγων. ὧτος ἐκ-
 καίδεκα παρ' ἐμῶ 53) τάλαντα μιᾶς ἡμέρας ἐκ-
 τίσας τῇ πόλει· (καταδεδίαζο γάρ, καὶ ἐδέ-
 δετο, ἐκ ἀποδιδῶς, καὶ γὰρ ἐλεήσας ἐλυσάμην
 αὐτόν·) ἐπειδὴ πρῶν ἔλαχε τῇ Ἐρεχθίδι
 Φυλῇ διανέμειν τὸ θεωρικόν 54), καὶ γὰρ προσ-
 ἦλθον αὐτῶν τὸ γιγνόμενον, ἐκ ἔφῃ γνωρίζειν
 πολίτην ὄντα με.

Δ Η. Χαῖρε, ὦ Τίμων, τὸ μέγα ὄφελος τῷ
 γένει, τὸ ἔρεισμα τῶν Ἀθηναίων, τὸ πρέβλη-
 μα

seque mihi cognatum dicens. Hic cum de meo
 soluisset reipublicae vno die sedecim talenta (da-
 mnatus enim fuerat, ac in vincula coniectus,
 cum soluere nequireret; ego autem, quem illius
 commiseresceret, hominem liberaui) nuper au-
 tem sortito theoricum Erechtheidi tribui diri-
 beret, ego vero accessissem, ut, quod mihi ob-
 tingebat, acciperem, dixit, non constare sibi
 cuius necne forem.

50. DEM. Salve, Timon, totius gentis
 decus, Atheniensium fulcrum, Graeciae pro-
 pugna-

53. Παρ' ἐμῶ] Sicuti Latinis *ab aliquo soluere,*
numerare, dare, sic et Graecis *παρά.* Hemst.

54. Τὸ θεωρικόν] Duos aut tres obolos, qui
 ad spectandos ludos singulis Atheniensibus
 dabantur. Brod.

55. Μέγα ὄφελος] *Decus tui generis et prae-*
sidium, cum Horatio dicas. Hemst.

μα τῆς Ἑλλάδος· καὶ μὴν πάλαι σε ὁ δῆμος
 ξυνειλεγμένος, καὶ αἱ βελαὶ ἀμφότεροι 56) πε-
 ριμένωσι· πρότερον δὲ ἄκυσον τὸ ψήφισμα, ὃ
 ὑπὲρ σῆ γέγραφα· Ἐπειδὴ Τίμων ὁ Ἐχεκρα-
 τίδης, Κολυττεύς, ἀνὴρ ἔ μόνον καλὸς καγα-
 θός, ἀλλὰ καὶ σοφός, ὡς καὶ ἄλλος ἐν τῇ Ἑλ-
 λάδι, παρὰ πάντα χρόνον διατελεῖ τὰ ἀριστα
 πράττων τῇ πόλει· νενίκηκε δὲ πύξ, καὶ πά-
 λην, καὶ δρόμον, ἐν Ὀλυμπίᾳ μιᾷς ἡμέρας, καὶ
 τελείῳ ἄρματι καὶ συνωρίδι πωλικῇ. ΤΙ.
 ἀλλ' ἔδὲ ἐθεώρησα ἐγὼ πώποτε εἰς Ὀλυμπίαν.

ΔΗ.

pugnaculum; iamdiu te totius populi conuen-
 tus, et vtraque curia expectant. Sed prius au-
 dito decretum, quod in honorem tuum a me
 scriptum est: *Quandoquidem Timon Colyttensis*
Ecbekratidae F. vir non tantum probitate praestans,
sed sapientia etiam praeditus, quanta haud in qua-
quam Graeci nominis reperiat, usque adhuc mul-
ta pro republica praeclare gessit; vicit autem uno
die pugilatu, et lucta, et cursu in ludis Olympicis,
quadrigis praeterea et bigis equestribus. TIM
 Qui pote, Demea, cum nunquam ad lu-
 dos Olympicos me contulerim? DEM.

N 3

Quid

56. Αἱ βελαὶ ἀμφότεροι] Areopagum intel-
 ligit, et Senatum, qui singulis annis lege-
 batur, Atheniensium: τὴν ἄνω βελὴν, et
 τὴν ὑποβελὴν τὰς πεντακοσίας, vel postea,
 τὰς ἑξακοσίας. Hemst.

ΔΗ. τί ἔν; θεωρήσεις ὕστερον· τὰ τριαῦτα δὲ πολλὰ προσκειῖσθαι ἄμεινον. καὶ ἤρξεν αὖτε δὲ ὑπὲρ τῆς πόλεως πέρυσσι πρὸς Ἀχαρνέας, καὶ κατέκοψε Πελοποννησίων δύο μοίρας 57).

ΤΙ. Πῶς; διὰ γὰρ τὸ μὴ ἔχειν ὄπλα, καὶ δὲ προεγράφην ἐν τῷ καταλόγῳ 58). ΔΗ. μέτρια τὰ περὶ σαυτῆ λέγεις, ἡμεῖς δὲ ἀχάριστοι ἂν εἶημεν ἀμνημονεῖντες. ἔτι δὲ καὶ ψηφίσματα γράφων καὶ συμβαλεύων, καὶ στρατηγῶν,
 ἔ μι-

Quid tum? eos aliquando spectabis: talia praeterea huius generis multa addi satius est: *Quin et anno praeterito strenue se circa Acharnas aduersus Peloponnesios pro republica gessit, et duas ipsorum μοίρας M. viros cecidit.*

51. TIM. Qui tandem? nam arma mihi deerant; inde conscribi cum ceteris non potui. DEM. De te modeste loqueris, Timon; nos autem plane ingrati haberemur, nisi memores essemus? *Insuper scriptis decretis, et consilio dato, exercitu*

57. Μοίρας] Alius Vir Doctus *cohortes* mault, ego *agmina*. du Soul.

58. Ἐν τῷ καταλόγῳ] Κατάλογος *matricula* vel *tabula*, in qua ex ciuibus eorum, qui *militaris* erant aetatis, atque ad expeditionem adigebantur, nomina *proscribi* solebant: hoc est *προγεγραφήναι ἐν καταλόγῳ*. Hemst.

ἡ μικρὰ ὠφέλησε τὴν πόλιν· ἐπὶ τέτοις ἅπασιν,
 Δέδοκται τῇ βουλῇ, καὶ τῷ δήμῳ, καὶ τῇ Ἡ-
 λιαίᾳ κατὰ Φυλάς, καὶ τοῖς δήμοις ἰδίᾳ, καὶ
 κοινῇ πᾶσι χρυσὲν ἀναξῆσαι τὸν Τίμωνα παρα-
 τὴν Ἀθηναῶν ἐν τῇ ἀγορῇ, κεκαυρὸν ἐν τῇ
 δεξιᾷ ἔχοντα, καὶ ἀκτῖνας ἐπὶ τῇ κεφαλῇ· 59)
 καὶ σεφάνῳσαι αὐτὸν χρυσοῖς σεφάνοις ἑπτὰ,
 καὶ ἀνακηρυχθῆναι τὰς σεφάνας σήμερον Διονυ-
 σίοις τραγωδοῖς καὶ νοῖς· (ἀχθῆναι γὰρ δι' αὐτὸν
 δεῖ

*citu ducto, civitati in primis profuit. Ob haec
 omnia placuit curiae, et populo, et Heliacae per-
 tribus, populis autem Atticae singillatim, omnibus
 communiter, aureum Timonem collocare iuxta Mi-
 neruam in arce, fulmen dextra tenentem, radiato
 capite; eum praeterea septem aureis coronis redimi-
 re, eumque honorem hodie in Dionysii tra-
 goedis novis proclamari (nam hodie Timonis cau-*

N 4

sa

59. Ἀκτῖνας ἐπὶ τῇ κεφαλῇ] Μητίσκοι, lu-
 nulae, nimbi radiati statuarum capitibus ap-
 poni solebant, honoris diuinitatisque signi-
 ficandae causa: quamobrem eorum dignita-
 ti fuit concessa corona radiata, qui vulga-
 rium hominum sortem excedere videban-
 tur. Delabi me fateor ad illam opinionem,
 scripsisse Lucianum, καὶ ἀκτῖνας ἑπτὰ ἐπὶ
 τῇ κεφαλῇ· cur enim coronae septem? at
 ratio numeri in nostra lectione testis manife-
 sta. Hemst.

δεῖ τήμερον τὰ Διονύσια·) εἶπε τὴν γνώμην Δημέας ὁ ῥήτωρ, συγγενὴς αὐτῷ ἀγχιστεὺς, καὶ μαθητὴς αὐτῷ ὢν· καὶ γὰρ ῥήτωρ δριςος ὁ Τίμων, καὶ τὰ ἄλλα πάντα ὅποσα ἂν ἐθέλοι.

Τατὶ μὲν ἔν σοι τὸ ψήφισμα· ἐγὼ δέ σοι καὶ τὸν υἱὸν ἐβελόμεν ἀγαγεῖν παρὰ σέ, ἐν ἐπὶ τῷ σῷ ὀνόματι Τίμωνα ὀνόματα. ΤΙ. πῶς, ὦ Δημέα, ὃς ἔδὲ γεγάμηκας, ὅσαγε καὶ ἡμᾶς εἰδέναι; ΔΗ. ἀλλὰ γαμῶ, ἣν διδῶ θεὸς, ἐς νέωτα, καὶ παιδοποιήσομαι, καὶ τὸ γεννηθῆσόμενον (ἄρρεν γὰρ ἔσαι) Τίμωνα ἤδη καλῶ. ΤΙ. ἔκ οἶδα εἰ γαμήσεις ἔτι, ὦ ἄτος, τηλικαύτην παρ' ἐμῷ πληγὴν λαμβάνων. ΔΗ. εἴ μοι τί τάτο;

sa Dionysia hic sunt.) Hanc sententiam dixit Demea rhetor, Timonis cognatus genere proximus, eiusque discipulus; etenim optimus rhetor est Timon, et quicquid ei libuerit.

52. Ad hunc igitur modum se tibi habet decrerum; ego autem de adducendo ad te filio cogitabam, quem de tuo nomine Timonem vocavi. TIM. Quo pacto, Demea, qui, quod sciam, nunquam vxorem duxisti? DEM. At, deo iuvante, ducam anno proximo, et liberis creandis operam dabo; et, quod nascetur, Timonem ei iam dico nomen; nam haud dabit mas erit. TIM. Haud equidem scio, vtrum tam graui istu accepto vxorem vnquam ducturus sis. DEM. Hei, hei. Quid hoc? tyrann-

τῆτο; τυραννίδι Τίμων ἐπιχειρεῖς, καὶ τύπτεις
τὰς ἐλευθέρους, καὶ καθαρῶς ἐλεύθερος, καὶ ἄσος
ῶν; ἀλλὰ δώσεις ἐν τάχει τὴν δίκην τάτε ἄλλα,
καὶ ὅτι τὴν ἀκρόπολιν ἐνέπρησας.

ΤΙ. Ἄλλ' ἐκ ἐμπέπρησαι, ὦ μιὰρὲ, ἡ ἀκρό-
πολις, ὥςτε δηλὸς εἶ συκοφαντῶν. ΔΗ. ἀλλὰ
καὶ πλατρεῖς, τὸν ἐπισθόδομον 60) διορύξας.

ΤΙ. καὶ διώρυγται καὶ δὲ ἔτος· ὥςτε ἀπίθανά σου
καὶ ταῦτα. ΔΗΜ. διορυχθήσεται μὲν ὕπε-
ρον· ἤδη δὲ σὺ πάντα τὰ ἐν αὐτῷ ἔχεις. ΤΙ.
ἐκὲν καὶ ἄλλην λάμβανε. ΔΗΜ. εἴ μοι τὸ με-
τάφρε-

tyrannidem inuadere cogitas, Timon, liberos
homines percutiens, tu, inquam, de cuius li-
bertate et ciuitate non plane constat? sed cito
poenas dabis, tum ob alia multa, tum quod
ignem arci subieceris.

53. TIM. At enim, o scelus, incensa arx
non est: quare cuiuis apparer esse te sycophan-
tam. DEM. At perfodisti aerarium, et inde
natae tibi opes sunt. TIM. Sed perfossum non
est; quare ne isthaec quidem credibilia sunt,
quae dicis. DEM. Perfodietur quidem post-
ea; sed iam illa omnia penes te habes, quae
in eo antehac fuere. TIM. Itaque hunc tibi
ictum habeto denuo. DEM. Hei, hei tergo
N 5 meo.

60. Τὸν ἐπισθόδομον.] Locus est Athenis in
arce, ubi aerarium. Brod.

τάφρονον. ΤΙ. μὴ κέκραχθι· κατοίσω γὰρ σοι καὶ τρίτην. ἐπεὶ καὶ γελοῖα πάμπαν πάθοιμι, δύο μὲν Λακεδαιμονίων μείρας κατακόψας ἀνοπλος, ἐν δὲ μισρὸν ἀνθρώπιον μὴ ἐπιτρέψας. μάτην γὰρ ἂν εἶην καὶ νενικημένος Ὀλύμπια πύξ, καὶ πάλην.

Ἀλλὰ τί τῆτο; ὁ Θρασυκλῆς ὁ Φιλόσοφος ἔτός ἐστιν; ὁ μὲν ἔν ἄλλος· ἐκπετάσας γὰρ τὸν πώγωνα, καὶ τὰς ἰφρῦς ἀνατείνας, καὶ βρενδυόμενός τι πρὸς αὐτὸν, ἔρχεται, τιτανῶδες βλέπων, ἀνασσοβημένος τὴν ἐπὶ τῷ μετώπῳ κόμην, Αὐτοβορέας 61) τις, ἢ Τρίτων, οἷος ὁ Ζεῦξ

meo. TIM. Mitte clamorem; sin minus retium tibi ictum inflixero: alioqui hoc plane ridiculum mihi acciderit, si vnicum modo homuncionem, eumque impurissimum perdere nequeam, qui Lacedaemonios mille inermis ipse internecone deleuerim. Nam frustra quoque vicerim Olympia, et pugilatu, et lucta.

54. Quid hoc autem? ecquid hic est Thrasycles philosophus? et certe is est. Sane exporrecta barba, extensis superciliis, grauiter secum ac superbe murmurans venit,* Titanicis oculis aspiciens, capillis anterioribus retrorsum reiectis, plane illum ipsum Boream aut Tritonem referens, quos

61. Αὐτοβορέας] Verus et ipsissimus Boreas. Eius generis apud philosophos frequentantur,

Ζεῦξις ἔγραφεν. ἔτος ὁ τὸ σχῆμα εὐσαλῆς,
 καὶ κόσμιος τὸ βάδισμα, καὶ σωφρονικὸς τὴν
 ἀναβολὴν, ἔωθεν μυρία ὅσα περὶ ἀρετῆς διεξιῶν,
 καὶ τῶν ἡδονῇ χαιρέντων κατηγορῶν, καὶ τὸ
 ὀλιγαρκὲς ἐπαινῶν, ἐπειδὴ λησάμενος ἀφίκοι-
 το ἐπὶ τὸ δεῖπνον, καὶ ὁ παῖς μεγάλην τὴν κύ-
 λικα ἐρέξειεν αὐτῷ (τῷ ζωροτέρῳ δὲ χαίρει μά-
 λιστα) καθάπερ τὸ Λήθης ὕδωρ ἐκπιῶν, ἐναν-
 τιώτατα ἐπιδείκνυται τοῖς ἐωθινοῖς ἐκείνοις λό-
 γοις, προαρπάζων ὥσπερ ἰκτῖνος τὰ ὄψα, καὶ
 τὸν πλησίον παραγκωνιζόμενος, καρύκης τὸ γέ-
 νειον ἀνὰ πλεως, κυνηδὸν ἐμφορῶμενος, ἐπιτε-
 κυφῶς,

quos pinxit Zeuxis. Hic ille est, qui habitu
 simplicitatem, incessu modestiam, pallio sapien-
 tiam, ac moderationem prae se fert; qui mane
 de virtute differit, et eos, qui voluptate gau-
 dent, grauiter accusat, frugalitatem laudans;
 talis vir, vbi laurus a balneo ad coenam venit,
 et ei capaciorem calicem seruulus porrexit, (me-
 racius autem libenter bibit,) quasi letheum pe-
 culum hauserit, ea omnia facit, quae plane cum
 illis matutinis sermonibus pugnant, conuiu-
 cibaria veluti mifus praeripiens, et sibi accum-
 bentem cubito propellens, mentum caryca illi-
 tum habens, canum more incuruus se se cibis
 implens,

tur, αὐταρχή, αὐτοσοφία, quibus appel-
 lationibus Deum afficiunt. Hemst.

κυφῶς, καθάπερ ἐν ταῖς λοπάσι τὴν ἀρετὴν εὐ-
 ρήσειν προσδοκῶν, ἀκριβῶς τὰ τρύβλια τῷ λι-
 χανῷ ἀποσμήχων, ὡς μὴδὲ ὀλίγον τῷ μυττω-
 τῷ καταλίποι.

Μεμψίμοιρος αἰεὶ ὡς τὸν πλακῆντα ὄλον, ἢ
 τὸν σὺν μόνος τῶν ἄλλων λάβοι, ὅ,τι περ λιχ-
 νείας καὶ ἀπλησίας ὄφελος 62), μέθυσος, καὶ
 πάροι-

implens, quasi in patinis virtutem inuenturum
 se sperans, lances digito indice sedulo detergens,
 ut nihil ex alliato quidquam relinquat.

55. Iniquius partita obsonia semper querens,
 ut solus placentam aut aprum integrum sibi ha-
 beat; tum porro, (qui gulae et insatiabi-
 lis voracitatis fructus est,) ebrius ac temu-
 lentus,

62. "Ο, τι περ. λ. καὶ ἀ. ὄφελος] De eo,
 quod in quoque genere praestantissimum
 est atque excellit, istam loquendi formu-
 lam vsurpant Graeci. Arrian. A. A. V. c.
 15. p. 214. τῶν πεζῶν ὅ, τι περ ὄφελος
 ἐς τρισμυρίας, peditum strenuissimos ad tri-
 ginta millia. Igitur in Luciano, si lectio-
 nem receptam probas, tota placenta, vel
 porcus earum rerum, quae gulae heluatio-
 nique inseruiunt, delicatissimum, vel ca-
 put coenae intelligetur: sed vereor equi-
 dem, ne ante ὅ,τι περ exciderit ἢ, tali
 sententia: *Querulus semper, ex portione sua*
non contentus, ut placentam totam, aut por-
cum

πάροιθος, ἐκ ἄχρης ὥδῃς καὶ ὀρχηστῶς μόνον, ἀλλὰ καὶ λοιδωρίας, καὶ ὀργῆς προσέτι. καὶ λόγοι πολλοὶ ἐπὶ τῇ κύλικι 63), τότε δὴ καὶ μά-
 λιστα, περὶ σωφροσύνης καὶ κοσμιότητος· καὶ
 ταῦτα φησὶν ἤδη ὑπὸ τῶ ἀκράτῃ πονήρως ἔ-
 χων, καὶ ὑποτραυλίζων γελοίως· εἴτα ἕμετος
 ἐπὶ τάτοις. καὶ τὸ τελευταῖον, ἀράμενοί τι-
 νες ἐκφέρουσιν αὐτὸν ἐκ τῶ συμποσίου τῆς αὐ-
 λητρίδος ἀμφοτέραις ἐπειλημμένον· πλὴν ἀλλὰ
 καὶ νήφων ἔδενι τῶν πρωτείων παραχωρήσειεν
 ἂν ψεύσματος ἕνεκα, ἢ θρασυότητος, ἢ φιλαργυ-
 ρίας.

lentus, non ad cantum vsque et saltationem,
 sed ad conuicia et iracundiam prouehitur. Ibi
 sumpto in manum calice, multos sermones fun-
 ditat. Tum enim uero de sobrietate et mode-
 stia agit, idque iam vino fere depositus, et ri-
 dicule balbutiens: post haec vomit. Ad po-
 streum e triclinio a nonnullis effertur, ti-
 bicinam ambabus retinens manibus. Ceterum
 cum siccus est, nemini homini palnam vel men-
 dacii, vel audaciae, vel auaritiae concessit;
 rit;

*cum solus prae aliis accipiat, aut quodcumque
 aliud gulae supra cetera gratissimum fuerit
 appositum.* Hemst.

63. Ἐπὶ τῇ κύλικι] Hinc λόγοι ἐπὶ τῇ κύ-
 λικι *sermones ad vinum.* Idem λόγοι ἐπι-
 κύλικιοι Athenaeo initio libri I. ἐπικυλί-
 κιοι ἐξηγήσεις Diog. L. IV, 42. Hemst.

ρίας. ἀλλὰ καὶ κολάκων ἐξὶ τὰ πρῶτα, καὶ ἐπιορκεῖ προχειρότατα, καὶ ἡ γοητεία προηγείται, καὶ ἡ ἀναισχυντίη παρομαρτεῖ· καὶ ὅλως πάνσοφον τὸ χρεῖμα, καὶ πανταχόθεν ἀκριβές, καὶ ποικίλως ἐντελές· οἰμώζεται τοιγαρὲν ἐκ εἰς μακρὰν χρησὸς ὢν. Τί τῷτο; παπαί, χρόνιος ἡμῖν Θρασυκλῆς.

ΘΡΑ. Οὐ κατὰ ταῦτά, ὦ Τίμων, τοῖς πολλοῖς τέτοις ἀφῖγμα, ὥσπερ οἱ τὸν πλεῖτόν σε τεθηπότες, ἀργυρία, καὶ χρυσία, καὶ δείπνων πολυτελῶν ἐλπίδι συνδεδραμῆκασι, πολλὴν τὴν κολακείαν ἐπιδειζόμενοι πρὸς ἄνδρα, οἷόν σε,
ἀπλοῖ-

rit; sed assentatorum longe princeps est, et perierare non cunctatur: illum in quouis negotio anteit fallacia, iuxta autem sequitur impudentia; denique homo plane sapiens, et undique consummatus est, et varia quadam perfectione praeftans. Quare dabo operam, ut tam bonus vir iam iam auferat hinc grande infortunium. Quid hoc? papae! iamdiu est cum venire distulit Thrasycles?

56. THRAS. Alia me causa ad te ut venirem compulit, quam quae hos omnes; qui divitiarum tuarum amore perculsi huc concurrerunt, auri atque argenti, et sumptuosarum coenarum spe, experiundi gratia quid in te assentationibus suis possint, virum simplicem, et qui

ἀπλοῦκόν, καὶ τῶν ὄντων κοινῶνικόν. οἶσθα γὰρ ὡς μάζα μὲν ἐμοὶ δεῖπνον ἱκανόν, ὄψον δὲ ἡδισον θυμόν, ἢ κάρδαμον, ἢ εἶποτε τρυφώην, ὀλίγον τῶν ἄλῶν· ποτόν δὲ ἢ ἐννεάκρενος. ὁ δὲ τρεῖβων ἕττος ἤς βέλει πορφυρίδος ἀμείνων. τὸ χρυσίον μὲν γὰρ ἔδεν τιμιώτερον τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων μοι δοκεῖ. σὲ δὲ αὐτῷ χάριν ἐξάλην, ὡς μὴ διαφθεῖρη σε τὸ κάκισον τῶτο καὶ ἐπιβλατότατον κτήμα ὁ πλεῖστος, ὁ πολλοῖς πολλάκις αἴτιος ἀνηκέστων συμφορῶν γεγενημένος· εἰ γὰρ μοι πείθοιο, μάλιστα ὅλον εἰς τὴν θάλατταν ἐμβαλεῖς αὐτόν, ἔδεν ἀναγκαῖον ἀνδρὶ ἀγαθῷ ὄντα, καὶ τὸν φιλοσοφίας πλεῖστον

qui facultates tuas libenter aliis elargiris. Nosti enim, opinor, mazam satis mihi esse ut recte coenem, caepe autem et nasturtium iucundissimum mihi esse opsonium, aut, si quando mihi melius esse volo, salis paululum: potus mihi ex Enneacruno [ex Calliroë fonte] pallium autem hoc qualibet purpura carius est. Nam aurum mihi quidem haud pretiosius videtur iis lapillis, quibus plena sunt litora. Sed huc tui unius gratia me coñtuli, ne te diuitiae, perniciosissima atque insidiosissima possessio, corrumpant, quae multis saepe grauissimas calamitates importarunt. Nam si mihi auscultabis maxime, illas in mare coniicies, quippe quas non desideret vir bonus, et qui philosophiae opes

πλεῖστον ὄραν δυναμένω. μὴ μέντοι ἐς βάθος,
ὥ γαθὲ, ἀλλ' ὅσον ἐς βεβῶνας ἐπεμβαὺς ὀλίγον
πρὸ τῆς κυματωγῆς, ἐμὲ ὀρῶντος μόνε.

Εἰ δὲ μὴ τῆτο βέλκει, σὺ δὲ ἄλλον τρόπον
ἀμείνω κατὰ τάχος ἐκφόρησεν αὐτὸν ἐκ τῆς
οἰκίας, καὶ μηδ' ὀβολὸν αὐτῷ ἀνῆς, διαδιδὰς
ἅπασιν τοῖς δεσμένοις, ὧ μὲν, πέντε δραχμας,
ὧ δὲ, μναῖν, ὧ δὲ, ἡμιτάλαντον. εἰ δὲ τις φι-
λόσοφος εἴη, διμοιρίαν, ἢ τριμοιρίαν φέρεσθαι
δίκαιος· ἐμοὶ δὲ, καίτοι ἐκ ἐμαυτῆ χάριν αὐ-
τῷ, ἀλλ' ὅπως μεταδῶ τῶν ἐταίρων τοῖς δεο-
μένοις, ἱκανὸν εἰ ταύτην τὴν πῆραν ἐμπλήσας
παράσχοις, ἔδὲ ὅλως δύο μεδίμνας χωρεῦσαν
Λίγινη-

opes possit contemplari. Ne tamen, o Timon,
eas in altum mittas, sed inguinum tenus aquam
ingressus, paulo infra litoris crepidinem proii-
cito, me vno vidente.

57. Id vero si minus placet, eas ex aedibus
alia quavis ratione, quantum potest, eiicito,
neque tibi vel obolum relinquas, sed omnia
egentibus distribuas, huic minam, huic semita-
lentum. Si quis vero ex iis philosophus erit,
duplam is aut triplam partem auferre debet:
mihi autem, (quanquam non mea causa peto,
sed ut amicis, si qui forte egebunt, largiar)
abunde erit, si hanc peram aureis offertam mi-
hi reddas, quae duos Aegineticos modios non
prorsus

Λιγνητικῆς. ἑλιγαρκῇ δὲ καὶ μέτρειον χρῆ εἶ-
ναι τὸν Φιλοσοφῶντα, καὶ μηδὲν ὑπὲρ τὴν πῆ-
ραν Φρονεῖν. ΤΙ. ἐπαινῶ ταῦτά σε, ὦ Θρα-
σύκλεις· πρὸ γὰρ τῆς πῆρας, εἰ δοκῇ, Φέρεσοι
τὴν κεφαλὴν ἐμπλήσω κονδύλων, ἐπιμετρήσας
τῇ δικελλῇ. ΘΡ. ὦ δημοκρατία, καὶ νόμοι,
παιόμεθα ὑπὸ τῷ κατάρατῃ ἐν ἐλευθέρᾳ τῇ
πόλει; ΤΙ. τί ἀγανακτεῖς, ὦ ἄγαθὲ Θρασύ-
κλεις; μὴν παρακένευσμά σε; καὶ μὴν ἐπεμ-
βαλῶ χοίνικας ὑπὲρ τὸ μέτρον τέτταρας.

Ἀλλὰ τί τῆτο; πολλοὶ ξυνέρχονται· Βλε-
ψίας ἐκείνος, καὶ Λάχης, καὶ Γνίφων, καὶ
ὅλως τὸ σύνταγμα τῶν οἰμωζομένων. ὥς
τι

prorsus capit: paucis enim esse contentum, et
mediocritatem sequi, hominem philosophantem
decet, neque supra peram suam sapere. TIM.
Isthuc recte, o Thrasycles; sed ante tibi ca-
put implebo pugnīs, auctarium hoc ligone ad-
dens, priusquam tibi peram impleo. THRAS.
O democratia, et leges, in libera ciuitate ab
homine sceleratissimo percutimur. TIM. Quid
conquereris, bone Thrasycles? an quod te in-
ter admetiendum circumueni? atqui auctarii
etiam loco adiiciam choenices quatuor.

58. Sed quid hoc? multi concurrunt simul, Ble-
psias videlicet, et Laches, et Gniphon, ac deni-
que hominum legio, quos ego miris modis mulca-
bo.

τί ἐκ ἐπὶ τὴν πέτρην ταύτην ἀνελθὼν, τὴν
 μὲν δίκειλλαν ἐλίγον ἀναπαύω πάλας πεπονηκυῖαν,
 αὐτὸς δὲ ὅτι πλείους λίθους ξυμφορήσας, ἐπι-
 χαλαζῶ πόρρωθεν αὐτάς; ΒΛ. μὴ βάλλε, ὦ
 Τίμων· ἄπιμεν γάρ. ΤΙ. ἀλλ' ἐκ ἀναιμωτίγῃ
 ὑμεῖς, ἔδὲ ἄνευ τραυμάτων.

bo. Quid itaque causae, quin petram hanc
 conscendam, et aliqua requie ligonem meum
 reficiam, quem iam tantopere exercui? ipse au-
 tem magna vi lapidum in vnum collata, eos
 grandinis in morem feriam? BLEPS. Parce
 quaeso mittere; Timon; abimus enim. TIM. At
 ego certe sine cruore et vulneribus ne abeatis faxo.

Ἀλκυὼν, ἡ περὶ Μεταμορφώσεως.

Χαιρεφῶν, Σωκράτης.

ΧΑΙΡ. Τίς ἡ Φωνὴ προσέβαλεν ἡμῖν, ὦ Σώ-
 κρατες, πόρρωθεν ἀπὸ τῶν αἰγια-
 λῶν καὶ τῆς ἀκρας ἐκείνης; ὡς ἡδεῖα ταῖς ἀκοαῖς.
 τί

Halcyon, seu de Transformatione.

Chaerephon, Socrates.

CHAER. Quae ista vox nos pepulit, o Socra-
 tes, eminus a littoribus, illoque
 promontorio? quam suavis auribus? quodnam
 est

τί ποτ' ἄρ' ἐσι τὸ Φθεγγόμενον ζῶον; ἄφωνα
 γὰρ δὴ τὰ γε καθ' ὕδατος διαιτῶμενα. ΣΩ.
 θαλαττία τις, ὦ Χαιρεφῶν, ὄρνις Ἀλκυῶν
 ὀνομαζομένη, πολύθρηνος καὶ πολύδακρυς· πε-
 ρὶ ἧς δὴ παλαιὸς ἀνθρώποις μεμύθευται λόγος·
 Φασὶ γυναῖκά ποτε ἔσαν Αἰόλη τῷ Ἑλλήνῳ θυ-
 γατέρα, κρηίδι ~~αὐτῇ~~ ἀνδρα τὸν ἐαυτῆς τεθνεῶτα
 θρηνεῖν πόθῳ Φιλίας, Κήϋνα τὸν Τραχίνιον·
 τὸν Ἑωσφόρεα τῷ ἄζερος, καλῷ πατρὸς καλὸν
 υἱόν· εἴτα δὴ πτερωθεῖσαν διὰ τινα δαιμο-
 νίαν βούλῃσιν, εἰς ὄρνιθος τρόπον περιπέτε-
 σθαι τὰ πελάγη, ζητᾶσαν ἐκεῖνον· ἐπειδὴ πλα-
 ζομένη γῆν περὶ πᾶσαν, ἔχ' οἷά τ' ἦν εὐρεῖν.

ΧΑΙΡ.

est tandem animal illud vocem edens? etenim
 muta sunt, quae quidem in aqua degunt.
 SOCR. Maritima quaedam, o Chaerephon,
 avis, Alcyon vocata, luctu lacrimisque abun-
 dans, de qua sane vetus hominibus est confi-
 cta fabula: ferunt illam, quum mulier esset
 quondam, Aeoli Hellenis filii nata, maritum,
 qui virginem duxerat, suum fato functum lu-
 xisse desiderio consuetudinis, Ceycem Trachi-
 nium Lucifero progenitum, pulcri parentis fi-
 lium pulcrum; deinde vero alis instructam
 diuina voluntate in avis morem circumuolita-
 re maria, quaerentem illum, quandoqui-
 dem oberratis terris omnibus non poterat in-
 venire.

ΧΑΙΡ. Ἀλκυὼν τέτ' ἔστιν, ὃ σὺ Φῆς; οὐ
 πώποτε πρόσθεν ἠκηκόειν τῆς Φωνῆς, ἀλλὰ μοι
 ξένη τις τῷ ὄντι προσέπεσε. γοῶδη γὰρ ὡς ἀ-
 ληθῶς τὸν ἦχον ἀφίησι τὸ ζῶον· πηλίκον δέ
 τι καὶ ἐστὶ, ὧ Σώκρατες; ΣΩΚ. ἔμέγα· με-
 γάλην μέντοι διὰ τὴν Φιλανδρίαν εἴληφε παρὰ
 θεῶν τιμὴν· ἐπὶ γὰρ τῇ τέτῳ νεοττεία καὶ τὰς
 Ἀλκυονίδας προσαγορευομένας ἡμέρας ὁ κόσμος
 ἄγει, κατὰ χειμῶνα μέσον διαφέρσας ταῖς
 εὐδαίαις, ὧν ἐστὶ καὶ ἡ τήμερον παντὸς μᾶλλον.
 ἔχ' ὄρεας ὡς αἶθρια μὲν τὰ ἄνωθεν, ἀκύν-
 μαντον δὲ καὶ γαλήνιον ἅπαν τὸ πέλαγος,
 ὅμοιον ὡς εἰπεῖν κατόπτρῳ; ΧΑΙΡ. λέ-
 γεις ὀρθῶς. Φαίνεται γὰρ Ἀλκυονίς ἡ τήμε-
 ρον

2. CHAER. Alcyon id est, quod tu dicis?
 nunquam ante audiueram eius vocem, quae
 mihi insolens reuera accidit: flebilem ergo pla-
 ne sonum emittit animal istud: quali autem cor-
 poris est magnitudine, o Socrates? S O C R.
 Non magnum: attamen magnum ob singularem
 mariti amorem accepit a Diis praemium: quum
 enim nidulatur, halcyonios etiam, qui vocan-
 tur, dies mundus agit, hyeme medio praeci-
 puos serenitate, quorum est etiam hodiernus
 hicce quam maxime. Nonne vides ut serena sint
 superna, fluctibusque careat et tranquillum sit to-
 tum pelagus, confimile, ut ita dicam, speculo.
 CHAER. Recte dicis: videtur enim halcyonius
 hodie-

ρον ὑπάρχειν ἡμέρα, καὶ χθές δὲ τοιαύτη τις ἦν. ἀλλὰ πρὸς θεῶν, τῷ ποτε χρὴ πεισθῆναι τοῖς ἐξ ἀρχῆς, ὧ Σώκρατες, ὡς ἐξ ὄρνιθων γυναικὲς ποτε ἐγένοντο, ἢ ὄρνιθες ἐκ γυναικῶν; παντὸς γὰρ μᾶλλον ἀδύνατον φαίνεται πᾶν τὸ τοιῆτον.

ΣΩΚ. ὦ Φίλε Χαιρεφῶν, εἰκότα μὲν ἡμεῖς τῶν δυνατῶν τε καὶ ἀδυνάτων ἀμβλυωποὶ τινες εἶναι κριταὶ παντελῶς. δοκιμάζομεν γὰρ δὴ κατὰ δύναμιν ἀνθρωπίνην ἄγνωστον ἔσαν, καὶ ἄπιστον, καὶ ἀόρατον· πολλὰ ἔν φαίνεται ἡμῖν καὶ τῶν εὐπόρων ἄπορα, καὶ τῶν ἐφικτῶν ἀνεφικτα· συχνὰ μὲν καὶ δι' ἀπειρίαν, συχνὰ δὲ καὶ

hodiernns esse dies; et heri utique talis erat. Sed per Deos qua tandem re fidem oportet haberi iis, quae initio sunt dicta, o Socrates, ex auibz mulieres nunquam extitisse, aut aues ex mulieribus? nihil enim omnium est, quod minus fieri videatur posse.

3. SOCR. O care Chaerephon, videmur equidem eorum, quae fieri possunt, quaeque non, hebeti prorsus acie quidam esse iudices: exigimus enim vero ea secundum facultatem humanam, quae neque nosse, nec credere, nec cernere valet: multa proinde apparent nobis et factu faciliū difficilia, et eorum, ad quae pertingere datur, ardua; haec quidem pleraque propter imperitiam, alia etiam

καὶ διὰ νηπιότητα Φρενῶν· τῷ ἔντι γὰρ νήπιος
 ἔοικεν εἶναι πᾶς ἄνθρωπος, καὶ ὁ πάνυ γέρων,
 ἐπίτοι μικρὸς πάνυ καὶ νεογιλὸς ὁ τῷ βίχ χρό-
 νος πρὸς τὸν πάντα αἰῶνα. τί δ' ἂν, ὦ Ἰαθὲ,
 οἱ ἀγνοῦντες τὰς τῶν θεῶν καὶ δαιμονίων ἔχουσιν
 ἂν εἰπεῖν, πότερον δυνατόν ἢ ἀδύνατόν τι τῶν
 τοιούτων; ἑώρακας, Χαιρεφῶν, τρίτην ἡμέραν
 ὅσος ἦν ὁ χειμὼν; καὶ ἐνδυμήθέντι γάρ τοι δέος
 ἐπέλθοι καὶ τὰς ἀστραπὰς ἐκείνας καὶ βροντὰς,
 ἀνέμων τε ἐξαίσια μεγέθη· ὑπέλαβεν ἂν τις
 τὴν οὐραμένην ἅπασαν καὶ δὴ συμπεσεῖσθαι.

Μετὰ μικρὸν δὲ θαυμασὴ τις κατὰσσις εὐ-
 δίας ἐγένετο, καὶ διέμεινεν αὐτῆγε ἕως τῷ νῦν·
 πότε-

non pauca ob infantiam mentis: re enim vera
 infans videtur esse omnis homo, etsi vel valde
 senex, quandoquidem exiguum plane, et in-
 fantiae instar vitae spatium ad omne aevum.
 Quid autem, o bone, qui vires Deorum Ge-
 niorumque ignorant, dicere habeant, vtrum
 talium rerum fieri aliquid possit, nec ne? Vi-
 disti, Chaerephon, nudius tertius quanta fue-
 rit hyems: quin et animo repetentem metus
 inuadat et ista fulmina ac tonitrua, ventorum-
 que ingentes furores: existimasset aliquis, tel-
 lurem totam vtrique fuisse collapsuram.

4. Paulo autem post mirifica quaedam ex-
 titit compositi coeli serenitas. Iam tu
 vtrum

πότερον ἂν οἷσι μείζον τι καὶ ἐργωδέστερον εἶναι, τοιαύτην αἰθρίαν ἐξ ἐκείνης τῆς ἀνυποστάτου λαίλαπος καὶ ταραχῆς μεταθεῖναι, καὶ εἰς γαλήνην ἀναγαγεῖν τὸν ἅπαντα κόσμον, ἢ χυναικὸς εἶδος μεταπλασθὲν εἰς ἄρνιθός τινος ποιῆσαι; τὸ μὲν γὰρ τοιαῦτό, καὶ τὰ παιδάρια τὰ παρ' ἡμῖν, τὰ πλάττειν ἐπιστάμενα πηλόν, ἢ κηρὸν ὅταν λάβῃ, ῥαδίως ἐκ τῆ αὐτῆ πολλάνκις ὄγκῳ μετασχηματίζει πολλὰς ἰδεῶν φύσεις. τῷ δαιμονίῳ δὲ μεγάλην καὶ συμβλητὴν ὑπεροχὴν ἔχοντι πρὸς τὰς ἡμετέρας δυνάμεις, εὐχερῆ τυχόν ἅπαντα τὰ τοιαῦτα, καὶ λεῖα· ἐπεὶ τὸν ὅλον ἔρρονόν πῶσω τινὶ σαυτῆ δοκεῖς εἶναι μείζω, φράσαις ἄν;

ΧΑΙΡ.

utrum maius quiddam et operosius esse putas, ex isto turbine, qui vix subsisti poterat, ac confusione ad placatissimum nitorem mutatam coeli faciem referre, inque tranquillitatem reuocare mundum uniuersum, quam mulieris formam transmutatam in auiculam quandam facere? nam ad eum sane modum et pueruli inter nos, qui quidem fingere sciunt, luto ceraue sumpta, facile ex eadem saepe materiae mole fingunt refinguntque multas formarum naturas. Deo enim uero magnam habenti virtutis praestantiam neque omnino comparandam ad nostras agendi vires, ad manum esse credere par est omnia istiusmodi atque in facili posita. At enim totum coelum quanto tandem temet ipso videatur maius, indicare tu possis?

ΧΑΙΡ. Τίς δ' ἀνθρώπων, ὦ Σώκρατες, νεη-
σθαι δύναιτ' ἄν, ἢ ὀνομάσαι τι τῶν τοιούτων; ἔ-
δὲ γὰρ εἰπεῖν ἐφικτόν. ΣΩΚ. ἔκ᾽ ἐν δὴ θεωρεῖ-
μεν ἀνθρώπων πρὸς ἀλλήλους συμβαλλομένων
μεγάλαις τινὰς ὑπεροχὰς ἐν ταῖς δυνάμεσι καὶ
ἀδυναμίαις ὑπαρχέσας. ἡ γὰρ τῶν ἀνδρῶν ἡλι-
κία, πρὸς τὰ νήπια παντελῶς βρέφη, τὰ πεμ-
πταῖα ἐκ γενετῆς, ἡ δεκαταῖα, θαυμαστὴν ὅσην
ἔχει τὴν διαφορὰν δυνάμεώς τε, καὶ ἀδυναμίας,
ἐν πάσαις σχεδὸν ταῖς κατὰ τὸν βίον πράξεσι,
καὶ ὅσα διὰ τῶν τεχνῶν τέτων ἔτω πολυμη-
χάνων, καὶ ὅσα διὰ τῆς σώματος καὶ τῆς ψυ-
χῆς ἐργάζονται. ταῦτα γὰρ τοῖς νέοις, ὡς ἂν εἶ-
πον, παιδίσις, ἔδ' εἰς γένεσθαι δυνάτ' φαίνεται.

Καὶ

5. CHAER. Quis autem hominum, o Socra-
tes, intelligere queat, aut dicendo efferre tale
quicquam? neque enim verbis illa consequi licet.
SOCK. Nonne vero animaduertimus, hominum,
inter sese si conferantur, magnum aliquod esse
discrimen, quo alius alium superet, virium imbe-
cillitatisque? nam virorum aetas ad pueros pror-
sus infantes, quinque, si lubet, a partu, aut de-
cem diebus, comparata admirabilem plane habet
differentiam roboris et infirmitatis in omnibus
propemodum per vitam actionibus, et iis, quae-
cumque manibus istis tam artificibus, et corpore et
animo perficiunt: ista enim nouellis, ut dixi, pue-
rulis ne in mentem quidem venire videntur posse.

6. Ro-

Καὶ τῆς ἰσχυῆς δὲ τῆς ἐνὸς ἀνδρὸς τελείῃ τὸ μέγεθος, ἀμέτρητον ὅσῃν ἔχει τὴν ὑπεροχὴν πρὸς ἐκείνα. μυριάδας γὰρ τῶν τοιᾶτων εἰς ἀνὴρ πάνυ πολλὰς χειρώσαιτ' ἀνὴρ ἀδίδως· ἡ γὰρ ἡλικία παντελῶς ἄπορος δὴ πᾶντων, καὶ ἀμήχανος ἐξαρχῆς παρακολαθεῖ τοῖς ἀνθρώποις κατὰ Φύσιν. ὁπηνίκα ἔν ἄνθρωπος ὡς ἔσκειν ἀνθρώπου τὸ σῶμα διαφέρει, τί νομίσομεν τὸν σύμπαντα ἔρανὸν πρὸς τὰς ἡμετέρας δυνάμεις Φανῆναι ἂν τοῖς τὰ τοιαῦτα θεωρεῖν ἐφικνεμένοις; πιθανὸν ἔν ἔσως δόξει πολλοῖς, ὅσῃν ἔχει τὸ μέγεθος τῷ κόσμῳ τὴν ὑπεροχὴν πρὸς τὸ Σωκράτους ἢ Χαιρέφωντος εἶδος, τηλικῶτον καὶ τὴν δύναμιν αὐτῷ, καὶ τὴν Φρόνησιν, καὶ

6. Roboris autem vnus viri adulti magnitudo immensum quantum illos supergreditur; adeo vt millia talium vnus vir valde multa deuicerit facillime: aetas enim uero penitus omnium indiga, quaeque nullis sibi machinis ipsa sufficiat ab initio hominibus adest comes naturae lege. Quandoquidem ergo homo, vt patet, homini tantum interest, quid existimabimus omne simul coelum ad nostras vires illis visum iri, qui talia contemplari valent? probabile scilicet videbitur multis, quantum magnitudo mundi superat Socratis aut Chaerephontis speciem, tantum quoque potentiam eius ac sapientiam atque

καὶ διάνοιαν, ἀνάλογον διαφέρειν τῆς περὶ ἡμᾶς διαθέσεως.

Σοὶ μὲν ἔν καὶ ἐμοὶ καὶ ἄλλοις πολλοῖς τοιᾶ-
τοις ἔσι, πόλλ' ἄττ' ἀδύνατα τῶν ἐτέροις πά-
νυ ῥαδίῳ. ἐπεὶ καὶ αὐλῆσαι τοῖς ἀναύλοις,
καὶ ἀναγνῶσαι, ἢ γράψαι τοῖς ἀγραμμάτοις
γραμματικὸν τρόπον, ἀδυνατώτερόν ἐστι τέως,
ἕως ἂν ὧσιν ἀνεπισήμονες, τῷ ποιῆσαι γυναῖ-
κας ἐξ ὀρνίθων, ἢ ὀρνίθας ἐκ γυναικῶν. ἡ δὲ
Φύσις ἐν κηρίῳ σχεδὸν παραβάλλουσα ζῶον ἄ-
πεν, καὶ ἄπτερον, πόδας ὑποθεῖσα, καὶ πτε-
ρώσασα, ποικιλίᾳ τε Φαιδρύνουσα πολλῇ καὶ
καλῇ καὶ παντοδαπῇ χρωμάτων, μέλιτταν σο-
φὴν ἀπέδειξε θεοῦ μέλιτος ἐργάτιν· ἔκτε
ῶν

intellectum pro ratione antecedere facultatum
nostrarum dotes.

7 Proinde tibi mihiq̄ ac multis aliis nostri
similibus multa quidem impossibilia sunt eorum,
quae aliis valde facilia: nam et tibi as inflare
artis expertibus, et legere aut scribere illitera-
tis multo magis arduum est, vsque eo dum sint
imperiti, quam facere mulieres ex auihus, aut
aves ex mulieribus. Natura vero acceptum in
fauo fere sine pedibus ac pennis animal, pedi-
bus appositis atque alis, et varietate multa ex-
poliens pulcraque et omnimoda colorum, apem
sapientem produxit, diuini mellis opificem: tum
porro

ῶων ἀφώνων, καὶ ἀψύχων, πολλὰ γένη πλάττει πτηνῶν τε, καὶ πεζῶν, καὶ ἀνύδρων ζώων, ὡς λόγος, τέχναις τινῶν ἱεραῖς αἰθέρος μεγάλα προσχρωμένη.

Τὰς ἔν' ἀθανάτων δυνάμεις μεγάλας ἔσας 1) θνητοὶ καὶ σμικροὶ παντελῶς ὄντες, καὶ ἔτε τὰ μεγάλα δυνάμενοι καθορᾶν, ἔτ' ἔν' τὰ σμικρὰ, τὰ πλείω δ' ἀπορᾶντες καὶ τῶν περὶ ἡμᾶς συμβαινόντων παθῶν, ἔκ' ἂν ἔχοιμεν εἰπεῖν βεβαίως ἔτ' Ἀλκυόνων πέρι, ἔτ' Ἀηδόνων· κλέος δὲ μύθων, οἷον παρέδωσαν πατέρες, τοιᾷτο καὶ
 παισὶν

porro ex ouis mutis et inanimatis plura genera fingit alitum et terrestrium, aquaticorumque animalium, artibus quibusdam, ut veterum fert sententia, sacris aetheris magni ad tanti operis curam insuper vfa.

8. Quum ergo vires immortalium sint ingentes, nos mortales et pusilli plane, qui neque magna possumus perspicere, et ne parua quidem, in plerisque etiam, quae circa nos accidunt, haesitantes, non valeamus utique explore quicquam statuere neque de Alcyonibus, nec de Lusiniis: famam autem fabulae qualem tradiderunt parentes, talem et liberis

1. Τὰς ἔν' ἀθ. δ. μεγάλας ἔσας] Si locus est integer, nihil est reliquum, quam ut accuratius absolute positos agnoscamus. Hemst.

παισὶν ἐμοῖς, ὦ θρῆνι θρήνων μελωδῇ, παραδώ-
σω τῶν σῶν ὕμνων πέρι· καὶ σὺ τὸν εὐσεβῆ
καὶ Φίλανδρον ἔρωτα πολλάκις ὑμνήσω, γυναι-
ξί τ' ἐμοῖς, Ξανθίππῃ τε καὶ Μυρτοῖ λέγων
τὰ τ' ἄλλα, πρὸς δὲ, καὶ τιμῆς οἷας ἔτυχες
παρὰ θεῶν. ἄρ' ἄγε καὶ σὺ ποιήσεις τι τοιοῦ-
τον, ὦ Χαιρεφῶν; ΧΑΙΡ. πρέπει γὰρ, ὦ
Σώκρατες· καὶ τὰ ὑπὸ σὲ ῥηθέντα διπλασίαν
ἔχει τὴν παράκλησιν πρὸς γυναικῶν τε καὶ ἀν-
δρῶν ὁμιλίαν. ΣΩΚ. ἔκ' ἂν ἀσπασαμένοις τὴν
Ἀλκυόνα, προάγειν ἤδη πρὸς ἄστυ καὶ πρὸς ἐκ τῆ
Φαληρικῆς. ΧΑΙΡ. πάνυ μὲν ποιῶμεν ἔτως.

liberis meis, o ales lamentorum modulatrix
tradam, de tuis hymnis; tuumque pium et ma-
rito deuinctum amorem saepe celebrabo, vxor-
ibus meis Xanthippae et Myrto enarrans tum
alia, tum praeterea, qualem honorem nacta
fueris a Diis: tu quoque, Chaerephon, simile
quiddam quin facias, non refugies. CHAER.
Ita sane decet, o Socrates: habent nimirum a
te dicta duplicem adhortationem, quae mutuae
vxorū virorumque consuetudini conducatur.
SOCR. Ergo, salutata Alcyone, progredi iam
ad asty tempus est e Phalerico. CHAER.
Nulla quidem in me est mora.

Προμηθεύς, ἡ Καύκασος.

Ἑρμῆς, ἩΦαισος, Προμηθεύς.

ΕΡΜ. **Ο** μὲν Καύκασος, ὃ ἩΦαισε, ἔτος,
 ὃ τὸν ἄθλιον Τιτᾶν κτετὸν ἐπὶ πρῶ-
 λῶσθαι δέησει· περισκοπῶμεν δὲ ἤδη κρημνόν
 τινα ἐπιτήδειον, εἰ πε τῆς χιόνος γυμνός ἐστιν,
 ὡς βεβαιότερον καταπαγεῖν τὰ δεσμά, καὶ ἔ-
 τος ἅπασι περιφανὴς εἶη κρεμᾶμενος. ἩΦ. πε-
 ρισκοπῶμεν, ὃ Ἑρμῆ· ἔτε γὰρ ταπεινὸν καὶ
 πρόσγειον ἐσαυρῶσθαι χρὴ, ὡς μὴ ἐπαμύνειεν
 αὐτῷ τὰ πλάσματα αὐτῆ οἱ ἄνθρωποι, ἔτε
 μὴν κατὰ τὸ ἄκρον (ἀφανὴς γὰρ ἂν εἴη τοῖς κάτω)
 ἀλλ'

Prometheus, siue, Caucasus.

Mercurius, Vulcanus, Prometheus.

MERC. **C**aucasus quidem, o Vulcane, hicce,
 cui miserum Titanem istum clavis
 affigi oportebit: nos iam nunc circumspiciamus
 rupem aliquam opportunam, sicubi quae sit a
 niue nuda, ut firmitus defigantur vincula, et
 hic omnibus conspicuus sit pendens. VULC.
 Circumspiciamus, Mercuri: neque enim in
 humili et terrae proximo loco cruci affigen-
 dus est, ne suppetias ipsi ferant, quos fin-
 xit, homines; neque etiam ad montis ver-
 ticem; fugiat enim visum eorum, qui infra sunt:
 sed,

ἀλλ' εἰδοκεῖ, κατὰ μέσον ἐνταῦθά πε ὑπὲρ τῆς
 Φάρμαγγος ἀνεσαυρώσθω, ἐκπεταθεῖς τῷ χεῖρ
 ἀπὸ τῆς πρὸς τὸ ἐναντίον. ΕΡ. εὖ λέγεις,
 ἀπότομοί τε γὰρ αἱ πέτραι, καὶ ἀπρόσβατοι,
 πανταχόθεν ἡρέμα ἐπινευκυῖαι· καὶ τῷ ποδὶ
 σενὴν ταύτην ὁ κρημνὸς ἔχει τὴν ἐπίβασιν, ὡς
 ἀκροποδιτέ πε μόλις ἐσάνα· καὶ ὅλως ἐπικαι-
 ρότατος ὁ σαυρὸς ἂν γένοιτο. μὴ μέλλε ἔν, ὦ
 Προμηθεῦ, ἀλλὰ ἀνάβαινε, καὶ πάρεχε σεαυ-
 τὸν καταπαγησόμενον πρὸς τὸ ὄρος.

ΠΡ. Ἀλλ' ὑμεῖς γῆν, ὦ Ἥφαιστε, καὶ Ἑρμῇ
 κατελεήσατέ με παρὰ τὴν ἀξίαν δυστυχῆντα.
 ΕΡ. τῆτ' ἔφησ, ὦ Προμηθεῦ, τὸ κατελεήσατε,
 ἀντί

sed, si videtur, in medio isthic propemodum
 supra praecipitium suffixus haereat, dispanfis
 manibus ab hac parte in aduersam. MERC.
 Recte dicis: nam praeruptae sunt hae cautes et
 inaccesiae, vndiquaque leniter inclinatae: et
 pedi angustum oppido praecipitium habet po-
 nendo vestigio locum, vt summa planta vix ali-
 cubi consistere liceat: commodissima denique
 fuerit ista crux. Quin tu ergo sine mora, Pro-
 metheu, adscende, teque praebe defigendum
 ad montem.

2. PROM. At vos tamen, o Vulcane et
 Mercuri, miseremini mei, qui praeter me-
 ritum hoc infortunium habeo. MERC. Hoc
 scilicet aiebas, o Prometheu, miserescite,

ἀντί τ' ἄνασκολοπισθῆναι αὐτίκα μάλα παρα-
 κέσαντας τ' ἐπιτάγματος; ἢ ἔχ' ἱκανὸς εἶναι
 σοὶ δοκεῖ ὁ Καύκασος καὶ ἄλλους ἂν χωρῆσαι δύο
 προσπατταλευθῆναι; ἀλλ' ὄρεγε τὴν δεξιάν· σὺ
 δέ, ὦ Ἥφαιστε, κατὰκλειε, καὶ προσήλε, καὶ
 τὴν σφύραν ἐρῶμένως κατὰφερε. δὸς καὶ τὴν
 ἑτέραν· κατειλήφθω εὖ μάλα καὶ αὐτή· εὖ ἔ-
 χει. καταπτῆσεται δὲ ἤδη καὶ ὁ αἰτὸς ἀπο-
 κερῶν τὸ ἥπαρ, ὥς πάντα ἔχοις ἀντί τῆς κα-
 λῆς καὶ εὐμηχάνε πλασικῆς.

ΠΡΟ. ὦ Κρόνε, καὶ Ἰαπετέ, καὶ σὺ Γῆ μῆ-
 τερ, οἷα πέπονθα ὁ κακοδαίμων, ἔδεν δεινὸν
 εἰργασμένος; ΕΡ. οὐδὲν δεινὸν εἰργάσω, ὦ
 Προμηθεῦ, ἔς πρῶτα μὲν τὴν νομὴν τῶν κερῶν
 ἐγχει-

ut tua vice iam nos statim in crucem agamur
 dicto non audientes: num idoneus esse tibi vi-
 detur Caucasus, qui alios etiam duos capiat sibi
 clavis adfigendos? At tu porrige dextram: tu
 autem, Vulcane, include eam, additisque cla-
 vis malleum valide quantum potes adige. Et
 alteram praebe: haec etiam omnino bene re-
 vincta esto. Recte habet: deuolabit iam mox
 quoque aquila detonsura iecur, ut nihil non
 habeas pro bella tua et solertissima fingendi arte.

3. PROM. Saturne, Iapete, tuque Ter-
 ra mater, qualia perperior miser, qui nihil
 mali admisi! MERC. Nihil tu mali admisisti,
 Promethen, qui primum distributione carnum
 tibi

ἐγχειρισθεῖς, ἔτως ἄδικον ἐποιήσω, καὶ ἀπατηλήν, ὡς αὐτῷ μὲν τὰ κάλλιστα ὑπεξέλεσθαι, τὸν Δία δὲ παραλογίσασθαι ὅσα καλύψας ἀργέτι δημῷ; μέμνημαι Ἡσιόδε, νῆ Δί', ἔτως εἰπόντος. ἔπειτα δὲ τὰς ἀνθρώπους ἀνέπλασας, πανχερότατα ζῶα, καὶ μάλιστά γε τὰς γυναικας· ἐπὶ πᾶσι δὲ τὸ τιμιώτατον κτήμα τῶν θεῶν τὸ πῦρ κλέψης, καὶ τῆτο ἔδωκας τοῖς ἀνθρώποις. τοσαῦτα δεινὰ εἰργασμένος, Φῆς μηδὲν ἀδικήσας δεδέσθαι.

ΠΡΟ. Ἔοικας, ὦ Ἑρμῆ, καὶ σὺ κατὰ τὸν ποιητὴν ἀναίτιον αἰτιᾶσθαι· ὅς τα τοιαῦτα προφέρεις, ἐφ' οἷς ἔγωγε τῆς ἐν Πρυτανείῳ σιτήσεως,
εἰ τα

tibi concredita, tam iniustam fecisti et fraudulentam, ut tibi quidem subdole partes optimas eximeres, Iovem autem circumvenires obtestis ossibus adipe candida: memini sane Hesiodi sic dicentis. Deinde homines effinxisti, animalia vaserrima; atque in primis mulieres. Super omnia denique, pretiosissimam Deorum possessionem, ignem subreptum et illum ipsum dedisti hominibus: tot mala quum perfeceris, vinctum te esse dicis nulla re patrata.

4. PROM. Et tu mihi videris, Mercuri, secundum poetam, inculpatum culpae, qui talia aduersum me proferas, quorum ego causa victus in Prytaneo capiendi honore,
liqui-

εἰ τὰ δίκαια ἐγένετο, ἐτιμησάμην ἂν ἑμαυτόν.
εἰ γὰρ σχολή σοι, ἡδέως ἂν σοι δικαιολογησά-
μην ὑπὲρ τῶν ἐγγλημάτων, ὡς δείξαιμι ἄδικα
ἐγνωκότα περὶ ἐμῶ τὸν Δία· σὺ δὲ, σωμαῦλος
γάρ εἰ, καὶ δεικνυκός, ἀπολόγησαι ὑπὲρ αὐτῶ
ὡς δικαίαν τὴν ψῆφον ἔθετο, ἀνεξαυρῶσθαί με
πλησίον τῶν Κασπίων τέτων πυλῶν, ἐπὶ τῷ
Καυκάσῳ, οἰκτιρὼν θέαμα πᾶσι Σκύθαις. ΕΡ-
ῶλον μὲν, ὦ Προμηθεῦ, τὴν ἔφεσιν ἀγωνίῃ,
καὶ ἐς ἔδαν δέον, ὅμως δ' ἐν λέγε· καὶ γὰρ ἄλ-
λως, περιμένειν ἀναγκαῖον, ἔστ' ἂν ὁ ἀετὸς
καταπτῇ ἐπιμελησόμενός σε τῷ ἥπατος· τὴν
ἐν τῷ μέσω δὴ ταύτην σχολὴν καλῶς ἀνεῖν ἔχον,
εἰς

liquidem ex merito ius redderetur, me dignum
aestimasset. Quod si vacuum tibi tempus, li-
benter equidem apud te causam meam agam,
ostendamque iniustam de me sententiam pro-
nunciassē Iouem: tu vero, loquaculus enim es,
et forensi calliditate praestans, partes eius
tuere, et proba iuste calculum eum tulisse,
quo damnatus sum ad crucem prope Caspias
istas portas, in Caucaſo, miserabilissimum spe-
ctaculum omnibus Scythis. M E R C. Inani
quidem, o Prometheus, prouocatione certa-
bis, nullamque in rem: attamen dic: etenim
tantisper manere necesse est, dum aquila
deuolet hepar tuum curatura. Quod autem in-
terea vacui est temporis, optime fuerit factum,

εἰς ἀκρόασιν καταχρήσασθαι σοφιστικὴν, οἷός
εἶ σὺ πανκρυότατος ἐν τοῖς λόγοις.

ΠΡΟ. Πρώτερος ἔν, ὦ Ἑρμῇ, λέγε, καὶ ὅ-
πως μὲ ὡς δεινότατα κατηγορήσης, μηδὲ καθυ-
φῆς τι τῶν δικαίων τῶ πατρός· σὲ δὲ, ὦ Ἡ-
Φαισε, δικαστὴν ποιῶμαι ἔγωγε. ΗΦ. μὰ Δί',
ἀλλὰ κατήγορον ἀντὶ δικασῆ ἴσθι με ἔξων· ὅς
τὸ πῦρ ὑφελόμενος, ψυχρὰν μοι τὴν κἀμινον
ἀπολέλοιπας. ΠΡ. ἔκῃν διελόμενοι τὴν κατη-
γορίαν, σὺ μὲν περὶ τῆς κλοπῆς ἤδη σύνειρε· ὁ
Ἑρμῆς δὲ καὶ τὴν ἀνθρωποποιίαν καὶ τὴν κρεα-
νομίαν αἰτιάσεται· ἄμφω δὲ τεχνῖται, καὶ εἰ-
πεῖν δεινοὶ εἴοικατε εἶναι. ΗΦ. ὁ Ἑρμῆς καὶ
ὑπὲρ

eo si ad declamationem audiendam abutamur
sophistae, qualis tu es astutissimus orationum
artifex.

5. PROM. Prior ergo dic, Mercuri: utque
me quam vehementissime accuses, nec quic-
quam tibi perire sinas eorum, quae pro iure pa-
tris dici possint. Te vero, Vulcane, iudicem
mihi lego. VVL C. Nullam in partem; sed pro-
be scito, me pro iudice accusatorem tibi fore;
qui igne subducto frigidum mihi fornacem reliqui-
sti. PROM. Quin ergo diuisa inter vos actio-
ne tu de furto iam differe: Mercurius autem et
hominum creationem, et carnum distributio-
nem incusabit: ambo enim artifices et dicendi
peritissimi videmini esse. VVL C. Pro me di-
cet

ὑπὲρ ἐμῶν ἔρεϊ· ἐγὼ γὰρ ἔπρὸς λόγοις τοῖς δικα-
νικοῖς εἰμι, ἀλλ' ἀμφὶ τὴν κάμινον ἔχω ταπολ-
λά· ὁ δὲ, ῥήτωρ ἐσὶ, καὶ τὰ τοιαῦτα ἔπαρερ-
γως μεμελέτηται 1) αὐτῷ. ΠΡ. ἐγὼ μὲν ἔκ
ἂν ποτε ὦμην καὶ περὶ τῆς κλοπῆς τὴν Ἑρμῆν
ἐθελησάμην εἰπεῖν, ἔδὲ ὀνειδιεῖν μοι τὸ τοιᾶ-
ντο, ὁμοτέχνῳ ὄντι. πλὴν ἄλλ' εἰ καὶ τοιᾶντον,
ὦ Μαίης παῖ, ὑφίστασαι, καιρὸς ἤδη περαίνειν
τὴν κατηγορίαν.

ΕΡ. Πάνυ γέν, ὦ Προμηθεῦ, μακρῶν δεῖ
λόγων, καὶ ἱκανῆς τινος παρασκευῆς, ἐπὶ τὰ σοὶ
πεπραγ-

cet Mercurius: nam ego a iudicialium oratio-
num studio longe absum, quippe circa caminum
plerumque occupatus: hic vero rhetor est, ac
talia non leuiter ipsi sunt meditata. PROM.
Nunquam putaueram fore, ut de furto Mercu-
rius vellet dicere, mihi que exprobraret tale
quicquam in arte simili versato: attamen si vel
hoc ipsum, o Maiaie fili, aggredi sustines, tem-
pus iam est peragere accusationem.

6. M E R C. Valde quidem, o Prome-
theu, longa opus sit oratione, et instructio
quodam apparatu aduersus ea, quae tu per-
P 2 petra-

1. Μεμελέτηται] Rhetorum proprium μελε-
τᾶν, etiam tum, quando secum meditan-
tur, quae in auditorio sint pronuntiaturi.
Hemst.

πεπραγμένα· ἔχῃ δὲ ἀπόχρημόνα τὰ κεφάλαια
 εἰπεῖν τῶν ἀδίκημάτων· ὅτι ἐπιτραπέντι σοι
 μοιράσαι τὰ κρέα, σαυτῷ μὲν τὰ κάλλιστα ἐφύ-
 λαττες, ἐξηπάτησας δὲ τὸν βασιλέα, καὶ τὰς
 ἀνθρώπους ἀνέπλασας, ἔδδεν δέον· καὶ τὸ πῦρ
 κλέψας παρ' ἡμῶν, ἐκόμισας παρ' αὐτές. καί
 μοι δοκεῖς, ὦ βέλτισε, μὴ συνιέναι ἐπὶ τοῖς
 τηλικούτοις πάνυ Φιλανθρώπων τῷ Διὶ πεπει-
 ραμένος. εἰ μὲν ἔν ἔξαρκος εἰ μὴ εἰργάσθαι αὐ-
 τὰ, δεήσει καὶ διελέγχειν, καὶ ῥῆσιν τινα μα-
 κρὰν ἀποτείνειν, καὶ πειρᾶσθαι ὥς ἐνὶ μάλισσά
 ἐμφανίζειν τὴν ἀλήθειαν· εἰ δὲ Φῆς τοιαύτην
 πεποιῆσθαι τὴν νομὴν τῶν κρεῶν, καὶ τὰ περὶ
 τὰς

petraſti: nunc vero nonne ſatis eſt ſola capita
 exponere tuorum criminum? quod, quum prae-
 ficereris diuidendis carnibus, tibimet ipſi pul-
 cerrimas ſeruares, deciperesque regem: quod
 homines effinxeris, quo nihil minus fieri de-
 buerat: quod ignem ſuffuratus a nobis detuli-
 ſti ad iſtos. Et mihi quidem videris, o optime,
 minime intelligere, in tanta criminum gra-
 vitate quam clementem et benignum Iouem
 fueris expertus. Quod ſi neges iſta te feciſſe,
 arguendus eris, et longa quaedam oratio ex-
 tendenda, adnitendumque mihi, vt quam poſ-
 ſum maxime declarem veritatem: ſin concedis
 talem te feciſſe diuiſionem carnum, conden-
 dorum

τὰς ἀνθρώπους καινεργῆσαι, καὶ τὸ πῦρ κελ-
Φέναι, ἱκανῶς κατηγόρηταί μοι· καὶ μακρότε-
ρα ἂν εἶποιμι. λῆρος γὰρ ἄλλως τὸ τοιᾶντον.

ΠΡ. Εἰ μὲν καὶ ταῦτα λῆρός ἐστιν, ἃ εἰρη-
κας, ὁψόμεθα μικρὸν ὕστερον· ἐγὼ δὲ καὶ ἐπεὶ
περὶ ἱκανὰ Φῆς εἶναι τὰ κατηγορημένα, πειρά-
σομαι ὡς ἂν οἷός τε ὦ, διαλύσασθαι τὰ ἐγκλή-
ματα. καὶ πρῶτον μὲν ἄκυσον τὰ περὶ τῶν
κρεῶν. καίτοι, νῆ τὸν ἔρανεν, καὶ νῦν λέγων
ταῦτα, ἀσχύνομαι ὑπὲρ τῆ Διός, εἰ ἔτω μι-
κρολόγος καὶ μεμψίμοιρός ἐστι, ὡς δίδτι μικρὸν
ὅσῃ ἐν τῇ μερίδι εὔρεν, ἀνασκολοπισθησόμε-
νον πέμπειν παλαιὸν ἔτω θεόν, μήτε τῆς συμ-
μαχίας μνημονεύσαντα, μήτε αὐτὸ τῆς ὀργῆς
τὸ

dorum hominum inuentum nouasse, et ignem
subduxisse, satis est mihi accusatum, nec cur
plura dicam, causa est: plane enim videar nugari.

7. PROM. Ista sintne nugae, quae dixisti,
videbimus paulo post. Ego vero, quandoqui-
dem sufficere ais, quae accusatorie sunt a te
prolata, conabor, quantum potero, dissoluere
crimina. Primumque audi de carnibus. Atque e-
quidem, ita me iuuet Coelus, nunc etiam ista rese-
rens pudore suffundor Iouis vicem, qui tam sordi-
di sit contractique animi, ac suspiciosè querulus, ut,
quia paruulum os in sua portione reperit, in crū-
cem tollendum mittat vetustum adeo Deum, nihil
amplius auxilii lati memor, neque adeo irae

τὸ κεφάλαιον ὃ ἐστὶν ἐννοήσαντα· καὶ ὡς μεिरα-
νὶς τὸ τοιᾶντον ὀργίζεσθαι, καὶ ἀγανακτεῖν, εἰ
μὴ τὸ μείζον αὐτὸς λήψεται.

Καίτοι τὰς γε ἀπάτας, ὧς Ἑρμῇ, τὰς τοιαύ-
τας συμποτικὰς ἔσας, ἔχρην, οἶμαι, ἀπορρη-
μόνευσιν· ἀλλ' εἰ καὶ τι ἡμάρτηται μεταξὺ εὖω-
χήμεμων, παιδιὰν ἡγεῖσθαι, καὶ αὐτῷ ἐν τῷ
συμπόσιῳ καταλιπεῖν τὴν ὀργήν· ἐς δὲ τὸ αὐ-
ριον ταμιεύεσθαι τὸ μῖσος, καὶ μνησικακεῖν,
καὶ ἑωλὸν τινα μνήμην διαφυλάττειν, ἀπαγε,
ἔτε θεοῖς πρέπον, ἔτε ἄλλως βασιλικόν. ἦν
γὰρ ἀφέλη τις τῶν συμποσίων τὰς κομφεΐας
ταύτας, ἀπάτην, καὶ σκώμματα, καὶ τὸ σιλ-
λαίνειν, καὶ ἐπιγελαῖν, τὸ καταλειπόμενόν ἐστι
μέθῃ,

causa quantilla sit cogitans, et plane pueri esse
illud, succensere atque indignari, nisi partem
ipse maiorem accipiat.

8. Atqui versutias eiusmodi, Mercuri, con-
viuiales non decet, opinor, memori mente re-
ponere; sed, si quid etiam peccatum fuerit in-
ter epulas, ludum putare, atque ibi in conui-
vio depositam iram relinquere: verum ut in
crastinum sub pectore recondas odium, et iniu-
riae recorderis, atque hesternae rei memoriam
conferues, apage, neque Deos hoc decet, nec
praeterea regium est. Quod si quis abstulerit a
conuiujs festiuitates eas, astum et iocos et sub-
fannationes et irrisiones, nihil scilicet aliud erit
reli-

μέθῃ, καὶ κόρος, καὶ σιωπῇ, σκυθρωπά καὶ
 ἀτερπῇ πράγματα, καὶ ἥμισυ συμποσίῳ πρέ-
 ποντα· ὥς ἐγὼ ἔδὲ μνημονεύειν εἰς τὴν ὕσε-
 ραίαν ἔτι ὤμην τὸν Δίῃ, ἔχ' ὅπως καὶ τηλι-
 καῦτα ἐπ' αὐτοῖς ἀγανακτήσειν, καὶ πάνδεινα
 ἡγήσεσθαι πεπονθέναι, εἰ διανέμων τις κρέα,
 παιδιάν τινα ἔπαιζε, πειρώμενος εἰ διαγνώσε-
 ται τὸ βέλτιον ὁ αἰετόμενος.

Τίθει δὲ, ὦ Ἑρμῇ, τὸ χαλεπώτερον, μὴ
 τὴν ἐλάττω μοῖραν ἀπονενεμηκέναι τῷ Διί, τὴν
 δ' ὅλην ὕφηρῆσθαι· τί ἔν' διὰ τῆτο ἔχρην, τὸ
 τῷ λόγῳ, τῇ γῇ τὸν ἔρανὸν ἀναμεμίχθαι, καὶ
 δεσμὰ, καὶ σφυρὰς, καὶ Καύκασον ὅλον ἐπι-
 νοεῖν,

reliquum, nisi ebrietas, satietasque et silentium,
 res terricae et iniucundae, quaeque minime
 compositiōni conueniant. Quare nihil minus
 putaram, quam recordaturum esse Iouem postri-
 die; nedum vt tanto opere propterea indi-
 gnaretur, seque grauē iniuriā existimaret
 esse passum, si distribuens aliquis carnes ludum
 quendam luserit tentando, num, qui deligit,
 meliorem partem dignoscat.

9. Pone vero, Mercuri, quod grauius est,
 non minorem me partem attribuisse Ioui, sed to-
 tam subripuisse: quid igitur? ideone oportebat,
 quod prouerbio dicitur, terrae coelum misce-
 ri, vincula, cruces, totumque Caucasum adin-

νοεῖν, καὶ ἀετὲς καταπέμπειν, καὶ τὸ ἥπαρ ἐκ-
κόπτειν; ὅρα γὰρ μὴ πολλὴν ταῦτα κατηγορεῖ
τῷ ἀγανακτῆντος αὐτῷ μικροψυχίαν, καὶ ἀγέ-
νειαν τῆς γνώμης, καὶ πρὸς ὀργὴν εὐχέρειαν. τί
ἂν ἐποίησεν ἄτος ὅλον βῆν ἀπολέσας, εἰ κρεῶν
ὀλίγων ἕνεκα τηλικαῦτα ὀργίζεται;

Καίτοι πόσω οἱ ἄνθρωποι εὐγνωμονέστερον
διάκεινται πρὸς τὰ τοιαῦτα, ἔς εἰκὸς ἦν καὶ τὰ
ἐς ὀργὴν ὀξυτέρως εἶναι τῶν θεῶν; ἀλλ' ὅμως
ἐκείνων ἢ ἔστιν ὅστις τῷ μαχεῖρι σαρκεῖ ἂν τι-
μήσαιοτο, εἰ τὰ κρέα ἔψων, καθεῖς τὸν δάκτυ-
λον, τῷ ζωμῷ περιελιχμήσχοτο, ἢ ὀπτωμένων
ἀποσπάσας τῶν κρεῶν κατεβρίχθισεν· ἀλλὰ
συγγνώμην ἀπονέμειν αὐτοῖς. εἰ δὲ καὶ πάν-
του ὀργι-

venire, et aquilas demittere, et iecur extunde-
re? Ista vide ne magnam patefaciant indignan-
tis humilitatem animi ignobilem, et in ira con-
cipienda levitatem: quid enim hic designet, si
totum bouem perdiderit, qui frustulorum car-
nis paucorum causa tanto opere stomachetur!

10. Contra homines quanto se prae-
bent aequiores in istiusmodi rebus, quos credi poterat
ad iram esse proniores Diis? et tamen eorum ne-
mo est, qui coctum cruce multarit, si carnes eli-
xans immisso digito de iusculo degustarit, aut assa-
tarum carnium quiddam auulsum deglutiuerit:
sed veniam dant ipsis: sin est ut etiam valde
irascan-

ὀργισθεῖεν, ἢ κονδύλους ἐνέτριψαν, ἢ καὶ κατὰ
κόρυφον ἐπάταξαν, ἀνεσκολοπίσθη δὲ ἐδεῖς παρ'
αὐτοῖς τῶν τηλικύτων ἕνεκα. καὶ περὶ μὲν τῶν
κρεῶν τοσαῦτα· αἰσχρὰ μὲν καὶ μοῖ ἀπολογεῖ-
σθαι· πολὺ δὲ αἰσχύῳ κατηγορεῖν ἐκείνῳ.

Περὶ δὲ τῆς πλαστικῆς, καὶ ὅτι τὰς ἀνθρώ-
πους ἐποίησα, καιρὸς ἤδη λέγειν. τῆτο δὲ, ὡς
Ἑρμῇ, διττὴν ἔχον 2) τὴν κατηγορίαν, ἐκ αἰ-
δα κατ' ὁπότερον αἰτιᾶσθαι με· πότερα, ὡς ἐ-
στὶν ὅλως ἔχρην τὰς ἀνθρώπους γεγονέναι, ἀλλ'
ἄμεινον ἢν ἀτρεμεῖν αὐτὰς γῆν ἄλλως ὄντας ἀνέ-
ργας

irascantur, aut pugnos incutere solent, aut ala-
pas in malam ingerere; nemoque haecenus apud
eos in patibulum ire iussus ob tanta scilicet cri-
mina. De carnibus ista sunt satis, quorum ut
turpis est mihi defensio, sic multo turpior ipsi
accusatio.

II. De arte fingendi autem, deque eo, quod
homines fecerim, tempus iam dicere: illud au-
tem, Mercuri, quum duplicem habeat insimulatio-
nem, nescio equidem, quam in partem maxime
me criminemini: utrum, in totum non oportuisse
homines fieri, meliusque fuisse, si conquievis-
sent ac mansissent terra prorsus rudis atque inela-
borata;

P 5

2. Τῆτο --- ἔχον] Haec absolutae structu-
rae forma, qua nominatiuus genitiui locum
tenet, oppido familiaris est Graecis. Hemst.

γασον 3), ἢ ὡς πεπλάσθαι μὲν ἐχρῆν, ἄλλον δὲ
 τινα καὶ μὴ τῆτον διδοσχηματίσθαι τὸν τρόπον;
 ἐγὼ δὲ ὁμῶς ὑπὲρ ἀμφοῖν ἐρῶ. καὶ πρῶτόν γε,
 ὡς ἑδεμία τοῖς θεοῖς ἀπὸ τῆς βλάβης γεγένη-
 ται, τῶν ἀνθρώπων ἐς τὸν βίον παραχθέντων,
 πειράσομαι δεικνύειν· ἔπειτα δὲ, ὡς καὶ συμ-
 φέρειν-

borata; an, eos quidem fingi debuisse; sed alium
 quendam, non hunc in modum, efformatos.
 At ego tamen de utroque dicam: et primum
 quidem, nullum omnino Diis ex eo damnum
 accidisse, quod homines in vitam sint producti,
 conabor ostendere: deinde, multum interesse,
 ut

3. Ἀτρεμεῖν γῆν ἄλλως ὄντας ἀνέργασον] Si
 homines non finxisset Prometheus, utique
 mansisset illa materia, ex qua sunt formati,
 γῆ ἄλλως ἀνέργασος, ipsique adeo homi-
 nes sine motu temere iacerent, nihil aliud
 quam lutum rude omnique formae decore
 nudatum. hoc est illud ἀτρεμεῖν. Quam
 ob rem *Luciani* verba talem habent sensum:
utrum plaue nullos homines oportuisse creari,
sed melius fuisse, si motus expertes, ut erant,
conquiescerent, terra nimirum prorsus infor-
mis atque arte nulla elaborata. Error Inter-
 pretum in eo versatus fuit, quod γῆν non
 materiam creandorum hominum, sed vel
 terrarum orbem, vel terram quamcumque
 rudem intellexerint. *Hemst.*

Φέροντα καὶ ἀμείνω ταῦτα αὐτοῖς παραπολὺ, ἢ
εἰ ἐρήμην καὶ ἀπάνθρωπον συνέβαινε τὴν γῆν
μένειν.

Ἦν τοίνυν πάλα (ῥᾶον γὰρ ἔτω δῆλον ἀνγέ-
νοιτο εἴ τι ἡδίκησα ἐγὼ μετακοσμήσας, καὶ
νεωτερίσας τὰ περὶ τὰς ἀνθρώπους) τὸ θεῖον
μόνον καὶ τὸ ἐπαράνιον γένος. ἡ γῆ δέ, ἀγρίον
τι χρεῖμα καὶ ἀμορφον, ὕλαις ἅπασα, καὶ ταύ-
ταις ἀνημέροις λάσιος· ἔτε δὲ βωμοὶ θεῶν, ἡ
νεώς· πόθεν δὲ ἄγαλμα, ἡ ξόανον, ἡ τί ἄλλο
τοιοῦτο, οἷα πολλὰ νῦν ἀπανταχόθι φαίνεται
μετὰ πάσης ἐπιμελείας τιμώμενα· ἐγὼ δέ, ἀεὶ
γάρ τι προβελύω εἰς τὸ κοινὸν, καὶ σκοπῶ
ὅπως

vt utilius hoc ipsis et melius sit, quam si
terram desertam hominumque vacuam contigif-
set restare.

12. Ergo erat olim (facilius enim sic palam
fiat, an quid ego peccauerim alio ornatu indū-
cto noueque fabricatis hominibus) diuinum so-
lum ac coeleste genus: tellus vero inculta quae-
dam res et informis, filuis tota iisque agresti-
bus horrida: neque erant arae Deorum nec tem-
plum (qui poterat enim?) nec statua, neque si-
mulacrum, neque aliud quicquam eiusmodi, qua-
lia multa iam vbique apparent summa cum cura
in honore habita. Ego vero, semper enim ali-
quid consulo in commune, mecumque agito
quomodo

ἔπως αὐξηθήσεται μὲν τὰ τῶν θεῶν, ἐπιδώσει
 δὲ καὶ τὰλλα πάντα ἐς κόσμον, καὶ κάλλος,
 ἐνενόησα ὡς ἄμεινον εἴη ὀλίγον ὅσον τῷ πληλὲ
 λαβόντα, ζῶα τινὰ συστήσασθαι, καὶ ἀναπλά-
 σαι τὰς μορφὰς μὲν ἡμῖν αὐτοῖς προσεικότα·
 καὶ γὰρ ἐνδεῖν τι ὤμην τῷ θεῷ, μὴ ὄντος τῷ
 ἐναντίῳ αὐτῷ, καὶ πρὸς δ' ἔμελλεν ἡ ἐξέτασις
 γιγνομένη εὐδαιμονέσερον ἀποφαίνειν αὐτό· θνη-
 τὸν μέντοι αὐτὸ εἶναι· εὐμηχανώτατον δ' ἄλ-
 λως, καὶ συνετώτατον, καὶ τῷ βελτίονος αἰ-
 σθανόμενον.

Καὶ δὴ, κατὰ τὸν ποιητικὸν λόγον, γαῖαν
 ὕδρι Φύρας, καὶ διαμαλάξας, ἀνέπλασα τὰς
 ἀνθρώπους, καὶ τὴν Ἀθηναῖν παρακαλέσας συνε-
 πिला-

quomodo amplificentur res Deorum, ceteraque
 omnia incrementum capiant ornatus ac pulcritu-
 dinis, in animum induxi optimum fore factum,
 si, paruula quadam luti parte accepta, animalia
 componerem atque effingerem specie nobismet
 ipsis adsimilia: etenim ita statuebam, deficere
 quiddam naturam diuinam, dum nihil extat ipsi
 contrarium, ad quod instituta comparatione, illam
 esse beatiorem dilucide pateat: tum mortale illud
 esse volebam; artificiosissimum alioquin et pru-
 dentissimum, quodque melioris haberet sensum.

13. Itaque, secundum poetæ dictum, aqua
 terræ mixta et permollita effinxi homines,
 Mineruamque etiam aduocaui, ut una me-
 cum

πηλίκον, εἰ ἐκ πηλᾶ ζῶα πεποίηκα, καὶ τὸ
 τέως ἀκίνητον, εἰς κίνησιν ἤγαγον· καὶ, ὡς ἔοι-
 κε, τὸ ἀπ' ἐκείνῃς ἦττον θεοὶ εἰσὶν οἱ θεοὶ, διό-
 τι καὶ ἐπὶ γῆς θνητὰ ζῶα τινὰ γεγέννηται. ἔγω-
 γὰρ καὶ ἀγανακτεῖ ὁ Ζεὺς ὥσπερ ἐλαττωμένων
 τῶν θεῶν ἐκ τῆς τῶν ἀνθρώπων γενέσεως. εἰ
 μὴ ἄρα τέτο δέδισ, μὴ καὶ ἔτοι ἀπόσασιν ἐπ'
 αὐτὸν βελεύσωσι, καὶ πόλεμον ἐξενέγκωσι πρὸς
 τὰς θεάς, ὥσπερ οἱ Γίγαντες. ἀλλ' ὅτι μὲν δὴ
 ἔδεν ἡδίκησθε πρὸς ἐμᾶ, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τῶν
 ἐμῶν ἔργων, δῆλον· ἢ σὺ δεῖξόν τι καὶ ἐν τῷ
 μικρῷ-

cum operi manum adcommodaret. Isthæc
 sunt scilicet, quæ gravia in Deos admisi: tum
 detrimentum viden' quantum sit, qui e luto
 animalia confecerim, quodque hætenus erat
 immobile, in motum deduxerim: ex eo, vt vi-
 detur, tempore minus Dii sunt Dii, quia in
 terra quoque animantia quædam mortalia ex-
 titerint: quippe illud etiam Iupiter indignatur,
 quasi deteriore Dii essent conditione ab homi-
 num ortu; nisi forte hoc veretur, ne et illi de-
 fectionis confilia aduersum se ineant, bellum-
 que inferant Diis perinde ac Gigantes. At ni-
 hil vobis accidisse mali a me, Mercuri, meis-
 que operibus, est manifestum: sin, ostende tu
 vnum

μικρότατον, καὶ γὰρ σιωπήσομαι, καὶ δίκαια ἔσθ-
μαι πεπονθὼς πρὸς ὑμῶν.

Ὅτι δὲ χρήσιμα ταῦτα γεγένηται τοῖς θεοῖς,
ἔτις ἂν μάθοις, εἰ ἐπιβλέψῃς τὴν γῆν ἔκτε
αὐχμηρὰν καὶ ἐκκλῆ ἔσαν, ἀλλὰ πόλεσι, καὶ
γεωργίαις, καὶ φυτοῖς ἡμέροις διακεκοσμημένην,
καὶ τὴν θάλατταν πλεομένην, καὶ τὰς νήσους
κατοικημένας, ἅπαντα ἄρ' ἐβωμᾶς, καὶ θυ-
σίαις, καὶ ναῖς, καὶ πανηγύρεϊ· μεσαὶ δὲ Διὸς
πᾶσαι μὲν ἀγυιαί, πᾶσαι δὲ ἀνθρώπων ἀγο-
ραί. καὶ γὰρ εἰ μὲν ἑμαυτῷ μόνῳ κτῆμα τῆτο
ἐπλασάμην, ἐπλεονέκτεν ἂν τῆς χρήσεως· νῦν
δ' εἰς τὸ κοινὸν φέρων τέθεικα ὑμῖν αὐτοῖς·
μᾶλλον δὲ Διὸς μὲν καὶ Ἀπόλλωνος, καὶ σὲ δὲ,
ὦ Ἑρ-

vnum aliquod vel minimum, et conticescam,
ac iusta me perpeffum a vobis fatebor.

14. Quin contra haec in rem esse Deorum,
ita maxime discas, si confideres terram non am-
plius horridam et pulcritudine spoliata, sed
vrbibus, cultis agris, plantisque mitibus orna-
te distinctam, mare nauigatum, insulas habita-
tas, vbique aras, sacrificia, templa, festorum-
que celebritates: Iouis autem plenae omnes
viae, cuncta hominum fora. Quod si mihimet
soli homines velut legitimam possessionem effin-
xissem, priuatis vsibus studere potuissem videri:
nunc vobiscum communicatam in medium at-
tuli. Imo, quod magis est, Iouis, Apollinis et tua,
Mercuri-

ὦ Ἑρμῇ, νεὼς ἰδεῖν ἀπανταχοῦ ἐς, Προμη-
θεὺς δὲ, ἔδαμῶς. ὁρᾷς ὅπως τὰμαυτᾶ μόνα
σκοπῶ, τὰ κοινὰ δὲ καταπροδίδωμι, καὶ ἐλάτ-
τω ποιῶ.

Τίθει δέ μοι, ὦ Ἑρμῇ, καὶ τόδε· εἰνόησον,
εἴ τι σοι δοκεῖ ἀγαθὸν ἀμάρτυρον, ἢ κτῆμα, ἢ
ποίημα, ὃ μηδεὶς ὄψεται, μηδὲ ἐπαινέσεται,
ὁμοίως ἡδὺ καὶ τερπνὸν ἔσσεσθαι τῷ ἔχοντι.
πρὸς δὴ τι τᾶτ' ἔφην; ὅτι, μὴ γιγνομένων τῶν
ἀνθρώπων, ἀμάρτυρον συνέβαινε τὸ κάλλος εἶ-
ναι τῶν ὄλων· καὶ πλεῖτόν τινα πλετήσσειν ἐμέλ-
λομεν, ἔτε ὑπ' ἄλλε τινὸς θαυμασθῆσόμενον,
ἔτε ἡμῖν αὐτοῖς ὁμοίως τίμιον. ἔδὲ γὰρ ἂν εἶ-
χομεν πρὸς ὃ, τι ἐλαττον παραθῶμεν αὐτόν,
ἔδ'

Mercuri, templa videre nusquam non datur; Pro-
methei nusquam: viden' vt meis folius commodis
inuigilem, publica prodam et imminuam?

15. Hanc porro rationem mihi pone, Mer-
curi: expende tecum, tibine videatur bonum
aliquod teste carens, seu posseffum, siue arte
laboratum fit, quod nemo videat, laudet nemo;
similiter suaue iucundumque fore habenti? quor-
sum autem illud dixi? quia non factis homini-
bus testem habitura non erat pulcritudo vniuer-
si: nimirum diuitiis abundaremus, quae neque
alii cuiquam essent in admiratione, nec nobis-
met ipsis perinde carae; nihil enim extaret omni-
no, ad quod tanquam imperfectius eas exigere-
mus;

ἐδ' ἂν συνίμεν ἡλίκα εὐδαιμονέμεν, ἔχ' ὁρῶν-
 τες ἀμοίρας τῶν ἡμετέρων τινάς. ἔτω γὰρ δὴ
 καὶ τὸ μέγα δειχθεῖν ἂν μέγα, εἰ τῷ μικρῷ
 παραμετροῖτο· ὑμεῖς δέ, τιμᾶν ἐπὶ τῷ πολι-
 τεύματι τέτω δέον, ἀνεσαυρώκατέ με, καὶ
 ταύτην μοι τὴν ἀμοιβὴν ἀποδεδώκατε τῇ βε-
 λεύματος.

Ἀλλὰ κακῆργοί τινες Φῆς εἶναι ἐν αὐτοῖς, καὶ
 μοιχεύουσι, καὶ πολεμεῖσι, καὶ ἀδελφὰς γαμῶ-
 σι, καὶ πατράσιν ἐπιβελεύουσι· παρ' ἡμῶν γὰρ
 ἔχι πολλὴ τέτων ἀφθονία; καὶ ἔδήπερ διὰ
 τῆτο αἰτιάσασαίτ' ἂν τις τὸν ἔρανόν, καὶ τὴν
 γῆν, ὅτι ἡμᾶς συνεσήσαντο· ἐπεὶ καὶ τέτο
 ἴσως

mus; neque intelligeremus, quanta versemur
 in felicitate, nisi quosdam intueri daretur bo-
 norum nostrorum expertes: sic enim demum
 magnum patefiat esse magnum, si ad parui men-
 suram compareretur. Vos vero, quem decebat
 ob sollers inuentum honoribus afficere, in cru-
 cem sustulistis me, easque mihi vices reddidi-
 stis consilii.

16. At maleficos esse quosdam ais in iis: adul-
 teria committunt, bella gerunt, sorores du-
 cunt, patribus insidiantur: quasi apud nos non
 magna sit vitiorum illorum copia: nec sane
 propterea quis culpauerit Coelum et Terram,
 quod nos condiderint. Hoc insuper fieri
 potest,

ἴσως Φαίης ἂν, ὅτι ἀνάγκη πολλὰ ἡμᾶς ἔχειν
πράγματα ἐπιμελεσμένως αὐτῶν. ἔκτεν δὴ γὰρ
τῷτο καὶ ὁ νομεὺς ἀχθεσθῶ ἐπὶ τῷ ἔχειν τὴν
ἀγέλην, διότι ἀναγκαῖον αὐτῷ ἐπιμελεῖσθαι
αὐτῆς. καὶ εἰτέ τῳ γε ἐργῶδες τῷτο, καὶ ἡδὺ
ἄλλως, καὶ ἡ Φροντὶς ἐν ἀτερπῇ ἔχασά τινα
διατριβήν. τί γὰρ ἂν ἐπράττομεν, ἐν ἔχοντες
ὧν προνοῶμεν; ἡργᾶμεν ἂν, καὶ τὸ νέκταρ ἐπί-
νομεν, καὶ τῆς ἀμβροσίας ἐνεφορέμεθα, ἂδὲν
ποιοῦντες.

“Ὁ δὲ μάλιστ’ αὖ πνίγει, τῷτ’ ἐστὶν οἱ μεμ-
φόμενοι τὴν ἀνθρωποποιίαν, καὶ μάλιστ’ αὖ τὰς
γυναῖκας, ὅμως ἐρᾷτε αὐτῶν, καὶ οὐ διαλεί-
πετε κατιόντες, ἄρτι μὲν, ταῦροι, ἄρτι
δε,

potest, ut dicas, necessum esse multis nos nego-
tiis implicari, dum curamus illos: eandem igi-
tur ob causam pastor indignetur, quod gregem
habeat, cuius sibi cura sit gerenda: fuerit hoc
ipsi laboriosum, at iucundum itidem: eaque sol-
licitudo non ingratam praebet occupationem.
Nos autem quid ageremus non habentes, qui-
bus prospiciamus? cessaremus scilicet, bibere-
turque nobis nectar, et ambrosia nos ingurgi-
taremus otiosi.

17. Quod vero me maxime vrit, hoc est: qui
incusatis hominum fabricationem, et potissimum
mulieres, ipsi tamen amatis eas, neque inter-
mittitis in terram descendere nunc in tauros,

Q

alias

δὲ, σάτυροι καὶ κύκνοι γενόμενοι, καὶ θεὸς ἐξ αὐτῶν 4) ποιεῖσθαι ἀξιῶντες. ἀλλ' ἐχρῆν, ἴσως Φήσεις, ἀναπεπλάσθαι τὰς ἀνθρώπους, ἄλλον δέ τινα τρόπον, ἀλλὰ μὴ ἡμῖν εἰκότας· καὶ τί ἄλλο παράδειγμα τέττε ἄμεινον προσεησάμην, ὃ πάντως καλὸν ἤπισάμην; ἢ ἀσύνητον καὶ θηριῶδες ἔδει, καὶ ἄγριον ἀπεργάζεσθαι τὸ ζῶον; καὶ πῶς ἂν ἡ θεοῖς ἔθυσαν, ἢ τὰς ἄλλας

alias in satyros et cycnos versi, deosque ex illis procreare non dedignamini. At nihil oberat, forte dices, quominus homines effingerentur, sed alium quendam in modum, nec nobis similes: at quod aliud exemplum isto melius mihi proposuisset, quod omnino pulcrum sciebam: num rationis expers et ferum conueniebat, atque agreste elaborari animal? quomodo Diis sacrifici-

4. Ἐξ αὐτῶν] A sensu horum percipiendo longe abfuerunt Interpretes. Vt παῖδας ποιεῖσθαι ἐκ γυναικὸς creberrimum est, sic Prometheus hic perquam facete, mutata nonnihil locutione θεὸς ποιεῖσθαι dixit: illos enim ipsos Deos, qui se tam grauiter ob formatos homines accusent, tanto in mortales feminas libidinis ardore ferri, ut nullam non formam quantumuis indecoram induentes perlibenter cum iis consuecant; liberos etiam Deos ex iis procreare ac, suscipere haud dedignentur. *Hemst.*

·λας ὑμῖν τιμὰς ἀπένειμαν, ἔχ' ἰ τοῖς τοῖς γενό-
μενοι; ἀλλ' ὑμεῖς ὅταν μὲν ὑμῖν τὰς ἑκατόμβας
προσάγωσιν, ἐκ ὀκνεῖτε, καὶ ἐπὶ τὸν Ὠκεανὸν
ἐλθεῖν δεοί, μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας· τὸν δὲ
τῶν τιμῶν ὑμῖν καὶ τῶν θυσιῶν αἴτιον ἀνεξα-
ρώκατε. περὶ μὲν ἔν τῶν ἀνθρώπων καὶ ταῦ-
τα ἱκανά.

Ἦδη δὲ, εἰ δοκεῖ, ἐπὶ τὸ πῦρ μέτειμι, καὶ
τὴν ἐπονείδισον ταύτην κλοπὴν. καὶ πρὸς θεῶν
τέτο μοι ἀποκρίναί, μηδὲν ὀκνήσας· ἐσθ' ὅ, τι
ἡμεῖς τῷ πυρὸς ἀπολωλέκαμεν, ἐξ ὅτ' καὶ παρ'
ἀνθρώποις ἐσίν; ἐκ ἂν εἴποις. αὕτη γὰρ, σί-
μαι, φύσις τέτρετ' ἐκ κτήματος ἔδεν τι ἐλατ-
τον γίγνεται, εἰ καὶ τις ἄλλος αὐτῷ μεταλάβοι·
οὐ

crificassent, aliosque vobis honores tribuissent?
et vos tamen, quando hecatombas offerunt,
nullam moram facitis, etsi vel Oceanus longo
itinere sit petendus, ut visatis probissimos Ae-
thiopas: me vero, honorum vobis et victima-
rum causam, in patibulum egistis. De homi-
nibus quidem ista sufficiunt.

18. Iam, si viderur, ad ignem transeo, ex-
probratumque tanto opere furtum. Per Deos
ergo hoc mihi responde nihil moratus: est-
ne quicquam istius ignis, quod amisimus, ex
quo apud homines est? non dixeris: haec,
opinor, natura eius rei, nihil ut decre-
scat, etsi vel alius inde partem capiat: non

οὐ γὰρ ἀποσβέννυται ἐναυσταμένους τινός· Φθό-
 ρος δὴ ἄντικρυς τὸ τοιῦτο, ἀφ' ὧν μηδὲν ὑμεῖς
 ἠδίκησθε, τῶτων κωλύειν μεταδιδόναι τοῖς δεο-
 μένοις· καί τοι θεὸς γε ὄντας, ἀγαθὰς χρὴ εἶ-
 ναι, καὶ δοτῆρας ἐάων, καὶ ἔξω Φθόρον παν-
 τὸς ἐξάναι· ὅπως γε εἰ καὶ τὸ πᾶν τῷτο πῦρ
 ὑφελόμενος κατεκόμισα εἰς τὴν γῆν, μηδ' ὅλως
 τι αὐτῷ καταλιπὼν, ἔμεγα ὑμᾶς ἠδίκαν· ἂν δὲ
 γὰρ ὑμεῖς δεῖσθε αὐτῷ, μήτε ῥιγῶντες, μήτε
 ἔψοντες τὴν ἀμβροσίαν, μήτε Φωτὸς ἐπιτεχ-
 νητῷ δεόμενοι.

Οἱ δὲ ἄνθρωποι καὶ εἰς τὰ ἄλλα μὲν ἀναγκαίως
 χρῶνται τῷ πυρὶ, μάλιστα δὲ εἰς τὰς θυσίας,
 ὅπως

enim extinguitur, si quis ex eo lumen accen-
 derit: invidia vero planissime est, ex quibus
 nullum ad vos damnum redeat, eorum prohi-
 bere ne usus impertiatur indigentibus: atqui
 Dii quum sitis, beneficos esse oportet, com-
 modorumque largitores procul ab invidia re-
 motos. (Hocceine vos aegre feratis) ubi, si
 vel omnem hunc ignem subreptum derulissem
 in terram, nihilque omnino ex eo reliquissem,
 haud magna a me vobis iniuria foret facta: ne-
 que enim vos eo indigetis, ut qui non frigea-
 ris, nec ambrosiam coquatis, neque opus ha-
 beatis arte facta luce.

19. Hominibus vero ignis usus est et ad alia
 pernecessarius, et plurimum ad sacrificia,
 ut

ὅπως ἔχοιεν κνίσσᾱν ἀγνιάς, καὶ τῷ λιβανωτῷ
θυμιάν, καὶ τὰ μηρία καίειν ἐπὶ τῶν βωμῶν.
ὁρῶ δὲ ὑμᾶς μάλιστα χαίροντας τῷ καπνῷ, καὶ
τὴν εὐωχίαν ταύτην ἡδίστην οἰομένους, ἐπὶ οὕτως
εἰς τὸν ἔρανὸν ἡ κνίσσα γένηται ἐλίσσόμενη πε-
ρὶ καπνῷ. ἐναντιωτάτη τοίνυν ἡ μέμψις ἀνγέ-
νοιτο αὐτῇ τῇ ὑμετέρᾳ ἐπιθυμίᾳ. θαυμάζω
δὲ ὅπως ἔχῃ καὶ τὸν ἥλιον πεκωλύκατε κατα-
λάμπειν αὐτῆς· καίτοι πῦρ ἔτός ἐστι παλὺ θε-
ότερόν τε, καὶ πυρρὸν δέσσερον. ἢ καὶ κείνον αὐτιά-
σθε, ὡς σπαθῶντα ἡμῶν τὸ κτήμα; εἰρηκα-
σφῶ δέ, ὦ Ἑρμῇ καὶ Ἥφαιστει, εἴ τι μὴ κα-
λῶς εἰρῆσθαι δοκεῖ, διευθύνετε, καὶ διελέγχε-
τε· καὶ γὰρ αὐθις ἀπολογήσομαι.

E P.

vt possint nidore vaporare vias, thus adolere,
et lumbos hostiarum in aris: video sane vos
summo opere delectari isto fumo, easque epu-
las putare suauissimas, quando nidor in coelum
penetrat multo fumi volumine subuectus: ad-
versetur ergo haec criminatio quam maxime ve-
stro desiderio. Miror autem, quomodo nec so-
lem vetueritis eos illustrare: atqui ignis hic est
multo diuinior et flagrantior: aut illumne et-
iam accusatis, quasi dissipantem propriam vo-
bis possessionem? Dixi: vos autem vniue,
Mercuri et Vulcane, si quid minus recte dictum
videatur, emendate et arguite; tumque ego
iterum partes meas tuebor.

Q 3

20. MERC.

ΕΡ. Οὐ γάρδιον, ὦ Προμηθεῦ, πρὸς ἔτῳ γενναῖον σοφιστὴν ἀμιλλᾶσθαι· πλὴν ἀλλὰ ὦνησο, διότι μὴ καὶ ὁ Ζεὺς ταῦτα ἐπήχεσέ σε. εὖ γὰρ οἶδα, ὥς ἐξ καὶ δέκα γύπας ἂν ἐπέσησέ σοι τὰ ἔγκατα ἐξαιρήσοντας· ἔτῳ δεινῶς αὐτῆς κατηγορήκας, ἀπολογεῖσθαι δοκῶν. ἐκεῖνο δέ γε θαυμάζω, πῶς μάντις ὢν 5) ἔπρεογίνωσκας ἔτῳ κολασθησόμενος. ΠΡΟ. ἡπιστάμην, ὦ Ἑρμῇ, καὶ ταῦτα μὲν, καὶ ὅτι ἀπολυθήσομαι αὐτίς οἶδα, καὶ ἤδη τις ἐκ Θηβῶν ἀφίξεται σὸς φίλος ἐκ εἰς μακρὰν, κατατοξεύσων δὲ Φῆς ἐπιπτή-

20. MERC. — Facile non est, Prometheu, cum tam valido sophista contendere. Ceterum gratulare tibi, quod Iupiter istam orationem tuam non inaudiuerit: sexdecim enim, quod probe scio, vultures apposuisset tibi ad intestina eruenda; tam graviter ipsum obiurgasti, dum causam tuam agere videris. Illud equidem miror, quo pacto, quum sis vates, non praesciueris hoc te supplicio puniendum esse? PROM. Noueram illud, Mercuri; et me solui debere in posterum, noui: et iam quis Thebis adueniet tuus amicus non longo temporis interuallo, sagittis confixurus eam, quam in me

5. Μάντις ὢν] Non vates tantum, qualem se probat Dial. sequ. sed omnis fere vaticinandi artis monstrator. Hemst.

ἐπιπτήσεσθαι μοι τὸν αἰτόν. ΕΡ. εἴ γὰρ γέ-
νοιτο, ὦ Προμηθεῦ, ταῦτα, καὶ ἐπίδοιμί σε
λελυμένον, καὶ κοινῇ σὺν ἡμῖν εὐωχέμενον, οὐ
μέντοι καὶ κρεανομᾶντά γε.

ΠΡΟ. Θάρρει· καὶ συνευωχήσομαι ὑμῖν,
καὶ ὁ Ζεὺς λύσει με, ἐκ ἀντὶ μικρᾶς εὐδαιμο-
νίας. ΕΡ. τίνος ταύτης; μὴ γὰρ ὀκνήσης εἰπεῖν.
ΠΡΟ. οἶσθα, ὦ Ἑρμῇ, τὴν Θέτιν; ἀλλ' οὐ
χρὴ λέγειν. Φυλάττειν γὰρ ἄμεινον τὸ ἀπόρ-
ρητον, ὡς μισθὸς εἴη, καὶ λύτρα μοι ἀντὶ τῆς
καταδίκης. ΕΡ. ἀλλὰ Φύλαττε, ὦ Τίτάν, εἰ
τᾶτ' ἄμεινον. ἡμεῖς δὲ ἀπώμεν, ὦ Ἥφαισε,
καὶ γὰρ ἔτος ἤδη πλησίαν ὁ αἰτός. ὑπόμενε ἔν
καρτε-

in me inuolaturam esse dicis, aquilam. MERC. Ea, Prometheus, utinam eueniant, teque in-
tuear solutum, et una nobiscum epulantem; sic
tamen, ut carnes non distribuas.

21. PROM. Bono esto animo: et simul vo-
biscum epulabor, et Iupiter me vinculis soluet
pro non exigua felicitate. MERC. Quanam
ista? eloqui ne graneris. PROM. Nostin', o
Mercuri, Thetin? sed non expedit dicere: cu-
stodire praeſtat hoc arcanum, ut merces sit et pre-
tium, quo me a poena redimam. MERC. Quin
tu tecum serua, o Titan, siquidem hoc melius est:
nos autem abeamus, Vulcane; iam enim ecce,
quae prope adest, aquilam. Tu vero sustine
Q 4 forti-

καρτερῶς· εἶη δέ γε ἤδη σοι τὸν Θηβαῖον, δὲ
Φῆς, τοξότην ἐπιφανῆναί, ὡς παύσειέ σε ἀνα-
τεμνόμενον ὑπὸ τᾷ ἑρνέῃ.

fortiter: atque vtinam tibi iam Thebanus ille,
quem dicis, sagittarius exoriatur, vt te liberet
laceratum ab-ista alite.

Θεῶν Διάλογοι.

I.

Προμηθεύς, καὶ Διός.

PROM. **Λ**ύσον με, ὦ Ζεῦ· δεῖνὰ γὰρ ἤδη
πέπονθα. ZEYΣ. λύσω σε Φῆς,
δὲν ἔχρῃν βαρυτέρως πέδας ἔχοντα, καὶ τὸν
Κκύκασεν ὅλον ὑπὲρ κεφαλῆς ἐπικείμενον, ὑπὸ
ἐνκαίδεκα γυπῶν μὴ μόνον κείρεσθαι τὸ ἥ-
παρ

Deorum Dialogi.

Promethei et Iouis.

PROM. **S**olve me, o Iupiter: nam grauiam
iam passus sum. IVP. Ten' vt sol-
vam, ais, cuius oportebat grauiiores habentis
compedes, Caucaſo toto super caput iniecto, a
sexdecim vulturibus non solum detonderi he-
par,

παρι), ἀλλὰ καὶ τὰς ὀφθαλμοὺς ἐξορύττεσθαι,
 ἀνδ' ὧν τοιαῦθ' ἡμῖν ζῶα ἀνθρωπῆας ἐπλασας,
 καὶ τὸ πῦρ ἐκλεψας, καὶ τὰς γυναῖκας ἐδη-
 μιέρησας; ἀ μὲν γὰρ ἐμὲ ἀξηπάτησας ἐν τῇ
 διανομῇ τῶν κρεῶν, ὅς᾽ ἀπιμελῇ κηκαλυμμένα
 μοι παραθεῖς, καὶ τὴν ἀμείνω τῶν μοιρῶν σεαυ-
 τῷ φυλάττων, τί χρὴ λέγειν; ΠΡ. ἐκὼν ἰκα-
 νὴν ἤδη τὴν δίκην ἐκτέτακα τοσῶτον χρόνον τῷ
 Κανκᾶσῳ προσηλωμένος, τὸν κάκιστα ὀρνέων ἀ-
 πολέμενον αἰετὸν τρέφων τῷ ἥπατι. ΖΕΥΣ.
 οὐδὲ πολλοσημόριον τοῦτο, ὧν σε δεῖ παθεῖν.
 ΠΡ. καὶ μὴν ἐκ ἀμισθί με λύσεις, ὦ Ζεῦ, ἀλ-
 λά σοι μὴνύσω πάνυ ἀναγκαῖον.

ZETΣ.

par, sed et oculos effodi pro eo quod talia nobis
 animantia homines finxeris, ignem surripueris,
 et mulieres sis fabricatus: nam me quidem quod
 deceperis in distributione carnum, dum ossa adipe
 oblecta mihi apponis, et praestantiorem par-
 tem tibi met seruas, quid attinet dicere? PROM.
 Nonne ergo sat iam poenarum exsolui tantum
 temporis Caucaſo affixus, quae auium cunctarum
 pessime perire meretur, aquilam alens iecore?
 IVP. Hoc ne multesimum quidem eorum, quae
 te decet pati. PROM. At non sine mercede
 quidem me solues, Iupiter: sed tibi indicabo
 quiddam valde magni momenti.

Q 5

2. IVP.

1. Κεῖρεσθαι τὸ ἥπαρ] Locutio in hac re
 consensu scriptorum quali propria. Hemst.

ΖΕΥΣ. Κατασοφίζῃ με, ὦ Προμηθεῦ. ΠΡ.
καὶ τί πλέον ἔξω; εἰ γὰρ ἀγνοήσεις αὐθις ἔνθα
ὁ Καύκασός ἐστιν, εἰδ' ἀπορήσεις δεσμῶν, ἣν τι
τεχνάζων ἀλίσκωμαι. ΖΕΥΣ. εἰπέ πρότερον
ὄν τινα μισθὸν ἀποτίσεις ἀναγκαῖον ἡμῖν ὄντα.
ΠΡ. ἦν εἶπω εἰς ὅ, τι βαδίζεις νῦν, ἀξιόπιστος
ἔσομαι σοι καὶ περὶ τῶν ὑπολοίπων μαντευόμε-
νος; ΖΕΥΣ. πῶς γὰρ εἰ; ΠΡ. παρὰ τὴν Θέ-
τιν, συνεσόμενος αὐτῇ. ΖΕΥΣ. τοῦτ' ἐγὼ
ἔγνωσ. τί δ' ἔν τὸ ἐπὶ τάτῳ; δοκεῖς γὰρ τι
ἀληθὲς εἶρεῖν. ΠΡ. μηδὲν, ὦ Ζεῦ, κοινωνήσης
τῇ Νηρηίδι· ἦν γὰρ αὐτὴ κυοφορήσῃ ἐκ σέ, τὸ
τεχθεὲν ἴσα ἐργάσεται σε, οἷα καὶ σὺ ἔδρασας
τὸν

2. IVP. Tu me dolis circumuenire studes,
Prometheu. P R O M. Ecquid ex eo lucri ca-
pnam? non enim ignoraturus es postea, vbi
Caucasus sit, neque carebis vinculis, si quas
technas struere deprehendar. IVP. Ede prius,
quam mercedem sis soluturus ita nobis necessa-
riam. P R O M. Si dixero, quo nunc vadas,
num tibi fide dignus habebor, si de reliquis et-
iam praedicam? IVP. Quidni? P R O M. Ad
Thetidem properas, cum ea congressurus.
IVP. Id quidem peruidisti: quid tum porro?
videris enim aliquid veri dicturus. P R O M.
Tu ne, Iupiter, rem habueris cum Ne-
reide: etenim, si vterum ferat ex te, quod
erit natum pari te modo tractabit, quo tu
Satur-

τὸν Κρόνον. ΖΕΥΣ. τῶτο Φῆς, ἐκπασεῖσθαι
 με τῆς ἀρχῆς; ΠΡ. μὴ γένοιτο, ὦ Ζεῦ. πλὴν
 τοιᾶτό τι ἡ μίξις αὐτῆς ἀπειλεῖ. ΖΕΥΣ. χαί-
 ρετώ τοιγαρῶν ἡ Θέτις· σὲ δὲ ὁ Ἥφαιστος ἐπὶ
 τῶτοις λυσάτω.

Saturnum. IVP. Hoc scilicet significas, eie-
 ctum me tui imperio. PROM. Absit omen, o
 Iupiter: neque tamen non tale quid concubi-
 tus eius minatur. IVP. Valeat ergo Thetis:
 te autem Vulcanus huius moniti gratia soluat.

II.

Ἔρως καὶ Διός.

ΕΡΩΣ. **Α**λλ' εἰ καὶ τι ἤμαρτον, ὦ Ζεῦ, σύγ-
 γνωθί μοι· παιδίον γάρ εἰμι, καὶ
 ἔτι ἄφρων. ΖΕΥΣ. σὺ παιδίον, ὦ Ἔρως, δὲ
 ἀρχαιότερος εἶ πολὺ τῷ Ἰαπετῷ 2); ἢ διότι μὴ
 πάγω-

Cupidinis et Iouis.

CVPID. **A**t si quid etiam peccaui, Iupiter, igno-
 sce mihi: puerulus enim sum, atque
 adhuc insipiens. IVP. Tune puerulus, o Cupido,
 qui vetustior es multo Iapeto: an., quia nec
 barbam

2. Ἀρχαιότερος τῷ Ἰαπετῷ] De senibus et
 iam delirantibus per contumeliam ponitur.

Ad

πώγωνα, μηδὲ πολιάς ἔφυσας, διὰ ταῦτα καὶ
 βρέφος ἀξιοῖς νομίζεσθαι, γέρων καὶ πανῆργος
 ὢν; ΕΡ. τί δέ σε ἠδίκησα ὁ γέρων, ὡς Φῆς,
 ἐγὼ, διότι με καὶ πεδῆσαι διανοῇ; ΖΕΥΣ.
 σκόπει, ὦ κατάρατε, εἰ μικρά, ὅς ἐμοὶ μὲν
 ἄτως ἐντρυφᾶς, ὥς μὴδέν ἐστιν ὃ μὴ πεποιή-
 κας με, σάτυρον, ταῦρον, χρυσόν, κύκνον, ἀ-
 τόν· ἐμῷ δὲ ὅλως ἄδεμίαν ἦντινα ἐρασθῆναι πε-
 ποιήκας; ἄδὲ συνῆκα ἡδὺς γυναικὶ διὰ σέ γεγε-
 νημένος· ἀλλὰ με δεῖ μαγγανεύειν ἐπ' αὐτάς,
 καὶ κρύπτειν ἑμαυτόν. αἴ δέ, τὸν μὲν ταῦρον,
 ἢ κύκ-

barbam nec canos protulisti, propterea infans
 haberi vis, quum vetulus sis et vaser? CVP.
 Quid autem in te commisi vetulus, ut ais, ego,
 cur me vincere quoque mediteris? IVP. Vide,
 execranda, an parua; qui mihi quidem eum in
 modum insultas, ut nihil sit, quod non feceris
 me, satyrum, taurum, aurum, cycnum, aquila-
 lam: me autem omnino nullam, quae amaret,
 effecisti; neque intellexi amabilem mulieri ope-
 ra tua mefactum: quin necesse habeo praestigiis
 aduersum illas uti, et celare memet: tum taurum
 cycnum-

Ad astutiam et calliditatem, quae multis an-
 norum experientis colligitur *Noster* retu-
 lit: simul autem ad ea respicit, quae vete-
 rum Theologia de Amoris origine, Deo-
 rum vetustissimi, tradidit. *Hemst.*

ἢ κύκνον Φιλᾶσιν, ἐμὲ δὲ ἦν ἰδῶσι, τεθνᾶσιν
ὕπὸ τῆς δέας.

ΕΡ. Εἰκότως. εἰ γὰρ Φέρεσιν, ὦ Ζεῦ, θνη-
ταὶ ἔσαι τὴν πρόσοψιν. ΖΕΥΣ. πῶς ἔν τὸν
Ἀπόλλω ὁ Βράγχος καὶ ὁ Τάκινθος Φιλᾶσιν;
ΕΡ. ἀλλ' ἡ Δάφνη καίκεϊνον ἔΦευγε, καίτοι κο-
μήτην καὶ ἀγένειον ὄντα. εἰ δ' ἐθέλεις ἐπέρα-
σος εἶναι, μὴ ἐπίσειε τὴν αἰγίδα, μηδὲ τὸν κε-
ραυνὸν Φέρε, ἀλλ' ὡς ἡδισον ποίει σεαυτὸν, ἐκα-
τέρωθε καθεμιμένος βοσρύχας, τῇ μήτρᾳ 3)
τάττας ἀνείλημμένος, πορφυρίδα ἔχε, ὑποδέου
χρυσί-

cycnumue amant; me si videant, moriuntur
prae timore.

2. CVP. Merito sane: neque enim ferre
possunt, Iupiter, mortales tuum conspectum.
IVP. Qui sit ergo, ut Apollinem Branchus et
Hyacinthus ament? CVP. At Daphne illum
quoque fugit, tametsi comatum et imberbem.
Quod si amabilis esse velis, ne aegidem quate,
neque fulmen fer, sed quam iucundissimum te
redde, virimque demissam caesariem mitra sub-
nectens, purpuream habe vestem, indue calceos
aura-

3. Τῇ μήτρᾳ] Tegmen hoc capitis parum vi-
rile habitum vel inde constat, quod a Iu-
none inter ea recensetur, quae indicio erant,
Bacchum luxu perditum et effoeminatissi-
mum esse. *du Soul.*

χρυσίδας, ὑπ' αὐλῶ καὶ τυμπάνοις εὐρυθμα
βαῖνε, καὶ ὄψει ὅτι πλείους ἀκολουθήσουσί σοι
τῶν Διονύσου Μαινάδων. ZETΣ. ἀπαγε, ἐκ
ἂν δεξαίμην ἐπέρξος εἶναι τοιοῦτος γενόμενος.
EP. οὐκοῦν, ὦ Ζεῦ, μηδὲ ἐρᾶν θέλω· ῥάδιον
γὰρ τῷτό γε. ZETΣ. οὐκ· ἀλλ' ἐρᾶν μὲν, ἀ-
πραγμονέσθην δ' αὐτοῦ 4) ἐπιτυγχάνειν· ἐπὶ
τέτοις αὐτοῖς ἀφίημί σε.

auratos, ad tibiam et tympana concinne ingre-
dere: tum tu videbis plures te secuturas esse,
quam Bacchi Maenades. IV P. Apage: mul-
tum absūm, ut amabilis esse velim tali ornatu.
CVP. Quin ergo, Iupiter, amare noli: fa-
cile hoc quidem. IV P. Nequaquam: equi-
dem amare velim, sed faciliore via potiri: ea-
que ipsa te conditione dimitto.

4. Αὐτῷ] Positum intelligo pro τῷ ἐρᾶν·
ἐπιτυγχάνειν τῷ ἐρᾶν, votis atque amoris
fructu potiri. Ἐπὶ τέτοις αὐτοῖς, sub hac
ipsa conditione. Hemst.

III.

Διὸς καὶ Ἑρμοῦ.

ZETΣ. Τὴν τῷ Ἰνάχου παῖδα τὴν καλὴν οἶσθα, ὦ Ἑρμῆ; ΕΡ. ναί. τὴν Ἰὼ λέγεις. ZETΣ. ἂν ἔτι παῖς ἐκείνη ἔσῃ, ἀλλὰ δάμαλις. ΕΡ. τεράσιον τῷτο. τῷ τρώπῳ δ' ἐνηλλάγη; ZETΣ. ζηλοτυπήσασα ἡ Ἥρα, μετέβαλεν αὐτήν. ἀλλὰ καὶ καινὸν ἄλλο τι δεινὸν ἐπιμεμηχάνηται τῇ κακοδαίμονι. βεβέλον τινὰ πολυόμματον Ἄργον τένομα ἐπέσυσεν, ὃς νέμει τὴν δάμαλιν, αὔπνος ὢν. ΕΡ. τί ἂν ἡμᾶς χρὴ ποιεῖν; ZETΣ. καταπτάμενος ἐς τὴν Νέμεαν (ἐκεῖ δέ που ὁ Ἄργος βεβέλει)

Iouis et Mercurii.

IVPIT. **I**nachi filiam, formosam illam, nosti, o Mercuri. MERC. Vtique; nimirum Io. IVP. Non amplius puella est ea, sed iuuenca. MERC. Prodigiosum hoc; at quo tandem modo mutata est? IVP. Aemulata Iuno mutauit eam: quin etiam nouum aliquod malum machinata est aduersus miseram illam: bubulcum aliquem multis oculis, Argum nomine, adposuit, qui pascat iuencam infomnis. MERC. Quid igitur nos oportet facere? IVP. Quum deuolaris in Nemeam (illic vsquam Argus pascit)

κολεῖ) ἐκεῖνον μὲν ἀπέκτεινον, τὴν δὲ Ἰωὶ διὰ
τῆ πελάγους εἰς τὴν Αἴγυπτον ἀπαγαγὼν, Ἴσιν
ποιήσον. καὶ τοιοῦτον ἔσω θεὸς τοῖς ἐκεῖ· καὶ
τὸν Νεῖλον ἀναγέτω, καὶ τὰς ἀνέμους ἐπιπεμ-
πέτω 5), καὶ σωζέτω τὰς πλείοντας.

scit) eum interfice; Io per pelagus in Aegy-
ptum abductam Isin fac. In posterum sit Dea
ibi incolentibus, Nilum exundare faciat, ven-
tos immittat, et seruet nauigantes.

5. Τὰς ἀνέμους ἐπιπεμπέτω] *Ventos secundos
ac ferentes immittat.* Ἐπιπέμπειν de Diis in
vtramque partem vsurpatur. Iam non ob-
scurum est, quemadmodum Isis ἀνέμους ἐπι-
πέμπειν dici possit: nam ad illius quoque
curam et tutelam, qui in mari periclitaban-
tur, pertinere sunt existimati: hinc tot vo-
tiuae tabellae in Isidis templis. *Hemst.*

IV.

Διὸς καὶ Γανυμήδους.

ZETΣ. Ἀγε, ὦ Γανύμηδες (ἤκομεν γὰρ ἐνθα
ἔχρῃν) Φίλησόν με ἤδη, ὅπως εἰ-
δῆς οὐκ ἔτι ῥάμφορ ἀγκύλον με ἔχοτα, οὐδ'
ὄνυχας

Iouis et Ganymedis.

IVPIT. Ἀγε, Ganymedes, venimus enim, quo
oportebat, osculare me iam, ut scias
non amplius rostrum aduncum habere me, ne-
que

θυχας ὀξεῖς, ἔπτερα, οἷος ἐφαινόμην σοι πτη-
νὸς εἶναι δοκῶν. ΓΑΝ. ἄνθρωπε, ἂν ἀστὸς
ἄρτι ᾗσθα, καὶ καταπτάμενος ἤρπασάς με ἀπὸ
μέσσε τῆ ποιμνίας; πῶς ἂν τὰ μὲν πτερα ἐκείνα
σοι ἐξεργύηκε, σὺ δ' ἄλλος ἤδη ἀναπέφνηας;
ΖΕΤΣ. ἀλλ' ἔτε ἄνθρωπος, ὃν ὄρᾳς, ὦ με-
ράκιον, ἔτε ἀστὸς, ὃ δὲ πάντων βασιλεὺς τῶν
θεῶν ἔτος εἰμι, πρὸς τὸν καιρὸν 6) ἀλλάξας
ἐμαυτὸν. ΓΑ. τί Φῆς; σὺ γὰρ ὁ Πᾶν ἐκεῖνος;
εἴτα πῶς σύριγγα ἂν ἔχεις, οὐδὲ κέρατα, καὶ
λάσιος εἰ τὰ σκέλη; ΖΕΤΣ. μόνον γὰρ ἐκείνεν ἡ γῆ
θεόν;

que vngues acutos, neque alas, qualis videbar
tibi volucris specie. ΓΑΝ. Tu, homo, non
aquila modo eras, quumque deuolasses, rapui-
sti me a medio grege? quomodo igitur alae
istae tibi defluerunt, tuque iam alius euasi-
sti? ΙVP. At neque homo sum ego, quem
vides, adolescentule, neque aquila; sed omnium
rex Deorum hicce sum, commode mutata
forma. ΓΑΝ. Ain: tu enim es Pan iste? at
quomodo fistulam non habes, nec cornua, neque
hirra crura? ΙVP. Eumne tu solum putas
Deum?

6. Πρὸς τὸν καιρὸν] Intelligi voluit *Lucianus*
opportune, vtilitatie meae seruienti, ut
hac aquilae figura celatus te raperem in
coelum delicias meas. Ita πρὸς καιρὸν, vel
πρὸς τὸν καιρὸν λέγειν, *commode dicere atque*
ut temporis ratio postulat. Hemist,

θεόν; ΓΑ. ναί· καὶ θύομέν γε αὐτῷ ἑνορχὴν
 τραγόν ἐπὶ τὸ σπήλαιον ἄγοντες, ἐνθα ἔσηκε·
 σὺ δὲ ἀνδραποδισῆς τις εἶναί μοι δοκεῖς.

ΖΕΤΣ. Εἰπέ μοι, Διὸς δὲ ἐκ ἡκιστας ὀνο-
 μα, ἀδὲ βωμὸν εἶδες ἐν τῷ Γαργάρῳ τῷ ὄν-
 τος, καὶ βροντῶντος, καὶ ἀστραπᾶς ποιοῦντος;
 ΓΑ. σὺ, ὦ βέλτισε, Φῆς εἶναι, ὃς πρῶτον κατέ-
 χεας ἡμῶν τὴν πολλὴν χάλαζαν, ὃ οἰεῖν ὑπερά-
 νω λεγόμενος, ὃ ποιῶν τὸν ψόφον, ὃ τὸν
 κριὸν ὃ πατὴρ ἔθυσε; εἶτα τί ἀδικήσαντά με
 ἀνῆρπασας, ὦ βασιλεῦ τῶν θεῶν; τὰ δὲ πρό-
 βατα ἴσως οἱ λύκοι διηρπάσαντο ἤδη, ἐρημοὺς
 ἐπιπεσόντες. ΖΕΤΣ. ἔτι γὰρ μέλει σοι τῶν
 προβά-

Deum? GAN. Sane: atque adeo sacrificamus
 ipsi integrum hircum ad speluncam adductum,
 ubi stat dedicatus: tu autem plagiarius atiquis
 esse mihi videris.

2. IVP. Dic mihi, Iouisne non audinisti
 nomen, neque aram vidisti in Gargaro pluen-
 tis, tonantis, et fulgura mittentis? GAN.
 Eum, o optime, te ais esse, qui nuper defudi-
 sti in nos multam grandinem, qui habitare su-
 perne diceris, qui excitas sonitum, cui arietem
 pater mactavit? Et cuius admissi reum me
 subripuisti, Rex Deorum? oues quidem
 lupi forte iam discerpserunt, in desertas im-
 petu facto. IVP. Etiamne tibi cura est
 ouium

προβάτων ἀθανάτω γεγεννημένω, καὶ ἐνταῦθα
 συνεσομένῳ μεθ' ἡμῶν; ΓΑ. τί λέγεις; οὐ
 γὰρ κητάξεις με ἤδη ἐς τὴν Ἰδην τήμερον;
 ΖΕΤΣ. ἔδαμῶς· ἐπεὶ μάτην αἶτός εἶν ἀντὶ
 θεῶ γεγεννημένος. ΓΑ. ἐκὼν ἐπιζητήσῃ με ὁ
 πατήρ, καὶ ἀγκνακτῆσῃ μὴ εὐρίσκων, καὶ πλη-
 γὰς ὕπερον λήψομαι, καταλιπὼν τὸ ποίμνιον.
 ΖΕΤΣ. πᾶ γὰρ ἐκείνος ὄψεται σε; ΓΑ. μη-
 δαμῶς· ποθῶ γὰρ ἤδη αὐτόν. εἰ δ' ἀπάξεις
 με, ὑπισχνέμαί σοι καὶ ἄλλον παρ' αὐτοῦ
 κριὸν τεθύσσεσθαι λύτρα ὑπὲρ ἐμοῦ. ἔχομεν
 δὲ τὸν τριετῆ, τὸν μέγαν, ἐς ἡγεῖται πρὸς
 τὴν νόμην.

ZETΣ.

opium, qui immortalis factus hic nobiscum fu-
 turus es? GAN. Quid ais? tu non deuehes
 me iam in Idam hodie? IVP. Neutiquam:
 alioqui frustra formam aquilae pro Deo subiif-
 sem. GAN. At requirer me pater, et in-
 dignabitur non inuento, plagasque postmo-
 dum accipiam, qui gregem reliquerim. IVP.
 Vbi autem ille te videbit? GAN. Nequa-
 quam (hic manere velim;) desidero enim
 iam patrem: quod si deduxeris me, polli-
 ceor tibi et alium ab eo hircum iri immola-
 tum, pretium scilicet mei recepti: habe-
 mus autem trimum istum grandem, qui dux
 est gregi ad pastionem.

ΖΕΥΣ. Ὡς ἀφελὴς ὁ παῖς ἐστὶ, καὶ ἀπλοῦ-
 κός, καὶ αὐτὸ δὴ τέτο παῖς ἔστι· ἀλλ', ὦ Γα-
 νυμήδες, ἐκείνα μὲν πάντα χαίρειν ἔα, καὶ ἐπι-
 λάθῃ αὐτῶν, τῷ ποιμνίῃ, καὶ τῆς Ἰδης· σὺ
 δὲ, ἥδη γὰρ ἐπυράμιος εἶ, πολλὰ εὖ ποιήσεις
 ἐντεῦθεν καὶ τὸν πατέρα, καὶ τὴν πατρίδα·
 καὶ ἀντὶ μὲν τυρᾶ καὶ γάλακτος ἀμβρασίαν ἔδῃ,
 καὶ νέκταρ πίῃ. τῷτο μὲν τοι καὶ τοῖς ἄλλοις
 ἡμῖν αὐτὸς παρέξεις ἐγγέων. τὸ δὲ μέγιστον,
 ἀκέτι ἀνθρώπος, ἀλλ' ἀθάνατος γενήσῃ, καὶ
 ὅσῃ σε φαίнесθαι ποιήσω κάλλιστον, καὶ ἔλως
 εὐδαίμων ἔσῃ. ΓΑ. ἦν δὲ παίζειν ἐπιθυμῶσα,
 τίς συμπαίζεταιί μοι; ἐν γὰρ τῇ Ἰδῇ πολλοὶ ἡλι-
 κιώται ἦμεν. ΖΕΥΣ. ἔχεις κἀνταῦθα τὸν
 συμπαι-

3. IVP. Quam apertus puer est et simplex,
 ipsumque illud plane puer adhuc. At, Gany-
 medes, ista quidem omnia valere iube, atque
 obliuiscere gregis et Idae: tu quippe, etenim
 iam coelestis es, multum hinc bene facies patri
 patriaeque: pro caseo et lacte ambrosiam edes
 et nectar bibes; hoc quidem aliis etiam nobis
 praebebis infusum: quodque maximum, non
 homo amplius, sed immortalis eris, fidusque
 tuum apparere faciam pulcherrimum; deni-
 que beatus eris. G A N. Si ludere cupiam,
 quis mecum ludet: in Ida enim multi ae-
 quales eramus. I V P. Habes et hic, qui
 tecum

συμπαιζόμενόν σοι τῷτον Ἐρωτα, καὶ ἀσφαλά-
λας μάλα πολλὰς. θάρρει μόνον, καὶ Φαιδρὸς
ἴσθι, καὶ μηδὲν ἐπικόθει τῶν κατω.

ΓΑΝ. Τέ δὲ ὑμῖν χρήσιμος ἂν γανοίμην; ἢ
ποιμαίνειν δεήσει πάνταυθα; ΖΕΥΣ. οὐκ
ἀλλ' οἰνοχοήσεις, καὶ ἐπὶ τῷ νέκταρος τετάξῃ,
καὶ ἐπιμελήσῃ τῷ συμπασίᾳ. ΓΑΝ. τοῦτο
μὲν ἔχαιεπόν. οἶδα γὰρ ὡς χρὴ ἐγχείω τὸ
γάλα, καὶ ἀναδῆται τὸ κισσύβιον. ΖΕΥΣ.
Ἰδὲ, πάλιν ἄτος γάλακτος μνημόνευσι, καὶ ἀν-
θρώποις διακονήσεσθαι οἶσται· ταυτί δ' ἑβανός
ἔσι, καὶ πίνομεν, ὥσπερ ἔΦην, τὸ νέκταρ.
ΓΑΝ. ἡδίων, ὦ Ζεῦ, τῷ γάλακτος; ΖΕΥΣ.
εἴτῃ μετ' ὀλέγον, καὶ γευσάμενος ἐκ ἔτι περὶ-
σεις

tecum ludet, Cupidinem istum, talosque bene
multos: bono animo solum esto, et hilaris, nul-
lumque te rerum terrestrium capiat desiderium.

4. ΓΑΝ. Quo autem vobis utilis sim: hiccine etiam pastorem agere oportebit? IVP. Minime, sed vinum temperabis, nectari praeficies, curamque geres conuiuii. ΓΑΝ. Id quidem baud arduum: etenim satis scio, quemadmodum deceat infundere lac, et scite porrigere cymbium. IVP. Ecce iterum ille lactis reminiscitur, et hominibus se ministraturum putat: atqui coelum hoc est, bibimusque, vt dixi, nectar. ΓΑΝ. Suauius ne, Iupiter, lacte? IVP. Scies paulo post, et eo gustato porro non desiderabis lac.

σεις τὸ γάλα, ΓΑΝ. κοιμήσομαι δὲ πᾶ τῆς νυκτός; ἢ μετὰ τᾷ ἡλικιώτῃ Ἐρωτᾷ; ΖΕΥΣ. ἔκ· ἀλλὰ διὰ τὸτό σε ἀνῆρπασα, ὥς ἅμα καθεύδοιμεν. ΓΑΝ. μόνος γὰρ οὐκ ἂν δύναιο, ἀλλ' ἡδιόν σοι καθεύδειν μετ' ἐμῶ; ΖΕΥΣ. ναί, μετὰ γε τοιάτῃ, οἷος εἴ σὺ, Γανύμηδες· ἔτω καλός.

ΓΑΝ. Τί γάρ σε πρὸς τὸν ὕπνον ὀνήσει τὸ κάλλος; ΖΕΥΣ. ἔχει τὶ θέλκτρον ἡδὺ, καὶ μαλακώτερον ἐπάγει αὐτόν. ΓΑΝ. καὶ μὴν ὄγε πατὴρ ἤχθετό μοι συγκαθεύδοντι, καὶ διηγείτο ἔωθεν, ὥς ἀφείλον αὐτῷ τὸν ὕπνον σρεφόμενος, καὶ λακτίζων, καὶ τι φθεγγόμενος μεταξὺ ὁπότε καθεύδοιμι· ὥς παρα τὴν μητέρα

lac. GAN. Vbi autem cubitum ibo nocte? an cum aequali Cupidine. IVP. Non: sed eapropter te subripui, vt vna dormiamus. GAN. Tu quippe solus non possis, sed iucundius tibi dormire mecum? IVP. Vtique cum tali quidem, qualis tu es, Ganymedes, tam pulcer.

5. GAN. Quid tandem ad somnum te iuuabit forma? IVP. Habet aliquod delinimentum suaue, somnumque molliorem inducit. GAN. At pater sane mihi succensebat vna dormienti, atque enarrabat mane, quemadmodum eius interuertissem somnum volutando, calcitrando, et voce, interea dum dormiebam, missa: quare ad

τέρα ἔπεμπε με κοιμηθησόμενον τὰ πολλὰ. ὦ-
 ρα δὴ σοι, εἰ διὰ τῆτο, ὡς Φῆς, ἀνὴρ πασάς
 με, καταθεῖναι αὐθις ἐς τὴν γῆν, ἢ πράγματα
 ἔξεις ἀγρυπνῶν· ἐνοχλήσω γάρ σε συνεχῶς σρε-
 φόμενος. ΖΕΥΣ. τῆτ' αὐτό μοι τὸ ἡδισον
 ποιήσεις, εἰ ἀγρυπνήσῃμι μετὰ σοῦ. Φιλῶν
 γάρ διατελέσω πολλάκις, καὶ περιπτύσσων.
 ΓΑΝ. αὐτὸς ἂν εἰδείης· ἐγὼ δὲ κοιμήσομαι,
 σὲ καταΦιλῶντος. ΖΕΥΣ. εἰσάμεθα τότε τὴ
 πρακτέον. νῦν δὲ ἀπαγε αὐτόν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ
 πτόντα τῆς ἀθανασίας, ἄγε οἶνοχαρήσοντα ἡμῖν,
 διδάξας πρότερον ὡς χρὴ ἀρέσγειν τὸν σκύφον.

re ad matrem ablegabat me plerumque dormi-
 tum. Curandum enim vero tibi, si idcirco, ut
 ais, subripuisti me, ut deponas iterum in ter-
 ram: ceteroquin negotium habebis vigilando:
 incommodabo enim tibi continuo corpus ver-
 sans. IVP. Hoc ipsum a te mihi suauissimum
 accidet, si vigilauero tecum: usque enim deo-
 sculabor te et amplexabor. GAN. Tu videris;
 ego somnum capiam vel te dissuauiente. IVP.
 Sciemus tum, quid factu opus sit. Nunc au-
 tem abduc ipsum, Mercuri, et ubi hauserit im-
 mortalitatis potum, reduc vinum nobis muni-
 straturum, postquam docueris prius, quomodo
 porrigere deceat scyphum.

V.

Ἥρας καὶ Διός.

HPA. **Ε**ξ ἧ τοῦ μεῖράκιον τᾷτο, ὦ Ζεῦ, τὸ
 Φρύγιον, ἀπὸ τῆς Ἰδης ἀρπάσας δεῦ-
 ρο ἀνήγαγες, ἔλαττόν μοι προσέχεις τὸν νῦν 7).

ZEΤΣ. καὶ τᾷτο γάρ, ὦ Ἥρα, ζηλοτυπεῖς
 ἤδη, ἀφελὲς ἔτω καὶ ἀλυπότατον; ἐγὼ δὲ ὥ-
 μνην ταῖς γυναῖξιν μόναις χαλεπὴν σε εἶναι, ὁπό-
 στα ἂν ὁμιλήσωσιν ἐμοί.

HPA.

Iunonis et Iouis.

IVNO. **E**x quo adolescentulum illum, Iupiter,
 Phrygium ab Ida raptum huc sub-
 duxisti, minus me curas. IVP. Illumne et-
 iam, o Iuno, aemularis, tam simplicem et nul-
 li plane molestum? equidem opinabar in mu-
 lieres solas difficilem esse te, quaecumque con-
 sueverint tecum.

2. IVN.

7. Μὴ προσέχεις τὸν νῦν] Inter alia poni so-
 let haec locutio in re amatoria, quando
 quis alteri morem gerit et obsequitur;
 blanditiis officiosis prolestat amoremque
 demereri studet: sic maritus vxori, vxor
 marito προσέχειν τὸν νῦν dicitur. Hemst.

ΗΡΑ. Οὐδ' ἐκεῖνα μὲν εὖ ποιεῖς, ἀδὲ πρέποντα σεαυτῷ, ὅς ἀπάντων θεῶν δεσπότης ὢν, ἀπολιπὼν ἐμὲ τὴν νόμῳ γαμετὴν 8), ἐπὶ τὴν γῆν κᾶτει μοιχεύσων, χρυσίον, ἢ σάτυρος, ἢ ταῦρος γενόμενος. πλὴν ἄλλ' ἐκεῖνα μὲν σοὶ καὶ ἐν γῇ μένῃσι· τὸ δ' Ἰδαῖον τετὶ παιδίον ἀρπάσας ἀνέπτῃς, ὧ γενναϊότατε θεῶν, καὶ συνοικεῖ ἡμῖν νῦν ἐπὶ κεφαλὴν μοι ἐπαχθὲν 9),
οἶνο-

2. IV N. Ne ista quidem recte facis, nec digna tua persona, qui omnium deorum quum dominus sis, relicta me legitima vxore in terram descendis moechaturus, in aurum, vel Satyrum taurumue mutatus: attamen illae tibi saltem in terra manent: verum Idaeum istum puerum rapuisti et huc euolasti, generosissime Deorum: et nobiscum nunc habitat, supra caput mihi inductus,

R 5

at

8. Τὴν νόμῳ γαμετὴν] Attica formula: ex alia enim nulla legitimi liberi procreabantur, nisi quae lege conuenisset in manus. Apud Athenienses autem maxime debebant obseruari in contrahendis nuptiis οἱ νόμοι οἱ περὶ τοὺς γάμους, vt Plato ait. Hemst.

9. Ἐπὶ κεφαλὴν ἐπαχθὲν] Proprietas quaedam est Graeci sermonis, seu maius Atticae venustatis, quae sensu citius percipitur, quam verbis explanetur. Maligne vero ἐπαχθὲν. nam ἐπάγειν, ἐπεισάγειν, obdu-

οἰνοχοῶν δὴ τῷ λόγῳ ἔτις ἡ πόρις οἰνοχόων,
καὶ ἀπηγορεύεσθαι ἄρα ἦτε Ἡβη, καὶ ὁ Ἡφαι-
σος διακονέμενοι; σὺ δὲ καὶ τὴν κύλικα ἐκ αὐ-
τῶν λάβοις παρ' αὐτῆς, ἢ Φιλῆας πρότερον
αὐτόν, ἀπάντων ὄραντων, καὶ τὸ Φέλημά σοι
ἦδεν τῷ νέκταρος. καὶ διὰ τῆτο ἐδὲ διψῶν
πολλὰκις φεῖς πιεῖν· ἐνίοτε δὲ καὶ ἀπογευσά-
μενος μόνον, ἔδωκας ἐκεῖνῳ· καὶ πίνοντος ἀπο-
λαβὼν τὴν κύλικα, ὅσον ὑπόλοιπον ἐν αὐτῇ,
πίνεις, ὅθεν καὶ αὐτὸς ἔπινε, καὶ ἐνθα προσηρ-
μισε τὰ χεῖλη, ἵνα καὶ πίνης ἅμα καὶ Φιλῆς.
πρώην δὲ ὁ βασιλεὺς, καὶ ἀπάντων πατὴρ,
ἀποδέμενος τὴν αἰγίδα καὶ τὸν κεραικὸν ἐκά-
θητο

at pincerna verbo. Tantane tibi erat pincerna-
rum penuria: defecerunt scilicet delassati Hebe
et Vulcanus ministrando: et tu sane calicem
non aliter accipere soles ab eo, quam osculo
prius dato in omnium conspectu: ac suavius ti-
bi suavius est nectare: ideo ne sitiens quidem
saepe poscis bibere: interdum etiam degustato
solum poculo, praeberere soles ipsi: quumque bi-
berit receptum calicem, quantum in eo reli-
quum est, educis, unde et ipse bibit, qua-
que parte adplicuit labia, ut et bibas stipul
et osculeris. Nuper enim vero rex et omnium
pater, positis aegide ac fulmine, sedebas
talis

obducere meretriculam, pellicem, superducere:
vnde γυναῖκες ἐπαίσαντοι. Hemph.

Θησο ἀσχεγαλίζων μετ' αὐτῶ, πώγωνα τηλικῶ-
τον καθευμένος. πάντα ἔν ἐρῶ. ταῦτα, ὥς
μὴ οἷς λανθάνειν.

ΖΕΥΣ. Καὶ τί δεινόν, ὦ Ἥρα, μερῶκιον
ἔτω καλόν μεταξύ πίνοντα καταφιλεῖν, καὶ
ἡδασθαι ἀμφοῖν, καὶ τῷ Φιλήματι, καὶ τῷ
νέκταρι; ἢ γὰρ ἐπιτρέψω αὐτῷ καὶ ἄπαξ Φι-
λῆσαι σε, ἔκτι μέμψῃ μοι; προτιμότερον τῶ
νέκταρος οἰομένῳ τὸ Φίλημα εἶναι. ΗΡΑ.
παιδερασῶν ἔτοι λόγοι. ἐγὼ δὲ μὴ ἔτω μα-
νεῖν, ὡς τὰ χεῖλη προσενεγκεῖν τῷ μαλθακῷ
τέτῳ Φρυγί, ἔτῳ ἐκτεθλυμμένῳ. ΖΕΥΣ.
μὴ μὲ λαιδορῶ, ὦ γενναυστάτῃ, τοῖς παιδικοῖς.
ἔτοσι

talis cum eo ludens, qui tantam barbam pro-
mittis. Ista video equidem cuncta, ut nihil sit,
cur putes te latere.

3. IVP. Et quid tantum in eo criminis est,
Iuno, si adolescentulum ea forma inter biben-
dum perbassem, et delecter vtrisque osculo et
nectare? imo si permisero ipsi vel semel oscula-
ri te, iam non amplius vitio mihi vertes, quod
anteferendum nectari arbitror suauium. IVN.
Hi sunt eorum, qui pueros sectantur, ser-
mones: at mihi ne contigerit vsque eo insa-
nire, ut admoueam labia molli huic Phrygi
tamque effeminato. IVP. Ne tu con-
viciis incesse, optima, meos amores: hic-

ἄτοσί γάρ ὁ θηλυδρείας, ὁ βάρβαρος, ὁ μαλθακός, ἡδίων καὶ ποθεινότερος. ἔβαλομαι δὲ εἰπεῖν, μή σε παροξύνω ἐπιπλέον.

ΗΡΑ. Εἶθε καὶ γαμήσειας αὐτὸν ἐμῷ ἔνεκα. μέμνησο γὰρ οἷά μοι διὰ τὸν οἰνοχόον τῆτον ἐμπαροινεῖς. ΖΕΥΣ. ἔκ· ἀλλὰ τὸν Ἡφαιστον ἔδει τὸν σὸν υἱὸν οἰνοχοεῖν ἡμῖν χωλεύοντα, ἐκ τῆς καμίνης ἤκοντα, ἔτι τῶν σπιγθήρων ἀνάπλεων, ἄρτι τὴν πυράγραν ἀποτιθέμενον, καὶ ἐκ' ἐκείνων αὐτῶν τῶν δακτύλων λαμβάνειν ἡμᾶς τὴν κύλικα, καὶ ἐπισπασαμένους Φιλήσαι μεταξύ, ὃν ἔδ' ἂν ἡ μήτηρ σὺ ἡδέως Φιλήσειας ὑπὸ τῆς ἀσβόλης κατηθάλωμένον τὸ πρόσωπον; ἡδέως ταῦτα· ἔ γάρ καὶ παρὰ πολὺ ὁ οἰνοχόος ἐκείνος

ce enim muliebris, hic barbarus, hicce mollis; sed tempero verbis, ne te magis irrirem.

4. IV N. Vtinam et vxorem illum ducas mea quidem gratia: memento tamen, quam indigna propter istum pincernam in me admittas. I V P. Non hunc scilicet, at Vulcanum potius oportebat tuum filium vina nobis ministrare claudicantem, a fornace venientem, stricturis adhuc opertum; forcipe iam modo deposito; ab istisque ipsis nos digitis accipere calicem, et eum amplexu attractum osculari interea, cui ne tu quidem mater libenter osculum feras fuligine nigra infecto faciem: haec iucundiora; nonne? multumque interest, vt hic a poculis minister
magis

ἐκείνος ἐμπρέπει τῷ συμποσίῳ τῶν θεῶν· ὁ Γανυμήδης δὲ καταπεμπτός αὐθις ἐς τὴν Ἰδην· καθαρὰς γάρ, καὶ ῥοδοδάκτυλος, καὶ ἐπισαμένως ἑρέγει τὸ ἔκπομα, καὶ ὁ σε λυπεῖ μάλισσά, καὶ Φιλεῖ ἡδίστην τῇ νύκταρος.

ΗΡΑ. Νῦν καὶ χωλός, ὦ Ζεῦ, ὁ Ἥφαιστος, καὶ οἱ δάκτυλοι αὐτῷ ἀνάξιοι τῆς σῆς κύλικος, καὶ ἀσβόλα μεσός ἐστι, καὶ ναυτιῶς ὁρῶν αὐτὸν, ἐξότῃ τὸν καλὸν κομήτην τῆτον ἢ Ἰδὴ ἀνέθρεψε· πάλαι δὲ ἔχ' ὥρας ταῦτα, ἐδ' οἱ σπινθῆρες, ἐδ' ἡ κάμινος ἀπέτρεπόν σε μὴ ἔχ' πίνειν παρ' αὐτῷ. ΖΕΥΣ. λυπεῖς, ὦ Ἥρα, σεαυτὴν, ἐδὲν ἄλλο, καὶ μὲν ἐπιτείνεις τὸν ἔρωτα ζηλοτυπῆσα· εἰ δὲ ἄχθῃ παρὰ παιδὸς ὥραϊς δεχο-

magis deceat sympasium Deorum: Ganymedes autem demittendus iterum in Idam: mundus enim est, et roseo digitorum nitore, et scite porrigit poculum, quodque te maxime vrit, osculatur neclare suavius.

5. IV N. Nunc et claudus, o Iupiter, est Vulcanus, ei digiti eius indigni, qui tuum calicem contingant, et fuliginis plenus, illoque tu conspecto pauseas, ex quo tempore pulcrum comatulum istum Ida enuarrinit; dudum ista non videbas, nec scintillae, neque caminus auertebant te, quin biberes ab eo. IV P. Angis, Iuno, temetipsam, nihil aliud; meumque amorem intendis aemulando. Quod si graueris a puero formoso

δεχομένη τὸ ἔκπομα, σοὶ μὲν ὁ υἱὸς ἐνοχλοεῖτω·
 σὺ δέ, ὦ Γανύμηδες, ἐμοὶ μόνῳ ἀναδίδε τὴν
 κύλιπα· καὶ ἐφ' ἐκάστῃ δις φίλει με, καὶ ὅτε
 πλήρη ὀρέγοις, καὶ αὐθις ὁπότε παρ' ἐμῆ ἀπο-
 λαμβάνεις. τί τῆτο δακρύεις; μὴ δέδωθι· οἰ-
 μώζεται γὰρ, ἣν τις σε λυπεῖν ἐθέλῃ.

moſo accipere poculum, tibi filius vinum mini-
 ſtret: at tu, Ganymedes, ſoli mihi praebe cali-
 cem, et ad ſingulos bis ſuaviare me, quum ple-
 num porrigis, quumque iterum a me recipis.
 Quid ideo lacrimare? ne time: plorabit enim,
 ſi quis tibi moleſtiam adferre voluerit.

VI.

Ἥρας καὶ Διός.

HPA. Τὸν Ἰξίονα τῆτον ὄρας, ὦ Ζεῦ; ποῖόν
 τινα τὸν τρόπον ἤγῃ; ZETΣ. ἄν-
 θρωπὸν εἶναι χρεστὸν, ὦ Ἥρα, καὶ συμποτικόν.
 εἰ γὰρ ἂν συνῆν ἡμῖν ἀνάξιος τῆ συμποσίε ὢν.

HPA.

Iunonis et Iouis.

IVNO. Ixionem iſtum vides, o Iupiter: qua-
 lem moribus eſſe putas? IVP.
 Commodum hominem, atque ad hilaritatem
 conuiuii factum: non enim nobiſcum verſa-
 retur, ſi quidem indignus eſſet ſympoſio.

IVN.

HPA. ἀλλ' ἀνάξιός ἐσι, ὑβριζῆς γε ὧν ὥς ἐ
μηκέτι συνέσω. ZETΣ. τί δὲ ὑβρίσεις; χρεὴ
γάρ, οἶμαι, καί μὲ εἰδέναι. HPA. τί δ' ἄλλο;
καὶ γὰρ αἰσχύνομαι εἰπεῖν αὐτό· τοιούτων ἐσιν
δ' ἐτόλμησε. ZETΣ. καὶ μὴν διὰ τῆτο καὶ
μᾶλλον εἴποις ἂν, ὅσον καὶ αἰσχροῖς ἐπεχειρή-
σε· μῶν ἔν ἐπέτρα 10) τινά; συνήμι γὰρ ὅποσιόν
τι τὸ αἰσχρὸν, ὅπερ ἂν δακνῆσαι εἰπεῖν.

HPA. Αὐτὴν ἐμὲ, καὶ ἄλλην τινά, ὦ Ζεῦ,
πολὺν ἤδη χρέον. καὶ τὲ μὲν πρῶτον, ἡγνόεν
τὸ πρᾶγμα, διότι ἀτενὲς ἀφώρῃ εἰς ἐμὲ· ὁ δὲ
καὶ

IVN. Indignus sane; quippe iniuriæ grauis
auctor: quare nobiscum amplius ne sit. IVP.
Quam tandem iniuriam fecit: oportet enim, vt
arbitror, me quoque certiolem fieri. IVN.
Quid autem aliud? at pudor impedit ne dicam;
tale facinus est ausus. IVP. Et eam qui-
dem ob rem magis etiam dixeris, quod turpia
fuerit conatus; an igitur aliquam tentauit: ete-
nim intelligo, cuiusmodi sit flagitiosum illud,
quod eloqui refugias.

2. IVN. Imo me ipsam, non aliam quandam,
Iupiter, iam dudum. Primum equidem ignora-
bam rem, cur intentis oculis adspiceret in me: hic
autem

10. Ἐπέτρα] Πειρᾶν ad Venerem sollicitare, pu-
dicitiam alicuius tentare. Hemst.

καὶ ἔσενε, καὶ ὑπεδάκρυε· καὶ εἶποτε πιῶσα
 παραδοίην τῷ Γανυμήδει τὸ ἔκπομα, ὃ δὲ ἦται
 ἐν αὐτῷ ἐκείνῳ πιεῖν· καὶ λαβὼν, ἐφίλει με-
 ταξὺ, καὶ πρὸς τὰς ὀφθαλμὰς προσῆγε, καὶ
 αὐτῷ ἀφεώρα ἐς ἐμέ. ταῦτα ἤδη συνίην ἐρω-
 τικὰ ὄντα. καὶ ἐπιπολὺ μὲν ἡδέμην λέγειν πρὸς
 σέ, καὶ ὦμην παύσασθαι τῆς μανίας τὸν ἄν-
 θρωπον. ἐπεὶ δὲ καὶ λόγας ἐτόλμησέ μοι προσ-
 ενεγκεῖν, ἐγὼ μὲν ἀφεῖσα αὐτὸν ἔτι δακρύοντα,
 καὶ προκυλινδόμενον, ἐπιφραξαμένη τὰ ὦτα,
 ὥς μηδὲ ἀκέσαιμι αὐτῷ ὑβριστικὰ ἱκετεύοντος,
 ἀπῆλθόν σοι φράσασσα. σὺ δὲ αὐτὸς ὄρα ὅπως
 μέτει τὸν ἄνδρα.

Z E T Σ.

autem et gemebat, et sublacrimabatur: si quan-
 do, ut biheram, traderem Ganymedi poculum,
 tum hic poscebat in eodem bibere; acceptum-
 que poculum osculabatur interea, oculis admo-
 vebat; atque iterum intuebatur in me. Illa
 iam intelligebam amatoria esse: et diu quidem
 me pudebat haec apud te dicere, putabamque
 cessaturum hominem ab insania. At postquam
 blandis sermonibus ausus est me sollicitare, ego
 destituens illum adhuc in lacrimis et pedibus
 aduolutum, obturatis auribus, ne audirem con-
 tumeliosa suppliciter petentem, abii tibi indi-
 catura: tu autem vide quomodo virum vi-
 sisaris.

3. IVP.

ΖΕΤΣ. Εὖγε ὁ κατάρατος ἐπ' ἐμὲ αὐτὸν, καὶ μέχρη τῶν Ἑρᾶς γάμων; τοσῶτον ἐμεθύσθη τῷ νίκταρος; ἀλλ' ἡμεῖς τέτων αἵτιοι, καὶ πέρα τῷ μετρίῳ Φιλάνθρωποι, οἳ γε καὶ συμπότας αὐτὰς ἐποίησάμεθα. συγγνωσοὶ ἔν, εἰ πiónτες ὁμοῖα ἡμῖν, καὶ ἰδόντες ἔρᾶνια κάλλη, καὶ οἷα ἔποτε εἶδεν ἐπὶ γῆς, ἐπεθύμησαν ἀπολαῦσαι αὐτῶν, ἔρωτι ἁλόντες· ὁ δὲ ἔρως, βίαιόν τί ἐστι, καὶ ἐκ ἀνθρώπων μόνον ἄρχει, ἀλλὰ καὶ ἡμῶν αὐτῶν ἐνίστε. ΗΡΑ. σὲ μὲν καὶ πάνυ ἔτός γε δεσπότης ἐστὶ καὶ ἄγει σε, καὶ Φέρει ΙΙ) τῆς

3. IVP. Siccine infandus ille in memet ipsum, et ad Iunonis vsque concubitus? adeone inebriatus fuit nectare? verum nosmet eorum causam sumus, et vltra modum amantes hominum, qui conuiuas etiam eos adsciuimus. Ignoscendum igitur ipsis, si hausto pari atque nos potu, visisque coelestibus formis, quales nunquam spectarunt in terra, desiderarunt frui illis amore capti: amor autem violentum quiddam est, neque hominibus solum imperat, sed et nobismet ipsis aliquando. IVN. In te quidem valde dominium hicce exercet, teque agit ac fert, naso,

II. Ἄγει σε καὶ Φέρει] Sensus est: te subactum pro arbitrio velut iure belli depopulatur. Ἄγειν καὶ Φέρειν victorum est, qui caedibus ac rapinis omnia vastant. Hemst.

τῆς ῥινόε, Φασιν, ἔλκων, καὶ ἔπη αὐτῶν ἔνθα
 ἂν ἡγῆται σοι· καὶ ἀλλάττη ῥαδίως ἐς ὃ, τι αὖ
 κελεύσῃ· καὶ ὅλως κτῆμα καὶ παιδιὰ τῷ ἔρω-
 τος σὺ γε. καὶ νῦν τῷ Ἰξίονι οἶδα καθότι συγ-
 γνώμην ἀπονέμεις, ἅτε καὶ αὐτὸς μοιχεύσας
 ποτὲ αὐτῇ τὴν γυναῖκα, ἣ σοι τὸν Πειρίθουν
 ἔτεκεν.

ΖΕΤΣ. Ἐτι γὰρ σὺ μέμνησαι ἐκείνων, εἴ
 τι ἐγὼ ἔπαιξα ἐς γῆν κατελθών; ἀτὰρ οἶσθα
 ὅ μοι δοκεῖ περὶ τῷ Ἰξίονος; κολάζειν μὲν μη-
 δαμῶς αὐτὸν, μηδ' ἀπωθεῖν τοῦ συμποσίου·
 σκαιὸν γάρ· ἐπεὶ δ' ἐρᾷ, καὶ ὡς Φῆς δακρύει,
 καὶ ἀφόρητα πάσχει. ΗΡΑ. τί, ὦ Ζεῦ; δέ-
 δια

naſo, vt aiunt, trahens: et tu ſequeris ipſum,
 quocumque ducat, mutariſque facile in quam-
 cumque iuſſerit formam: atque omnino poſſeſ-
 ſio ludusque amoris eſ profeſſo: etiam nunc
 Ixioni ſclo cur veniam tribuas, quippe qui eius
 vxorem ipſe aliquando adulterariſ, quae tibi
 Pirithoum peperit.

4. I V P. Tunc etiamnum recordariſ eorum, ſi
 quid ego luſi in terram descendens? at ſcinne,
 quid mihi de Ixione videatur? punire quidem ne-
 quaquam ipſum, neque extrudere ſympoſio;
 inurbanum enim: quandoquidem vero amat,
 et, vt aiſ, plorat, et intolerabilia ſuf-
 fert. I V N. Quid porro, Iupiter? nām
 metuo

δικὰ γὰρ μή τι ὑβρίζον καὶ σὺ εἴπῃς. ΖΕΥΣ.
ἔδαμῶς, ἀλλ' εἰδῶλον ἐκ νεφέλης πλασάμενοι
αὐτῇ σοὶ ὅμοιον, ἐπειδὴν λυθῇ τὸ συμπόσιον,
καί μιν ἀγρυπνεῖ, ὥς τὸ εἶδος, ὑπὸ τᾷ ἔρω-
τος, παρακατακλινόμεν αὐτῷ φέροντες· ἔτω
γὰρ παύσαιτο ἀνιῶμενος, οἷα θεὸς τετυχηκέναι
τῆς ἐπιθυμίας. ΗΡΑ. ἄπαγε, μὴ ὠραισιν
ἴκοιτο τῶν ὑπὲρ αὐτὸν ἐπιθυμῶν. ΖΕΥΣ.
ὅμως ὑπόμενιν, ὦ Ἥρα. τί γὰρ ἂν καὶ πάθος
δεινὸν ἀπὸ τᾷ πλάσματος, εἰ νεφέλῃ ὁ Ἰξίων
συνέσται.

ΗΡΑ. Ἀλλὰ ἡ νεφέλῃ ἐγὼ εἶναι δόξω, καὶ
τὸ αἰσχρὸν ἐπ' ἐμέ ποιήσει διὰ τὴν ὁμοιότητα.
ΖΕΥΣ. οὐδὲν τᾶτο φῆς· οὔτε γὰρ ἡ νεφέλῃ
ποτε

metuo ne quid flagitiosum tu quoque dicas.
IVP. Neutiquam: sed simulacrum ex nebula
vbis finxerimus ipsi tibi simile, postquam solu-
tum fuerit coniuium (vigilat autem, ut credi
par est, prae amore) adclinemus iuxta ipsum,
sic enim sedatus fuerit eius dolor, si putarit se
quod concupierat, adeptum esse. IVN. Apage:
pessime pereat, ut qui rem supra suam sortem
afficiat. IVP. Sustine tamen, o Iuno: quid
enim ad te mali redundabit ab isto figmento,
si cum nebula fuerit Ixion congressus.

5. IVN. At nebula ista ego esse videbor, et
turpe illud in me patrabit ob similitudinem.

IVP. Nihil dicis: neque enim nebula
S 2 vnquam

ποτε Ἡρα γένοιτ' ἄν, ἄτε σὺ νεφέλη· ὃ δ' Ἰξίων μόνον ἐξαπατηθήσεται. ΗΡΑ. ἀλλὰ, οἷοι πάντες ἄνθρωποι ἀπειρόκαλοί εἰσιν, αὐχῆσει κατελθὼν ἴσως, καὶ διηγήσεται ἅπασι, λέγων συγγεγενησθαι τῇ Ἡρᾷ, καὶ σύλλεκτρος εἶναι τῷ Διί. καὶ περὶ τάχα ἐρῶν με Φήσειν αὐτῷ, οἱ δὲ πισεύουσιν, ὡς εἰδότες ὡς νεφέλη συνῆν. ΖΕΥΣ. ἔκῃν, ἣν τι τοιοῦτον εἶπη, ἐς τὸν ἄδην ἐμπεσὼν τροχῷ ἄθλιος προσδεθείς, συμπερινεχθήσεται μετ' αὐτῷ ἄσι, καὶ πόνον ἄπαυσον ἔξει, δίκην δίδας τῷ ἔρωτος. ΗΡΑ. ἢ γὰρ δεινὸν τῷτό γε ἀπὸ τῆς μεγαλαυχίας.

vnquam Iuno fiat, nec tu nebula: Ixion tantum decipietur. IV N. At, quales cuncti homines decori rudes sunt, gloriabitur forte, ubi in terram venerit, et narrabit omnibus se Iunonem iniuisse, in eodemque, quo Iovem, lecto cubuisse: quin porro non abhorret, ut me dicat amare se: credent homines, ignari scilicet cum nebula ipsum fuisse. IV P. Ergo, si quid eiusmodi dixerit, in orcum detrusus, rotæque miser alligatus circumagetur cum ea semper, laboremque perpetuum habebit poenas dans amoris. IV N. Non enim graue hæc quidem ob iactantiam.

VII.

Ἀπόλλωνος καὶ Ἡφαίστου.

ΗΦΑΙ. **Ε**ώρακας, ὦ Ἀπολλων, τὸ τῆς Μαίης
βρέφος τὸ ἄρτι τεχθέν, ὡς καλόν
τέ ἐστι, καὶ προσγελαῖ πᾶσι, καὶ δημοῖ τι ἤδη
ὡς μέγα ἀγαθὸν ἀποβησόμενον; ΑΠ. ἐκείνo
γε Φῶ βρέφος, ὦ Ἡφαίσε, ἢ μέγα ἀγαθόν,
ὃ τοῦ Ἰαπετοῦ πρεσβύτερόν ἐστιν, ὅσον ἐν τῇ
πανουργίᾳ; ΗΦΑΙ. καὶ τίνα ἂν ἀδικῆσαι δύ-
ναιτο ἀρτίτοκον ὄν; ΑΠ. ἐρώτα τὸν Πασειδῶ-
να, ἔ τὴν τριάιναν ἐκλεψεν· ἢ τὸν Ἄρη· καὶ
τέττε γὰρ ἐξείλκυσε λαθὼν τῷ καλεῖ τὸ ξίφος,
ἵνα μὴ ἑμαυτὸν λέγω, ὃν ἀφώπλισε τῷ τόξῳ,
καὶ τῶν βελῶν.

ΗΦΑΙ.

Apollinis et Vulcani.

VVLC. **V**idistin', Apollo, Maiæ filiotum mo-
do editum? quam pulcer est, ar-
ridetque omnibus, et iam patrefacit aliquid, quod
magni boni spem faciat. AP. Illum ego dix-
ero infantem, Vulcane, aut insigne bonum, qui
Iapeto sit senior, quantum ad astutiam? VVLC.
Eccui male facere possit recens natus? AP. Ro-
ga Neptunum, cuius tridentem furatus est; aut
Martem; illius enim eduxit clam vagina gla-
dium: ne me ipsum dicam, quem exarmauit
arcu et sagittis.

ΗΦΑΙ. Τὸ νεογνὸν ταῦτα, ὃ μόγις ἐκινεῖτο ἐν τοῖς σπαραγάνοις; ΑΠ. εἴση, ὦ Ἥφαιστε, εἴ σοι προσέλθῃ μόνον. ΗΦΑΙ. καὶ μὴν προσῆλθεν ἤδη. ΑΠ. τί ἔν, [πάντα ἔχεις τὰ ἐργαλεῖα, καὶ ἔδεν ἀπόλωλεν αὐτῶν; ΗΦΑΙ. πάντα, ὦ Ἀπολλόν. ΑΠ. ὁμῶς ἐπίσπεψαι ἀκρεβῶς. ΗΦΑΙ. νῆ Δία, τὴν πυράγραν ἔχ' ὄρω. ΑΠ. ἀλλ' ὄψει αὐτὴν περ ἐν σπαραγάνοις τῷ βρέφει. ΗΦΑΙ. ἔτω; ὀξύχεις 12) ἐστὶ καθαπτερεὲς ἐν τῇ γαστρὶ ἐκμελετήσας τὴν κλεπτικὴν.

ΑΠ. Οὐ γὰρ ἤκουσας αὐτοῦ καὶ λαλοῦντος ἤδη σωμύλα, καὶ ἐπίτροχα. ὃ δὲ καὶ διακο-
νεῖσθαι

2. VVLC. Haec iste recens natus, qui vix mouere se poterat in fasciis? AP. Experiere, Vulcane, mox atque ad te accesserit. VVLC. Atqui iam accessit. AP. Quid ergo? cunctane habes instrumenta, nullumque eorum tibi periit? VVLC. Cuncta, Apollo. AP. Tamen inspicere diligenter. VVLC. Ita me Iupiter amet, forcipem non video. AP. At videbis eum alicubi in cunabulis infantis. VVLC. Tamne acutis est manibus, ac si in vtero meditatatus fuerit artem furandi.

3. AP. Non tu illum audiuiſti iam loquentem argutula quaedam et volubilia: quin et sinistra-

12. Ὀξύχεις] Significat *agili manuum mobilitate promptum*. Hemst.

νεῖσθαι ἡμῖν ἐθέλει. χθὲς δὲ προκαλεσάμενος
τὸν Ἑρωτα καταπάλαισεν εὐθύς, ἐκ οὗδ' ὅπως
ὑφέλων 13) τῷ πόδε· εἴτα μεταξὺ ἐπαινέμε-
νος, τῆς Ἀφροδίτης μὲν τὸν κερὸν ἐκλῆψε,
προσπτυξαμένης αὐτὸν ἐπὶ τῇ νύκῃ· τῷ Διὶ δὲ
γελῶντα, τὸ σκῆπτρον· εἰ δὲ μὴ βαρύτερος
ὁ κεραικός ἦν, καὶ πολὺ τὸ πῦρ εἶχε, κακίστον
αὖν ὑφείλετο. ΗΦΑΙ. γοργόν τινα τὸν παῖδα
Φῆς. ΑΠ. ἔ μόνον, ἀλλ' ἤδη καὶ μουσικόν.
ΗΦΑΙ. τῷ τῷ τεκμαίρεσθαι ἔχεις;

ΑΠ. Χελώνην του κεράνι εὐρών δρυα-
τον ἀπ' αὐτῆς συνεπήξατο· πήχαις γὰρ
ἐναρ-

nistrare nobis vult: heri vero pronocatum Cu-
pidinem luctando deiecit statim nescio quomo-
do subducens pedes: tum interea dum lauda-
batur Veneris cestum surripuit, illum amplexae
ob victoriam; Iouis autem ridentis sceptrum,
et, nisi grauius esset fulmen, multumque ignem
haberet, illum quoque surripuisset. VVLC.
Agilem quendam et alacrem puerum narras.
AP. Non hoc tantum, sed et iam musicum.
VVLC. Id quo iudicio colligere potes?

4. AP. Testudinem alicubi mortuam quoniam in-
venisset, instrumentum ex ea musicum compegit:

S 4

manu-

13. Ὑφέλων] Luctatorum est ὑφέλκειν τὰς
πόδας, τὰ σκέλη, ut aduersarios in ter-
ram deiciant. Lubrica quoque dicuntur
ὑφέλκειν, ὑποφέρειν, ὑποσκελίζειν τὰς
πόδας, quae iunxit Poll. I, 187. Hemst.

ἐναρμόσας, καὶ ζυγώσας, ἔπειτα κολλάβας 14) ἐμπήξας, καὶ μαγάδιον ὑποθείς, καὶ ἐντεινόμενος ἐπὶ τὰ χορδὰς, μελωδεῖ πάνυ γλαφυρόν, ὃ Ἡφαίσε, καὶ ἐναρμόνιον, ὥς καὶ αὐτῷ Φθονεῖν τὸν Πάλακ κηθαρίζειν ἀσκῶντα. ἔλεγε δὲ ἡ Μαῖα, ὥς ἔδὲ μένοι τὰς νύκτας ἐν τῷ οὐρανῷ, ἀλλ' ὑπὸ περιστροφῆς ἄχρι τῆς ἄρκου κατίοι, κλέψων τί καὶ κειθεὶν δηλαδὴ. ὑπόπτερος δ' ἐσί' καὶ ῥάβδον τινὰ πεποιήται θαυμασίαν τὴν δύναμιν,

manubrijs enim adaptatis, iugo addito, tum clauiculis infixis, et asserculo supposito, fidesque intendens septem canit valde tenerum quiddam, o Vulcane, et concinnum, ut ego met ipsi inuideam, qui dudum artē pulsandae citharae exerceor. Praeterea dicebat Maia, illum ne noctu quidem manere in coelo, sed curiositatis ergo usque ad inferos descendere, nempe furaturum aliquid inde etiam: alis autem est instructus: et virgam quandam sibi confecit mirabili virtute

14. Κολλάβας] Κόλλαβοι sunt *paxilli*, vel *clauiculae*, quibus *fides* in *lyris* intenduntur. Πήξεις vero sunt *manubria*. Ζυγὸς vero, siue ut aliis ζύγωμα, *iugum*, est transversum transtillum, in summa cithara, cui chordae annectebantur: μαγάδιον est ligneus asserculus, qui subiiciebatur fidibus, siue quibus nullum illae sonum edebant. *Gracivus*.

ναμιν, ἢ ψυχαγωγεῖ, καὶ κατὰγει τὰς ὑπερέας.
 ΗΦΑΙ. ἐγὼ ἐκείνην ἔδωκα αὐτῷ παίγνιον εἶναι.
 ΑΠ. τοιγαρὲν ἀπέδωκέ σοι τὸν μισθὸν τὴν
 πυράγραν. ΗΦΑΙ. εὖγε ὑπέμνησας· ὥς βε-
 διῆμαι ἀποληψόμενος αὐτήν, εἴ περ ὡς Φῆς εὖ-
 ρεθεῖη ἐν τοῖς σπαργάνοις.

tute praeditam, qua animas ducit, deducitque
 mortuos. VVLC. Hanc ipsi donavi, ludicrum
 ut esset. AP. Proinde reddidit tibi mercedem
 forcipem (furto sublatum.) VVLC. Recte sa-
 ne admonuisti: quare ibo ad eum recuperan-
 dum, sicubi, ut ais, reperiatur in fasciis.

VIII.

Ἡφαίεισ καὶ Διός.

ΗΦΑΙ. Τί με, ὦ Ζεῦ, δεῖ ποιεῖν; ἤκω γάρ,
 ὡς ἐκέλευσας, ἔχων τὸν πέλεκυν
 ὀξύτατον, εἰ καὶ λίθους δέοι μῖα πληγῇ διατε-
 μεῖν. ΖΕΥΣ. εὖγε, ὦ Ἡφαίει· ἀλλὰ διέλε-
 με τὴν κεφαλὴν εἰς δύο κατὰ συγκλήν. ΗΦΑΙ.

Vulcani et Iouis.

VVLC. Quid me, Iupiter, oportet facere?
 venio enim, ut iussisti, securim
 habens acutissimam, etiam si lapides opus sit uno
 ictu difficere. IVP. Recte sane, o Vulcane. At tu
 diuide meum caput in duas partes deiecta securi.

ΗΦΑΙ. πειρᾶ με, εἰ μέμνηαι; πρόσταττε δ' ἐν
τάληθές, ὅπερ θέλεις σοι γενέσθαι. ΖΕΤΣ.
διαρρηκτικῇ μοι τὸ κρανίον· εἰ δὲ ἀπειθήσεις,
ἔ νῦν πρῶτον ὀργισομένον πειράσῃ με· ἀλλὰ χρὴ
καθικνεῖσθαι παντὶ τῷ θυμῷ, μηδὲ μέλλειν·
ἀπόλλυμαι γὰρ ὑπὸ τῶν ὠδίνων, αἱ μὲ τὸν ἐγ-
κεφάλον ἀναξρέφουσιν. ΗΦΑΙ. ὄρα, ὦ Ζεῦ,
μὴ κακὸν τί ποιήσωμεν· ὅξυς γὰρ ὁ πέλεκυς
ἐστὶ, καὶ ἐν ἀναιμωτῇ, ἔδε κατὰ τὴν Εἰλειθυϊαν
μαλώσεταί σε. ΖΕΤΣ. κατένευγε μόνον, ὦ
Ἥφαιστε, θαρρύν. οἶδα γὰρ ἐγὼ τὸ συμφέ-
ρον. ΗΦΑΙ. ἄκων μὲν, κατοίσω δέ· τί γὰρ
χρὴ ποιεῖν, σὲ καλεῦντας; τί τῆτο; κόρη ἐνο-
πλος;

V V L C. Tentasne me an infaniam? Quin im-
pera vere quod vis tibi fieri. I V P. Diuide mi-
hi caluariam: quod si morem non gesseris, non
nunc primum iratum experiere me! Sed vide
ut ferias omni animi contentione, neque cun-
cteris: pereo enim praee doloribus, qui meum
cerebrum conuellunt. V V L C. Vide, Iupi-
ter, ne male quid faciamus: acuta enim secu-
ris est, et non sine sanguine, neque ad Luci-
pae morem tibi obstetricabitur. I V P. Incute
modo, Vulcane, audacter: ego enim noui
quid conducat. V V L C. Inuitus quidem,
sed tamen feriam: quid enim aliquis faciat,
te iubente? Quid hoc? puella armata?
Magnum,

πλος· μέγα, ὦ Ζεῦ, κακὸν εἶχες ἐν τῇ κεφα-
λῇ· εἰκότως γὰρ ὀξύθυμος ἦσθα, τηλικαύτην
ὑπὸ τὴν μήνιγγα παρθένον ζωογονῶν, καὶ ταῦ-
τα ἔναπλον· ἦπερ σφατόπεδον, καὶ κεφαλὴν ἐλε-
λήθεις ἔχων· ἡ δὲ πηδᾶ, καὶ πυρρὴ χίζει, καὶ
τὴν ἀσπίδα τινάσσει, καὶ τὸ δόρυ πάλαι, καὶ
ἐνθεσίων· καὶ τὸ μέγιστον, καλὴ πάνυ καὶ ἀκ-
μαία γεγέννηται ἤδη ἐν βραχεῖ· γλαυκῶπις μὲν,
ἀλλὰ κοσμητὴ καὶ τέτα ἡ κόρυς. ὦσε, ὦ Ζεῦ,
μαίνωτρά μοι ἀπόδος· ἐγγυήσας μοι αὐτήν.
ΖΕΥΣ. ἀδύνατα αἰτεῖς, ὦ Ἥφαιστε· παρθέ-
νος γὰρ αἰεὶ θέλει μένειν. ἐγὼ γὰρ τό γε ἐπ’
ἐμοὶ οὐδὲν ἀντιλέγω. ΗΦΑΙΣΤΟΣ. τοῦτ’ ἐ-
βουλόμην· ἐμοὶ μελήσει τὰ λοιπὰ· καὶ
ἤδη

Magnum, o Iupiter, malum habuisti in capite:
merito igitur iracundus eras, qui tantam sub
cerebri membrana virginem viuam nutrices, id-
que armatam; profecto castra, non caput clam
nobis habuisti. Haec vero saltat, inque armis
tripudiat; clypeum concutit, ac hastam vibrat;
et furorē concitatur: quodque maximum est,
formosa admodum ac matura extitit breui: caesia
quidem, sed ornat hoc etiam ipsum galea. Quare,
o Iupiter, obstetriciam mercedem redde illa virgi-
ne mihi desponsa. IV P. Quae fieri nequeant pe-
tis, Vulcane; perpetuo enim virgo manere vult.
Attamen, quantum in me est, nihil obloquor.
VVLC. Hoc volebam: reliqua mihi curae erunt;
iamque

ἤδη συναρπάσω αὐτήν. ΖΕΤΣ. εἴ σοι ῥάδιον,
ἔτω ποιεῖ. πλὴν οἶδα ὅτι ἀδυνάτων ἔρως.

iamque ipsam corripiam. IVP. Si tibi hoc fa-
cile, ita fac: noui tamen, quae fieri nefas sit,
te appetere.

IX.

Ποσειδῶνος καὶ Ἑρμοῦ.

ΠΟΣ. Ἐσιν, ὦ Ἑρμῆ, νῦν ἐντυχεῖν τῷ Διί;
ΕΡΜ. ἔδαμῶς, ὦ Πόσειδον. ΠΟΣ.
ὅμως προσάγγελον αὐτῷ. ΕΡΜ. μὴ ἐνόχλαι,
Φημί. ἀκαιρον γὰρ, ὥς ἐκ ἀν' ἰδοῖς αὐτὸν ἐν
τῷ παρόντι. ΠΟΣ. μῶν τῇ Ἥρᾳ σύνεσιν;
ΕΡΜ. ἔκ' ἄλλ' ἐτεροῖόν τι ἐσί. ΠΟΣ. συνή-
μι. ὁ Γανυμήδης ἐνδον. ΕΡΜ. οὐδὲ τοῦτο·
ἄλλα

Neptuni et Mercurii.

NEPT. Estne, Mercuri, nunc conuenire Io-
vem? MERC. Nequaquam, Ne-
ptune. NEPT. Attamen adesse me renuncia
ipsi. MERC. Ne molestus sis, inquam: non
opportunum enim; atque adeo visere non licet
eum in praesentia. NEPT. Num Iunoni dat
operam? MERC. Minime: sed longe aliud
quiddam est. NEPT. Intelligo: Gany-
medes intus. MERC. Neque hoc: at
ipse

ἀλλὰ μαλακῶς ἔχει αὐτός. ΠΟΣ. πόθεν, ὦ Ἑρμῇ; δεινὸν γὰρ τέτο Φῆς. ΕΡΜ. αἰσχύνουμαι εἰπεῖν, τοιᾶτόν ἐσι. ΠΟΣ. ἀλλ' ἔχρη πρὸς ἐμὲ θεῖόν γε ὄντα. ΕΡ. τέτοκεν ἀρτίως, ὦ Πόσειδον. ΠΟΣ. ἀπαγε, τέτοκεν ἐκεῖνος; ἐκ τίνος; ἔκκ' ἐλελήθει μᾶς ἀνδρόγυνος ὢν; ἀλλ' ἂν ἐπ' ἐπ' ἡμῶν αὐτῶν ἡ γαστήρ ὄγκον τινά. ΕΡΜ. εὖ λέγεις· ἔγ' γὰρ ἐκεῖνη εἶχε τὸ ἐμβρυον. ΠΟΣ. οἶδα· ἐκ τῆς κεφαλῆς ἔτεκεν αὐτίς, ὥσπερ τὴν Ἀθηνᾶν· τοκίδα γὰρ τὴν κεφαλὴν ἔχει. ΕΡΜ. ἔκ· ἀλλ' ἐν τῷ μηρῷ ἐκίει τὸ ἐκ τῆς Σεμέλης βρέφος. ΠΟΣ. εὖ γε ὁ γενναῖος, ὥς ὅλος ἡμῶν κυοφορεῖ καὶ πανταχόθι τῷ σώματος. ἀλλὰ τίς ἡ Σεμέλη ἐστίν;

ΕΡ.

ipse sane non optime valet. NEPT. Vnde vero, Mercuri? nam mirificum hoc est, quod narras. MERC. Pudet eloqui, tale est. NEPT. At non decet apud me quippe patrum. MERC. Peperit iam modo, Neptune. NEPT. Agage: ille ne peperit? ex quo? ergo nobis nec opinantibus fuit ambiguo sexu: sed nec indicium fecit eius uterum tumoris vilius. MERC. Recte ais: neque enim ille habebat foetum. NEPT. Teneo: ex capite peperit iterum, ut Minervam: puerperum enim habet caput. MERC. Neutiquam: sed in femore ferebat ex Semele infantem. NEPT. Euge: ut bonus ille totus nobis uterum gestat, et in omni parte corporis: at quaenam est Semele?

2. MERC.

ΕΡ. Θηβαία, τῶν Κάδμου θυγατέρων μία.
 ταύτῃ συνελθὼν, ἐγκύμονα ἐποίησεν. ΠΟΣ.
 εἴτα ἔτεκεν, ὦ Ἑρμῇ, ἀντ' ἐκείνης; ΕΡΜ.
 καὶ μάλα, εἰ καὶ παράδοξον εἶναί σοι δοκεῖ. τὴν
 μὲν γὰρ Σεμέλην ὑπελθῆσα ἡ Ἥρα, οἷσθα δὲ
 ὡς ζηλότυπός ἐστι, πείθει αἰτῆσαι παρὰ τοῦ
 Διός, μετὰ βροντῶν καὶ ἀστραπῶν ἥκειν παρ'
 αὐτήν· ὡς δ' ἐπείσθη, καὶ ἦκεν ἔχων καὶ τὸν
 κεραινὸν, ἀνεφλέγη ὁ ὄροφος· καὶ ἡ Σεμέλη
 μὲν διαφθείρεται ὑπὸ τῆ πυρός. ἐμὲ δὲ κελεύει
 ἀνατεμόντα τὴν γαστέρα τῆς γυναικὸς, ἀνακομίσ-
 σαι ἀτελὲς ἔτι αὐτῷ τὸ ἔμβρυον ἑπταμηνιαῖον.
 καὶ ἐπειδὴ ἐποίησα, διελὼν τὸν ἑαυτῆ μηρὸν,
 ἐντίθῃσιν, ὡς ἀποτελεσθεῖν ἐνταῦθα, καὶ νῦν
 τρίτῳ

2. MERC. Thebana, Cadmi filiarum una:
 illam congressus grauidam fecit. NEPT. Tum
 peperit, Mercuri, eius vice? MERC. Ita pla-
 ne, tametsi fidem mereri res tibi non videatur:
 Semelem enim dolis aggressa Iuno (nostri gra-
 vem eius aemulationem) inducit ad perendum
 a Ioue cum tonitribus ac fulminibus ut veniat
 ad se: quum morigeratus accessit fulmen ha-
 bens, succensum est rectum, ipsaque Semele
 perit ab igne: tum me iuber, exsecro vtero mu-
 lieris, deferre nondum maturum ad se foetum
 septimestrem: postquam feci, percisso fe-
 mori suo indit, ut maturaretur ibi. Nunc
 tertio

τρίτῃ ἤδη μηνὶ ἐξέτεκεν αὐτὸ, καὶ μαλακῶς ἀπὸ τῶν ὠδίνων ἔχει. ΠΟΣ. νῦν ἔν- ποῦ τὸ βρέφος ἐστίν; ΕΡΜ. ἐς τὴν Νύσσαν ἀποκομίσας, παρέδωκα ταῖς Νύμφαις ἀνατρέφειν, Διόνυσον ἐπονομασθέντα. ΠΟΣ. ἄκ᾽ ἐν ἀμφότερα, τᾷ Διονύσῳ τέτῳ καὶ μήτηρ καὶ πατὴρ ὁδὲ ἐστίν; ΕΡΜ. ἔοικεν. ἄπειμι δ' ἐν ὕδωρ αὐτῷ πρὸς τὸ τραῦμα οἶσων, καὶ τᾷλλα ποιήσειν, ὅς' ἂν νομίζηται, ὥσπερ λεχοῖ.

tertio iam mense partum edidit, atque imbecillius ex laboribus habet. NEPT. Vbinam nunc infans est? MERC. In Nysam ablatum tradi di Nymphis educandum, imposito Dionysi nomine. NEPT. Ergo utrumque Dionysi istius et mater et pater est hicce. MERC. Ita quidem videtur. At abeo, aquam ipsi ad vulnus laturus, ceteraque curaturus, quae solent, tanquam puerperae.

X.

Ἑρμοῦ καὶ Ἥλιου.

ΕΡΜ. Ω Ἥλιε, μὴ ἐλάσης τήμερον, ὃ Ζεὺς Φησι, μηδὲ αὔριον, μηδ' ἐς τρίτην ἡμέραν,

Mercurii et Solis.

MERC. Sol, ne currum egeris hodie, Iupiter ait, nec cras, neque peren-
die;

ημέραν, ἀλλ' ἔνδον μένε· καὶ τὸ μεταξὺ μία τις
 ἔστω νύξ μακρὰ, ὥστε λυέτωσαν μὲν αἱ Ὀρεα αὐ-
 θις τὰς ἵππους, σὺ δὲ σβέσον τὸ πῦρ, καὶ ἀνά-
 παυε διὰ μικρῶ σεκυτόν. ΗΛ. καινὰ ταῦτα,
 ὦ Ἑρμῆ, καὶ ἀλλόκοτα ἦκεις παραγγέλλων.
 ἀλλὰ μὴ παραβαίνειν τι ἔδοξα ἐν τῷ δρόμῳ, καὶ
 ἔξω ἐλάσαι τῶν ὄρων, κατὰ μοι ἄχθεται, καὶ
 τὴν νύκτα τριπλασίην τῆς ἡμέρας ποιῆσαι διέ-
 γνωνεν; ΕΡ. ἔδεν τοιῶτον· ἔδ' ἐς αἰεὶ τῆτο
 ἔσαι. δεῖται δέ τι νῦν αὐτὸς ἐπιμηκεσέραν γε-
 νέσθαι οἱ τὴν νύκτα. ΗΛ. πῶ δὲ καὶ ἐσίν, ἡ
 πόθεν ἐξεπέμφθης ἀγγελῶν ταῦτά μοι; ΕΡ.
 ἐκ Βοιωτίας, ὦ Ἥλιε, παρὰ τῆς Ἀμφιτρύω-
 νος γυναικὸς, ἧ σύνεσιν. ΗΛ. ἐρῶν αὐτῆς;
 εἶτα

die; sed intus mane: idque temporis interval-
 lum vna esto nox longa. Quare soluunto Horae
 iterum equos: tu restingue ignem, teque re-
 crea quiete post longum tempus. SOL. Insolita
 haec, o Mercuri, atque inusitata nuncians ades:
 sed numquid de via aberrare visus sum in cursu,
 et extra limites equos agere, idque mihi succenset,
 et propterea noctem triplo maiorem die facere
 constituit? M F R C. Nihil quidem tale: neque
 semper illud erit: sed ita nimirum vsus est, vt no-
 ctem sibi fieri productiorem velit. SOL. Ille au-
 tem vbi est, aut vnde missus tu, vt haec mihi nun-
 ciares? MERC. Ex Boeotia, Sol, ab Amphitryo-
 nis vxore, cum qua vna est. SOL. Scilicet illam
 amans:

εἴτα ἔχ' ἱκανὴν νύξ' μία; ΕΡ. ἔδαμῶς. τεχθῆ-
ναι γὰρ τινα δεῖ ἐκ τῆς ὁμιλίας ταύτης μέγαν,
καὶ πολύχθλον θεόν. τῷτον ἔν' ἐν μιᾷ νυκτὶ
ἐποτελεσθῆναι ἀδύνατον. ΗΛ. ἀλλὰ τελευσίκα-
γεῖται μὲν ἀγαθῇ τύχῃ.

Ταῦτα δ' ἔν', ὧ Ἑρμῇ, ἔκ' ἐγένετο ἐπὶ τοῦ
Κρόνου, (αὐτοὶ γὰρ ἡμεῖς ἐσμέν) 15) ἔδ' ἀπό-
κοιτος ἐκείνος παρὰ τῆς Ῥέας ἦν, ἔδ' ἀπολι-
πὼν ἂν τὸν ἄρανόν ἐν Θήβαις ἐκοιμᾶτο· ἀλλὰ
ἡμέρα μὲν ἦν ἡ ἡμέρα, νύξ' δὲ κατὰ μέτρον τὸ
αὐτῆς

amans: tum porro non satis est vna nox? MERC.
Neutiquam: creari enim aliquem oportet ex illo
congressu magnum et multis certaminibus in-
signem Deum: is talis ut vna nocte absoluator,
fieri non potest. SOL. Quin ergo, quod bene
vortat, consummato.

2. At illa certe, Mercuri, non fiebant ætate Sa-
turni (sumus autem soli sine arbitris) neque secu-
batur ille a Rhea, nec relicto coelo Thebis in le-
ctum ibat: sed dies erat dies, et nox itidem pro
mensu.

15. Αὐτοὶ γὰρ ἡμεῖς ἐσμέν] Consueta loquen-
di formula αὐτοὶ γὰρ ἐσμέν, soli sumus et
sine arbitris, qua tum potissimum vtuntur,
si quis liberius quiddam, quod alios; si ad-
fuit, possit offendere, sit dicturus. Αὐ-
τὰς pro solus, se junctus ab aliis, etsi satis sit
vsitatum, est tamen, ubi fefellerit Inter-
pretes. Hemst.

αὐτῆς ἀνάλογον ταῖς ὥραις· ξένον δὲ, ἢ παρηλα-
 γημένον εἶδέν. εἰδ' ἂν ἐκοινωνήσῃ ποτε ἐκεῖνος
 θνητῇ γυναικί. νῦν δὲ δυσήνκε γυναῖκα ἕνεκα χρεῖ
 ἀνεξράφθαι τὰ πάντα, καὶ ἀκαμπτεςέρας μὲν
 γενέσθαι τὰς ἵππους ὑπὸ τῆς ἀργίας, δύσπορον
 δὲ τὴν ὁδόν, ἀτρεῖβῃ μένεσαν ἐξῆς τριῶν ἡμερῶν,
 τὰς δ' ἀνθρώπους ἀθλίως ἐν σκοτεινῷ διαβιῆν.
 τοιαῦτα ἀπολαύσονται τῶν Διὸς ἐρώτων, καὶ
 καθεδῶνται περιμένοντες, ἐστ' ἂν ἐκεῖνος ἀπο-
 τελέσῃ τὸν ἀθλητὴν, ἔν λέγεις, ὑπὸ μακρῷ
 τῷ ζόφῳ. ΕΡ. σιώπα, ὦ Ἥλιε, μή τι κακὸν
 ἀπολαύσης τῶν λόγων· ἐγὼ δὲ παρὰ τὴν Σελή-
 νην ἀπελθὼν καὶ τὸν Ἴπνον, ἀπαγγελῶ καὶ
 κείνοις, ἀπερ' ὁ Ζεὺς ἐπέσειλε, τὴν μὲν σχολῇ
 προβαί-

mensura sua exacta ad anni tempestates; inso-
 lens vero, aut praeter ordinem mutatum nihil;
 nec unquam ille rem habuisset cum mortali fe-
 mina. Nunc contra miserae mulieris ergo cuncta
 sunt sursum deorsum vertenda: minus agiles
 fiunt equi quiescendo; via difficilior, non
 terenda quippe per continuos tres dies; ho-
 mines interea misere in caligine degent: hos sci-
 licet fructus capient ex Iouis amoribus, sedebunt-
 que expectantes usque dum ille periciat athle-
 tam, quem dicis, inter longas istas tenebras.
 ΜΕΡC. Tace, Sol, ne infortunium tibi adfe-
 rant isti sermones. Ego vero ad Lunam prope-
 rans et Somnum, renunciabo iis etiam, quae
 Iupiter mandavit; illa quidem ut lente progre-
 diatur,

πρόβαλιν, τὸν δὲ ὕπνον μὴ ἀνιέναι τὰς ἀνθρώ-
πους, ὡς ἀγνοήσωσι μακρὰν ἔτι τὴν νύκτα γε-
γεννημένην.

diatur, Somnus autem ne remittat homines,
ignoraturos nempe tam longam extitisse noctem.

XI.

Ἀφροδίτης καὶ Σελήνης.

ΑΦΡΟ. Τί ταῦτα, ὦ Σελήνη, Φασὶ ποιεῖν
σε; ὁπότ' ἂν κατὰ τὴν Καρίαν γέ-
νη, ἰσάνει μὲν σε τὸ ζεῦγος Ἀφορῶσαν ἐς τὸν
Ἐνδυμίωνα καθεύδοντα ὑπαίθριον, ἅτε κυνη-
γέτην ὄντα, ἐνίοτε δὲ καὶ καταβαίνειν ἐπ' αὐ-
τὸν ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ; ΣΕΛ. ἐρώτα, ὦ Ἀ-
φροδίτη, τὸν σὸν υἱόν, ὅς μοι τέτων αἴ-
τιος. ΑΦΡΟ. ἔα. ἐκείνος ὑβριστὴς ἐστίν·
ἐμὲ

Veneris et Lunae.

VEN. Quid ista, Luna, dicunt facere te?
quum aduersus Cariam veneris, siste-
re te bigas, et despectare in Endymionem dor-
mientem sub diuo, quippe venatorem; aliquan-
do eriam descendere ad ipsum ex media via?
LVN. Sciscitare, Venus, ex filio tuo, qui mihi ho-
rum causa. VEN. Hem: ille insolenter iniurio-
sus

ἐμὲ γὰρ αὐτὴ τὴν μητέρα οἷα δέδρακεν, ἄρτι
 μὲν ἐς τὴν Ἰδὴν κατὰγων, Ἀγχίστῃ ἕνεκα τοῦ
 Ἰλίου, ἄρτι δ' ἐς τὸν Λίβανον ἐπὶ τὸ Ἀσσύ-
 ριον ἐκείνο μεράκιον, ὃ καὶ τῇ Περσεφάττῃ
 ὑπέρτατον ποιήσας, ἐξ ἡμισείας ἀφείλετό με
 τὸν ἐρώμενον· ὥςτε πολλάκις ἠπειλήσα, εἰ μὴ
 παύσεται τοιαῦτα ποιεῖν, κλάσειν μὲν αὐτοῦ
 τὰ τόξα, καὶ τὴν Φάρετραν, περιαιρήσειν δὲ
 καὶ τὰ πτερὰ· ἤδη δὲ καὶ πληγὰς αὐτῷ ἐνέ-
 τεινα εἰς τὰς πρυγὰς τῷ σανδάλῳ· ὃ δὲ οἶδ'
 ὅπως τοπαρωτικά δειδώς, καὶ ἰκετεύων, μετ'
 ὀλίγον ἐπιλέλησαι ἀπάντων.

Ἀτὰρ εἰπέ μοι, καλὸς ὁ Ἐνδυμίων ἐστίν;
 εὐπαραμύθητον γὰρ οὕτω τὸ δεινόν. ΣΕΛ.
 ἐμοὶ

*his est: en, in me matrem qualia designavit,
 nunc in Idam deducens Anchisae Iliensis gratia;
 alias in Libanum, ad Assyrium illum adolescen-
 tulum, quem quum et Proserpinae amabilem
 fecit, ex dimidia parte mihi subripuit meos amo-
 res. Atque adeo saepe contumina fui, nisi de-
 sistat talia facere, me confracturam esse eius
 arcus et pharetram; imo etiam circumcisuram
 alas: quin iam plagas ipsi intenteavi in nates
 sandalio: is autem nescio quò pacto, in prae-
 sentia quidem timectus et supplex, post pau-
 lo oblitus est omnium.*

2. At dic mihi, pulchrè Endymion est? ma-
 lum enim hoc maxime solatio mingeretur. LVN.

Mihi

ἐμοὶ μὲν καὶ πάνυ καλός, ὦ Ἀφροδίτη, δοκεῖ, καὶ μάλιστα ὅταν ὑποβαλλόμενος ἐπὶ τῆς πέτρας τὴν χλαμύδα καθεύδῃ, τῇ λαιᾷ μὲν ἔχων τὰ ἀκόντια, ἤδη ἐκ τῆς χειρὸς ὑποῤῥέοντα· ἡ δεξιά δὲ, περὶ τὴν κεφαλὴν εἰς τὸ ἄνω ἐπικεκλασμένη, ἐπιπρέπει τῷ προσώπῳ περικειμένη· ὃ δὲ ὑπὸ τῆ ὕπνῃ λελυμένος, ἀναπνέει τὸ ἀμβρόσιον ἐκεῖνο ἄσθμα. τότε τοῦτον ἐγὼ ἀψοφητὶ κατιᾶσα, ἐπ' ἄκρων τῶν δακτύλων βεβηκυῖα, ὥς ἂν μὴ ἀνεγρόμενος ἐκταρχχθεῖν οἶσθα· τί ἂν ἔν σοι λέγοιμι τὰ μετὰ ταῦτα· πλὴν ἀπόλλυμαι γὰρ ὑπὸ τῆ ἔρωτος.

Mihi quidem sane pulcer, o Venus, videtur; tumque maxime, quando subiecta super rupem chlamyde dormit, sinistra tenens iacula ex manu pene defluentia: dextra vero circa caput sursum reflexa admodum decet faciem ambiens: ipse vero somno solutus efflatum reciprocatur ambrosium illum halitum. Tunc ergo sine villo strepitu delapsa, summisque pedum digitis innixa, ne expergefactus subito conturbetur; rem nosti: quid ergo tibi porro dicam, quae consequuntur: hoc tantum, dispereo amore.

XII.

Ἀφροδίτης καὶ Ἔρωτος.

ΑΦΡΟ. **Ω** τέκνον Ἔρως, ὅρα οἷα ποιεῖς, οὐ
 τὰ ἐν τῇ γῇ λέγω, ὅποσα τοὺς
 ἀνθρώπους ἀναπείθεις καθ' αὐτῶν ἢ κατ' ἀλλή-
 λων ἐργάζεσθαι, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐν τῷ ἔρανῳ· ὅς
 τὸν μὲν Δία πολύμορφον ἐπιδεικνύεις, ἀλλὰ τ-
 των ἐς ὅ, τι ἂν σοι ἐπὶ τῷ καίρῳ δεῖῃ· τὴν Σε-
 λήνην δὲ καθαιρεῖς ἐκ τῷ ἔρανῳ, τὸν Ἥλιον δὲ
 παρὰ τῇ Κλυμένη βραδύνειν ἐνίοτε ἀναγκάζεις,
 ἐπιλεησμένον τῆς ἱππασίας. ἃ μὲν γὰρ ἐς ἐμὲ
 τὴν μητέρα ὑβρίζεις, θαρρόν ποιεῖς. ἀλλὰ σὺ,
 ὦ τολμηρότατε, καὶ τὴν Ῥέαν αὐτὴν γρυῦν ἤδη,
 καὶ

Veneris et Cupidinis.

VEN. **Ο** fili Cupido, vide, qualia facis:
 non ea, quae in terra contingunt,
 dico, quaecumque homines inducis, ut in se
 quisque aut alii in allos admittant; sed etiam
 quae in coelis: qui Iovem quidem multas in
 formas conuersum identidem exhibes, eum mu-
 tans in quodcumque tibi commodum viderur,
 Lunam deducis ex coelo, Solem apud Clyme-
 nen commorari nonnunquam cogis oblitum cur-
 sus ordiendi: nam quae in me genitricem com-
 mittis, confidenter quasi iure tuo facis. Sed
 tu, audacissime, Rheam etiam ipsam iam verulam
 et

καὶ μητέρα τοσούτων θεῶν, ἀνέπεισας παιδερα-
 σεῖν, καὶ τὸ Φρύγιον μεράκιον ἐκείνο ποθεῖν·
 καὶ νῦν ἐκείνη μέμνησεν ὑπὸ σοῦ, καὶ ζευξαμένη
 τὰς λένοντας, παραλαβῶσα καὶ τὰς Κορύβαντας,
 ἅτε μακρὰς καὶ αὐτὰς ὄντας, ἄνω καὶ κάτω
 τὴν Ἰδὴν περιπολῶσιν· ἡ μὲν, ὀδελύσσουσα ἐπὶ
 τῷ Ἄττι· οἱ Κορύβαντες δὲ, ἃ μὲν αὐτῶν, τέ-
 μνεται ξίφει τὸν πῆχυν, ὃ δὲ, ἀναίς τὴν κόμην,
 ἵεται μεμνηγῶς διὰ τῶν ὀρέων· ὃ δὲ, αὐλῶν τῷ
 κέρετι· ἃ δὲ, ἐπιβομβεῖ τῷ τυμπάνῳ 16), ἡ
 ἐπικτυ-

et matrem tot Deorum. impulisti, vt puerum
 amet, Phrygiumque istum adolescentulum ap-
 petat. Nunc illa furit opera tua; iunctisque
 leonibus et adsumtis in comitatum Corybanti-
 bus, qui scilicet fanatici sint et ipsi, sursum deor-
 sum Idam circumuagantur, haec ululatus edens
 ob Artin, Corybantes autem, hic conscindit fi-
 bi ense cubitum, ille effusa coma fertur furietus
 per montes, alius tibiam inflat adunco cornu,
 alius bombum excitat pulso tympano, aut
 T 4 increpat

16. Τυμπάνῳ.] Tympanum intelligendum
 minus, quod manibus a saltantibus pulsaba-
 tur, cuius sonus voce βόμβος recte expri-
 mitur. Cymbalum vero fuit instrumentum
 constans duobus hemisphaeriis aeneis et
 concavis, quae collidebantur, et quorum
 sonitus voce κτύπος commodè describi-
 tur. Cleric.

ἐπιτυπεῖ τῷ κυμβάλῳ· καὶ ὅλως, Θέρυβος
καὶ μανία τὰ ἐν τῇ Ἰδῇ ἅπαντ' ἔσι. δέδια τοί-
σιν ἅπαντα, δέδια τὸ τοιοῦτο ἢ τὸ μέγιστον σε κα-
κὸν τεκῆσα, μὴ ἀπομανεῖσά ποτε ἢ Ῥέα, ἢ
καὶ μᾶλλον ἔτι ἐν αὐτῇ ἔσα, κελύσῃ τὰς Κο-
ρύβαντας συλλαβόντας σε διασπᾶσασθαι, ἢ
τοῖς λέεσι παραβαλεῖν· ταῦτα δέδια κινδυνεύον-
τά σε ὁρᾷσα.

ΕΡ. Θάρρει μῆτερ, ἐπεὶ καὶ τοῖς λέεσιν αὐ-
τοῖς ἤδη ξυνήθης εἰμί. καὶ πολλάκις ἐπαναβάς
ἐπὶ τὰ νῶτα, καὶ τῆς κόμης λαβόμενος, ἡνιο-
χῶ αὐτὰς· οἱ δὲ, σαίνουσί με, καὶ τὴν χεῖρα
δεχόμενοι ἐς τὸ σῶμα, περιλιχμησάμενοι ἀπο-
διδόασί μοι· αὕτη μὲν γὰρ ἢ Ῥέα, πότε
αἶν

increpat cymbaló: et in summa, tumultus furo-
risque in Ida omnia sunt plena. Pertimescō igi-
tur cuncta: metuo tale quiddam ego, quae te
magnum malum peperit, ne quando pláne in fu-
rorem acta Rhea, vel dixerō potius mentis suae
compós iubeat Corybantas comprehensum te
discerpere, aut leonibus obiiicere: ista timeo in
periculo te versantem videns.

2. CVP. Bono esto anime, mater, quando-
quidem et leonibus ipsis iam familiaris sum,
et saepe consensis eorum tergis, prehensaque
iuba tanquam habenis eos rego: illi vero adulan-
tur mihi, et manum acceptam in os delamben-
tes restitunt: de ipsa vero Rhea, quando
tandem

αὐν ἐκεῖνῃ σχολὴν ἀγάγοι ἐπ' ἐμέ, ὅλη ἔσα ἐν τῷ
 Ἄττῃ· καί τοι τί ἐγὼ ἀδικῶ, δεικνὺς τὰ καλὰ
 οἷά ἐσιν; ὑμεῖς δὲ μὴ ἐφίσθε τῶν καλῶν· μὴ
 τοίνυν ἐμὲ αἰτιάσθε τέτλων. ἢ θέλεις σὺ, ὦ
 μήτηρ, αὐτὴ μηκέτι ἐρᾶν, μήτε σὲ τῷ Ἀρεῶς,
 μήτ' ἐκείνῳ σὺ; ΑΦΡΟ. ὡς δεινὸς εἶ, καὶ κρατεῖς
 ἀπάντων. ἀλλὰ μνηστῆρ' ἔχεις ποτὲ τῶν λόγων.

tandem illa otium agat, aduersum me ut quicquam
 conetur tota in Attide occupata. At porro quid ego
 delinquo, si ostendam pulcra, qualia sunt? vos-
 mer autem ipsae desiderio tenemini pulcrorum;
 eorum ergo ne me infimuletis: hocine vis, ma-
 ter, ut non amplius ames neque ipsa Martem, nec
 ille te? VEN. Quam mirificus es et superior omni-
 bus! sed erit, quum recordabere dicta mea.

XIII.

Διὸς, Ἀσκληπιῶ, καὶ Ἡρακλέους.

ZETΣ. Πύσασθε, ὦ Ἀσκληπιέ καὶ Ἡρά-
 κλεις, ἐρίζοντες πρὸς ἀλλήλους ὡς περ
 ἄνθρωποι. ἀπρεπὴ γὰρ ταῦτα, καὶ ἀλλότρια σὺ
 σὺμεν

Iouis, Aesculapii, et Herculis.

IVP. Cessate, Aesculapi et Hercules, ri-
 xantes inter vos quasi homines:
 indecora enim haec, et aliena conuiuiο
 T 5 Deo-

συμποσίῃ τῶν θεῶν. ΗΡΑ. ἀλλὰ ἐθέλεις, ὦ Ζεῦ, τῆτονί τόν Φαρμακῆα προκατακλίνεσθαι μου. ΑΣΚ. νῆ Δία, καὶ ἀμείνων γάρ εἰμι. ΗΡΑ. κατὰ τί, ὦ ἐμβρόντητα 17); ἢ διότι σε ὁ Ζεὺς ἐκεραύνωσεν, ἃ μὴ θέμις ποιῶντα, νῦν δὲ κατ' ἔλεον αὐθις ἀθανασίας μετείληφας; ΑΣΚ. ἐπιλέλησαι γάρ καὶ σὺ, ὦ Ἡρακλῆς, ἐν τῇ Οἷτῃ καταφλεγείς, ὅτι μοι ἐνιδίζεις τὸ πῦρ; ΗΡΑ. ἔκην ἵσυχ καὶ ὁμοίᾳ βεβίωται ἡμῶν· ὃς Διὸς μὲν υἱός εἰμι, τοσαῦτα δὲ πεπάνηκα, ἐκκαθαίρων τὸν βίον, θηρίῳ καταγωνιζόμενος, καὶ ἀνθρώπου

Deorum. HERC. Ertu velis, o Iupiter, istum veneficum supra me accumbere? AESC. Sic sane decet: etenim melior sum. HERC. Quo in genere, artonite: ideone, quod te Iupiter fulmine percussit, quae fas non erat, facientem? nunc autem per misericordiam iterum immortalitatem participasti. AESC. Scilicet oblitus es, Hercules, in Oeta te conflagrasse, qui mihi exprobres ignem. HERC. Nequaquam pari similique ratione vita nobis est exacta, ut qui Iouis sum filius, tantosque labores suscepi expurgando hominum aetatem, feris debellandis, et

in ho-

17. ὦ ἐμβρόντητε.] Acumen habet duplex vocabuli potestas inuoluta: vide quae notavimus ad Tim. §. 1. Aesculapius naturae leges violavit, atque adeo fecit. ἃ μὴ θέμις, quando mortuos in vitam reuocabat. Hemst.

πᾶς ὑβριζᾶς τιμωρόμενος. σὺ δὲ ῥιζοτόμος εἶ,
καὶ ἀγύρτης, νοσᾷσι μὲν ἴσως ἀνθρώποις χρή-
σιμος ἐπιθήσειν τῶν φαρμάκων, ἀνδρῶδες δὲ
ἄδεν ἐπιδεδειγμένος.

ΑΣΚ. Εὖ λέγεις, ὅτι σε τὰ ἐγκαύματα ἰα-
σάμην, ὅτε πρῶτην ἀνῆλθες ἡμίφλεκτος ὑπ' αἵ-
μοϊν διεφθαρμένος τῷ σώματι, τῇ χιτῶνος,
καὶ μετὰ τῆτο, τῇ πυρός. ἐγὼ δὲ εἰ καὶ μη-
δὲν ἄλλο, ἔτε ἐδάλευσα ὥσπερ σὺ, ἔτε ἔξαινον
ῥῖα ἐν Λυδία, πορφυρεῖδ' ἐνδεδυκώς, καὶ παιό-
μενος ὑπὸ τῆς Ὀμφάλης χρυσᾷ. σανδάλω,
ἀλλ' ἔδὲ μελαγχολήσας ἀπέντεινα τὰ τέκνα
καὶ τὴν γυναῖκα. ΗΡΑ. εἰ μὴ παύσῃ λοιδορέ-
μενός

in homines iniuriosos animaduertendo: tu vero
praefectas herbarum radices colligis, et circula-
tor es, aegrotis ut maxime hominibus utilis ad
imponenda medicamenta, qui virile tamen ni-
hil praestiteris.

2. AESC. Recte narras: nam iniusta tibi
flammae vestigia sanavi, quando nuper huc ad-
scendisti semustus, ab utrisque corrupto corpo-
re, tum tunica, tum deinde igne. Ego vero si
nihil aliud, neque seruiui, quemadmodum tu,
neque carminavi lanam in Lydia purpuream
vestem indutus, ictusque ab Omphale aureo
sandalio: sed neque atra bile percitus interfeci
liberos et uxorem. H E R C. Nisi desieris conui-
ciari

μενός μοι, αὐτίκα μάλα εἶση, ὥς ἂν πολὺ σε
 ὀνήσει ἡ ἀθανασία, ἐπεὶ ἀράμενός σε, ῥίψω ἐπὶ
 κεφαλὴν ἐκ τῆς ἕρανθ', ὥς μὴδὲ τὸν Παιήονα
 ἰάσασθαι σε, τὸ κρανίον συντρίβοντα. ΖΕΤΣ.
 παύσασθέ Φημι, καὶ μὴ ἐπιταράττετε ἡμῖν τὴν
 ξυνεσίαν, ἢ ἀμφοτέρους ἀποπέμψομαι ὑμᾶς τῇ
 συμπόσει· καί τοι εὐγνώμον, ὦ Ἡρακλῆς, προκα-
 τακλίνεσθαι σε τὸν Ἀσκληπιόν, ἅτε καὶ πρότε-
 ρον ἀποθανόντα.

ciari mihi, confestim scies, quam tibi non multum
 profutura sit immortalitas: etenim sublatum te
 proiciam praecipitem in caput e coelo, ut ne
 Paean quidem ipse mederi tibi possit, cranio con-
 trito. IVP. Vinem, inquam, altercandi facite, et
 non conturbate nobis consuetudinis iucundita-
 tem: sin, ambos ego ablegabo vos foras a conui-
 vio. Enimuero aequum est, Hercules, priorem de-
 cumbere Aesculapium, ut qui prior etiam obierit.

XIV.

Ἑρμοῦ καὶ Ἀπόλλωνος.

ΕΡΜ. Τί σκυθρωπὸς εἶ, ὦ Ἀπόλλων; ΑΠ.
 ὅτι, ὦ Ἑρμῆ, δυστυχῶ ἐν τοῖς ἐρωτι-
 κοῖς.

Mercurii et Apollinis.

MERC. Quid contracto vultu es, Apollo?
 ΑΡ. Quia enim, Mercuri, pa-
 rum ex sententia mihi procedunt res amato-
 riae.

κοῖς. ΕΡ. ἄξιον μὲν λύπης τὸ τοιῦτον· σὺ δὲ τί δυστυχεῖς; ἢ τὸ κατὰ τὴν Δάφνην σε λυπεῖ ἐτι; ΑΠ. ἔδαμῶς· ἀλλ' ἐρώμενον πένθῳ τὸν Λάκωνα τὸν Οἰβάλα. ΕΡ. τέθνηκε γάρ, εἰπέ μοι, ὁ Τάκινθος; ΑΠ. καὶ μάλα. ΕΡ. πρὸς τίνας, ὦ Ἀπολλόν; ἢ τίς ἔτις ἀνέγκας ἦν, ὡς ἀποκτεῖναι τὸ καλὸν ἐκεῖνο μεῖράκιον; ΑΠ. αὐτῷ ἔμα' τὸ ἔργον. ΕΡ. ἐκὼν ἐμάνης; ὦ Ἀπολλόν; ΑΠ. ἔκ, ἀλλὰ δυστύχημά τι ἀνέγκαιον ἐγένετό. ΕΡ. πῶς; ἐθέλω γάρ ἀκῆσαι τὸν λόγον.

ΑΠ. Δισκεύειν ἐμάνθανε, καὶ γὰρ συνεδίσκευον αὐτῷ· ὁ δὲ κάκιστα ἀνέμων ἀπολάμενος Ζέφυρος, ἥρα μὲν ἐκ πολλῷ καὶ αὐτός, ἀμελόμενος δέ,

riae. MERC. Dignum certe moerore tale negotium: tu vero qua parte infortunatus es? num casus Daphnes te pungit adhuc? AP. Nequaquam; sed delicias lugeo Laconem illum Oebali filium. MERC. Interiitne, dic, quaeso, mihi, Hyacinthus? AP. Maxime. MERC. A quo, Apollo? et quis adeo amoris expertus erat, ut occiderit formosulum illum iuvenem? AP. Meum ipsius hoc est facinus. MERC. Num ergo te furor agitavit, Apollo? AP. Haut sane: sed infortunium quoddam inuoluntarium accidit. MERC. Quo tandem pacto? nam volo rem audire.

2. AP. Discum tractare discobat, egoque vna cum eo disco exercebat: tum, qui pessime ventorum pereat, Zephyrus amabat iam dudum, et ipse, sed

δὲ, καὶ μὴ Φέρων τὴν ὑπεροψίαν, ἐγὼ μὲν ἀνέ-
 ρψα, ὥσπερ εἰώθαμεν, τὸν δίσκον εἰς τὸ ἄνω·
 ὁ δὲ ἀπὸ τῆς Ταῦγέτης καταπνεύσας ἐπὶ κεφα-
 λὴν τῷ παιδί ἐνέσεισε Φέρων αὐτὸν, ὥς ἀπὸ
 τῆς πληγῆς αἷμα τε ῥυῖναι πολὺ, καὶ τὸν παῖ-
 δα εὐθὺς ἀποθανεῖν. ἀλλ' ἐγὼ τὸν μὲν Ζέφυ-
 ρον αὐτίκα ἡμιανάμην κατατοξεύσας, Φεύγοντι
 ἐπισπώμενος ἄχρι τῆς ἕρκος· τῷ παιδί δὲ καὶ
 τάφον ἐχωσάμην ἐν Ἀμύκλαις, ὅπως ὁ δίσκος
 αὐτὸν κατέβαλε. καὶ ἀπὸ τῆς αἵματος ἄνθος
 ἀναδῆναι τὴν γῆν ἐποίησα, ἥδισον, ὦ Ἑρμῆ, καὶ
 εὐανθέστατον ἀνθέων ἀπάντων, ἔτι καὶ γράμ-
 ματα ἔχον, ἐπαιάζοντα τῷ νεκρῷ. ἄρα σοι
 ἀλόγως λελυπῆσθαι δοκῶ; ΕΡ, ναί, ὦ Ἀπκλ-
 λον·

sed neglectus, neque ferens istud fastidium, dum
 proiicio, ut solebamus, discum in altum, Ze-
 phyrus, inquam, a Taygeto deorsum spirans in
 caput puero impegit, quam poterat vehemen-
 tissime, discum illum, sic ut ex vulnere sanguis
 manaret multus, et puer statim emoreretur.
 At ego Zephyrum e vestigio vltus sum sagittis
 immisissis, fugientem persecutus usque ad montem;
 puero vero sepulcrum exaggeravi Amyclis, ubi di-
 scus illum deiecit; atque a sanguine tiorem sub-
 mittere terram feci suavissimum, Mercuri, et flo-
 ridissimum omnium florum, qui praeterea literas
 habet luctum super mortuo testantes. Nam tibi si-
 ne ratione tristitia videor adfectus? MERC. Vti-
 que,

λον· ἤδεις γὰρ θνητὸν πεποιημένος τὸν ἐρώμε-
νον· ὥστε μὴ ἄχθῃ ἀποθανόντος.

que, Apollo: noras enim, qui mortalis esset, te
tibi nactum fuisse amatum: quare ne grauiter
feras eo mortuo.

XV.

Ἑρμῆ καὶ Ἀπόλλωνος.

ΕΡΜ. Τὸ δὲ καὶ χωλὸν αὐτὸν ὄντα Ἥφαι-
στον, καὶ τέχνην ἔχοντα βόανουσιν,
ὦ Ἀπολλών, τὰς καλῖδας γεγαμημέναι, τὴν
τε Ἀφροδίτην, καὶ τὴν Χάριν; ΑΠ. εὐπο-
τμία τις, ὦ Ἑρμῆ· πλὴν ἐκεῖνό γε ἐγὼ θαυμά-
ζω, τὸ ἀνέχεσθαι συνάσας αὐτῷ, καὶ μάλιστα
ὅταν ἐρῶσιν ἰδρῶτι ρεόμενον, εἰς τὴν κάμινον
ἐπικεκυφότα, πολλὴν αἰθάλην ἐπὶ τῇ προσώ-
πῳ

Mercurii et Apollinis.

MERC. Et quale tandem, claudum istum Vul-
canum, et artis opificem illiberalis,
Apollo, pulcerrimas in matrimonio habere Ve-
nerem et Gratiam! ΑΡ. Fati quædam felicitas,
o Mercuri: neque tamen id non demiror, qui
pati possint consuetudinem eius, maxime quan-
do vident sudore manantem, in fornacem pro-
num atque intentum, multam fuliginem in fa-
cie

περ' ἔχοντα. καὶ ὅμως τοιᾷτον ὄντα αὐτὸν, περιβάλλεσσι τε, καὶ φιλέσσι, καὶ συγκαθεύδουσι 18). ΕΡ. τῷτο καὶ αὐτὸς ἀγανακτῶ, καὶ τῷ Ἡφαίστῳ φθονῶ· σὺ δὲ κόμα, ὦ Ἀπολλόν, καὶ κιθάριζε, καὶ μέγα ἐπὶ τῷ κάλλει φρόνει, καὶ γὰρ ἐπὶ τῇ εὐεξίᾳ, καὶ τῇ λύρᾳ· εἶτα, ἐπειδὴν κοιμᾶσθαι θέοι, μόνοι καθευδῆσμεν.

Α Π.

cie habentem: attamen talem amplectuntur, osculantur et vna cubant. MERC. Illud et ipse indignor, Vulcanoque inuideo. Iam tu capillos come, Apollo, et citharam pulsa; et superbius ob pulcritudinem effer te, atque ego ob palaestricum corporis habitum, et artem lyrae temperandae; tum vbi cubitum erit eundum, soli scilicet dormietus.

2. Α Ρ.

18. Καὶ ὅμως τοιᾷτον ὄντα αὐτὸν, περιβάλλεσσι τε, καὶ φιλέσσι, καὶ συγκαθεύδουσι]

Patet, postremum verbum συγκαθεύδειν ita contexti cum verbis praecedentibus, quae accusatiuum et poscunt et habent, quasi et ipsum gauderet eodem casu; quod tamen re ipsa ita sese non habere, manifestum est. Sed ita solet vnus casus poni, ad quem verba sequentia, diuersum licet casum postulantia, sint referenda: inque eo cum Graecis conueniunt Latini. *Sensus.*

ΑΠ. Ἐγὼ δὲ καὶ ἄλλως ἀναφροδίτος εἰμι εἰς τὰ ἐρωτικά, καὶ δύο γὰρ, ἃς μάλιστα ὑπερηγάπησα, τὴν Δάφνην, καὶ τὸν Ὑάκινθον, ἡ μὲν ἀποδιδράσκει με, καὶ μισεῖ, ὥς εἶλετο ξύλον γενέσθαι μᾶλλον, ἢ ἐμοὶ συνεῖναι· ὁ δὲ ὑπὸ τῷ δίσκῳ ἀπώλετο, καὶ νῦν ἀντ' ἐκείνων σεφάνας ἔχω. ΕΡ. ἐγὼ δὲ ἤδη ποτὲ τὴν Ἀφροδίτην· ἀλλ' ἐχρὴ αὐχεῖν. ΑΠ. οἶδα, καὶ τὸν Ἑρμαφρόδιτον ἐκ σὲ λέγεται τετοκέναι· πλὴν ἐκεῖνό μοι εἶπε, εἴ τι οἶσθα, πῶς ἐζηλοτυπεῖ ἡ Ἀφροδίτη τὴν Χάριν, ἢ Χάρις ταύτην;

ΕΡ. Ὅτι, ὦ Ἀπολλων, ἐκείνη μὲν αὐτῷ ἐν τῇ Λήμνῳ σύνεσιν, ἡ δ' Ἀφροδίτη ἐν τῷ ἔρανῳ·
ἄλλως

2. A P. Ego quidem et alias inuenustus sum in rebus amatoriis: duorum ergo, quos maxime supra ceteros dilexi Daphnen et Hyacinthum, haec aufugit me et odio habet usque eo, ut praeoptarit arbor fieri, quam mecum esse; ille autem disci iactu interiit; et nunc illorum vicem coronas habeo. MERC. At ego iam aliquando Venerem: sed non oportet gloriari. A P. Scio: Hermaphroditum etiam ex te dicitur peperisse. Verum illud mihi, si forte scis, expone, quo pacto non aemulatur Venus Charitem, aut Charis illam?

3. MERC. Quoniam, Apollo, illa in Lemno cum ipso degit, Venus in coelo:
V
quae

ἄλλως τε, περὶ τὸν Ἄρη ἔχει ταπτολλὰ, καὶ κεί-
νη ἐρεῖ, ὥς ἐ δόλον αὐτῇ τῷ χαλκίως τέτα μέ-
λει. ΑΠ. καὶ ταῦτα οἶσι τὸν ἩΦαιστον εἰδέ-
ναι; ΕΡ. οἶδεν· ἀλλὰ τί ἂν δράσαι δύναιτο,
γενναῖον ὀρίων νεκρίαν, καὶ στρατιώτην αὐτόν·
ὥς ἐ τὴν ἡσυχίαν ἄγει· πλὴν ἀπειλεῖ γὰρ δεσμὴν
τινα ἐπιμηχανήσασθαι αὐτοῖς, καὶ συλλήψεσθαι,
σπληνεύσας ἐπὶ τῆς εὐνῆς. ΑΠ. ἐκ οἶδα; εὐ-
ξαίμην δ' ἂν αὐτὸς ὁ συλληφθησόμενος εἶναι.

quae praeterea circa Martem est occupata pluri-
mum, eumque amat; ideoque parum ipsam fa-
bri istius ferrarii cura tingit. AP. Haec tu pu-
tas Vulcanum scire? MERC. Sane: sed quid
efficere possit, quum strenuum videt iuvenem,
eumque militem: quare quiescit, sibi que tem-
perat; nisi quod minatur, vincula se quaedam
machinaturum aduersus illos, et oppressurum ir-
retitos in lecto. AP. Nescio: at equidem opta-
verim is esse, qui sit capiendus.

XVI.

Ἥρας καὶ Λήτους.

ΗΡΑ. **Κ**αλὰ μὲν γάρ, ὦ Λητοῖ, καὶ τὰ τέ-
κνα ἔτεκες τῷ Διὶ. ΛΗ. οὐ πᾶσαι,
ὦ Ἥ-

Iunonis et Latonae.

IVN. **P**ulcros enim vero, Latona; et tu libe-
ros peperisti Ioni. LAT. Non omnes,
Iuno

Ἡρα, τοιάτῃς τίκτειν δυνάμεθα, οἷος ὁ Ἡ-
Φαισός ἐστιν. ΗΡΑ. ἀλλ' ἔτος μὲν ὁ χωλός,
ὅμως χρήσιμός γε ἐστὶ, τεχνίτης ὢν ἄριστος, καὶ
κατακεκόσμηκεν ἡμῶν τὸν ἄρκον, καὶ τὴν Ἀφρο-
δίτην ἐγήμε, καὶ σπευδάζεται πρὸς αὐτῆς· οἱ
δὲ σοὶ παῖδες, ἡ μὲν αὐτῶν ἀρρενικὴ πέρα τοῦ
μέτρε, καὶ ὄρειος, καὶ τὸ τελευταῖον, ἐς τὴν
Σκυθίαν ἀπελθῶσα, πάντες ἴσασιν οἷα ἐσθίει 19)
ξυνοκτονῶσα, καὶ μιμνήμεν τὰς Σκύθας αὐτὰς,
ἀνδρωποφάγους ὄντας· ὁ δ' Ἀπόλλων προ-
ποιεῖται μὲν πάντα εἰδέναι, καὶ τοξεύειν, καὶ
κθαρίζειν, καὶ ἰατρὸς εἶναι, καὶ μαντεύεσθαι,
καὶ

Iuno, tales parere possumus, qualis est Vulca-
nus. IVN. Sed hic claudus tamen utilis est;
quippe artifex optimus, et adornauit nobis coe-
lum, et Venerem duxit, ab eaque obseruatur.
De tuis autem liberis, illorum haec virilis ultra
modum et montana; ac denique in Scythiam
profecta nemo nescit quales cibos capiat hospi-
tibus interfectis, atque imitata Scythas ipsos,
qui hominibus vescuntur: Apollo autem prae
se fert cuncta se scire, et iaculari, et ci-
thara ludere, et medicum agere, et vaticinari:
V 2 tum

19. Οἷα ἐσθίει] Hoc est, quibus sacrificiis
delectetur: nam sacrificia esse putabant con-
uiuia Deorum, Cleric.

καὶ κατὰσῃσάμενος ἐργασήρια τῆς μαντικῆς, τὸ μὲν ἐν Δελφοῖς, τὸ δ' ἐν Κλάρῳ, καὶ ἐν Διδύμοις, ἐξαπατᾷ τὰς χρωμένους αὐτῷ, λοξὰ καὶ ἑπαμφοτερίζοντα πρὸς ἑκάτερον τῆς ἐρωτήσεως ἀποκρινόμενος, ὡς ἀκίνδυνον εἶναι τὸ σφάλμα. καὶ πλετεῖ μὲν ἀπὸ τῆ τοιούτου· πολλοὶ γὰρ οἱ ἀνόητοι, καὶ παρέχοντες αὐτὰς καταγοητεύεσθαι· πλὴν ἐκ ἀγνοεῖται γε ὑπὸ τῶν συνωπτέρων, τὰ πολλὰ τερατευόμενος· αὐτὸς γὰρ ὁ μάντις ἠγνόει, ὅτι φονεύσει μὲν τὸν ἐρώμενον τῷ δίσκῳ, ἔπρομαντεύσατο δὲ, ὡς· Φεύξεταί αὐτὸν ἡ Δάφνη, καὶ ταῦτα, ἔτω καλὸν καὶ κομῆτην ὄντα. ὥς· ἔχ' ὁρῶ καθότι καλλιτεκνότερα τῆς Νιόβης ἔδοξας.

ΛΗ.

tum constitutis officinis artis diuinandi Delphis, Clari et Didymis frustratur consulentes, obliqua et ambigua in vtramque interrogationis partem respondens, ne periculum sit, vt arguatur error. Inde quidem ditescit, plures enim sunt stulti, quique se praebeant fascinandos: nec tamen praeterit prudentiores, plerumque praestigias ipsum offundere. Ergo vates ignorabat se occisurum esse delicias suas disco; nec praediuinavit fore, vt fugeret ipsum Daphne, idque tam pulcrum et bellule comatum. Itaque non video, qua parte prolis laude Nioben praestare videaris.

. 2. LAT.

ΛΗ. Ταῦτα μέντοι τὰ τέκνα, ἡ ξενοκτόνος, καὶ ὁ ψευδόμαντις, οἶδα, ὅπως λυπεῖ σε, ὁρώμενα ἐν τοῖς θεοῖς, καὶ μάλιστα ὅταν ἡ μὲν ἐπαινῇται ἐς τὸ κάλλος, ὁ δὲ κιθαρίζει ἐν τῷ συμποσίῳ θαυμαζόμενος ὑφ' ἀπάντων. ΗΡΑ. ἐγέλασα, ὦ Λητοῖ· ἐκείνος θαυμασὸς, ὃν ὁ Μαρσύας, εἰ τὰ δίκαια αἱ Μῆσαι δικάσαι ἤθελον, ἀπέδειρεν ἄν, αὐτὸς κρατήσας τῇ μουσικῇ; νῦν δὲ κατασοφισθεὶς ἄθλιος ἀπόλωλεν, ἀδίκως ἀλξ· ἡ δὲ καλὴ σε παρθένος ἔτω καλὴ ἔσιν, ὥς ἐπεὶ ἔμαθεν ὀφθεῖσα ὑπὸ τῷ Ἀκταίονος, φοβηθεῖσα μὴ ὁ νεανίσκος ἐξαγορεύσῃ τὰ αἰσχος αὐτῆς, ἐπαφῆκεν αὐτῷ τὰς κύνας· ἐὼ γάρ

2. L A T. Isti quidem liberi, hospitum interfectrix et mendax vates non me fugit, quem tibi dolorem adferant conspecti inter Deos: tum maxime, quando haec laudatur ob formam, ille, dum cithara ludit in conuiuio, admirationi est omnibus. I V N. Ridere liber, Latona: illene dignus admiratione, cui Marfyas, si quidem iustum Musae iudicium ferre voluissent, pellem detraxisset ipse victor arte musica? nunc dolo captus miser interiit iniqua sententia damnatus: illa autem pulchra tua virgo tam est pulchra, vt, postquam comperit se visam esse ab Actaeone, verita ne iuuenis euulgaret turpitudinem suam, immiserit in eum canes: mitta dicere,
V 3. neque

γὰρ λέγειν ὅτι ἔδδ' τὰς τεκέσας ἐμαιῆτο, παρ-
 θένος γε καὶ αὐτὴ ἔσα. ΛΗ. μέγχι, ὦ Ἥρα,
 Φρονεῖς, ἔτι ξύνει τῷ Διὶ, καὶ συμβασιλεύεις
 αὐτῷ, καὶ διὰ τῶτο ὑβρίζεις ἀδεῶς· πλὴν ἀλλ'
 ἠψομαί σε μετ' ὀλίγον αἰῶθις δακρύσαν, ὅπό-
 ταν σε καταλιπὼν ἐς τὴν γῆν κατήϊ, ταῦρος ἢ
 κύκνος γενόμενος.

neque parturientibus obstetricaturam fuisse, vir-
 go si modo foret. LAT. Arroganter, o Iuno,
 te effers, quia coniux es Iouis, cumque eo re-
 gnum tenes: propterea contumeliam facis per-
 licenter: at videbo te post paulo iterum lacri-
 mantem, quum te Iupiter relicta in terram de-
 scenderit, tauri cygniue sumta specie.

XVII

Ἀπόλλωνος καὶ Ἑρμοῦ.

ΑΠΟΛ. Τί γελάς, ὦ Ἑρμῇ; ΕΡ. ὅτι γελοίο-
 τατα, ὦ Ἀπολλόν, εἶδον. ΑΠ. εἶ-
 πε ἄν, ὡς καὶ αὐτὸς ἀκέσας ἔχω συγγελαῖν. ΕΡ.
 ἢ Ἀ-

Apollinis et Mercurii.

APOL. Quid rides, Mercuri? MER C.
 Quia scilicet maxime ridicula,
 Apollo, vidi. AP. Quin narra, ut et ipse
 re audita vna tecum possim ridere. MERC.
 Venus

ἡ Ἀφροδίτη ξυνῆσα τῷ Ἄρει κατείληπται, καὶ ὁ Ἥφαιστος ἔδησεν αὐτὰς ξυλλαβών. ΑΠ. πῶς; ἡδὺ γάρ τι εἶναι ἔσθιας. ΕΡ. ἐκ πολλῶ, οἶμαι, ταῦτα εἰδὼς ἐθήρευσεν αὐτὰς· καὶ περὶ τὴν εὐνὴν ἀφανῆ δεσμὰ περιθεῖς, ἐργάζετο ἀπελύνων ἐπὶ τὴν κάμινον. εἶτα ὁ μὲν Ἄρης εἰσέρχεται λαθὼν, ὡς ἄετο· καθεορᾷ δὲ αὐτὸν ὁ Ἥλιος, καὶ λέγει πρὸς τὸν Ἥφαιστον. ἐπεὶ δὲ ἐπέβησαν τῶ λείχῳ, καὶ ἐν ἔργῳ ἦσαν, καὶ ἐντὸς ἐγγένηντο τῶν ἀρκύων, περιπλέκεται μὲν αὐτοῖς τὰ δεσμὰ, ἐφίσταται δὲ αὐτοῖς ὁ Ἥφαιστος. ἐκείνη μὲν ἔν, καὶ γὰρ ἔτυχε γυμνὴ ἔσα, ἐκ εἶχεν ὅπως ἐγκαλύψαιτο αἰδαμένη· ὁ δὲ Ἄρης
τὰ

Venus concumbens cum Marte constricta est, et Vulcanus vinxit eos captos. AP. Quo tandem modo? nam facetum quiddam dicturus videris. MERC. Iampridem, opinor, ista quum sciret, venabatur eos; circaque lectum vinculis, quae oculos fugerent, circumpositis, postquam abierat ad caminum, operi scilicet erat intentus. Tum Mars intrat clam, ut arbitrabatur: verum conspicit eum Sol, et indicium deferat ad Vulcanum. Vbi autem adscenderunt lectum, intraque casses recepti in opere erant, ibi circumquaque implicantur ipsis vincula, et superuenit repente Vulcanus. Illa vero, etenim erat nuda, non habebat quemadmodum obtegeret sese pudibunda: Mars

τὰ μὲν πρῶτα διαφυγεῖν ἐπειρᾶτο, καὶ ἤλπιζε ῥῆξιν τὰ δεσμὰ· ἔπειτα δὲ συνεῖς ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενον ἑαυτὸν, ἰκέτευς.

ΑΠ. Τί ἔν; ἀπέλυσεν αὐτὰς ὁ Ἥφαιστος; ΕΡ. ἔδ᾽ ἔγω, ἀλλὰ ζυγχαλέσας τὰς θεάς, ἐπιδείκνυται τὴν μοιχείαν αὐτοῖς. οἱ δὲ γυμνοὶ ἀμφοτέρω κατὰ νουθεσίαν, ζυγδεδεμένοι ἐρυθριῶσι, καὶ τὸ θέαμα ἡδιστὸν ἐμοὶ ἔδοξε μονοπαχὶ αὐτὸ γιγνόμενον τὸ ἔργον. ΑΠ. ὁ δὲ χαλκὸς ἐκείνος ἐκ αἰδεῖται καὶ αὐτὸς ἐπιδεικνύμενος τὴν αἰσχύνην τῷ γάμῳ; ΕΡ. μὰ Δί, ὥς γε καὶ ἐπιγελαῖ αὐτοῖς ἐφεσῶς. ἐγὼ μὲν τοι, εἰ χρεὶ τὰ ληθές εἰπεῖν, ἐφθόνην τῷ Ἄρει 20), μὴ μόνον

primum effugere conabatur, sperabatque se rupturum vincula; dein, ut sensit, tam arcte se teneri, ut inde spes euadendi sit nulla, supplicabat.

2. ΑΡ. Quid ergo? absoluit eos Vulcanus? ΜΕΡC. Nondum; sed conuocatis Diis spectandum praebeat adulterium. Hi autem nudi ambo, colligatiue demisso vultu rubore suffunduntur; spectaculumque sane iucundissimum mihi fuit visum tantum non patratum opus ipsum. ΑΡ. Fabrum autem istum non pudet ipsum oculis exponere dedecus matrimonii? ΜΕΡC. Nequaquam; ut qui etiam iuxta adstans irrideat eos. Equidem, si verum est dicendum, inuidebam Marti non solum adul-

teranti

20. Ἐφθόνην τῷ Ἄρει] Totus hic quidem dia-

νον μοιχεύσαντι τὴν καλλίστην θεὸν, ἀλλὰ καὶ δεδεμένῳ μετ' αὐτῆς. ΑΠ. ἔκῃν καὶ δεδέσθαι ἂν ὑπέμεινας ἐπὶ τῷ τῷ; ΕΡ. σὺ δ' ἔκ ἂν, ὦ Ἀπολλόν; ἰδὲ μόνον ἐπελθὼν, ἐπαινέσσομαι γὰρ σε, ἣν μὴ τὰ ὅμοια καὶ αὐτὸς εὖ ξη ἰδὼν.

teranti formosissimam Deam, sed et adligato cum ea. ΑΡ. Tune ergo vinciri te patereris ea mercede? ΜΕΡC. Tu nolles, Apollo? propius accede tantum et vide: magnus eris mihi Apollo, nisi, quam videris, idem optabis.

dialogus ex Homero deformatus; sed istorum lepor vix est, ut satis intelligi possit, nisi poetam ipsum legeris Od. Θ. 331. Hemst.

XVIII.

Ἥρας καὶ Διός.

ΗΡΑ. Εγὼ μὲν ἡσχυρόμην ἂν, ὦ Ζεῦ, εἴ μοι τοιαῦτος ἦν υἱός, θῆλυς ἔτω καὶ διεφθαρμένος ὑπὸ τῆς μέθης· μήτρα μὲν ἀναδεδεμέ-

Iunonis et Iouis.

IVNO. Me quidem puderet, Iupiter, talis filii, tam feminei et corrupti ebrietate; qui mitra reuinctam gerat

ἐσμένος τὴν κόμην, τὰ πολλὰ δὲ μαινομέναις
 γυναιξὶ συνῶν, ἀβρότερος αὐτῶν ἐκείνων, ὑπὸ
 τυμπάνοις καὶ αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις χορεύων·
 καὶ ὅλως παντὶ μᾶλλον εἰκῶς, ἢ σοὶ τῷ πα-
 τρί. ΖΕΥΣ. καὶ μὴν ἔτός γε ὁ θηλυμίτης,
 ὁ ἀβρότερος τῶν γυναικῶν, ἔ μόνον, ὧ Ἦρα,
 τὴν Λυδίαν ἐχειρώσατο, καὶ τὰς κατοικῆντας
 τὸν Τμῶλον ἔλαβε, καὶ τὰς Θράκας ὑπηγάγε-
 το, ἀλλὰ καὶ ἐπ' Ἰνδὰς ἐλάσας τῷ γυναικείῳ
 τέτῳ σρατιωτικῷ, τὰς τε ἐλέφαντας εἶλε,
 καὶ τῆς χώρας ἐκράτησε, καὶ τὸν βασιλέα πρὸς
 ὀλίγον ἀντισηῆναι τολμήσαντα αἰχμάλωτον ἀπή-
 γαγε· καὶ ταῦτα ἅπαντα ἔπραξεν, ὀρχώμενος
 ἅμα, καὶ χορεύων, θύρσοις χρώμενος κιττίνοις,
 μεθύων,

rat comam, plurimum cum furibundis mulieri-
 bus versetur, mollior iis ipsis, ad tympana ti-
 biasque et cymbala choreas agens, atque omni-
 no cuius similior, quam tibi patri. IVP. At-
 qui hicce mitra feminea redimitus, mollior mu-
 lieribus, non solum, Iuno, Lydiam subegit,
 incolentesque Tmolium cepit, et Thracas sibi
 subiecit; sed et aduersus Indos rapto mulie-
 bri isto exercitu elephantos in potestatem rede-
 git, et regione totā potitus est; regemque
 paululum resistere ausum captiūm abduxit;
 et ista quidem omnia perfecit saltans simul
 et choreas ducens, thyrsis vsus hederaceis,
 ebrius,

μεθύων, ὡς Φῆς, καὶ ἐνθεάζων. εἰ δὲ τις ἐπε-
χειρήσῃ λοιδορήσασθαι αὐτῷ, ὑβρίσας ἐς τὴν
τελετήν, καὶ τᾷτον ἐτιμωρήσατο, ἢ καταδή-
σας τοῖς κλήμασιν, ἢ διασπασθῆναι ποιήσας
ὑπὸ τῆς μητρὸς ὥσπερ νεβρόν. ὁρᾷς ὡς ἀνδρεῖα
ταῦτα, καὶ ἔκ ἀνάξια τῷ πατρός; εἰ δὲ παι-
διὰ καὶ τρυφῇ πρόσσεσιν αὐτοῖς, ἔδεις Φθόνος·
καὶ μάλιστα εἰ λογίσαιτό τις οἶτος ἂν νήφων οὗ-
τος ἦν, ὅπῃ ταῦτα μεθύων ποιεῖ.

ΗΡΑ. Σὺ μοι δοκεῖς ἐπαινέσσεσθαι καὶ τὸ εὖ-
ρεμα αὐτῷ, τὴν ἄμπελον καὶ τὸν οἶνον, καὶ ταῦ-
τα, ὁρῶν οἷα οἱ μεθυσθέντες ποιῶσι σφαλλό-
μενοι, καὶ πρὸς ὑβριν τραπόμενοι, καὶ ὅλως
μεμη-

ebrius, ut ais, et furore concitus. Tum si quis
in animum induxit male dicere ipsi, contumel-
iis in sacrorum initia iactis, ab eo quoque poe-
nas expetiit, vel ligatum obstringens palmiti-
bus, vel ut discerperetur efficiens a matre tan-
quam hinnulus. Viden' ut virilia sint ista, at-
que haud indigna patre? Si vero lusus et la-
sciivia simul adsint, nihil est ea in re, quod in-
vidiam faciat; in primis si quis reputet, qualis
sobrius hicce foret, ubi isthaec facit ebrius.

2. I V N. Tu mihi videris laudaturus
etiam inuentum eius vitem et vinum; idque
tamen si videas, qualia perpetrent inebriati
turbantes atque ad iniuriam versi, et plane
furen-

μεμηνότες ὑπὸ τῷ πότῳ· τὸν γὰρ Ἰάριον, ὃ
 πρῶτον ἔδωκε τὸ κλῆμα, οἱ συμπόται αὐτοὶ
 διέφθειραν, παίοντες ταῖς δικέλαις. ΖΕΤΣ.
 ἔδεν τῷτο Φῆς· ἔ γάρ οἶνος ταῦτα, ἔδὲ ὁ Διό-
 νυσος ποιεῖ, τὸ δὲ ἄμετρον τῆς πάσεως, καὶ
 τὸ πέρα τῷ καλῶς ἔχοντος ἐμφερεῖσθαι τοῦ
 ἀκράτου. ὃς δ' ἂν ἔμμετρα πίνη, ἡλαρώτερος
 μὲν, καὶ ἡδίων γένοιτ' ἂν· οἷον δὲ ὁ Ἰάριος ἔ-
 παθεν, ἔδεν ἂν ἐργάσαιτο ἔδενά τῶν συμπο-
 τῶν· ἀλλὰ σὺ ἐπιζηλοτυπεῖν 21) ἔοικας, ὃ
 Ἡρα,

furentes a potu. Icarium ergo, cui primo do-
 nauit palmitem, ipsi compotatores intereme-
 runt concisum ligonibus. IV P. Nihil hoc ad
 rem, quod dicis: non enim vinum ista, ne-
 que Bacchus facit; sed potus immoderate sum-
 tus, et ultra quam deceat ingurgitari mero;
 qui vero bibendi modum seruat, hilarior et
 suauior existit; neque eiusmodi, quale Icario
 contigit, quicquam designauerit in vllum
 compotatorem. At tu adhuc aemulari videris,
 Iuno,

21. Ἐπιζηλοτυπεῖν] Ex hoc loco compo-
 situm illud in Lexica peruenisse credibile est:
 si quis pro spurio expellendum sentiat, eum
 nihil morabor: nam hic quidem sine dubio
 legi debet ἔτι ζηλοτυπεῖν· saepius ista par-
 ticula vitiata verbis sequentibus adhaesit.
Hemst.

Ἦρα, καὶ τῆς Σεμέλης μνημονεύειν, εἴ γε διαβάλλεις τῷ Διονύσῃ τὰ κάλλιστα.

Iuno, et Semeles meminisse, ut quae crimine-
ris Bacchi pulcerrimas dotes.

XIX.

Ἀφροδίτης καὶ Ἔρωτος.

ΑΦΡΟ. Τί δήποτε, ὦ Ἔρως, τὰς μὲν ἄλλας
θεοὺς κατηγωνίσω ἅπαντας, τὸν
Δία, τὸν Ποσειδῶ, τὸν Ἀπόλλω, τὴν Ῥέαν,
ἐμὲ τὴν μητέρα· μένης δὲ ἀπέχη τῆς Ἀθηνᾶς,
καὶ ἐπ' ἐκείνης ἄπυρος μὲν σοι ἡ δαῖς, κενὴ δ'
οἷσῶν ἡ Φαρέτρα, σὺ δὲ ἄτοξος εἶ, καὶ ἄσο-
χος; ΕΡ. δέδια, ὦ μήτερ, αὐτὴν· φοβερά
γάρ ἐστι, καὶ χαροπὴ, καὶ δεινῶς ἀνδρική. ὁπό-
ταν

Veneris et Cupidinis.

VEN. Quid est enimvero, Cupido, quod
alios quidem Deos debellaris omnes,
Iouem, Neptunum, Apollinem, Rheam, me
quoque matrem; a sola vero abstineas Minerua,
et in illa igne careat tibi fax, vacua sit sagittis
pharetra, tuque ipse quasi tractandi arcus, et col-
lineandi sis imperitus. CVP. Metuo, mater, eam:
nam formidabilis est et torua, atque admodum vi-
rilis:

ταν ἔν ἐντεινόμενος τὸ τόξον ἰὼ ἐπ' αὐτήν, ἐπισείσας τὸν λόφον ἐκπλήττει με, καὶ ὑπότρομος γίνομαι, καὶ ἀπορρέει μὲ τὰ τοξεύματα ἐκ τῶν χειρῶν. ΑΦ. ὁ Ἄρης γὰρ ἔ Φοβερώτερος ἦν; καὶ ὅμως ἀφώπλισας αὐτόν, καὶ νενίκηκας. ΕΡ. ἀλλ' ἐκεῖνος ἐκὼν προσίεται με, καὶ προσκαλεῖται· ἡ Ἀθηνᾶ δὲ ὑφορᾷται 22) αἰεὶ, καὶ ποτε ἐγὼ μὲν ἄλλως παρέπτην, πλησίον ἔχων τὴν λαμπάδα· ἡ δὲ, εἰ μοι πρόσσει, Φησί, νῆ τὸν πατέρα, τῷ δορατίῳ σε διαπείρασκα, ἢ τῇ ποδὸς λαβομένη, καὶ ἐς τὸν Τάρταρον ἐμβαλεῖ-
σα,

rilis: quando igitur intento arcu aggredior ad eam, quassata crista perterrefacit me, et contremisco, defluuntque tela meis de manibus. VEN. At Mars nonne terribilior erat? et tamen exarmasti ipsum, ac vicisti. CVP. At iste ultro admittit me, atque inuitat: Minerva contra semper suspiciosa torue me intuetur; factumque iam adeo, ut ego sic praeternolarem, propius admota face; illa confestim, si ad me accedis, inquit, per patrem iuro, hasta te transfixum, aut pede correptum in Tartarum iniiciam,
aut

22. Ὑφορᾷται] Eleganter Erasmus, *adductis superciliis*, utraque verbi potestate coniuncta: melius ab eo non discessisset *Benedictus*, qui dedit, *torue semper adspicit*: hoc est *δριμύ δρᾶν*. Hic autem ὑφορᾷσθαι *suspectum habere, et diligenter ne noceat observare*. Hemst.

σα, ἢ αὐτὴ διασπασαμένη, διαφθερῶ. πολ-
λὰ τοιαῦτα ἠπειλήσε· καὶ ὁρᾷ δὲ δριμύ, καὶ
ἐπὶ τῷ σήθους ἔχει πρόσωπόν τι φοβερόν, ἐχίδ-
ναις κατάκομον, ὅπερ ἐγὼ μάλιστα δέδια. μορ-
μολύττεται γάρ με, καὶ Φεύγω ὅταν ἴδω αὐτό.

ΑΦ. Ἀλλὰ τὴν μὲν Ἀθηνᾶν δέδιας, ὡς Φῆς,
καὶ τὴν Γοργόνα· καὶ ταῦτα, μὴ φοβηθεῖς τὸν
κεραυνὸν τοῦ Διός. αἱ δὲ Μῆσαι διὰ τί σοι ἄ-
τρωτοι, καὶ ἔξω βελῶν εἰσιν; ἢ καὶ κῆναι λό-
φους ἐπισείεσι, καὶ Γοργίνας προφαίνουσιν;
ΕΡ. αἰδέσμαι αὐτάς, ὦ μήτερ· σεμναὶ γάρ εἰσι,
καὶ αἰεὶ τι φροντίζουσι, καὶ περὶ ὧδὴν ἔχουσι,
καὶ ἐγὼ παρίσταμαι πολλάκις αὐταῖς, κηλέμε-

νος

aut ipsa dilaceratum pessumdabo. Multa eius-
modi est interminata: tum porro acerbum vi-
det habetque ad pectus faciem quandam formi-
dolosam, serpentibus comaram, quam ego ma-
xime metuo: territat enim me, et, quum eo
oculos conuerto, in fugam propellor.

2 VEN. At expauescis Minervam, ut ais,
et Gorgonem; idque tu, qui non formidaris
fulmen Iouis. Musae vero cur tibi sunt inuul-
neratae, et extra teli iactum positae? an et il-
lae cristas concuriunt, et Gorgonas ostendunt?
CVP. Revereor illas, mater; nam vene-
randae sunt, et semper quiddam commeditantur,
et cantu distinentur: atque ipse adsto saepius
illis

νος ὑπὸ τῷ μέλκῃ. ΑΦ. ἔχ καὶ ταύτας, ὅτι
 σεμναί· τὴν δὲ Ἀρτεμιν τίνος ἔνεκα οὐ τιτρώ-
 σκεις; ΕΡ. τὸ μὲν ὅλον, ἔδὲ καταλαβεῖν αὐ-
 τὴν οἶοντε, Φεύγουσαν αἰεὶ διὰ τῶν ὄρων· εἴ-
 τα καὶ ἰδίον τινα ἔρωτα ἤδη ἔρῃ. ΑΦ. τίνος,
 ὦ τέκνον; ΕΡ. Θήρας, καὶ ἐλάφων, καὶ νε-
 βρῶν, αἰρεῖν τε διώκῃσα, καὶ κατατοξεύειν,
 καὶ ὅλως πρὸς τῷ τοιᾷτῳ ἔσιν. ἐπεὶ τὸν γε
 ἀδελφὸν αὐτῆς, καίτοι τοξότην καὶ αὐτὸν ὄν-
 τα, καὶ ἐκηβόλον. ΑΦ. οἶδα, ὦ τέκνον, πολ-
 λὰ ἐκείνον ἐτόξευσας.

illis delinitus carmine. VEN. Age, mitte et
 istas, quia verendae: at Dianam quid est, cur
 non vulneres? CVP. In summa, ne conse-
 qui quidem illam licet fugientem semper per
 montes: tum etiam sibi proprium quendam a-
 morem iam amat. VEN. Cuius, fili? CVP.
 Venationis et ceruorum, hinnulorumque; ut
 capiat persecuta, et sagittis configat; tota deni-
 que huic rei est intenta: ceteroquin fratrem
 eius arcitenentem et ipsum, ac longe iaculan-
 tem. VEN. Scio, nate, quid velis; frequen-
 ter ipsum arcu fixisti.

XX.

Θεῶν Κρίσις.

Ζεὺς, Ἑρμῆς, Ἥρα, Ἀθηνᾶ, Ἀφρο-
δίτη, Πάρις, ἢ Ἀλέξανδρος.

ZETΣ. Ερμῆ, λαβὼν τετὶ τὸ μῆλον, ἀπιθί-
 ἐς τὴν Φρυγίαν παρὰ τὸν Πριάμου
 παῖδα τὸν βεκίλον, (νέμει δὲ τῆς Ἰδης ἐν τῷ
 Γαργάρῳ,) καὶ λέγε πρὸς αὐτὸν, ὅτι σε, ὦ Πά-
 ρι, κελεύει ὁ Ζεὺς, ἐπειδὴ καλὸς τε αὐτὸς εἶ,
 καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικά, δικάσαι ταῖς θαῖς, ἢ
 τις αὐτῶν ἢ καλλίστη ἐσί· τῷ δὲ ἀγῶνος τὸ
 ἄθλον ἢ νικῶσα λαβέτω τὸ μῆλον. ὥρα δὲ ἤδη
 καὶ

Dearum Iudicium.

Iupiter, Mercurius, Iuno, Minerua,
Venus, Paris, aut Alexander.

IVP. **A**ccepto, Mercuri, isto pomo abi in
 Phrygiam ad Priami filium boum pa-
 storem (pascit autem Idaei montis in Gargaro) ipfi-
 que dic: Te, Pari, iubet Iupiter, quandoquidem
 formosus ipse es, et sapiens in rebus amatoriis,
 sententia Deabus lata pronunciare, quae illa-
 rum pulcerrima sit: certaminis autem praemium
 victrix recipiat pomum. Iamque commodum est,

καὶ ὑμῖν αὐταῖς ἀπιέναι πρὸς τὸν δικαστὴν· ἐγὼ δὲ ἀπωθῆναι τὴν δίκαιαν, ἐπίσης τε ὑμᾶς ἀγαπῶν, καὶ εἴ γε οἷόν τε ἦν, ἡδέως ἂν ἀπάσας νενικηκυῖας εἶδον· ἄλλως τε καὶ ἀνάγκη, μὴ τὸ καλλιστεῖον ἀποδόντα, πάντως ἀπεχθάνεσθαι ταῖς πλείοσι. διὰ ταῦτα μὲν αὐτὸς οὐκ ἐπιτήδεις ὑμῖν δικαστής. ὁ δὲ νεανίας αὐτὸς ὁ Φρύξ, ἐφ' ὃν ἀπιτε, βασιλικὸς μὲν ἐστὶ, καὶ Γανυμήδης τέττε ξυγγεινός, τέλλα δὲ ἀφελής, καὶ ὄρεσις, καὶ ἂν τις αὐτὸν ἀπαξιώσειε τοιαύτης θέας.

ΑΦΡΟ. Ἐγὼ μὲν, ὦ Ζεῦ, εἰ καὶ τὸν Μῶμον αὐτὸν ἐπισήσειας ἡμῖν δικαστὴν, θαρρόῦσα βαδιοῦμαι πρὸς τὴν ἐπίδειξιν. τί γάρ

vt ipsaemet abeat ad iudicem: equidem plane repudio munus arbitri, vt qui ex aequo vos amem, et, si fieri posset, libenter cunctas vicisse videam: hoc porro, vt alia ne dicam, necesse, vni si formae praemium tribuas, pluribus esse in odio. Propterea ipse quidem haud idoneus vobis sum iudex: iuuenis autem hicce Phryx, ad quem adibitis, regiae stirpis est, et Ganymedis istius cognatus; ceterum simplex et montanus: neque illum quis indignum censuerit eiusmodi spectaculo.

2. VEN. Equidem, o Iupiter, etiamsi vel Momum ipsum imponas nobis iudicem, confidenter accedam ad formae ostentationem: quid enim

γὰρ ἂν καὶ μωμῆσαιτό με; χρὴ δὲ καὶ ταύταις
ἀρέσκειν τὸν ἄνθρωπον. H P. οὐδ' ἡμεῖς,
ὦ Ἀφροδίτη, δεδίαμεν, οὐδ' ἂν ὁ Ἄρης
ὁ σὸς ἐπιτραπῇ τὴν δίαιταν, ἀλλὰ δεχόμεθα
καὶ τῆτον, ὅστις ἂν ᾖ, τὸν Πάριν. ZETΣ.
ἦ καὶ σοὶ ταῦτα, ὦ θύγατερ, συνδοκεῖ; τί
Φῆς; ἀποσρέφῃ, καὶ ἐρυθρίῳ; ἔσι μὲν ἴδιον,
τὸ αἰδεῖσθαί γε τὰ τοιαῦτα, ὑμῶν τῶν παρ-
θένων· ἐπινεύεις δὲ ὅμως· ἀπιτε ἔν, καὶ ὅπως
μὴ χαλεπήνητε τῷ δικαστῇ αἱ νενικημένα, μηδὲ
κακὸν ἐντρίψῃσθε τῷ νεανίσκῳ. εἰ γὰρ οἷόν τε
ἐπίσησιν εἶναι καλὰς πάσας.

E P. Προΐωμεν εὐθὺ τῆς Φρυγίας, ἐγὼ μὲν
ἡγούμενος, ὑμεῖς δὲ μὴ βραδέως ἀκολουθεῖτέ
μοι·

enim ille mei-reprehenderit? attamen oportet
illis quoque placere hominem. IV N. Nec nos,
Venus, reformidamus, ne Marti quidem tuo si
permissum fuerit arbitrium; sed accipimus istum,
quicumque sit, Parin. IVP. Tibine, nata,
eadem placent? quid ais? faciemne auertis et
erubescis? est hoc quidem proprium, ut vere-
cundiores sitis in talibus, vobis virginibus: attamen
annuis: abite ergo: at ne quid acerbius
indignemini iudici, quae victae eritis, nec ma-
lum inferatis iuveni; fieri quippe non potest,
ut aequae sitis pulchrae omnes.

3. M E R C. Proficiscamur recta in Phrygiam,
ego viae dux, vos autem non lente sequimini

μοι· καὶ θαρρῆϊτε, σῖδα ἐγὼ τὸν Πάριν, νεανίας ἐστὶ καλὸς, καὶ τὰλλα ἐρωτικός, καὶ τὰ τριαῦτα κρίνειν ἱκανώτατος· ἐκ ἀν' ἐκεῖνος δικάσειε κακῶς. ΑΦΡ. τῆτο μὲν ἅπαν ἀγαθὸν καὶ πρὸς ἐμᾶ λέγεις, τὸ δίκαιον ἡμῖν εἶναι τὸν δακτύλῳ· πότερα δὲ ἄγαμος ἐστὶν ἔτος, ἢ καὶ γυνή τις αὐτῷ σύνεστιν; ΕΡ. ἔπαντελῶς ἄγαμος ἐστίν, ὧ Ἀφροδίτη. ΑΦΡ. πῶς λέγεις; ΕΡ. δοκεῖ τις αὐτῷ συνοικεῖν Ἰδαίᾳ γυνή, ἱκανὴ μὲν, ἀγροκος δὲ, καὶ δεινῶς ὄρειος· ἀλλ' ἔσφδρα προσέχειν αὐτῇ ἔοικε. τίνος δ' ἔν ἐνθα ταῦτα ἐρωτᾷς; ΑΦΡ. ἄλλως ἠρόμην.

ΑΘΗ.

me: bonoque estote animo: noui Parin, iuuenis est formosus, praeterea amoris deditus. et ad talia diiudicanda inprimis idoneus; is sane non male ius dixerit. VEN. Hoc quidem omne bonum atque e re mea narras, nimirum iustum nobis esse iudicem: vtrum vero innuptus est, an vxor aliqua cum eo viuit? MERC. Haud omnino innuptus est, o Venus. VEN. Quid ais? MERC. Est cum eo, vt arbitror, Idaea quaedam mulier, commoda quidem facie, at rustica, et valde montana: sed non admodum curare illam videtur: quid est autem, cur ista roges? VEN. Nullo consilio certe rogabam.

4. MIN.

ΑΘΗ. Παραπρεσβεύεις, ὦ ἔτος, ἰδίᾳ ταύ-
τῃ κοινολογούμενος. ΕΡ. οὐδέν, ὦ Ἀθηναῖ,
δεινόν, ἔδὲ καθ' ὑμῶν· ἀλλ' εἰρετά με, εἰ ἄγα-
μος ὁ Πάρις ἐστίν; ΑΘΗ. ὡς δὴ τί τῆτο πολυ-
πραγμονῆσα; ΕΡ. ἂν οἶδα. Φησὶ δ' ἐν ὅτι
ἄλλως ἐπελθόν, ἂν ἐξεπίτηδες, ἤρετό με. ΑΘΗ.
τί ἐν ἄγαμός ἐστιν; ΕΡ. ἔ δοκεῖ. ΑΘΗ. τί δὲ
τῶν πολεμικῶν ἐσιν αὐτῷ ἐπιθυμία, καὶ Φι-
λόδοξός τις, ἢ τὸ πᾶν βεκόλος; ΕΡ. τὸ μὲν
ἀληθές ἂν ἔχω λέγειν, εὐμάζειν δὲ χρὴ νέον ὄν-
τα καὶ τέτων ἐρέεσθαι τυχεῖν, καὶ βῆεσθαι
αὖν πρῶτον αὐτὸν εἶναι κατὰ τὰς μάχας. ΑΦΡ.
ὁρᾷς; ἔδὲν ἐγὼ μέμφομαι, ἔδὲ προσεγκαλῶ
σοι

4. MIN. Heus tu, iniquum agis legatum pri-
vatim cum ea sermones communicans. MERC.
Nihil, o Minerva, quod metuas, nec quod vo-
his obsit: scilicet rogabat me, innuptusne esset
Paris? MIN. Quid ita tandem hoc curiose sci-
scitata? MERC. Nescio: ait autem se, quod
casu in mentem venerat, non de industria ro-
gasse me. MIN. Quid ergo? caelebs est?
MERC. Haud putem. MIN. Quid porro?
bellicarumne rerum studio tenetur, et gloriae
cupidus est, an totus bubulcus? MERC. Ea
de re quid verum sit, haud facile dixerim: nisi
quod coniicere licet iuuenem expetere, horum
ut sibi facultas fiat, et velle sane se primum esse
in praeliis. VEN. Viden? nihil ego criminor, ne-
que

σοι τὸ πρὸς ταύτην ἰδίᾳ λαλεῖν. μεψιμοίρων γάρ, καὶ ἐκ Ἀφροδίτης τὰ τοιαῦτα. ΕΡ. καὶ αὕτη σχεδὸν τὰ αὐτὰ με ἤρετο· διὰ μὴ χαλεπῶς ἔχῃς, μηδ' οἷς μειονεκτεῖν, εἴ τι καὶ ταύτη κατὰ τὸ ἀπλὲν ἀποκρινάμην.

Ἀλλὰ μετὰ λόγων ἤδη πολὺ προϊόντες ἀπεσπάσαμεν τῶν ἀσείρων 23), καὶ σχεδόν γε κατὰ τὴν

que infimulo te, quod cum ea priuatim loquaris: earum enim, quae ad querelas sunt proclives, non Veneris hoc est. M E R C. Haec Minerva eadem fere me rogauit: quare nihil est quod aegre feras, aut putes deteriore te esse loco, si quid etiam ipsi ita simpliciter respondi.

5. Sed interea, dum sermones caedimus, iam multum progressi longius discessimus a stellis, et circiter ex aduerso Phrygiae fumus:

23. Ἀπεσπάσαμεν τῶν ἀσείρων] Ἀποσπᾶν, auellere, distrahere, auocare: ἀποσπᾶσθαι, vel ἀποσπασθῆναι eos dicunt, qui ab amicissimorum amplexu vix diuelli possunt ac discedere. Deinde ad eos pertinet, qui quadam agendi contentione ac vehementi studio alicunde digrediuntur, atque auocari se patiuntur, raro commodi causa, saepius inconsiderate, sic vt periculum aliquod aut damnum grauius consequatur. Haec in Atticis, castigatissimisque scriptoribus satis sunt vsitata: verum quando ἀποσπασθῆ-
ναι

τὴν Φρυγίαν ἑσμέν. ἐγὼ δὲ καὶ τὴν Ἰδὴν ὀρώ,
καὶ τὸν Γάργαρον ὅλον ἀκριβῶς, εἰ δὲ μὴ ἐξα-
πατῶμαι, καὶ αὐτὸν ὑμῶν τὸν δμαστὴν τὸν Πά-
ριν. ΗΡΑ. πᾶ δὲ ἔστιν; ἔ γὰρ καὶ οὐ φαίνε-
ται. ΕΡ. ταύτη, ὦ Ἥρα, πρὸς τὰ λαϊὰ σκό-
πει, μὴ πρὸς ἄκρῳ τῷ ὄρει, παρὰ δὲ τὴν πλευ-
ραν, ἔ τὸ ἀντρον καὶ τὴν ἀγέλην ὀρᾷς. ΗΡΑ.
ἀλλ' ἔχ ὀρῶ τὴν ἀγέλην. ΕΡ. τί Φῆς; οὐχ
ὀρᾷς βοῖδια κατὰ τὸν ἐμὸν οὐτωσί δάκτυλον ἐν
μέσῳ

mus: quin etiam Idam video, Gargarumque to-
tum accurate; et, ni fallor, ipsum vestrum iu-
dicem Paridem. IVN. Vbi vero est? necdum
enim mihi apparet. MERC. Illac, Iuno, ad
sinistrum respice; non ad summum montem; sed
iuxta latus, vbi antrum et gregem vides. IVN.
Atqui non video gregem. MERC. Quid ais? non
tu vides vacillas ad hocce fere digiti mei indicium

X 4.

ex

ναί simpliciter pro χωρισθῆναι, recedere,
digredi ponitur, illud iam communi, quam
vocant, et minus accuratae Graece loquen-
di formae proprium est. Eandem vim ob-
tinuit ἀποσπασαι, vbi tum intelligendum
est ἑαυτόν· quod a Macedonia vel Alexan-
drina dialecto videtur tractum: nam apud
vetustiores vix equidem reperiri putem.
Πολὺ autem, secus atque Interpretes fe-
cerunt, iungendum est cum ἀπεσπασαμεν
Hemst.

μέσων τῶν πατρῶν προερχόμενα, καί τινα ἐκ
 τῆ σκοπέλα καταθέοντα, καλαύροπα ἔχοντα,
 καὶ ἀνείργοντα μὴ πρόσω διασκίδνυσθαι τὴν ἀ-
 γέλην; ΗΡΑ. ὁρῶ νῦν, εἴ γε ἐνεϊνός ἐσιν. ΕΡ.
 ἀλλ' ἐκεῖνός 24). ἐπεὶ δὲ πλησίον ἐσμέν ἐπὶ
 τῆς γῆς, εἰ δοκεῖ, κατασάντες βυθίζωμεν, ἵνα
 μὴ διαταράξωμεν αὐτὸν ἄνωθεν ἐξ ἀφανῆς καδι-
 πτάμενοι. ΗΡΑ. εὖ λέγεις, καὶ ἔτω ποιῶ-
 μεν. ἐπεὶ δὲ καταβεβήκαμεν, ὥρα σοι, ὦ Ἀ-
 Φροδίτη, προῖέναι, καὶ ἡγεῖσθαι ἡμῖν τῆς ὁδοῦ.
 σὺ

ex mediis rupibus prodeuntes, et quendam ex
 scopulo decurrentem, qui pedum habeat, et re-
 pellat, ne protenus dissipetur armentum? IVN.
 Video nunc, siquidem is est. MERC. Is adeo
 ipse. Quoniam vero prope sumus, in terra, si
 videtur, positis vestigiis incedamus, ne contur-
 bemus eum desuper ex improviso deuolantes.
 IVN. Commode dicis; atque ita faciamus. Quan-
 doquidem autem degressi sumus, tui iam munus,
 Venus, praeire teque ducem praeberere nobis viae:
 etenim

24. Ἀλλ' ἐνεϊνός.] Ἀλλὰ eleganter positum:
 Imo is ipse: tum ἐπὶ τῆς γῆς iungenda cum
 κατασάντες: quandoquidem vero prope ad
 Paridem aduenimus, in terra, si videtur, posi-
 tis pedibus incedamus: ne scilicet inuenis a-
 nimo conturbetur, et plane stupefiat, si
 nos desuper adnatantes viderit. Hemst.

εὐ γὰρ ὡς τὸ εἶκος, ἔμπειρος εἶ τ' ἄ χωρίου, πολλάνις, ὡς λόγος, κατελθῆσα πρὸς Ἀγχίσην. ΑΦΡ. ἔ σφόδρα, ὦ Ἥρα, τέτοις ἀχθομαί τοῖς σκώμμασιν.

ΕΡ. Ἀλλ' ἔν ἐγὼ ὑμῖν ἡγήσομαι· καὶ γὰρ αὐτὸς ἐνδιέτριψα τῇ Ἰδῇ, ὅποτε ὁ Ζεὺς ἤρα τ' ἄ μιν καὶ τὸν Φρυγὸς, καὶ πολλάνις δεῦρο ἤλθον ὑπ' ἐκείνῃ καταπεμφθεῖς εἰς ἐπισκοπὴν τοῦ παιδός. καὶ ὅποτε ἤδη ἐν τῷ ἀετῷ ἦν 25),
 συμ-

etenim te par est peritam esse loci, quae saepe, ut fama fert, descenderis ad Anchisen. VEN. Non admodum, Iuno, istis commoveor cauillationibus tuis:

6. MERC. Atque ego adeo vobis viam monstrabo: etenim ipse non raro commoratus sum in Idä, quando Iupiter amabat adolescentulum Phrygem: tum saepiuscule huc veni ab eo demissus ad inuiscendum puerum: quumque iam ab aquila ve-
 X 5 here-

25. Ὅποτε ἤδη ἐν τῷ ἀετῷ ἦν] Dubites, utrum de Ioue haec intelligenda sint, an de Ganymede: posterius in versione fere sum secutus. Prius si quis anteferendum putet, sensus erit talis: *Et cum iam mutatus in aquila lateret, ad latus eius una volabam, adiutabamque in alleuando Ganymede: series orationis fauet; sic dixerit εἶναι ἐν τῷ ἀετῷ, quod Latinis est latere in aquila, aquilae forma celari: idque eo probabilius, quia*

συμπαριπτάμην αὐτῷ, καὶ συνεκέφιζον τὸν καλόν. καὶ εἴ γε μέμνημαι, ἀπὸ ταυτησὶ τῆς πέτρας αὐτὸν ἀνήρπασεν. ὁ μὲν γὰρ τότε ἔτυχε συρίζων πρὸς τὸ ποίμνιον· κατακτάμενος δὲ ἔπισθεν αὐτῷ ὁ Ζεὺς, κέφως μάλ᾽ αὖ τοῖς ὄνυξι περιβαλὼν, καὶ τῷ σώματι τὴν ἐπὶ τῇ κεφαλῇ τιάραν δακνὼν, ἀνέφερε τὸν παῖδα τετραγυμένον, καὶ τῷ τραχήλῳ ἀπσβραμμένῳ ἐς αὐτὸν ἀποβλέποντα. τότε ἔν ἐγὼ τὴν σύριγγα ἔλαβον· ἀποβεβλήκει γὰρ αὐτὴν ὑπὸ τοῦ δέους. ἀλλὰ γὰρ ὁ διαιτητὴς ἔτεσι πλησίον, ὥς τε προσεῖπόμεν αὐτόν.

Χαῖρε,

heretur, iuxta simul volabam, alleuabamque pulcellum: quin, si quidem memini, ab ista rupe illum subripuit: hic tum forte fistula ludebat ad gregem; deuolans autem pone eum Iupiter valde leuiter vnguibus amplexus, et oriam quam in capite gerebat, riam morsu prehensens tollebat puerum turbatum, ceruiceque reflexa in ipsum respicientem: tunc ego fistulam tuli; abiecerat eam prae timore. Atenim arbitèr hicce prope adest: quare adloquamur eum.

7. Sal-

quia Ganymedem non aquila vestum veteres fecerunt, sed apprehensa coma de vnguibus alitis pendentem. *Hemst.*

Χαῖρε, ὦ βεκόλε. ΠΑ. νῆ καὶ σύ γε, ὦ
 νθανίσκη· τίς δὲ ὦν δεῦρο ἀφίξαι πρὸς ἡμᾶς; ἢ
 τίνας ταύτας ἄγεις τὰς γυναῖκας; εἰ γὰρ ἐπιτή-
 δεῖαι ὀρεοπολεῖν, ἔγω γε ἔσοι καλαί. ΕΡ.
 ἂλλ' εἰ γυναῖκες εἰσίν. Ἦσαν δὲ, ὦ Πάρι, καὶ
 Ἀθηνᾶν, καὶ Ἀφροδίτην ὀρεῶς, καὶ μὲ τὸν Ἑρ-
 μῆν ἀπέστειλεν ὁ Ζεὺς. ἀλλὰ τί τρέμεις, καὶ
 ὠχριῶς; καὶ μὴ δέδιθι· χαλεπὸν γὰρ ἔδεν·
 κελεύει δὲ σε δικαστὴν γενέσθαι τῶν κἀλλες αὐ-
 τῶν· ἐπειδὴ γάρ, Φησι, καλὸς τε αὐτὸς εἶ,
 καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικά, σοὶ τὴν γνώσιν ἐπιτρέ-
 πω· τῷ δ' ἀγῶνος τὸ ἄθλον εἴση ἀναγνῆς τὸ
 μῆλον. ΠΑ. Φέρε, ἴδω τί καὶ βέλεται· Η
 ΚΑΛΗ,

7. Salve, boum pastor. P A R. Et tu sane,
 iuuenis: quis autem huc aduenisti ad nos? aut
 quas istas ducis mulieres? haud enim ita factae,
 vt montes frequentent, quae tam egregia sint
 forma. M E R C. Multum abest, vt sint mulie-
 res. Iunonem, Pari, Mineruam et Venerem in-
 tueris, meque Mercurium misit Iupiter. At quid
 trepidas et pailles? quin tu omnem metum po-
 ne; incommodi nihil est. Iubet autem te Iupi-
 ter, iudicem fieri harum pulcritudinis: quando-
 quidem enim, inquit, et ipse formosus es, et
 doctus rebus amatoriis, tibi notionem permitto:
 certaminis autem praemium scies, vbi legeris hoc
 pomum. P A R. Cedo, videam, quid tandem velit:

FORMA

ΚΑΛΗ, Φησι, ΛΑΒΕΤΩ. πῶς ἂν ᾖν, ὧ δέσπο-
τα Ἑρμῇ, δυνηθεῖν ἐγὼ θνητὸς αὐτὸς, καὶ
ὀλγροικὸς ὢν, δικαστὴς γενέσθαι παραδόξῃ θεᾷ,
καὶ μείζονος, ἢ κατὰ βεκόλον; τὰ γὰρ τοιαῦ-
τα κρίνειν, τῶν ἀβρῶν μᾶλλον, καὶ ἄστρων·
τὸ δ' ἐμὸν, αἶγα μὲν αἰγὸς ἑποτέρα ἢ καλλίων,
καὶ δάμαλιν ἄλλης δαμάλεως, τάχ' ἂν δικά-
σαιμι κατὰ τὴν τέχνην.

Αὐταὶ δὲ πᾶσαι τε ὁμοίως καλαί, καὶ οὐκ
οἷδ' ὅπως ἂν τις ἀπὸ τῆς ἐτέρας ἐπὶ τὴν ἐτέ-
ραν μεταγάγοι τὴν ὄψιν ἀπροσπάσας· ἔ γὰρ ἐ-
θέλει ἀφίστασθαι ῥαδίως, ἀλλ' ἔνθα ἂν ἀπερεί-
σῃ τοπρῶτον, τέτρε ἔχεται, καὶ τὸ παρὸν ἐπαι-
νεῖ· καὶ ἐπ' ἄλλο μεταβῇ, καὶ κείνο καλὸν
ὁρᾷ,

FORMA PRAEESTANS, ait; ACCIPIAT. At
quomodo: domine Mercuri, possum ego morta-
lis omnino, et rusticus, iudicem agere admi-
randi spectaculi; maiorisque, quam ut bubulco
conueniat? haec enim talia diiudicare delicatu-
lorum potius et urbanorum hominum: de me
autem, quae capella capellam forma praester,
item iuuenca iuuentam aliam, id quidem forte
iudicauerim ex arte.

8. Hae vero omnes perinde pulchrae, et sane
nescio, quo pacto ab vna quis ad alteram traducat
visum abstractum; non enim valr abstinere facile;
sed vbi se defixerit primum, in eo haeret, illudque
praesens probat: quod si ad aliud transferit, id ae-
quo

ὄρᾳ, καὶ παραμένει, καὶ ὑπὸ τῶν πλησίον παραλαμβάνεται· καὶ ὅλως περιέχεται μοι τὸ κάλλος αὐτῶν, καὶ ὅλεν περιείληφέ με, καὶ ἔχθομαι, ὅτι μὴ καὶ αὐτὸς, ὥσπερ ὁ Ἄργος, ὅλω βλέπειν δύναμαι τῷ σώματι. δοκῶ δ' ἂν μοι κελῶς δικάσαι, πάσαις ἀπεδὲς τὸ μῆλον. καὶ γὰρ αὖ καὶ τόδε, ταύτην μὲν εἶναι συμβέβηκε τῷ Διὸς ἀδελφῇν, καὶ γυναῖκα· ταύτας δέ, θυγατέρας· πῶς ἔν ε' χαλεπὴ καὶ ἔτως ἡ κρίσις; ΕΡ. ἔκ. εἶδ'· πλὴν ἔχ' οἶόν τε ἀναδύναμι πρὸς τῷ Διὸς κεκελευσμέναν.

ΠΑ. Ἐν τούτῳ, ὦ Ἑρμῇ, πείσαι 26) αὐτάς, μὴ χαλεπῶς ἔχειν μοι τὰς δύο τὰς
 νευι-

que pulcrum videt, atque immoratur, et a proximis abripitur: atque adeo, ne longum faciam, circumfusa mihi est forma earum, totumque me occupavit: indignor equidem, quod, quemadmodum Argus, toto videre nequeam corpore. Videar ergo mihi recte iudicaturus, omnibus si tribuam pomum. Huc porro accedit, haec ut sit Iouis soror et coniux, illae filiae: qui ergo non ardua sit hoc etiam nomine pronuntiatio? MERC. Haud scio: attamen fieri non potest, ut subterfugias a Ioue iussus.

9. P A R. Vnicum illud, Mercuri, fac sibi persuadeant, ut ne infensae sint in me, quae inferiores

26. Πείσαι] Positum est, ut Grammarici loquun-

νενηκήμενας, ἀλλὰ μόνων τῶν ὀφθαλμῶν ἡγεῖσθαι τὴν διαμαρτίαν. ΕΡ. ἔτιω Φασὶ ποιήσιν· ὦρα δέ σοι ἤδη περαίνειν τὴν κρίσιν. ΠΑ. πειρασόμεθα· τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις; ἐκεῖνο δὲ πρῶτον εἰδέναι βέλομαι, πότῃρα ἐξαρκέσει σκοπεῖν αὐτὰς ὡς ἔχουσιν, ἢ καὶ ἀποδύσαι δεήσει πρὸς τὸ ἀκριβὲς τῆς ἐξετάσεως; ΕΡ. τῆτο μὲν σὸν ἂν εἴη τῷ δικασῆ· καὶ πρόσταττε ὅπῃ καὶ θέλεις. ΠΑ. ὅπῃ καὶ θέλω; γυμνὰς ἰδεῖν βέλομαι. ΕΡ. ἀπόδυτε, ὦ αὐτὰν· σὺ δ' ἐπισκόπει· ἐγὼ δ' ἀπεσφράφην.

Α Φ.

res discesserint ambae, sed solum oculorum hunc esse purent errorem. MERC. Ita aiunt se facturās; curandum tibi nunc, vt peragas iudicium. PAR. Conabimur quidem: quid enim quis faciat? Illud autem primum scire volo, vtrum satis erit spectare illas, sicut sunt, an insuper exuere oportebit, vt explorare examen habeatur? MERC. Id quidem erit tua iudicis in manu: impera, qua fieri velis. PAR. Qua velim? nudas intueri volo. MERC. Vos, exuite vestes: tu inspice: ecce me auersum.

ΙΟ. VEN.

quuntur, ἀπαρέμφατον ἂν τὶ προστάκτικῶν. Eam scribendi consuetudinem adfectabant, qui supra modum Atticismo erant dediti. Hemst.

ΑΦ. Καλῶς, ὦ Πάρι· καὶ πρώτη γε ἀποδύ-
σομαι, ὅπως μάθῃς ὅτι μὴ μόνας ἔχω τὰς ὠλέ-
νας λευκάς, μηδὲ τῷ βροῦπις εἶναι μέγα Φρονῶ,
ἐπίσης δὲ εἰμι πᾶσι καὶ ὁμοίως καλῇ. ΑΘΗ.
μὴ πρότερον αὐτὴν ἀποδύσῃς 27), ὦ Πάρι,
πρὶν ἂν τὸν κεσὸν ἀπόθῃται (Φαρμακίς γὰρ ἐστὶ)
μὴ σε καταγοητεύσῃ δι' αὐτῆ· καίτοι γε ἔχρην
μηδ' ἔτω κεκαλλωπισμένην παρεῖναι, μηδὲ το-
σαῦτα ἐντετριμμένην χρώματα, καθάπερ ὡς
ἀληθῶς ἑταῖράν τινα, ἀλλὰ γυμνὸν τὸ κάλλος
ἐπιδει-

10. VEN. Optime, Pari: equidem prima
vestes ponam, ut discas, me non solas habere
vlnas candidas, neque eo, quod grandes mihi
sint oculi, effcerri: namque aequaliter sum tota,
et similem in modum pulcra. MIN. Ne prius
illa se exuerit, o Pari, quam cestum depofue-
rit (est enim venefica) ne te fascinet eius ope:
quin etiam haud oportebat ita exornatam ad-
esse, neque tot fucatam pigmentis, quasi re-
vera meretricem quandam, sed nudam formam
exhi-

27. Αὐτὴν ἀποδύσῃ] Micyllus et Benedictus:
ne prius ipsum exueris, quae versio stare non
potest, nisi probaueris Ed. I. ἀποδύσῃς·
nam ἀποδύσωμαι ne ponatur pro ἀποδύσω,
vetat ratio linguae Graecae. Legendum
omnino vel, αὐτὴν ἀποδύσῃ, ne prius ipsa
se exuat; vel, αὐτὴν ἀποδύσῃς, ne tu prius
illam vestes ponere iubeas, Hemst.

ἐπιδεικνέουσιν. ΠΑ. εὖ λέγῃσι τὸ περὶ τῆς κερ-
 ςῶ· καὶ ἀπόθῃ. ΑΦΡ. τί ἔν ἐχί καὶ σὺ Ἀ-
 θηνᾶ τὴν κόρυν ἀφελῆσα, ψιλὴν τὴν κεφαλὴν
 ἐπιδεικνύεις, ἀλλ' ἐπισείεις τὸν λόφον, καὶ τὸν
 δικαστὴν φοβεῖς; ἢ δέδιδας μὴ σοι ἐλέγχηται τὸ
 γλαυκὸν τῶν ὀμμάτων ἄνευ τῆς φοβερῆς βλεπόμε-
 νον. ΑΘΗ. ἰδὲ σοὶ ἡ κόρυς αὐτὴ ἀφῆρηται. ΑΦΡ.
 ἰδὲ σοὶ καὶ ὁ κερςός. ΗΡ. ἀλλ' ἀποδυσώμεθα.

ΠΑ. ὦ Ζεῦ τεράσιε τῆς θεᾶς, τῆς κάλλεος,
 τῆς ἡδονῆς; οἷα μὲν ἡ παρθένος; ὥς δὲ βασιλι-
 κὸν αὐτὴ καὶ σεμνὸν ἀπολάμπει; καὶ ἀληθῶς
 ἄξιον τῆς Διός; ὥς δὲ ὄρεᾶ ἢ δὲ ἡδέως; καὶ γλα-
 φυρὸν τι καὶ προσάγωγόν ἐμειδίασεν· ἀλλ' ἤδη
 μὲν

exhibere. P A R. Recte monent de cestro: atque
 ergo deponere. V E N. Quid igitur nec tu, Mi-
 nerua, galea detracta nudum caput ostendis,
 sed quatis cristas, ac iudicem territas: num me-
 tus est, ne tibi arguatur nihilque ad formam
 conferat caesium illud oculorum, si absque illò
 galeae terrore spectetur? M I N. Ecce tibi,
 callis haec est demta. V E N. Ecce tibi, cestus
 quoque. I V N. At exuamur.

II. P A R. Iupiter prodigialis! quod specta-
 culum, quae forma, quanta voluptas! qualis
 haec virgo! quam regium ista et verendum
 resplendet; vereque dignum Ioue! haec au-
 tem ut suauiter intuetur! imo etiam festiuium
 quiddam, atque illecebrosam subrisit. Iamque
 ego

μὲν ἄλλῃς ἔχω τῆς εὐδαιμονίας· εἰ δὲ καὶ δέ, καὶ
 ἰδίᾳ καθ' ἐκάστην ἐπιδεῖν βέλομαι, ὡς νῦν γὰρ
 ἀμφίβολός εἰμι, καὶ ἐκ οὐδ' αὖτις πρὸς ὅ, τι καὶ ἀ-
 ποβλέψω, πάντῃ τὰς ὄψεις περισπώμενος.
 ΑΦΡ. ἔτω ποιῶμεν. ΠΑ. ἀπείτε ἐν αἱ δύο.
 σὺ δέ, ὦ Ἥρα, περίμενε. ΗΡ. περιμένω. κα-
 πτεῖδάν με ἀκριβῶς ἴδης, ὥρα σοι καὶ τὰλλα ἤ-
 δῃ σκοπεῖν, εἰ καλὰ σοι καὶ τὰ δῶρα τῆς ψή-
 Φε τῆς ἐμῆς 28). ἦν γὰρ με, ὦ Πάρι, δικά-
 ρης εἶναι καλὴν, ἀπάσης ἔση τῆς Ἀσίας
 δεσπό-
 εgo quod satis est habeo felicitatis. At, si pla-
 cet, seorsim singulas etiam inspicere volo; nam
 nunc quidem ambiguus haereo, nec scio, quo
 potissimum oculos conuertam quaquauersum vi-
 su distracto. VEN. Ita faciamus. PAR. Re-
 cedite ergo vos ambae: tu, Iuno, resta. IVN.
 Resto: verum postquam me diligenter inspexe-
 ris, hoc aliud etiam tibi atque etiam est confide-
 randum, an placeant tibi dona, quae praemium
 tribuam calculi pro me lati. Siquidem me, Pari,
 iudicaueris esse forma praestantem, vniuersae eris
 Asiae.

28. Τῆς ψήΦε τῆς ἐμῆς] Ψῆφος ἐμῇ, *suf-
 fragium tibi secundum te fauens*: quemad-
 modum enim Latinis *meus*, *tuus*, sic apud
 Graecos aliquando ἐμός, σός, usurpantur.
 Εἰ καλὰ σοι, an vtilia tibi sunt; rebusque
 tuis conuenientia. Hemst.

δεσπότης. ΠΑ. ἐκ ἐπὶ δώροις μὲν τὰ ἡμέτε-
ρα· πλὴν ἀλλ' ἀπιδι, πεπράξεται γὰρ ἄπερ
αὖν δοκῇ.

Σὺ δὲ πρόσιδι Ἀθηνᾶ. ΑΘΗ. παρέστηά σοι
κᾶτα ἦν με, ὦ Πάρι, δικάσης καλὴν, ἔποτε ἦτ-
των ἄπει ἐκ μάχης, ἀλλ' αἰεὶ κρατῶν· πολεμι-
σὴν γὰρ σε, καὶ νικηφόρον ἀπεργάσομαι. ΠΑ.
ἀδέν, Ἀθηνᾶ, δεῖ μοι πολέμῃ καὶ μάχῃ· εἰ-
ρήνη γάρ, ὥς ἔρᾳς, τανῦν ἐπέχει τὴν Φρυγίαν
τε καὶ Λυδίαν, καὶ ἀπολέμητος ἡμῖν ἢ τῇ πα-
τρός ἀρχῇ· θάρρει δὲ, οὐ μειονεκτήσεις γάρ,
κἂν μὴ ἐπὶ δώροις δικάζωμεν· ἀλλ' ἐνδυθι ἤδη,
καὶ

Asiae dominus. P A R. Non donorum spe no-
stra constant: iamque recede: fient in hac lite
finienda, quae videbuntur.

12. Accede tu, Minerva. MIN. Adsum ti-
bi: at hoc, quaeso; si me, Pari, pronunciaris
formosam, nunquam inferior abibis ex pugna,
sed perpetuo victor: bellatorem enim te, et
victorias reportantem reddam. P A R. Nihil,
Minerva, opus mihi est bello ac pugna; nam
pax, uti vides, nunc quidem obtinet Phry-
giam et Lydiam, belloque nullo infestatur
patris imperium. At bono esto animo: ne-
quaquam ius tuum imminuetur; etiamsi do-
norum spes nos iudices minime commo-
veat. Sed indue iam vestes, atque im-
pone

καὶ ἐπίθῃ τὴν κόρυν, ἱκανῶς γὰρ εἶδον· τὴν Ἀφροδίτην παρεῖναι καιρὸς.

ΑΦΡ. Αὐτὴ σοι ἐγὼ πλησίον, καὶ σκόπει καθ' ἐν ἀκριβῶς, μηδὲν παρατρέχων· ἀλλ' ἐν-
διατρέβων ἐκάσῳ τῶν μελῶν. εἰ δὲ θέλεις, ὦ
καλὲ, καὶ τάδῃ με ἀκυσσον· ἐγὼ γὰρ πάλα ὄρω-
σά σε νέον ὄντα, καὶ καλόν, ἐποῖον ἂν οἶδα εἴ-
τινα ἕτερον ἢ Φρυγία τρέφει, μακαρίζω μὲν τῷ
κάλλει, ἀρτιῶμαι δὲ τὸ μὴ ἀπολιπόντα τοὺς
σκοπέλλας, καὶ ταυτασί τὰς πέτρας, κατ' ἄστυ
ζῆν, ἀλλὰ διαφθείρειν τὸ κάλλος ἐν ἐρημίᾳ·
τί μὲν γὰρ σὺ ἀποκαύσεις τῶν ὀρέων; τί
δ' ἂν ἀπόναιντο τῷ σὺ κάλλει αἱ βόες; ἔπρε-
πε δὲ ἤδη σοι γεγαμημέναι, μὴ μὲν τοι ἄγροι-
κόν

pone galeam; satis enim vidi. Veneremadesse
tempus.

13. VEN. En adsum prope: quin tu specta
singulas partes curate, nihil praetercurrens, ve-
rum immoratus unicuique membrorum. Si lu-
bet autem, formose, et isthaec ex me audi.
Ego sane iam dudum, quum te viderem iue-
nem et pulcrum, qualem haud scio an alium
Phrygia nutriat, beatum te praedico ob formae
decus; id autem incuso, quod non, relictis sco-
pulis istisque rupibus, in vrbe viuas, sed
corrumpas formam in solitudine: quem enim
tu fructum capias ex montibus? quidue iu-
vet honesta species tua boues? par fuerat
iam te nuptias iniisse, non quidem agrestis

κόν τινα καὶ χωρίτιν, οἷα κατὰ τὴν Ἰδην αἱ γυναῖκες, ἀλλὰ τινα ἐκ τῆς Ἑλλάδος, ἢ Ἀργόθεν, ἢ ἐκ Κορίνθου, ἢ Λαίαιναν, οἷα περ ἡ Ἑλένη ἐστὶ, νέα, καὶ καλὴ, καὶ κατ' ἑδὲν ἐλάττων ἑμῶ, καὶ τὸ δὴ μέγιστον, ἐρώτικη. ἐκείνη γὰρ εἰ καὶ μόνον θεάσαιτό σε, εὖ οἶδ' ἐγὼ, πάντα ἀπολιπῆσα, καὶ παρασχῆσα ἑαυτὴν ἐκδοτον, ἔψεται, καὶ συνοικήσει. πάντως δὲ καὶ σὺ ἀκήκοάς τι περὶ αὐτῆς. ΠΑ. ἑδὲν, ὦ Ἀφροδίτη, νῦν δὲ ἡδέως ἂν ἀκῆσαιμί σε, τὰ πάντων διηγασμένης.

ΑΦΡ. Αὕτη θυγάτηρ μὲν ἐστὶ Λήδας, ἐκείνης τῆς καλῆς, ἐφ' ἣν ὁ Ζεὺς κατέπεττε κύκνος γενόμενος. ΠΑ. ποῖα δὲ τις τὴν ὄψιν; ΑΦΡ.

λευκὴ

alicuius ac rusticae, quales per Idam sunt mulieres, sed cuiusdam ex Graecia, aut Argis, aut Corintho, vel Lacaenae, qualis Helene, aetate integra, pulcra, nullaue parte inferior me, quodque maximum est, amatoriae nequitiae perita. Haec, si te tantummodo adspexerit, omnibus relictis, seque in tuam potestatem dedita, sequetur, et una tecum habitabit. Omnino autem fieri non potest, quin inaudiueris aliquid de ea. P A R. Nihil quicquam, o Venus: at nunc perlibenter audiuerim ex te cuncta denarrante.

14. V E N. Est filia Ladae, illius formosae, ad quam Iupiter deuolauit in cycnum mutatus. P A R. Qualinam facie? V E N.

Can-

Λευκή μὲν, αἶαν εὖκός ἐκ κύκνου γεγεννημένην· ἀπαλή δὲ, ὡς ἐν ὧν τραφεῖσα, γυμνάς τὰ πολυλά, καὶ παλαισική· καὶ ἔτω δὴ τι περισπένδατος, ὥς καὶ πόλεμον ἀμφ' αὐτῇ γενέσθαι, τῷ Θησέως ἄωρον ἔτι ἀρπάσαντος, οὐ μὴν ἄλλ' ἐπειδήπερ εἰς ἀκμὴν κατέστη, πάντες οἱ ἄριστοι τῶν Ἀχαιῶν ἐπὶ τὴν μνηστῆραν ἀπήντησαν, πρᾶεκρίθη δὲ Μενέλαος τοῦ Πελοπιδῶν γένους· εἰ δὲ θέλεις, ἐγὼ σοι καταπράξομαι τὸν γάμον. ΠΑΡ. πῶς Φῆς; τὸν τῆς γεγαμημένης; ΑΦΡ. νέος εἰ σὺ, καὶ ἄγροικος, ἐγὼ δὲ οἶδα ὡς χρὴ τὰ τοιαῦτα δρᾶν, ΠΑΡ. πῶς; ἐθέλω γὰρ καὶ αὐτὸς εἰδέναι.

ΑΦΡ.

Candida, qualem decet esse ex cycno natam: tum mollis, ut in ouo nutrita: nuda plerumque luctae et palaestrae dedita: quin tanto studio expetita, ut bellum etiam propter eam extiterit, Theseo immaturam adhuc rapiente. Enimvero postquam ad florem aetatis peruenit, omnes Achiuorum principes ad illam sibi despondendam conuenerunt: praelatus est Menelaus ex Pelopidarum gente. Si tu velis, ego tibi perficiam has nuptias. PAR. Quid ais? nuptias iam nuptae? VEN. Scilicet iuuenis es rudis et rusticus: ego quippe noui, ut conueniat ista facere. PAR. At quomodo? etenim velim et ipse scire.

ΑΦΡ. Σὺ μὲν ἀποδημήσεις ὥς ἐπὶ Θέαν δὴ
 τῆς Ἑλλάδος, καὶ πειδὼν ἀΦίκη ἐς τὴν Λακεδαι-
 μονα, ὄψεται σε ἡ Ἑλένη· τέντεῦθεν δὲ ἐμὸν
 ἂν εἴῃ τὸ ἔργον, ὅπως ἐρασθήτεταί σε, καὶ ἀ-
 κολαθήσει. ΠΑΡ. τέτ' αὐτὸ καὶ ἀπίζον εἶ-
 ναί μοι δοκεῖ, τὸ, ἀπολιπῶσκον τὸν ἄνδρα, ἐθε-
 λῆσαι βρεβάρῳ καὶ ξένῳ συνεκπλεῦσαι. ΑΦΡ.
 θάρρει τέττα γε ἔνεκα. παῖδε γάρ μοι ἐστὶν δύο
 καλῶ, Ἱμερος καὶ Ἔρως· τάτω σοι παραδώσω
 ἡγεμόνας τῆς ὁδῆ γενησομένων. καὶ ὁ μὲν Ἔρως,
 ὅλως παρελθὼν ἐς αὐτὴν, ἀνὰ γνάσει τὴν γυναῖ-
 κα ἑρῶν· ὁ δ' Ἱμερος αὐτῷ σοι περιχυθεὶς,
 τέθ' ὅπερ ἐστίν, ἡμερτόν τε θήσει, καὶ ἐρᾶ-
 σμιον·

15. V E N. Tu quidem peregrinaberis ad
 lustrandam nimirum Graeciam: tum ubi perue-
 neris Lacedaemonem, videbit te Helena: exin-
 de iam mearum fuerit partium curare, ut am-
 re capta te sectetur. P A R. Id ipsum incredi-
 bile esse mihi videtur, ut, deserto marito, ani-
 mum inducat, cum homine barbaro et peregrino
 nauigationi se dare V E N. Bonum animum
 habe istius quidem rei causa: nati mihi sunt
 duo, pulcherrima forma, Himerus et Eros:
 utrosque tibi tradam duces viae futuros. Et
 Cupido quidem se totum insinuabit in eam,
 cogetque mulierem amare: Himerus autem
 tihimet ipsi circumfusus, quod scilicet ipse
 est, desiderabilem te faciet atque amabi-
 lem.

ἐμὴν· καὶ αὐτὴ δὲ συμπαρεῖσα δεήσομαι καὶ
τῶν Χαρίτων ἀκολουθεῖν· καὶ ἔτιωσ' ἀπαντες
αὐτὴν ἀναπεύσομεν. ΠΑΡ. ὅπως μὲν ταῦτα
χωρήσει, ἄδηλον, ὦ Ἀφροδίτη· πλὴν ἐγὼ γε
ἤδη τῆς Ἑλένης, καὶ ἐκ οἷδ' ὕπως καὶ ἀρᾶν αὐ-
τὴν εἶμαι, καὶ πλέω εὐδὴ τῆς Ἑλλάδος, καὶ
τῇ Σπάρτῃ ἐπιδημῶ, καὶ ἐπ' ἀνέμι ἐχὼν τὴν
γυναικα, καὶ ἄχθομαι, ὅτι μὴ πάντα ταῦτα
ἤδη ποιῶ.

ΑΦΡ. Μὴ πρότερον ἐρεσθῆς, ὦ Πάρι, πρὶν
ἐμὲ τὴν προμνήστειαν, καὶ νυμφαγωγὸν 29.),
ἀμεί-

lem. Egomet etiam vna adero, ac rogabo Gra-
nias, vt nos comitentur: atque ita omnes cer-
te Helenam permouebimus. PΑR. Quorsum
ista euadent, non liquet, Venus: attamen amo-
iam Helenam, et nescio quo pacto videre illam
mihi videor, et nauigo recta in Graeciam,
redeoque compos mulieris, idque me male ha-
bet, quod nondum haec omnia facio.

16. VEN. At tu ne prius ames, Pari, quam
mihi conciliatrici et pronubae gratiam retu-
X 4. leris.

29. Προμνήστειαν καὶ νυμφ.] Vox altera de-
clarat alteram. Alias νυμφαγωγός est vir
ille, qui secundas contrahenti nuptias, quo
ipsi pertingere nefas, e patriis aedibus du-
cit sponfam. Sin autem tunc primum con-
trahit, ipsi sponso licet inde petere, sed
amico

ἀμείψασθαι τῇ κρίσει. πρέπει γὰρ καὶ με νικη-
 φόρον ὑμῖν συμπαρεῖναι, καὶ εὐρτάζειν ἅμα καὶ
 τὰς γάμους καὶ τὰ ἐπινίκια. πάντα γὰρ ἐνεγί-
 σοι, τὸν ἔρωτα, τὸ κάλλος, τὸν γάμον τά τε
 τὰ μῆλα πρίασθαι. ΠΑΡ. δέδοικα μὴ μου
 ἀμελήσεις μετὰ τὴν κρίσιν. ΑΦΡ. βάλει ἐπο-
 μόσωμαι; ΠΑΡ. μηδαμῶς, ἀλλ' ὑπέσχεε πάλιν.
 ΑΦΡ. ὑποσχέμαι δὴ σοι τὴν Ἑλένην
 παραδώσειν γυναῖκα, καὶ ἀκολαθήσιν γε ἐπ'
 αὐτὴν 30), καὶ ἀφίξασθαι παρ' ὑμᾶς εἰς τὴν
 Ἰλιον· καὶ αὐτὴ παρῆσομαι, καὶ συμπράξω τὰ
 πάντα.

leris sententia secundum me data; decet enim
 me victricem vobis vna adesse, ac festum agere
 simul nuptiarum et victoriae meae: omnia quip-
 pe licet tibi, amorem, formam et nuptias pro
 isto pomo comparare. P A R. Metuo, ne me
 negligas post iudicium. V E N. Vin' iusiuran-
 dum interponam? P A R. Neutiquam: sed pro-
 mitte denuo. V E N. Recipio enimvero tibi He-
 lenam me tradituram esse vxorem, eamque por-
 ro te secuturam esse, atque Ilium ad vos pro-
 fecturam: ipsa ego adero, et adiutrix ero ad haec
 omnia.

amico sibi, in eo obeundo munere, assum-
 pto, qui ideo παράνυμφος aut πάροχος di-
 cebatur. *Laedes.*

30 Ἐπ' αὐτήν.] Hoc a Luciano profectum es-
 se non credo: ἀν' ἐπακτὴν; imo potius ἐπὶ
 αὐτήν. *Hemst.*

πάντα. ΠΑΡ. καὶ τὸν Ἑρωτᾶ, καὶ τὸν Ἥμερον, καὶ τὰς Χάριτας ἄξεις; ΑΦΡ. θάρξει, καὶ τὸν Πόθον καὶ τὸν Ἥμεναιον πρὸς τέτοις παραλήφομαι. ΠΑΡ. ἔκῃν ἐπὶ τέτοις δίδωμι τὸ μῆλον, ἐπὶ τέτοις λάμβανε.

omnia. P A R. Etiam Amorem et Himerum et Gratias adduces? V E N. Ne dubita: Porthum et Hymenaeum insuper adsumam. P A R. Quin ergo ea conditione vt trado tibi pomum, sic tu accipe.

XXI.

Ἄρεως καὶ Ἑρμοῦ.

ΑΡ. **Η**κσας, ὦ Ἑρμῇ, οἷα ἠπειλήσεν ἡμῖν ὁ Ζεὺς, ὡς ὑπεροπτικά καὶ ἀπίθανα; ἣν ἐθελήσω, Φησὶν, ἐγὼ μὲν ἐκ τῶ ἔρανῶ σειρᾶν καθήσω, ὑμεῖς δ' ἣν ἀποκρεμασθέντες; κατασπᾶν βιάζησθε με, μάτην πονήσετε· οὐ γάρ

Martis et Mercurii.

MARS. **A**udistin, o Mercuri, qualia minitatus sit nobis Iupiter, quam superba et absurda? Si volueram, inquit, ego ex coelo catenam demittam; vos inde suspensi si detrahere me magna vi contenderitis, frustra laborabitis; non enim

γὰρ δὴ καθελκύσετε. εἰ δὲ ἐγὼ θελήσωμι ἀνελ-
κύσαι, ἢ μόνον ὑμᾶς, ἀλλὰ καὶ τὴν γῆν ἅμα,
καὶ τὴν θάλασσαν συναρτήσας μετewριῶ. καὶ
τᾶλλα ὅσα καὶ σὺ ἀκήκοας. ἐγὼ δὲ, ὅτι μὲν
καθ' ἐν' ἀπάντων ἀμείνων καὶ ἰσχυρότερός ἐστιν,
ἐκ ἂν ἀρνηθεῖν· ὁμᾶ δὲ τῶν τοσούτων ὑπερφέ-
ρειν ὥς μὴ καταβρῆσειν αὐτὸν, καὶ τὴν γῆν
καὶ τὴν θάλασσαν 31) προσλάβωμεν, οὐκ ἂν
πεισθεῖν.

ΕΡ. Εὐφῆμι, ὦ Ἄρης. ἢ γὰρ ἀσφαλὲς λέ-
γειν τὰ τοιαῦτα, μὴ καί τι κακὸν ἀπολαύσω-
μεν τῆς Φλυαρίας. ΑΡ. οἶει γὰρ με πρὸς
πάντας

enim profecto detraxeritis. Ego contra si vo-
luero sursum attrahere, non vos solum, sed et
terram simul ac mare adducta in sublime tollam:
et cetera, quaecumque ipsemet audiuiti. Ego
autem, si singulos compares, omnibus fortio-
rem esse et validiorem, inficias non inerim:
sed una iunctis tot Diis superiorem esse, ut pon-
dere nostro ne deducere quidem eum valeamus,
etsi terram et pontum adsumserimus, haud sane
mihī persuaserim.

2. MERC. Bona verba, Mars: non enim tu-
tum eloqui talia, ne quid etiam mali redundet
ad nos ab ista garrulitate. MARS. Num tu putas
ad

31. Καὶ τὴν θ.] Pone tantum καί. diuersus
est vsus, quando iterantur hae particulae,
neque huc congruit. Hemst.

πάντας ἂν ταῦτα εἰπεῖν, ἔχι δὲ πρὸς μόνον σέ, ὃν ἔχεμυθεῖν ἡπισάμην; ὃ γὰρ μάλιστα γελοῖον ἔδοξε μοι ἀκάντι μεταξὺ τῆς ἀπειλῆς, ἐκ ἂν δυναίμην σιωπῆσαι πρὸς σέ. μέμνημαι γὰρ ἔκ πρό πολλῃ, ὁπότε ὁ Ποσειδῶν, καὶ ἡ Ἥρα, καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἐπαναστάντες, ἐπεβέλευσαν ζυνδῆσαι αὐτὸν λαβόντας, ὡς παντοῖος ἦν δεδιώς, καὶ ταῦτα τρεῖς ὄντας· καὶ εἰ μὴ γὰρ ἡ Θέτις κατελεῖσασα ἐκάλεσεν αὐτῷ σύμμαχον Βριάρεων ἐκαστόγχειρα ὄντα, καὶ ἐδέδετο αὐτῷ κερκυῶ, καὶ βροντῇ. ταῦτα λογιζομένη ἐπῆει μοι γελοῖον ἐπὶ τῇ καλλιρημασίῃ αὐτῇ. ΕΡ. σιώπα· εὐφύμει. ἔ γὰρ ἀσφιλές ἔτε σοὶ λέγειν, ἔτε ἐμοὶ ἀκάνειν τὰ τοιαῦτα.

ad omnes me promiscue haec dicturum, non tibi soli, quem linguae temperare posse noueram? Quod igitur ridiculum maxime visum fuit mihi audienti inter illas minas, non possim reticere ad te: memini equidem non ita diu, quando Neptunus, et Iuno, et Minerva seditione mota structisque insidiis voluerunt eum vincere comprehensum, quam varios in colores fuerit mutatus prae metu, idque trium tantummodo: quod ni Thetis miserrata vocasset ipsi auxiliatorem Briareum centimanum, vinculis constrictus foret cum ipso fulmine actonitru. Ista mecum perpendens teneri non poteram, quin riderem magniloquentiam eius. MERC. Tace: faue linguae: nam tutum haud est nec tibi loqui, nec mihi audire talia.

XXII.

Πανὸς καὶ Ἑρμοῦ.

ΠΑΝ. **Χ**αῖρε, ὦ πάτερ Ἑρμῆ. ΕΡΜ. νῆ καὶ
σύ γε. ἀλλὰ πῶς ἐγὼ σὸς πατήρ;

ΠΑΝ. ἔχ' ὁ Κυλλήνιος Ἑρμῆς ἂν τυγχάνεις;
ΕΡΜ. καὶ μάλα. πῶς ἂν υἱὸς ἐμὸς εἴ; ΠΑΝ.
μοιχιδιὸς εἰμι, ἐξ ἔρωτός σοι γενόμενος. ΕΡΜ.
νῆ Δία; τράγῃ ἴσως τινὸς μοιχεύσαντος αἰγᾶ.
ἐμὸς γὰρ πῶς, κέρατα ἔχων, καὶ ῥῖνα τοιαύ-
την, καὶ πώγωνά λάσιον, καὶ σκέλη δίχρηλα,
καὶ τραγικὰ, καὶ ἔραν ὑπὲρ τὰς πυγὰς; ΠΑΝ.
ὅσα ἂν ἀπασκώψῃς εἰς ἐμέ, τὸν σεαυτῆ υἱόν,
ὦ πάτερ, ἐπονείδισον ἀποφαίνῃ· μᾶλλον δὲ
σεαυ-

Panis et Mercurii.

PAN. **S**alue, pater Mercuri. MERC. Imo
et tu quoque: sed quomodo sum ego
tuus pater? PAN. Non tu Cyllenius et Mer-
curius: MERC. Ita sane: at quo pacto filius
meus es? PAN. Per adulterium sum ex amo-
re tibi natus. MERC. Profecto hirco prius
aliquo adulterante capram: meus enim qui fie-
ri potest, ut sis cum cornibus, et naso tali, et
barba hirsuta, cruribusque bifidis ac hircinis,
et cauda super nates. PAN. Quicquid in
me ridiculi dixeris, tuum ipsius filium, o
pater, probris ac dedecore afficis: quin potius
temet

ἑαυτὸν, ὃς τοιαῦτα γεννᾷς, καὶ παιδοποιεῖς·
 ἐγὼ δὲ ἀναίτιος. EPM. τίνα δὲ καὶ Φῆς σε
 μητέρα; ἦπου ἔλαθον αἶγα μοιχεύσας ἐγώ γε;
 ΠΑΝ. ἔκαῖγα ἐμοιχεύσας, ἀλλ' ἀνάμνησον σεαυ-
 τὸν, εἴποτε ἐν Ἀρκαδίᾳ παῖδα ἐλευθέραν ἐβιά-
 σω. τί δαυὼν τὸν δάκτυλον ζητεῖς, καὶ ἐπιπρὸν
 ἀπορεῖς; τὴν Ἰκαρίᾳ λέγω Πηνελόπην. EPM. εἴτα
 τί παθῶσα ἐκείνη ἀντ' ἐμῷ τράγω σε ὁμοιον ἔτεκεν;
 ΠΑΝ. Αὐτῆς ἐκείνης λόγον σοι ἐρῶ· ὅτε
 γὰρ με ἐξέπεμπεν ἐπὶ τὴν Ἀρκαδίαν, ὦ παῖ,
 μήτηρ μὲν σου, ἔφη, ἐγὼ εἰμι, Πηνελόπη ἡ
 Σπαρτιάτις· τὸν πατέρα δὲ γίνωσκε θεὸν ἔχων
 Ἑρμῆν τὸν Μαίας καὶ Διός. εἰ δὲ κερασφόρος
 καὶ

remet ipsum, qui tales gignis et procreas; ego
 vero culpa vaco. MERC. At quam tu tandem
 dicis matrem tuam? numquid imprudens in ca-
 pra stuprum commisi? PAN. Non capram qui-
 dem stuprafti; sed fac, ut in memoriam redeat,
 si forte in Arcadia puellae ingenuae vim intuli-
 sti: quid commorso digito quaeris, multumque
 haesitas? Icarii filiam inquam, Penelopen.
 MERC. Et quid tandem est rei, quod, quum
 illa mihi deberet, hirco te similem peperit?

2. PAN. Ea ipsa quae dixit, enarrabo tibi.
 Quando me ablegabat in Arcadiam, Fili, mater
 quidem tua, inquit, ego sum Penelope Sparta-
 na: at patrem scito deum habere te Mercurium
 Maiæ et Iouis filium: quod autem cornutus,
 hirci-

καὶ τραγῳσικελῆς εἶ, μὴ λυπεῖτω σε· ὅποτε γὰρ μοι συνῆν ὁ πατήρ ὁ σός, τράγω ἑαυτὸν ἀπεῖκασεν, ὡς λάθροι· καὶ διὰ τῆτο ὁμοιος ἀπίβης τῷ τράγω. ΕΡΜ. νῆ Δία, μέμνημαι ποιήσας τι τοιοῦτον. ἐγὼ ἔν' ὁ ἐπὶ κἀλλεὶ μέγα φρονῶν, ἔτι ἀγένειος αὐτὸς ὢν, σὸς πατήρ κερλήσομαι, καὶ γέλωτα ὀφλήσω παρὰ πᾶσιν ἐπὶ τῇ εὐπαιδία;

ΠΑΝ. Καὶ μὴν ἔκαταισχυνῶ σε, ὦ πάτερ· μουσικός τε γὰρ εἰμι, καὶ συρίζω πάνυ ἱκαπυρρὸν· καὶ ὁ Διόνυσος ἑδὲν ἐμᾶ ἄνευ ποιεῖν δύναται, ἀλλὰ ἐταῖρον. καὶ θιασώτην πεποιήκε με· καὶ ἡγῆμαι αὐτῷ τᾶ χορῶ. καὶ τὰ ποιμένα δὲ εἰ θεᾶσαιό με, ὅποσα περὶ Τέγεαν καὶ ἀνὰ τὸ Παρθέμον.

hircinisque pedibus es, id tibi ne dolori sit: quando enim mecum congregiebatur pater tuus, hircum se adsimulavit, ut lateret: ea est causa, cur similis euaseris hirco. 'MERC. Sane com-memini fecisse me tale quiddam. Ergo ego, cui forma spiritus facit, adhuc imberbis imple, tuus pater dicar, et ludibrium debebo omnibus ob elegantiam prolis?

3. ΠΑΝ. Atqui pudori nec probro ero tibi, pater: musices enim peritus sum, et fistula ludo valde argutum quiddam; Bacchusque nihil me sine facere potest: imo sodalem et thiasii socium constituit me, duxque ipsi sum chori. Quod si greges meos spectes, quotcumque circa Tegeam et per Parthe-

θένιον ἔχω, πάνυ ἡσθήσῃ. ἄρχω δὲ καὶ τῆς Ἀρκαδίας ἀπάσης. πρῶτῃν δὲ καὶ Ἀθηναίοις συμμαχήσας, ἔτῳς ἡρίσευσα ἐν Μαραθῶνι, ὥς τε καὶ ἄριστον ἡρέθη μοι, τὸ ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει σπήλαιον. ἦν γὰρ ἐς Ἀθήνας ἐλθῆς, εἴσῃ ὅσον ἐκεῖ τῷ Πανὸς ὄνομα.

ΕΡΜ. Εἰπέ δέ μοι, γεγάμηκας, ὦ Πάν, ἦδη; τῷτο γάρ, σῖμα, καλῆσί σε. ΠΑΝ. οὐδαμῶς, ὦ πάτερ· ἐρωτικός γάρ εἰμι, καὶ ἀκὼν ἀγαπήσασαι συκῶν μιᾷ. ΕΡΜ. ταῦς αἰξὶ δηλαδὴ ἐπιβαίνεις. ΠΑΝ. σὺ μὲν σκώπτεις· ἐγὼ δὲ τῇ τε Ἥχοϊ καὶ τῇ Πίτυϊ σύνειμι, καὶ ἀπάσαις ταῖς τῷ Διονύσῃ Μαινάσι, καὶ πάνυ σπουδάζομαι πρὸς αὐτῶν. ΕΡΜ. οἶσθα οὖν
ὅ, τι

thenium habeo, multum laetabere. Nuper etiam auxilio Atheniensibus lato tam strenue rem gessi Marathone, ut virtutis praemium attributa sit mihi, quae sub arce est, spelunca: si ergo Athenas veneris, intelliges quantum ibi Panis sit nomen.

4. MERC. At, quaeso, dic mihi, duxisti niam vxorem, o Pan? hoc enim, opinor, nomine te compellant. PAN. Neutiquam, Pater: sum enim lasciuior aliquantulum; nec contentus sim vna, quacum rem habeam. MERC. Capras videlicet inis. PAN. Tu quidem irrides: ego vero et Echo et Pityn in eo, et cunctas Bacchi Maenadas, ac valde color ab ipsis atque obseruor. MERC. Scin' igitur, quid

ὅ,τι χαρίσῃ, ὦ τέκνον, ταπρῶτα αἰτῶντί μοι;
 ΠΑΝ. πρόσταττε, ὦ πάτερ, ἡμῖς δὲ ἴδωμεν
 ταῦτα. ΕΡΜ. καὶ πρόαιδί μοι, καὶ Φίλο-
 Φρονῆ· πατέρα δὲ ὄρα μὴ καλέσῃς με, αἰών-
 τός γε τινός.

quid mihi gratificabere, fili, iam primum peten-
 ti a te? P A N. Impera, pater: nos autem vi-
 derimus ista. M E R C. Et accede ad me, et
 comitate blanda complectere: patrem vero vide-
 ne appellaris me, audiente saltem aliquo.

XXIII.

Ἀπόλλωνος καὶ Διονύσου.

ΑΠΟΛ. Τί ἄν; λέγοιμεν ὁμομητρίες, ὦ Διό-
 νυσε, ἀδελφές εἶναι Ἑρῶτα, καὶ
 Ἑρμαφρόδιτον, καὶ Πρίαπον, ἀνομοίως ὄντας
 τὰς μορφάς, καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα; ὁ μὲν γὰρ
 πάγκαλος, καὶ τοξότης, καὶ δύναμιν ἔμικράν
 περι-

Apollinis et Bacchi.

APOL. Quid autem dicamus? eademne matre
 natos, Bacche, fratres esse Cupidi-
 nem, Hermaphroditum et Priapum, dissimiles pla-
 ne forma, et vitae instituto? etenim hic quidem
 undiquaque pulcer arcum trahat, et potentia non
 medio-

περιβεβλημένος, ἀπάντων ἀρχών· ὁ δὲ θῆλυς,
 καὶ ἡμίανδρος, καὶ ἀμφίβαλος τὴν ὄψιν. ἐν αὖ
 διακρίναις εἴτ' ἔφηβός ἐστιν, εἴτε καὶ παρθένος·
 οἱ δὲ καὶ πέρα τῆς εὐπρεπῆς ἀνδρικός ὁ Πρίαπος.
 ΔΙΟ. μηδὲν θαυμάσης, ὦ Ἀπολλών· οὐ γάρ
 ἡ Ἀφροδίτη αἰτία τούτων, ἀλλὰ οἱ πατέρες διά-
 φοροι γεγεννημένοι· ὅπως γὰρ καὶ ὁμοπάτριοι πολ-
 λάκις ἐκ μιᾶς γαστρὸς, ὁ μὲν ἀρσεν, ἡ δὲ θή-
 λεια, ὥσπερ ὑμεῖς, γίνονται. ΑΠ. ναί· ἀλλ'
 ἡμεῖς ὅμοιοι ἐσμέν, καὶ τὰ αὐτὰ ἐπιτηδεύομεν·
 τοξόταται γὰρ ἄμφω. ΔΙΟ. μέχρι μὲν τοξου-
 τὰ αὐτὰ, ὦ Ἀπολλών· ἐκεῖνα δὲ ἔχ' ὅμοια, ὅτι
 ἡ μὲν Ἀρτεμις ξυνοκτονεῖ ἐν Σκύθαις· σὺ δὲ
 μαντεύῃ, καὶ ἰᾷ τοὺς κἀμύοντας. ΑΠ. οἶει
 γὰρ

mediocri circumdatus omnibus imperat: iste mul-
 liebris, semiuir, et ambigua facie; haud plane
 dignoscas, ephebus sit an virgo: ille vero etiam
 ultra decorum virilis, Priapus inquam. BAC.
 Nihil est, quod mireris, Apollo: neque enim
 Venus huius discriminis causa, sed patres inter se
 dispares: vbi sane eodem geniti patre saepius ex
 vno vtero hic masculus, illa femina, quemadmo-
 dum vos, nascuntur. AP. Profecto: sed nos ta-
 men similes, et eadem studia tractamus, quippe
 ambo arcus vsu periri. BAC. Vsque ad arcum,
 eadem utique, Apollo: sed ista iam dissident,
 quod Diana hospites mactet apud Scythas: tu
 autem vaticineris, et sanes aegrotos. AP. Putan-

γὰρ τὴν ἀδελφὴν χαίρειν τοῖς Σκύθαις, ἥγε καὶ παρεσπείρασαι, ἥε τις Ἑλλήν ἀφίκηταί ποτε ἐς τὴν Ταυρικὴν, συνεκπλεῦσαι μετ' αὐτῆς, μυσσαττομένη τὰς σφαγὰς; ΔΙΟ. εὖγε ἐκείνη σποιῶσα.

Ὁ μὲν γὰρ τῷ Πρίαπῳ, γελοῖον γὰρ τι σοὶ διηγῆσομαι, πρόην ἐν Λαμφάκῳ γενόμενος, ἐγὼ μὲν παρέειν τὴν πόλιν, ὃ δὲ ὑποδεξάμενός με, καὶ ξενίσας παρ' αὐτῷ, ἐπειδὴ ἀνεπαυσάμεθα ἐν τῷ συμποσίῳ ἱκανῶς ὑποβεβρηγμένοι, κατ' αὐτὰς περ μέσας νύκτας ἐπαναστὰς ὁ γενναῖος αἰδῶμαι δὲ λέγειν. ΑΠ. ἐπείρα σέ; ΔΙΟ. τοιῶτόν ἐστι. ΑΠ. σὺ δὲ τί πρὸς ταῦτα; ΔΙΟ. τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἐγέλκω; ΑΠ. εὖγε, τὸ

ne sotorem delectari Scythis, quae ita se iam compararit, ut, si quis Graecus peruenierit aliquando in Tauricam, abitura sit simul cum eo nauis, auersata caedes. BAC. Iure quidem illa merito.

2. Verum ad Priapum ut redeam, ridiculum enim quiddam tibi narrabo, qui nuper Lampfaci fuerim: igitur praeteribam urbem; hic autem quum hospitio me excepisset, postquam requievimus, in conuiuio satis vino rigati, tum nocte admodum media insurgens bonus ille: sed pudor vetat dicere. AP. Tentabat te? BAC. Rem tenes. AP. Tu autem quid ad haec? BAC. Quid aliud quam risi. AP. Laudo, quod

τὸ μὴ 32) χαλεπῶς, μηδὲ ἀγρίως· συγγνωσὰς γάρ, εἰ καλὸν σε ἄτως ὄντα ἐπείρα. ΔΙΟ. τῆ-
τε μὲν ἔν ἐνεκα καὶ ἐπὶ σε αὖν, ὦ Ἀπολλόν,
ἀγῶγοι τὴν πείραν· καλὸς γὰρ σὺ, καὶ κομῆ-
της, ὡς καὶ νήφοντα αὖ σοι τὰν Πρίαπαν ἐπι-
χειρήσαι. ΑΠ. ἀλλ' ἐκ ἐπιχειρήσει γε, ὦ Διό-
νυσε· ἔχω γὰρ μετὰ τῆς κόμης καὶ τόξα.

quod nihil iracunde tu, nec ferociter: nam ve-
nia dignus est, si te tam pulcrum tentauit. BAC.
Istius quidem rei causa vel tui tentandi, Apollo,
faciat periculum: tu enim formosus et comatus;
ut vel sobrius te Priapus adoriatur. A P. At ca-
vebit, Bacche, ne sollicitet: habeo enim cum
coma etiam arcum.

32. Εὖγε, τὸ μὴ] Scribendum est, εὖγε, ὅτι
μὴ χαλεπῶς. Henst.

XXIV.

Ἑρμοῦ καὶ Μαίας.

ΕΡΜ. Εἰ γάρ τις, ὦ μῆτερ, ἐν ἔρανῳ θεὸς
ἀθλιώτερος ἐμῇ; ΜΑΙ. μὴ λέγε,
ὦ Ἑρ-

Mercurii et Maiaae.

MERC. E sine enim aliquis, mater, in coelo
deus inferior me? MAL. Ne dixeris,
2 2 Mer-

ὦ! Ἑρμῇ, τοιοῦτον μὴ δέν. ἙΡΜ. τί μὴ λέγαι;
 δε τοσαῦτα πρᾶγματα ἔχω, μόνος κάμνων, καὶ
 πρὸς τοσαύτας ὑπηρεσίας διασπώμενος; ἔωθεν
 μὲν γὰρ ἐξάντας ἀντα εἰλεῖν τὸ συμπόσιον δεῖ!
 καὶ διασφύσαντα τὴν ἐκκλησίαν, εἴτα εὐθετή-
 σαντα ἕνασα, παρεῖναι τῷ Διῖ, καὶ διαφέ-
 ρειν τὰς ἀγγελίας τὰς παρ' αὐτῷ ἄνω καὶ κάτω
 ἡμεροδρομῶντα· καὶ ἐπανελθόντα ἔτι κεκονιμέ-
 νον παρατιθέναι τὴν ἀμβροσίαν. πρὶν δὲ τὸν
 νεώνητον 33) τῆτον οἰνοχόαν ἡμεῖν, καὶ τὸ νε-
 κταρ

Mercuri, tale quicquam. MERC. Ne dixerim,
 qui tot negotia sustineo solus, lassitudine con-
 fectus, inque tot ministeria distractus! mane
 quidem mox atque surrexi, euerrere sympo-
 sium oportet, et postquam instravi concionem,
 tum ordine disposui singula, apparere Ioui et
 perferre quoquo versus nuncios ab eo sursum
 deorsum indies ingens spatium emetientem:
 quumque rediero adhuc pulverulentus, ap-
 ponenda est ambrosia: prius vero quam re-
 cens emtus ille pincerna veniret, ego etiam ne-
 star

33. Νεώνητον] Iure vocat Ganymedem, cu-
 ius rapti pretium dederat Iupiter vel equos
 immortales, ut eum *Homer.* II. ε. 265. et
Apollod. II. p. 123. plerique tradunt; vel
 vitim auream, ut ex Cycli poetis refert
Schol. Euripid. ad *Orest.* v. 1392. *Hemst.*

ταρ ἐγὼ ἐνέχεον. τὸ δὲ πάντων δεινότατον,
ὅτι μηδὲ νυκτὸς καθεύδω· μόνος τῶν ἄλλων, ἀλλ'
καὶ δεῖ με καὶ τότε τῷ Πλούτωνι ψυχαγωγεῖν,
καὶ νεκροπομπὸν εἶναι, καὶ παρῆσθαι τῷ δικα-
στηρίῳ. ἔ γάρ ἱκανὰ μοι τὰ τῆς ἡμέρας ἔργα,
ἐν παλαίστραις εἶναι, καὶ ταῖς ἐκκλησίαις κηρύτ-
τειν, καὶ ῥήτορας ἐκδιδάσκειν, ἀλλ' ἔτι καὶ νε-
κρικὰ συνδιαπράττειν μεμερισμένον.

Καίτοι τὰ μὲν τῆς Λήδας τέκνα παρ' ἡμέραν
ἐκάτερος ἐν ἔρανῳ καὶ ἐν ἄδᾳ εἰσὶν. ἐμοὶ δὲ
καθ' ἐκάστην ἡμέραν καὶ ταῦτα καὶ κείνα ποιεῖν
ἀναγκαῖον. καὶ οἱ μὲν Ἀλκμήνης καὶ Σεμέ-
λης υἱοὶ ἐκ γυναικῶν δυσήνων γενόμενοι, εὖ-
χένται

star infundebam. Quod autem omnium est
moléstissimum, ne nocte quidem dormio solus
Deorum; sed oportet me tunc quoque Plutoni
umbras deducere, defunctosque prosequi, et
adesse ad tribunal. Mihi scilicet non satis sunt,
quae de die facio, quum in palaestris verfor,
in concionibus praeconem ago, rhetoras edo-
ceo, sed praeterea quae ad mortuos spectant ad-
ministranda sunt mihi in tot partes obeundas
diuiso.

2. Atqui Ladae liberi alternis vterque in coe-
lo et apud inferos degunt: mihi autem singulis
diebus et haec et ista sunt faciendae, Alcmenae et
Semelae filii, ex mulieribus infellis procreati,

χάνται ἀφρόντιδες· ὁ δὲ Μαΐας τῆς Ἀτλαντος
 διακονᾷμαι αὐτοῖς. καὶ νῦν ἄρτι ἤκοντά με ἀ-
 πὸ Σιδῶνος 34) παρὰ τῆς Κάδμου θυγατρὸς,
 ἐφ' ἣν πέπομφέ με ὀφόμενον ὅ,τι πράττει ἡ
 παῖς, μηδὲ ἀναπνεύσαντα, πέπομφεν αὖθις
 ἐς τὸ Ἄργος ἐπισκεψόμενον τὴν Δανάην· εἴτ'
 ἐκείθεν ἐς Βοιωτίαν, Φησίην, ἐλθὼν, ἐν παρό-
 δῳ τὴν Ἀντιόπην ἰδέ. καὶ ὅλως ἀπηγόρευκα
 ἤδη. εἰ γὰρ μοι δυνατόν ἦν, ἡδέως ἂν ἡξίωσα
 πεπεῖσθαι, ὥσπερ οἱ ἐν γῇ κακῶς δελεύοντες.
 ΜΑΙ. ἔα ταῦτα, ὦ τέκνον. χρὴ γὰρ πάντα
 ὑπη-

epularitur curarum expertes: ego Maia Atlantis
 filia natus ministro illis. Quin imo iam modo
 venientem me Sidone a Cadmi filia, ad quam
 me miserat visurum, quid agat puella, antequam
 respirassem, legauit iterum Argos, ut visitarem
 Danaën: tum inde in Boeotiam, inquit, profe-
 ctus in transitu Antiopam vise. Iamque plane
 confectus animum despondi: atque adeo, si mihi
 facultas foret, perlibenter equidem postulauerim
 vendi, ut in terris solent, qui malam seruitutem
 seruiunt. M A. Mitte ista, fili: oportet enim cun-
 cta

34. Ἀπὸ Σιδῶνος] Credo, *Lucianum* memo-
 riae vitio, dum his ludicris animum relaxat,
 parum attentum pro sorore Cadmi filiam
 posuisse. *Hemst.*

ὑπηρετεῖν τῷ πατρὶ, νεανίαν ὄντα. καὶ νῦν
ὥσπερ ἐπέμφθης, σέβει ἐς Ἄργος, εἴτα ἐς τὴν
Βοιωτίαν, μὴ καὶ πληγὰς βραδύνων λάβοις·
ἐξύχολοι γὰρ οἱ ἐρώντες.

Ea morigerari patri te iuuenem. Nunc igitur,
vt missus es, propera, quantum potes, Argos:
deinde in Boeotiam, ne plagas etiam tardior ac-
cipias: nam in iram et bilem proclives sunt
qui amant.

XXV.

Διὸς καὶ Ἥλιου.

ΖΕΥΣ. Οἶα πεποίηκας, ὦ Τιτάνων κακίστος;
ἀπολώλεκας τὰ ἐν τῇ γῇ ἅπαντα,
μεिरανίῳ ἀνοήτῳ πιτεύσας τὸ ἄρμα, ὃς τὰ μὲν
κατέφλεξε, πρόσγειος ἐνεχθεῖς, τὰ δὲ ὑπὸ
κρύβης διαφθαρεῖν ἐπαίησε, παλὺ αὐτῶν ἀπα-
στάσας τὸ πῦρ· καὶ ὅλως οὐδὲν ἄτιόν ξυνε-
τάραξε,

Iouis et Solis.

IVP. Qualia patraſti, Titanum peſſime! per-
didisti quae in terris sunt omnia;
adolescensulo insipienti concredito curru; qui
haec exussit, prope terram latus, illa frigore
corrumpi fecit, multum inde abducto igne: vt-
que paucis dicam, nihil est, quod non contur-
barit,

τάρχεε, καὶ ξυνέχεε· καὶ εἰ μὴ ἐγὼ ξυνεῖς τὸ
 γιγνόμενον, κατέβαλον αὐτὸν τῷ κεραυνῷ, ἔδῃ
 λείψανον ἀνδρῶπων ἐπέμεινεν ἄν, τοῖσιν ἡμῖν
 τὸν καλὸν ἡνίοχον καὶ διφρηλάτην ἐκπέποι-
 φας. ΗΛ. ἤμαρτον, ὦ Ζεῦ. ἀλλὰ μὴ χαλέ-
 πεινε, εἰ ἐπέισθην νύῃ πολλὰ ἱκετεύοντι· πύ-
 θεν γὰρ ἄν καὶ ἤλπισα τηλικῶτον γενήσεσθαι
 κακόν; ΖΕΥΣ. ἔκ ἡδὲς, ὅσης ἐδόξτε ἀκρι-
 βείας τὸ πρῶγμα, καὶ ὥς, εἰ βραχὺ τις ἐκβλή-
 τῆς ὁδῷ, εἴχεται πάντα; ἡγνῶεις δὲ καὶ τῶν
 ἵππων τὸν θυμὸν, ὥς δεῖ συνέχειν ἀνάγκη τὸν
 χαλινόν; εἰ γὰρ ἐνδοίῃ τις, ἀφηνιάζει σινεῦός·
 ὥσπερ ἀμέλει καὶ τῶτον ἐξήνεγκαν, ἄρτι μὲν
 ἐπὶ τὰ λαῖα, μετ' ὀλίγον δὲ ἐπὶ τὰ δεξιὰ,
 καὶ

barit, et confuderit: ac nisi animaduerſa re de-
 ieciſſem illum fulmine, ne reliquiae quidem ho-
 minum reſtarent: talem nobis optimum illum
 aurigam, et curruſ agitatoreſ emiſiſti. SOL.
 Peccaui, Iupiter: ſed ne acerbius feras, ſi mo-
 rem geſſi filio multum ſupplicanti: unde enim
 ſperare potui tantum fore mali? IVP. Non tu
 ſciebas, quanta indigeret accuratiōe haec reſ,
 et, ſi quis tantillum euagetur a via, actum eſſe
 de omnibus? ignorabasne porro equorum ani-
 mos, utque deceat continere ſumma vi fraena? ſi
 quis enim relaxet, habenas aſpernantur ſtatim:
 quemadmodum videlicet iſtum quoque diſtule-
 runt nunc ad ſiniſtra, poſt paulo ad dextra, inter-
 dum

καὶ ἐς τὸ ἐναντίον τῷ δρόμῳ ἐνίοτε, καὶ ἀνω
καὶ κάτω ὅλως ἔνθα ἐβέλοντο αὐτοί· ὁ δὲ ἔα
εἶχεν ὅ, τι χηρῆσαιτο αὐτοῖς.

ΗΛ. Ταῦτα μὲν πάντα ἡπισάμην, καὶ διὰ
τῷ ἀντεῖχον ἐπιπολὺ, καὶ ἔκ ἐπίστευσεν αὐ-
τῷ τὴν ἑλασιν· ἐπεὶ δὲ κατελιπαρήσας δακρύων,
καὶ ἡ μήτηρ Κλυμένη μετ' αὐτῷ, ἀναβιβασάμε-
νος 35) ἐπὶ τὸ ἄρμα ὑπεδέμην, ὅπως μὲν χηρῇ
βεβηκέναι αὐτὸν, ἐφ' ὅπόσον δὲ ἐς τὸ ἀνω
ἀφέν-

dum etiam in contrariam, quam quo cursus fe-
rebat, partem; tum sursum et deorsum, ac pla-
ne quo vellent ipsi: hic interea nihil habebat,
quod equis faceret.

2. SOL. Isthæc equidem omnia noram, ac
propterea retinebar diu, nec committebam ipsi
mei currus agitationem. Postquam tandem in-
stans expugnauit et lacrimis, et mater Clyme-
ne vna cum eo, permisi currum vt conscende-
ret, et monendo docui, quomodo oporteret fir-
mo gradu consistere, quousque sursum im-
missis

35. Ἀναβιβασάμενος] Illud in Interpretibus
reprehendere licet, quod βεβηκέναι dede-
runt *viae insistere*, quum sit, *firmiter et certoque*
gradu nixum consistere, illum corporis statum
componere, qui ab equis animosis et frenamori-
dentibus non facile turbetur. ἐξηκέναι βε-
βαίως. Ita non tantum εὖ βεβηκέναι a
Graecis, verum et βεβηκέναι per se sumi-
tur. Hemst.

ἀφέντα ὑπερενσχθῆναι, εἶτα ἐς τὸ κáταντας αὐθις ἐπινεύειν, καὶ ὡς ἐγκρατῆ εἶναι τῶν ἡνιωῶ, καὶ μὴ ἐφίεναι τῷ θυμῷ τῶν ἵππων· εἶπον δὲ καὶ ἡλίκος ὁ κίνδυνος, εἰ μὴ ἀρθὴν ἐλαύναι· ὁ δὲ (παῖς γὰρ ἦν) ἐπιβαὶς τοσέττε πυρός, καὶ ἐπικύψας ἐς βάθος ἀχανές, ἐξεπλάγῃ, ὡς τὸ εἰκός. οἱ δὲ ἵπποι, ὡς ἥσθοντο ἅκ' ἔντα ἐμὲ τὸν ἐπιβεβηκόττε, καταφρονήσαντες τῆ μειρακίου ἐξεστράποντο τῆς ὁδοῦ, καὶ τὰ δεινὰ ταῦτα ἐποίησαν. ὁ δὲ τὰς ἡνίας ἀφείς, οἶμαι δεδιώς μὴ ἐκπέσῃ, αὐτὸς εἶχετο τῆς ἄντυγος 36).

ἀλλὰ

missis habenis in sublimē ferri, tum deorsum rursus vergere, quoque pacto compotem esse habenarum, ac minimum concedere animis equorum. Addidi porro, quantum esset discrimen, nisi per rectam viam ageret. Hic verò, quippe puer, quum conscenderat tantum ignem, et prospexerat in profundum immense patens, stupore perculsus fuit, ut par est: equi autem, ubi senserunt non adesse me, qui currum insistens regerem, contempto adolescentulo, praecipites extra viam ruerunt, et gravia ista fecerunt: at Phaëthon, habenis o manu dimissis, opinor metuens, ne excuteretur, ipse arreptam tenebat antygem.

Sed

36. Αὐτὸς εἶχετο τῆς ἄντυγος] Est ἄντυξ orbiculus summae curuli sellae additus eamque cingens; sed proprie tamen eius tacu-

men

ἀλλὰ ἐκεῖνός τε ἤδη ἔχει τὴν δίκην, καί μοι, ὦ Ζεῦ, ἱκανὸν τὸ πένθος.

ΖΕΥΣ. Ἰκανὸν λέγεις, τοιαῦτα τολμήσας; νῦν μὲν ἐν συγγώμῃ ἀπονέμω σοι· ἐς δὲ τὸ λοιπὸν, ἥν τι ὅμοιον παρανομήσης, ἢ τινὰ τοιαῦτον σεαυτῷ διάδοχον ἐκπέμψης, αὐτίκα εἴσῃ, ἐπόσον τῷ σὲ πῦρὸς ὃ κεραυνὸς πυρῶδ' ἔξερος. ὥς' ἐκεῖνον μὲν αἱ ἀδελφαὶ θαπτεύωσαν ἐπὶ τῷ Ἡριδανῷ, ἵνα περ ἔπασεν ἰνδιφρευθεῖς ἡλεκτρον ἐπ' αὐτῷ δακρύσσαι, καὶ αἰγίροι γιγνίσθω-

Sed et ille iam, quam meruit, habet poenam, et mihi, Iupiter, satis est supplicii luctus.

3. IVP. Satis esse ais, talia qui fueris ausus? nunc tamen ignosco tibi: in posterum vero si quid simile deliqueris, aut talem aliquem successorem tibi emiseris, confestim experiere, quantum igne tuo fulmen sit magis ignitum. Illum ergo sorores sepeliant ad Eridanum, vbi cecidit quadrigis excussus, electri super eo lacrimas effundentes, et populi fiant ob

men aliquod eminentius ex anteriore parte, vel, geminum ad vtrumque latus, cui, si currum consistere oporteret, habenae circumligari possent. Hinc patet, non aliam Phaëthonti fuisse causam, cur ἀντυγαμῖσσι habenis apprehenderet, quam ne excuteretur: δεδιώς, inquit *Lucianus*, μὴ ἐκπέσῃ. *Hemst.*

γνίσθωσαν ἐπὶ τῷ πάθει. 37): σὺ δὲ συμπτῆ-
 ξάμενος τὸ ἄρμα (κατέαγε γὰρ καὶ ὁ ῥυμὸς αὐ-
 τῷ, καὶ ἄτερες τῶν τροχῶν συντέτριπται) ἔλαυ-
 νε, ὑπαγαγὼν τὰς ἵππους· ἀλλὰ μέμνησο τοῦ-
 των ἀπάντων.

ob huncce casum. At tu refesto curru (infra-
 ctus enim est temo eius, alteraque rotarum con-
 trita) cursum redordire subiunctis equis. Ut
 tamen memor sis horum omnium.

37. Ἐπὶ τῷ πάθει] Dederant Interpretes,
prae dolore: parum accurate. Πάθος est
 ipsius Phæthontis fulmine icti praecipitati-
 que casus. *Hemst.*

XXVI.

Ἀπόλλωνος καὶ Ἑρμοῦ.

ΑΠ. Ἐχεις μοι εἰπεῖν, ὦ Ἑρμῆ, πότερος ὁ
 Κάστωρ ἐστὶ τῶτων, ἢ πότερος ὁ Πο-
 λυδεύκης; ἐγὼ γὰρ ἐκ αὐτῶν διακρίναιμι αὐτούς.
 E P M.

Apollinis et Mercurii.

ΑΡ. Potin ut mihi dicas, Mercuri, vter
 Castor sit horum, aut Pollux?
 nam equidem ut discernam eos, non est.
 MERC.

ΕΡΜ. ὁ μὲν χθρὸς ἡμῖν συγγενόμενος, ἐκεῖνος
 Κάστωρ ἦν, ἔστος δὲ Πολυδεύκης. ΑΠ. πῶς
 διαγιγνώσκεις; ὁμοιοι γάρ. ΕΡ. ὅτι ἔστος μὲν,
 ὡς Ἀπολλων, ἔχει ἐπὶ τῷ προσώπῳ τὰ ἰχνη
 πῶν τραυμάτων, ἃ ἔλαβε παρὰ τῶν ἀνταγω-
 γιστῶν πυκτεῶν, καὶ μάλιστα, ὅποσα ὑπὸ τοῦ
 Βέβρυκος Ἀμύκη ἐτρώθη, τῷ Ἰάσονι συμπλέων·
 ἄτερός δὲ ἑδὴν τοιῶτον ἐμφαίνει, ἀλλὰ καθα-
 ρὸς ἐστὶ, καὶ ἀπαθὴς τὸ πρόσωπον. ΑΠ. ὦν-
 τας, διδάξας τὰ γνωρίσματα· ἐπεὶ τάγε ἄλ-
 λα πάντα ἴσα, τῷ ὡς τὸ ἡμίτομον 38), καὶ
 ἀσπρ

MERC. Heri qui nobiscum fuit versatus, is
 Castor erat: hic, Pollux. AP. Quo pacto di-
 gnoscis? similes enim. MERC. Eo quod hic,
 Apollo, habet in facie vestigia vulnerum, quae
 accepit ab aduersariis pugilatu certans; ea ma-
 xime, quibus est a Bebryce Amyco vulneratus,
 quando Iasoni socius nauigabat: alter autem ni-
 hil tale praefert, sed purus est atque integra
 facie. AP. Gratum inprimis fecisti, qui me
 docueris haec indicia: ceteroquin alia cuncta
 sunt paria; oui dimidium segmentum, eique
 addita

38. Τῷ ὡς τὸ ἡμίτομον] Pileos intelligi, qui-
 bus Castores utebantur, in aperto est posi-
 tum, indeque *Carullum* vocasse pileatos fra-
 tres: figura sane pileorum dissectum per
 medium oui putamen referebat. *Hemst.*

ἄστὴρ ὑπεράνω, καὶ ἀκόντιον ἐν τῇ χειρὶ, καὶ ἵππος ἐνατέρῳ λευκός· ὥς πολλαῖς ἐγὼ τὸν μὲν προσεῖπον Κάστορα, Πολυδεύκην ὄντα· τὸν δὲ τῷ τῷ Πολυδεύκης ὀνόματι· ἀτὰρ εἰπέ μοι καὶ τόδε, τί δήποτε ἐκ ἀμφῶ ζύνεσιν ἡμῖν, ἀλλ' ἐξ ἡμισείας ἄρτι μὲν νεκρός, ἄρτι δὲ θεός ἐστιν ἄτερος αὐτῶν.

ΕΡΜ. Ὑπὸ Φιλαδελφίας τῷτο ποιοῦσιν· ἐπεὶ γὰρ ἔδει ἓνα μὲν τεθνάναι τῶν Λήδας υἱέων, ἓνα δὲ ἀθάνατον εἶναι, ἐνείμαντο ἕτως αὐτοὶ τὴν ἀθανασίαν. ΑΠ. ἔ ζυνετήν, ὦ Ἑρμῆ, τὴν νομὴν, εἴτε ἔδ' ὄψονται ἕτως ἀλλήλους, ὅπερ ἐπόθεν, οἶμαι, μάλιστα· πῶς γὰρ ὁ μὲν παρὰ θεοῖς,

addita superne stella, iaculum in manu, et equus utriusque albus: quo factum est, ut saepe hunc appellarim Castora, qui Pollux erat; illum, Pollucis nomine. Verum dic mihi etiam illud, quid tandem sit causae, cur ambo simul nobiscum non sint, sed partitis vicibus nunc mortuus, nunc Deus est alter eorum.

2. MERC. Fraternus amor suavit, ut hoc facerent: quoniam enim oportebat unum oppetere mortem Ladae filiorum, alterum immortalem esse, inter se dividerunt eo pacto ipsi immortalitatem. AP. Haud prudenti, Mercuri, partitione; siquidem ne videbunt quidem sese, quod desiderabant, ut puto, maxime: qui enim hoc fieri possit, quum hic apud Deos

θεοῖς, ὁ δὲ παρὰ τοῖς Φθιτοῖς ὤν; πλὴν ἀλλὰ, ὥσπερ ἐγὼ μαντεύομαι, ὁ δὲ Ἀσκληπιὸς ἰᾶται, σὺ δὲ παλαίειν διδάσκεις, παιδοτρίβης ἄριστος ὢν, ἡ δὲ Ἄρτεμις μαιεύεται, καὶ τῶν ἄλλων ἕκαστος ἔχει τινὰ τέχνην, ἢ θεοῖς ἢ ἀνθρώποις χρησίμην, ἔτοι δὲ τί ποιήσασιν ἡμῖν; ἡ ἀργεὶ εὐωχῆσονται, τηλικῆτοι ὄντες; ΕΡ. ἔδαμῶς, ἀλλὰ προστέτακται αὐτοῖν ὑπηρετεῖν τῷ Ποσειδῶνι, καὶ καθιππεύειν δεῖ τὸ πέλαγος, καὶ ἂν πᾶς ναύτας χειμαζομένους ἰδῶσιν, ἐπικαθίσαντας ἐπὶ τὸ πλοῖον, σώζειν τὰς ἐμπλέοντας. ΑΠ. ἀγαθὴν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ σώτῃριον λέγεις τὴν τέχνην.

Deos, iste apud defunctos per vices fit. Attamen, sicuti ego vaticinor, Aesculapius medetur, tu luctari doces exercitator in hoc genere optimus, Diana obstetricatur, ceterorumque Deorum singuli habent artem quandam aut Diis aut hominibus vtilem, quid hi nobis operis facient? an inertes epulabuntur tam grandi natu? MERC. Neutiquam, illis haec est mandata prouincia, vt ministrent Neptuno; et obequitare decet pelagus, et sicubi nautas hieme vexatos viderint, confidere in ea nauī, illaque vectos feruare. AP. Bonam, Mercuri, et salutarem narras artem.

Ἑνάλλιοι Διάλογοι.

I.

Δώριδος καὶ Γαλατείας

ΔΩΡ. **Κ**αλὸν ἐρασὴν, ὦ Γαλάτεια, Φασί τιν
 Σικελὸν τῆτον ποιμένα ἐπιμεμνηνέαι
 σοί (1). ΓΑ. μὴ σκῶπτε, Δωρί· Ποσειδῶνος
 γὰρ υἱὸς ἐσιν, ὁποῖος ἂν ᾔ. ΔΩ. τί ἔν, εἰ καὶ
 τῷ Διὶς αὐτῷ παῖς ὢν ἀγρίος ἔτω καὶ λᾶσιος
 ἐφαίνετο, καὶ τὸ πάντων ἀμορφώτατον, μονό-
 φθαλμος, οἷε τὸ γένος ὀνῆσαι ἂν τι αὐτὸν
 πρὸς

Dialogi Marini.

Doridis et Galateae.

DOR. **P**ulcrum amatorem, o Galatea, aiunt,
 Siculum istum pastorem, insanire in
 te. GAL. Ne cauillare, Dori: Neptuni enim
 filius est, qualiscumque sit. DOR. Quid ergo?
 si vel Iouis ipsius filius ferus adeo et hirtus vi-
 deretur, quodque omnium est maxime deforme,
 vniculus, censenne genus ipsi profuturum esse
 ad

I. Ἐπιμεμνηνέαι σοί] *Commode Lucianus*
 eam locutionem adhibuit, quae grauiissimi
 amoris, furorique proximi vim contineat.
Hemst.

πρὸς τὴν μορφὴν; ΓΑ. εἰδὲ τὸ λάσιον αὐτοῦ,
καί, ὡς Φῆς, ἄγριον ἄμορφόν ἐστιν· ἀνδρῶδες
γάρ· ὃ, τε ὀφθαλμός ἐπιπρέπει τῷ μετώπῳ,
εἰδὲν ἐνδεδέσσερον ὄρων, ἢ εἰ δύο ἦσαν. ΔΩ. σοί-
κας, ὦ Γαλάτεια, ἐκ ἐρασῆν, ἀλλ' ἐρώμενον
ἔχειν τὸν Πολύφημον, οἷα ἐπαινεῖς αὐτόν.

ΓΑ. Οὐκ ἐρώμενον· ἀλλὰ τὸ πάνυ ὀνειδισι-
κὸν τῷτο εἰ Φέρω ὑμῶν· καί μοι δοκεῖτε ὑπὸ
Φθόνῳ αὐτὸ ποιεῖν, ὅτι ποιμαίνων ποτὲ, ἀπὸ
τῆς σκοπιᾶς παιζέσας ἡμᾶς ἰδὼν ἐπὶ τῆς ἡϊόνος
ἐν τοῖς πρέποσι τῆς Αἵτνης, καθὼ μεταξὺ τῶ
ὄρεος καὶ τῆς θαλάττης αἰγιαλὸς ἀπομυκύνεται,
ὑμᾶς μὲν εἰδὲ προσέβλεψεν· ἐγὼ δ' ἐξ ἀπαστῶν
ἢ καλ-

ad formam? GAL. Neque hirtum illud eius,
et, ut ais, ferum omni plane pulcritudine desti-
tuitur, est enim virile: et oculus decorat fron-
tem, nihil deterius cernens, quam si duo essent.
DOR. Videre, Galatea, non amatorem, sed
amatum habere Polyphemum, prout quidem
laudas eum.

2. GAL. Haud certe amatum; verum illam
nimiam obprobriandi libidinem vestram non fero:
quin mihi videmini ex invidia illud facere, quia
pascens aliquando, quantum a specula ludentes
nos videret in litore, ad imos pedes Aetnae, qua
parte inter montem et mare longe litus protendi-
tur, vos ne adspexit quidem; ego contra ex omni-

ἢ καλλίση ἔδοξα· ἢ καὶ μόνη ἐμοὶ ἐπέιχε τὸν ὀφθαλμόν· ταῦτα ὑμᾶς ἀνιᾷ· δεῖγμα γὰρ ὡς ἀμείνων εἰμί, καὶ ἀξίερασος· ὑμεῖς δὲ παρώφθητε. ΔΩ. εἰ ποιμένι, καὶ ἐνδεεῖ τὴν ὄψιν καλὴ ἔδοξας, ἐπίφθονος εἶε γεγενέναί; καίτοι τί ἄλλο ἐν σοὶ ἐπαινέσαι εἶχεν, ἢ τὸ λευκὸν μόνον; καὶ τῷτο, οἶμαι, ὅτι ξυνήθης ἐστὶ τυρῶ καὶ γάλακτι. πάντα ἔν τὰ ὁμοία τέτοις ἡγεῖται καλά.

Ἐπεὶ τάγε ἄλλα ὁπότε ἂν ἐθελήσης μαθεῖν, οἶα τυγχάνεις ἔσα τὴν ὄψιν, ἀπὸ πέτρας τινὸς, εἶποτε γαλήνη εἴη, ἐπικύψασα ἐς τὸ ὕδωρ, ἴδε σεαυτὴν ἐδὲν ἄλλο ἢ χροῶν λευκὴν ἀκριβῶς· ἐκ
ἐπαι-

bus ipsi pulcerrima sum visa: ideoque soli etiam mihi adiecit oculum: illa vos pungunt; indicio enim sunt, me forma meliorem esse, et amore dignam: at vos despectae fuistis. D O R. Tu si pastori et lumine defecto pulcra fuisti visa; ideo te talem putas, cui inuideamus? atqui quid aliud in te laudare potuit, quam candorem tantummodo? hanc, opinor, ob causam, quod adfueverit caseo et lacti: cuncta igitur his similia ducit pulcra.

3. Ceterum vbi volueris discere, qualis tibi sit facies, a rupe quadam, si quando tranquillum fuerit mare, prona in aquam despectans, contemplare temet ipsam, nihil aliud, quam colore candidam exqui-

ἐπαινείται δὲ τῷτο, ἣν μὴ ἐπιπρέπη αὐτῷ καὶ τὸ ἐρύθημα. ΓΑ. καὶ μὴν ἐγὼ μὲν ἡ ἀκράτως λευκὴ ὅμως ἐρασὴν καὶν τῷτον ἔχω· ὑμῶν δὲ ἔστιν ἣν τινὰ ἢ ποιμήν, ἢ ναύτης, ἢ πορθμεὺς ἐπαινεῖ· ὁ δὲ Πολύφημος τάττε ἄλλα καὶ μουσικός ἐστίν.

ΔΩ. Σιώπα, ὦ Γαλάτεια· ἠκῶσαμεν αὐτῷ ἄδοντας, ὁπότε ἐκώμασε πρῶτην ἐπὶ σέ· Ἀφροδίτῃ Φίλῃ, ὅνον ἂν τις ἐγκᾶσθαι ἔδοξε. καὶ αὐτὴ δὲ ἡ πηκτὶς, οἷα! κρανίον ἐλάφῃ γυμνὸν τῶν σαρκῶν· καὶ τὰ μὲν κέρατα, πῆχεις ὥσπερ ἦσαν· ζυγώσας δὲ αὐτὰ, καὶ ἐνάψας τὰ νεῦρα, ἔδὲ κόλλοπι περιζρέψας, ἐμελῶδει ἄμυσόν τι,
καὶ

exquisite: illud autem non laudatur; nisi enitescat candori immixtus rubor. G A L. Atqui illa ego mere candida tamen amatorem vel istum habeo; at vestrum nulla est, quam seu pastor, siue nauta, seu portitor laudet. Polyphemus autem et aliis rebus excellit, et musicus est.

4. D O R. Tace, Galatea: audiuius illum canentem, quando comestiatum ibat nuper ad te: ita mihi Venus sit propitia, ut asinus aliquis rudere fuit visus: tum ipsa lyra qualis! cranium cerui nudum carnibus; cornua quidem quasi manubria erant, quibus quum iugum addidisset, atque alligasset nervos, quos nulla clavicula retenderat, modulabatur agreste quiddam

καὶ ἀπῶδόν, ἄλλο μὲν αὐτὸς βοῶν, ἄλλο δὲ ἡ
 λύρα ὑπῆχει· ὥς ἐδὲ κατέχειν τὸν γέλῳτα
 ἐδυνάμεθα ἐπὶ τῷ ἐρωτικῷ ἐκείνῳ ᾄσματι. ἡ
 μὲν γὰρ Ἥχῳ εἰδὲ ἀποκρίνεσθαι αὐτῷ ἠθέλην,
 ἔγωγε λάλος ἔσα, βρυχωμένῳ· ἄλλ' ἡσχύνετο,
 εἰ Φανείη μιμημένη τραχεῖαν ὥδην, καὶ κατα-
 γέλασεν.

ἘΦερε δὲ ὁ ἐπείραστος ἐν ταῖς ἀγνάλαῖς ἀθυρ-
 μάτιον ἄρκτη σκύλακα 2), καὶ τὸ λίσσιον αὐτῷ

προσ-

et absonum, dum aliud ipse vociferaretur, aliud
 lyra subsonaret. Itaque ne continere quidem
 risum poteramus in amatorio isto cantico: nam
 Echo multum aberat, ut respondere ipsi veller,
 tam garrula, rugienti; sed pudebat eam, si vi-
 sa fuisset imitari asperum cantum et ridiculum.

5. Imo ferebat etiam amabilis iste in vl-
 nis ludicrum, vrsae catulum, hirsutia sibi
 plane

2. Ἀθυρμάτιον ἄρκτη σκύλακα] Ἀθύρματα
 non tantum catuli Melitaei, atque eius ge-
 neris animalia oblectamenti causa delicatius
 habita, sed et Deorum ἀθύρματα, quibus
 sibi consecratis delectari putabantur. Poly-
 phemi formam vrsi decebant, ludicrum ve-
 nustissimum; ingenium, quod eos non sibi,
 sed dominae Galataeae seruaret. Vnum
 vrsi catulum, quem in vlnis ferret, suffi-
 cere putavit *Lucianus* suos sine dubio secu-
 tus auctores. Tum καὶ minus opportune
 pos.

πρασαικότα. τίς ἔτι ἂν Φθονήσῃ σοι, ὦ Γαλάτεια, τοιᾶντα ἔρασθ; ΓΑΛ. ἔκῃν σὺ, Δωρί, δείξον ἡμῖν τὸν σεαυτῆς, καλλίῳ δηλονότι ὄντα, καὶ ὠδικώτερον, καὶ κιθαρίζειν ἀμείνον ἐπιτάμενον. ΔΩ. ἀλλ' ἔρασῃς μὲν ἔδεις ἔστι μοι, οὐδὲ σεμνύνομαι ἐπέρασος εἶναι. τοιᾶντος δὲ, οἷος ὁ Κύκλωψ ἔστι, κινάβρας ἀπόζων ὥσπερ ὁ τράγος, ὠμοφάγος, ὡς Φασι, καὶ σιτᾶμενός τας ἐπιδημῶντας τῶν ξένων, σοὶ γένοιτο, καὶ σὺ ἀντερῶῃς αὐτῶ.

plane similem. Quis non inuideat tibi, Galatea, talem amatorem? GAL. Quin ergo, Dori, monstra nobis tuum, formosiores scilicet, ac doctius canentem, quique cithara ludere melius sciat. DOR. At amator quidem nullus est mihi; neque me amabilem esse arroganter prae me fero: talis autem, qualis est Cyclops, foetidum alarum odorem spargens, tanquam hircus, crudiuorus, ut aiunt, et cibum capiens, qui eo deferuntur, hospites, tibi eueniat, tuque mutuum ames illum.

positum: scripserat *Noster* κατὰ τὸ λάσιον etc. Saepe λάσιος in hoc dialogo Polyphemus. Prope finem dialogi cur non, κινάβρας ἀπόζων, ὥσπερ οἱ τράγοι. Hemst.

II.

Κύκλωπος καὶ Ποσειδῶνος.

ΚΥΚ. **Ω** πάτερ, οἷα πέπονθα ὑπὸ τῷ κα-
 τάρκτῃ ξένῃ· ὃς μεθύσας ἐξετύ-
 φλωσέ με, κοιμωμένῳ ἐπιχειρήσας. ΠΟ. τίς
 δὲ ὁ ταῦτα τολμήσας, ὦ Πολύφημε; ΚΥ. τὸ
 μὲν πρῶτον ΟΥΤΙΝ ἑαυτὸν ἀπεκάλε· ἐπεὶ δὲ
 διέφυγε, καὶ ἔξω ἦν βέλῃς, Ὀδυσσεὺς ὀνομά-
 ζεσθαι ἔφη. ΠΟ. οἶδα ἔν λέγεις, τὸν Ἰθακή-
 σιον· ἐξ Ἰλίου δ' ἀνέπλει. ἀλλὰ πῶς ταῦτ' ἐ-
 πράξεν, ἔδὲ πάνυ εὐθαρσῆς ὢν.

ΚΥ. Κατέλαβεν ἐν τῷ ἄντρῳ, ἀπὸ τῆς νομῆς
 ἀναστρέψας, πολλὰς τινὰς, ἐπιβηλεύοντας δη-
 λονότι

Cyclopolis et Neptuni.

CYC. **P**ater, qualia sum passus ab illo scele-
 raro hospite, qui, quum inebriasset,
 excaecavit me dormientem aggressus. NEP.
 Quis ista, Polypheme, est ausus? CYC. Initio
 semet Vtin appellitabat: at postquam effugit,
 extraque reli iactum erat, Vlysssem sibi nomen
 esse dixit. NEP. Noui, quem dicas, Ithacen-
 sem illum: ex Illo domum reuehebatur. Quo-
 modo tamen ista patrauit, qui haud valde forti
 fit animo?

2. CYC. Deprehendi in antro a pastu re-
 versus aliquam multos, insidiantes nimirum
 gregi-

λονότι τοῖς ποιμνίοις· ἐπεὶ γὰρ ἐπέθῃκα τῇ θύ-
 ρᾳ τὸ πῶμα (πέτρα δὲ ἔστι μοι παμμεγέθης)
 καὶ τὸ πῦρ ἀνέκαυσα, ἐνκυσάμενος δ' ἔφερον δέν-
 δρον ἀπὸ τῆς ὄρυς, ἐφάνησαν ἀποκρύπτειν αὐ-
 τὰς πειρώμενοι· ἐγὼ δὲ συλλαβὼν αὐτῶν τινὰς,
 ὥσπερ εἰκὸς ἦν, κατέφαγον λησὰς ὄντας. ἐν-
 ταῦθα ὁ πανεργότατος ἐκεῖνος, εἴτε Οὔτις,
 εἴτε Ὀδυσσεὺς ἦν, δίδωσί μοι πιεῖν φάρμακόν
 τι ἐγχείας, ἡδὺ μὲν, καὶ εὖοσμον, ἐπιβελότα-
 τον δὲ, καὶ ταρχωδέστατον· ἅπαντα γὰρ εὖ-
 θὺς ἐδόκει μοι περιφέρεισθαι πτόντι, καὶ τὸ
 σπήλαιον αὐτὸ ἀνεξρέφετο, καὶ ἐκ ἐτιόλως ἐν
 ἑμαυτῷ ἤμην· τέλος δὲ ἐς ὕπνον κατεσπᾶσθην.
 ὁ δὲ, ἀποξύσας τὸν μοχλόν, καὶ πυρώσας γε
 προσέειπε

gregibus: ubi autem opposui ianuae operculum
 (hoc saxum mihi est ingens) ignemque feci suc-
 censa, quam ferebam arbore a monte, id agere
 videbantur, ut absconderent sese. Tum ego cor-
 reptos eorum quosdam, ut aequum erat, com-
 manducaui, quippe latrones: ibi vaferrimus il-
 le siue Utis, siue Vlysses, dat mihi bibere me-
 dicamentum infusum, suaue quidem, et odoris
 boni, sed idem insidiosissimum ac turbulentissi-
 mum: etenim cuncta statim videbantur mihi cir-
 cumagi, hoc potu hausto, ipsaque spelunca fur-
 sum deorsum vertebatur, nec amplius omnino
 apud me eram; denique in somnum deuolutus
 sum. Ibi ille, raso ad acuendum vecte, et ambusto

προσέτι, ἐτύφλωσέ με καθεύδοντα· καὶ ἀπ' ἐκείνης τυφλὸς εἰμί σοι, ὦ Πόσειδον.

ΠΟ. Ὡς βλαπὼν ἐκοιμήθης, ὦ τέκνον, ὃς ἂν ἐξέθορες μεταξύ τυφλάμενος. ὁδ' ἐν' Ὀδυσσεὺς πῶς διεφυγεν; ἃ γὰρ ἂν εὖ οἶδ' ὅτι ἐδυνήθη ἀποκινήσαι τὴν πέτραν ἀπὸ τῆς θύρας. ΚΤ. ἀλλ' ἐγὼ ἀφείλον, ὥς μᾶλλον αὐτὸν λάβειμι ἐξίοντα· καὶ καθίσας παρὰ τὴν θύραν ἐθήρων τὰς χεῖρας ἐκπετάσας, μόνον παρεῖς τὰ πρόσβατα εἰς τὴν νομὴν, ἐντειλάμενος τῷ κριῖ, ὅπως αὐτὸν ἐχρῆν πρᾶττειν αὐτὸν ὑπὲρ ἑμῶ.

ΠΟ. Μανθάνω ὑπ' ἐκείνοις, ὅτι γε ἔλαθεν 3) ὑπεξελθὼν σε· ἀλλὰ τοὺς ἄλλους γε
Κύκλω-

insuper, lumine me priuavit dormientem: ex eoque tempore caecus sum tibi, Neptune.

3. N E P. Quam tu altum obdormiuiſti, fili, qui non exſilueris, dum oculus effodiebatur. Vlyſſes autem quo pacto effugit: nam, vt mihi quidem certo perſuadeo, non potuit amouere petram a ianua. C Y C. Imo ipſe abſtuli, vt magis eum caperem exeuntē: nam quum conſediſſem iuxta ianuam, venabar manibus expanſis, ſolas praetermittens oues ad paſtum, praecipiensque arieti quaecumque par erat illum facere pro me.

4. N E P. Intelligere mihi videor ſub iſto latentem eum clam egreſſum fuiſſe. Quin tu ceteros
Cyclo-

3. Μανθάνω ὑπ' ἐκείνοις, ὅτι γε ἔλ.] Haec inter-

Κύκλωπας ἔδει ἐπιβήσασθαι ἐπ' αὐτόν. ΚΥ.
 συνεκάλεσα, ὦ πάτερ, καὶ ἦκον. ἐπεὶ δὲ ἤρυν-
 το τῷ ἐπιβελύοντος τὸ ὄνομα, καὶ γὰρ ἔφην ὅτι
 Οὔτις ἐστὶ, μελαγχολῶν οἰηθέντες με, ὥχοντο
 ἀπιδόντες. ἔτω κατεσοφίσατό με ὁ κατάρ-
 τος τῷ ὀνόματι. καὶ ὁ μάλιστα ἠνίατέ με, ὅτι
 καὶ ὀνειδίζων ἐμοὶ τὴν συμφορὰν, ἔδ' ὁ πατήρ,
 Φησιν, ὁ Ποσειδῶν ἰάσεται σε. ΠΟ. Θάρσει,
 ὦ τέκνον, ἀμυνέμαι γὰρ αὐτόν, ὡς μάθη ὅτι,
 εἰ

Cyclopas quanto poterat clamore aduocasses ad-
 uersum eum. CYC. Conuocaui, pater et vene-
 runt: sciscitanti autem infidiatoris nomen, ubi
 ego dicebam Vtin esse, atra me bile percitum
 ducentes confestim abierunt: sic me circumuen-
 tum detestabilis ille decepit nomine: quodque
 maximo mihi fuit dolori, etiam exprobrato
 mihi oculi damno, ne pater quidem, in-
 quit, Neptunus sanabit te. NEP. Bonum
 animum habe, fili; uisciscar ipsum, ut discat,
 Aa 5 quam-

interpunctio, qua Fl. caret, a posteriori-
 bus est profecta: si quid esset in ea momen-
 ti, debuerat scribi: *μηνθάνω ἀπ' ἐκείνων*,
ex iis, quae narras, intelligo. Ut Gronouius
 voluit, ita plane V. 2. et ferri potest, ὑπ'
ἐκείνοις scilicet *προβάτοις*: sed potius habue-
 ro, ὑπ' *ἐκείνω*, nimirum *κρίω*, ut *Homero*, cu-
 ius paene verba *Lucianus* expressit, sit con-
 sentaneum: vid. Od. I, 444. *Hewst.*

εἰ καὶ πῆρυσίν μοι ὀφθαλμῶν ἰσθαι ἀδύνατον,
τὰ γὰρ τῶν πλεόντων, τὸ σώζειν αὐτὰς καὶ ἀ-
πολλύναι, ἐπ' ἐμοὶ πρόσσεσι· πλεῖ δὲ ἔτι.

quamvis caecitati oculorum mederi non possim,
fortunam tamen nauigantium, ut seruem eos
aut perdam, in mea esse potestate: nauigat au-
tem adhuc.

III.

Ἀλφειοῦ καὶ Ποσειδῶνος.

ΠΟΣ. Τί τῆτο, ὦ Ἀλφειέ, μόνος τῶν ἄλ-
λων ἐμπεσὼν εἰς τὸ πέλαγος οὔτε
ἀναμίγνυσαι τῇ ἅλμῃ, ὥς ἔθος ποταμοῖς ἅπα-
σιν, ἕτε ἀναπαύεις σεαυτὸν διαχυθεὶς, ἀλλὰ
διὰ τῆς θαλάττης ξυνεσῶς, καὶ γλυκὺ φυλάτ-
των τὸ ῥεῖθρον, ἀμιγῆς ἔτι καὶ καθαρὸς ἐπέι-
γῃ, οὐκ οἶδ' ὅπου 4) βύθιος ὑποδυς, καθά-
περ

Alphei et Neptuni.

NEP. Quid hoc est rei, Alphee? solus aliorum
illapsus in pelagus nec commisceris sa-
lo, ut quidem mos est fluuiis omnibus, nec requie-
scis te diffusus; sed per mare concretus, ac dolci
seruato liquore, non permixtus praeterea purus-
que properas, nescio quo pacto in profundum et
demer-

4. Οὐκ οἶδ' ὅπου] Hoc Neptunum praeterire
non

περ οἱ λᾶροι καὶ ἔρωδιοί; καὶ εἰσὶν ἀνακύν-
ψιν περ, καὶ αὐθις ἀναφαίνειν σεαυτόν. ΑΛ.
ἔρωτικόν τι τὸ πρᾶγμα ἐστίν, ὦ Πύσειδον, ὥς
μὴ ἔλεγχε. ἡράσθης δὲ καὶ αὐτὸς πολλάκις.
ΠΟ. γυναικὸς, ὦ Ἀλφειέ, ἢ νύμφης ἐρᾷς,
ἢ καὶ τῶν Νηρηίδων αὐτῶν μιᾶς; ΑΛ. ἔκ· ἀλ-
λὰ πηγῆς, ὦ Πόσειδον. ΠΟ. ἢ δὲ, ποῦ σοι
γῆς αὕτη ἐστὶ; ΑΛ. νησιῶτίς ἐστι Σικελική·
Ἀρεθρῶσαν αὐτὴν καλεῖσιν.

ΠΟ.

demergens, vt grauias solent et ardeae: et vi-
deris emerfurus alicubi, teque denuo in lucem
prolaturus. ALP. Amatorium hoc quiddam est,
o Neptune: quare ne arguas: amore captus enim
et tu fuisti saepius. NEP. Mulierem, Alphee, an
nympham amas? anne magis Nereidum ipsarum
vnam? ALP. Nequaquam; sed fontem, Neptune.
NEP. Hic tamen vbi terrarum tibi fluit? ALP.
Insularis est Siculus: Arethusam vocitant.

2. NEP.

non poterat maris vniuersi dominum: qua-
propter malim, ἢ οἶδ' ὅπως. Ἀναφαίνειν
retinui: multis enim doceri potest exem-
plis, iuncta per copulam καὶ verba non
semper temporibus concordare. Hemst.

5. Ἡ δὲ, πᾶ σοι γῆς αὕτη ἐστὶ;] Cape qua-
si posuisset *Lucianus*, ἢ δὲ Ἀρεθρῶσα· sequi
solet ἄτος in hoc structurae genere creber-
rime. Hemst.

ΠΟ. Οἶδα καὶ ἄμορφον, ὦ Ἀλφειέ, τὴν Ἀρέθουσαν, ἀλλὰ διαυγῆς τέ ἐστι, καὶ διὰ καθαρῶ ἀναβλύζει, καὶ τὸ ὕδωρ ἐπιπρέπει ταῖς ψηφίσιν, ὅλον ὑπὲρ αὐτῶν φαινόμενον ἀργυροειδές. ΑΛ. ὡς ἀληθῶς οἶσθα τὴν πηγὴν, ὦ Πόσειδον· παρ' ἐκείνην οὖν ἀπέρχομαι. ΠΟ. ἀλλ' ἄπειθι μὲν, καὶ εὐτύχει ἐν τῷ ἔρωτι. ἐκεῖνο δέ μοι εἶπε, πᾶ τὴν Ἀρέθουσαν εἶδες, αὐτὸς μὲν Ἀρκάς ὢν, ἥ δὲ ἐν Συρακούσαις ἔσιν; ΑΛ. ἐπειγόμενόν με κατέχεις, ὦ Πόσειδον, περιέργω ἐρωτῶν. ΠΟ. εὐ λέγεις· χωρεῖ παρὰ τὴν ἀγαπωμένην· καὶ ἀναδύς ἀπὸ τῆς θαλάττης ξυναυλὶα μίγνυσο τῇ πηγῇ, καὶ ἐν ὕδωρ γίνεσθε.

2. NEP. Noui sane non iuuenustam, Alphee, Arethufam: imo enim est pellucida, puroque solo scaturit, et aqua lapillis illudens nitet, totaque super eos appareret argentea. ALP. Ut tu vere nosti fontem Arethufam, Neptune: ad illam ipsam ergo me confero. NEP. At abi, et esto felix in amore. Imo istud etiam mihi expone; vbi Arethufam vidisti tu, qui Arcas es, quum illa sit Syracusis? ALP. Festinantem me detines, o Neptune, quae nihil ad rem faciunt sciscitando. NEP. Bene mones: quin tu perge ad dilectam; quumque emerferis a mari, mutua conspiratione miscetor fonti, et vnam in aquam coite.

IV.

ΜΕΝΕΛΑΟΥ καὶ Πρωτέως.

MEN. Ἀλλὰ ὕδωρ μὲν σε γίνεσθαι, ὦ Πρωτεῦ,
 ἐκ ἀπίθανον, ἐνάλιόν γε ὄντα, καὶ
 δένδρον ἔτι Φορητόν· καὶ ἐςλέοντα ὅποτε ἀλ-
 λαγείης, ὅμως ἔδὲ τῆτο ἔξω πύσβως. εἰ δὲ καὶ
 πῦρ γίνεσθαι δυνατόν ἐν τῇ θαλάττῃ οἰκῆντα,
 τῆτο πάνυ θαυμάζω, καὶ ἀπισῶ. **ΠΡ.** μὴ
 θαυμάσης, ὦ Μενέλαε· γίγνομαι γάρ. **ΜΕ.**
 εἶδον καὶ αὐτός. ἀλλὰ μοι δοκεῖς, εἰρήσεται
 γὰρ πρὸς σέ, γοήτειαν τινὰ προσάγειν τῷ πράγ-
 ματι, καὶ τὰς ὀφθαλμοὺς ἐξαπατᾶν τῶν ὁρών-
 των, αὐτὸς ἔδὲν τοιᾶτο γιγνόμενος.

ΠΡ.

Menelai et Protei.

MEN. Ἀτ aquam te fieri, o Proteu, haud im-
 probabile, quippe marinum; et
 arborem, id quoque ferri potest: quin in leo-
 nem quando mutaris, ne id quidem plane ex-
 tra fidem est: verum, si et ignis fieri possit,
 qui in mari habitet, id valde admiror, ac mi-
 nime credo. **PRO.** Ne mireris, Menelae:
 nam ita res est, fio. **MEN.** Vidi ipse equidem:
 sed videre mihi, quod pace tua dictum velim,
 praestigias quasdam admouere huic rei, oculos-
 que fallere spectantium, dum ipse nihil tale fis.

2. PRO.

ΠΡ. Καὶ τίς ἂν ἡ ἀπάτη ἐπὶ τῶν ἔτῳς ἐναργῶν γένοιτο; ἢ ἀνσφωγμένοις τοῖς ὀφθαλμοῖς οἷδες, ἐς ὅσα μετεποίησα ἑμαυτόν; εἰ δὲ ἀπισεῖς, καὶ τὸ πρᾶγμα ψευδὲς εἶναι δοκεῖ, Φαντασία τις πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἰσαμένη, ἐπειδὴν πῦρ γένωμαι, προσένεγκέ μοι, ὦ γενναίотατε, τὴν χεῖρα· εἴσῃ γάρ, εἰ ὀρῶμαι μόνον, ἢ καὶ τὸ κᾶεν τότε μοι πρόσσεσιν. ΜΕ. οὐκ ἀσφαλὴς ἡ πείρα, ὦ Πρωτεῦ. ΠΡ. σὺ δέ μοι, Μενέλαε, δοκεῖς ἔδὲ πολὺπεν ἑωραμέναι πῶποτε, ἔδ' ὃ πάσχει ὁ ἰχθύς ἔτος εἰδέναμ. ΜΕ. ἀλλ' αὖ τὸν μὲν πολὺπεν εἶδον. ἃ πάσχει δέ, ἡδέως ἂν μάθοιμι παρὰ σῶ.

ΠΡ.

2. PRO. Et quae tandem fallacia in rebus tam manifestis resideat? non tu apertis oculis es contuitus, quas in formas memet ipse conversum fecerim? sin fidem non habes, idque negotium falsum esse videtur, inanis scilicet quaedam species ante oculos consistens, tum tu, vbi ignis factus fuero, admoue mihi, vir fortissime, manum: probe scies, videarne solum talis, an facultas etiam vrendi tunc mihi adsit. MEM. Non tutum est hoc experimentum, o Proteu. PRO. Tu quidem mihi, Menelae, videris polypum vidisse nunquam, quaeque huius piscis sit natura, ignorare. MEN. Imo polypum vidi: at naturam eius libenter didicerim a te.

3. PRO.

ΠΡ. Ὅποία ἂν πέτρα προσελθὼν ἀρμόσῃ τὰς κοτύλας, καὶ προσφύς ἔχηται κατὰ τὰς πλεκτάνας, ἐκεῖνη ὁμοιον ἀπεργάζεται αὐτὸν, καὶ μεταβάλλει τὴν χροάν, μιμνήμενος τὴν πέτραν, ὡς ἂν λάθῃ τὰς ἀλιέας, μὴ διαλλάττων, μηδὲ φανερός ὢν διὰ τῆτο, ἀλλ' εἰκὼς τῷ λίθῳ. ΜΕ. Φασὶ ταῦτα· τὸ δὲ σὸν πολλῷ παραδοξότερον, ὦ Πρωτεῦ. ΠΡ. ἔκ οἶδα, ὦ Μενέλαε, τίνι ἂν ἄλλῳ πισεύσεις, τοῖς σεαυτῇ ὀφθαλμοῖς ἀπιστῶν; ΜΕ. ἰδὼν εἶδον. ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα τεράσιον, τὸν αὐτὸν πῦρ καὶ ὕδωρ γίνεσθαι.

3. PRO. Ad quamcumque petram accesserit, aptaueritque acetabula, et adglutinatis haeserit cirris, illi similem se reddit, mutatoque colore scopulum imitatur, ut fallat piscatores nihil diversus, proptereaque nec conspicuus, sed plane similis isti lapidi. MEN. Ista narrant: tunm autem illud multo est incredibilius, Proteu. PRO. Nescio profecto, Menelae, cui sis alteri fidem habiturus, quam tuis ipsis oculis denegas. MEN. Videndo sane vidi: sed res est portentosa, idem ut ignis et aqua fiat.

V.

Πανόπης καὶ Γαλήνης.

PAN. Εἶδες, ὦ Γαλήνη, χθές, οἷα ἐποίησεν ἡ Ἔρις παρὰ τὸ δεῖπνον ἐν Θεσσαλίᾳ, διότι μὴ καὶ αὐτὴ ἐκλήθη εἰς τὸ συμπόσιον; ΓΑ. ἔ ξυνεισιώμην ὑμῖν ἐγωγε· ὁ γὰρ Ποσειδῶν ἐκέλευσέ με, ὦ Πανόπη, ἀκύμαντον ἐν τοσάτῳ φυλάττειν τὸ πέλαγος. τί δ' ἔν ἐποίησεν ἡ Ἔρις μὴ παρῆσα; ΠΑ. ἡ Θέτις καὶ ὁ Πηλεὺς ἀπειληλυθῆσαν εἰς τὸν θάλαμον, ὑπὸ τῆς Ἀμφιτρίτης καὶ τῆ Ποσειδῶνος παραπεμφθέντες. ἡ Ἔρις δ' ἐν τοσάτῳ λαθῆσα πάντα, ἐδυνήθη δὲ ῥαδίως, τῶν μὲν πινόντων, ἐνίων δὲ κρετάν-

Panopes et Galenes.

PAN. Vidistin', Galene, heri, qualia designavit Eris inter coenam in Thessalia, quod non et ipsa fuerit vocata ad conuiuium? GAL. Equidem haud vnā vobiscum fui: Neptunus enim iussit me, Panope, nullis fluctibus agitatū ac tranquillū interea seruare pelagus. Quid ergo fecit Eris, quae non aderat? PAN. Theris et Peleus abierant in thalamum ab Amphitrite et Neptuno deducti. Eris interim clam omnibus (poterat autem facillime, dum hi quidem biberent, illi saltarent, alii vel

κροτέντων, ἢ τῷ Ἀπόλλωνι κιθαρίζοντι, ἢ ταῖς
Μέσαις ἀδύσαις προσεχόντων τὸν νῆν, ἐνέβα-
λεν εἰς τὸ συμπόσιον μῆλιν τι πάγκαλον, χρυ-
σῆν ὅλον, ὧ Γαλήνη· ἐπεγέγραπτο δὲ, Η ΚΑ-
ΛΗ ΛΑΒΕΤΩ. Κυλινδόμενον δὲ τῷτο, ὥσ-
περ ἐξεπίτηδες, ἦκε ἐνθα Ἦρα τε, καὶ Ἀφρο-
δίτη, καὶ Ἀθηναῖα κατεκλίνοντο.

Καίπειδ' ὁ Ἑρμῆς ἀνελόμενος ἐπελέξατο τὰ
γεγραμμένα, αἱ μὲν Νηρηίδες ἡμεῖς ἀπείσιωπή-
σαμεν· τί γὰρ ἔδει ποιεῖν, ἐκείνων παρεσῶν;
αἱ δὲ ἀντεποιᾶντο ἐκάσῃ, καὶ αὐτῆς εἶναι τὸ
μῆλον ἤξιον. καὶ εἰ μὴ γε ὁ Ζεὺς διέσκησεν αὐ-
τὸς, καὶ ἄχρι χειρῶν πρὸςχώρησε τὸ πρᾶγμα.
ἀλλ' ἐκεῖνος, αὐτὸς μὲν οὐ κρινῶ. Φησι, περὶ
τάττε

vel Apollini citharam pulsanti, vel Musis canen-
tibus adhiberent animum, impulit in conuiuium
malum quam pulcerrimum, aureum totum, Ga-
lene: erat inscriptum: PVLERA ACCIPIAT:
id autem prouolutum quasi de industria perue-
nit vbi Iuno, Venus et Minerua decumbebant.

2. Tum eo Mercurius sublato postquam per-
legit inscripta, nos quidem Nereides conticui-
mus: quid enim oportebat facere, Deabus prae-
sentibus? at hae sibi quaeque vindicabant, suum-
que esse malum contendebant: quin etiam, nisi
Iupiter diremisset eas, ad manus res peruenisset.
Ille tamen, ipse quidem, inquit, iudicium non

τέτου (καίτοι ἐκεῖνα αὐτὸν δικάσαι ἤξιουν)
 ἔπιτε δὲ εἰς τὴν Ἰδην παρὰ τὸν Πριάμῃ παῖδα·
 ὅς οἱδὲ τε διαγνῶναι τὴν καλλίνα, Φιλόκαλος
 ὢν, καὶ ἐκ αὐτοῦ ἐκεῖνος κρίναι κακῶς. ΓΑ. τί
 εἶπαι θεῶν, ὦ Πανόπη; ΠΑ. τήμερον, οἶμα,
 ἐπίασι πρὸς τὴν Ἰδην. ΓΑ. καί τις ἤξει με-
 τὰ μικρὸν ἀπαγγέλλων ἡμῖν τὴν κρατῆσαν; ΠΑ.
 ἤδη σοι Φημί, ἐκ ἄλλῃ κρατήσῃ, τῆς Ἀφρο-
 δίτης ἀγωνιζομένης, ἣν μὴ τι πάνυ ὁ δαιτυμενικὸς
 ἀμβλυώττη.

interponam ea de re (quanquam hoc ut faceret,
 istae magno opere laborarent) abite vero in
 Idam ad Priami filium, qui certe nouerit di-
 gnoscere pulcriorem formarum elegans specta-
 tor; neque is profecto iudicauerit male. G A L.
 Quid ergo Deae, Panope? P A N. Hodie, pu-
 to, petunt Idam; et aliquis adfuturus erit mox,
 qui nunciet nobis victtricem. G A L. Iam nunc
 tibi dico, non alia vincet, Venere quidem cer-
 tante, nisi valde sit arbiter heberi oculorum
 acie.

VI.

Τρίτωνος, Ἀμυμώνης, καὶ Ποσειδῶνος.

ΤΡΙ. Ἐπὶ τὴν Λέρνην, ὦ Ποσειδόν, παραγίγνεται καὶ ἑκάστην ἡμέραν ὑδρευσομένη παρθένος, πάγκαλόν τι χρῆμα· ἐκ οἷδα ἔγωγε καλλίω παῦδα ἰδών. ΠΟ. ἐλευθέραν τινά, ὦ Τρίτων, λέγεις, ἢ θεράπαινά τις ὑδροφόρος ἐστίν; ΤΡΙ. ἔμενεν· ἀλλὰ τῇ Δαναῷ ἐκείνῃ θυγάτηρ, μία τῶν πεντήκοντα καὶ αὐτῇ, Ἀμυμώνη τένομα· ἐπυθόμην γάρ, ἥτις καλοῖτο, καὶ τὸ γένος. ὁ Δαναὸς δὲ σιληραγωγῇ τὰς θυγατέρας, καὶ αὐτὴν διδάσκει, καὶ πέμπει ὕδωρ τε ἀρυσσομένας, καὶ πρὸς τὰ ἄλλα παιδεύει ἀόκνους εἶναι αὐτάς.

ΠΟ.

Tritonis, Amymones, et Neptuni.

ΤΡΙ. Ad Lernam, Neptune, accedit quotidie aquatum virgo, res plane pulcerrima: haud equidem scio formosiores me puellam vidisse. ΝΕΡ. Ingenuamne dicis, o Triton, an famula quaedam est ad aquam ferendam? ΤΡΙ. Nequaquam: sed Danaï istius filia, vna quinquagenarum et ipsa, Amymone nomine: sciscitatus enim sum et quomodo vocetur, et genus. Danaus autem durius habet filias, et ad opus suis manibus faciendum instituit, atque etiam mittit aquam haurituras: ad cetera porro ministeria condocescit, ut impigrae sint.

Ββ 2

ΝΕΡ.

ΠΟ. Μόνη δὲ παραγίνεται μακρὰν ἔγω τὴν
 ὁδὸν ἐξ Ἄργους εἰς Λέρναν; ΤΡ. μόνη· πολυδί-
 ψιον δὲ τὸ Ἄργος, ὥς οἶσθα· ὥστε ἀνάγκη αἰ-
 ὑδροφορεῖν. ΠΟ. ὦ Τρίτων, ἔμετρίως με διετάρ-
 ραξας εἰπὼν τὰ περὶ τῆς παιδός· ὥς ἴωμεν ἐπὶ
 αὐτήν. ΤΡ. ἴωμεν· ἤδη γὰρ καιρὸς τῆς ὑδροφο-
 ρίας. καὶ σχεδὸν πεκατὰ μέσην τὴν ὁδὸν ἔσιν ἰῶσα
 εἰς τὴν Λέρναν. ΠΟ. ἐκὼν ζεύξον τὸ ἄρμα· ἢ τῷ το-
 μὲν πολλὴν ἔχει τὴν διατριβὴν, ὑπάγειν τοὺς
 ἵππους τῇ ζεύγῃ, καὶ τὸ ἄρμα ἐπισκευάζειν·
 σὺ δὲ ἀλλὰ 6) δελφῖνά μοι τινὰ τῶν ὠκείων
 παρὰ-

NEP. Solane conficit tam longum iter Argis
 ad Lernam? TRI. Sola: valde autem siticulo-
 sum est Argos, vt nosti: atque adeo necesse est
 semper aquam eo ferre. NEP. Non tu, Tri-
 ton, mediocriter me conturbasti, quum perse-
 cutus es, quae spectant ad puellam: quare ad-
 eamus ad eam. TRI. Eamus: iam enim tem-
 pus est auationis; et fere, ni fallor, in media
 versatur via petens Lernam. NEP. Itaque iun-
 ge currum: aut illud quidem longam habet mo-
 ram, subdere equos iugo, et currum apparare:
 quin tu potius delphinum mihi aliquem ex velo-
 cioribus

6 Σὺ δὲ ἀλλὰ] Hortandi vis atque incitandi
 in ἀλλὰ, quando imperatiuis praepositur,
 perquam est familiaris, et in Nostro fre-
 quens. Hemst.

παράξῃσον· ἐφιππάσομαι γὰρ ἐπ' αὐτῆ τάχι-
σα. ΤΡ. ἰδὲ σοι ἔτοςί ὁ δελφίνων ὠκύτατος.

ΠΟ. εὖγε· ἀπελαύνωμεν· σὺ δὲ παρὰ νῆχου,
ὦ Τρίτων. καὶ πειδὴ πάρεσμεν ἐς τὴν Λέρνην,
ἐγὼ μὲν λοχῆσω ἐν ταῦθά περ, σὺ δ' ἀποσκοπέι
ὁπότ' ἂν αἰσθῇ προσιῦσαν αὐτήν. ΠΡ. αὕτη
σοι πλησίον.

ΠΟ. Καλὴ, ὦ Τρίτων, καὶ ὠραία παρθέ-
νος· ἀλλὰ συλῆπτε αὐτὴν ἡμῖν ἐσιν. ΑΜ. ἄνθρω-
πε, ποῖ με ξυναρπάσας ἄγεις; ἀνδραποδιστὴς
εἶ, καὶ ἔσικας ἡμῖν ἀπ' Αἰγύπτου τῆς θεῆς ἐπι-
πεμφθῆναι· ὥς βοήσομαι τὸν πατέρα. ΤΡ.
σιώπησον, ὦ Ἀμυμώνη, Ποσειδῶν ἐσὶ. ΑΜ.
τί Ποσειδῶν λέγεις; τί βιάζῃ με, ὦ ἄνθρωπε,
καὶ

cioribus adducito: equitans enim in eo proue-
har celerrime. ΤΡΙ. Ecce tibi istum delphino-
rum ocysimum. ΝΕΡ. Bene: auehamur; tu
vero iuxta adnata, Triton. Postquam peruene-
rimus ad Lernam, ego insidiabor isto fere loco;
tu prospecta; quumque senseris aduentantem
illam. ΤΡΙ. Haec ipsa tibi prope adest.

3 ΝΕΡ. Pulcra, Triton, et florens virgo:
omnino comprehendenda nobis est. ΑΜΥ. Μὴ
homo, quo me correptam ducis? plagiarus es,
et videris in nos ab Aegypto patruo immissus es-
se: quare inuocabo patrem. ΤΡΙ. Tacē, Amy-
mone: Neptunus hic est. ΑΜΥ. Quid mihi
Neptunum dicis? quid vim adfers mihi, homo,

καὶ εἰς τὴν θάλατταν καθέλκεις; ἐγὼ δὲ ἀπὸ-
 πνιγέσομαι ἢ ἀθλία καταδύσκα. ΠΟ. Θάρρει,
 ἔδεν δεινὸν πάθης· ἀλλὰ καὶ πηγὴν ἐπώνυμόν
 σοι ἀναδοθῆναι ἑάσω ἐνταῦθα, πατάξας τῇ
 τριαίνῃ τὴν πέτραν πλησίον τῆς κλύσματος·
 καὶ σὺ εὐδαίμων ἔσῃ, καὶ μόνῃ τῶν ἀδελφῶν
 ἔχῃ ὑδροφορήσεις ἀποθανῆσα.

inque mare detrahis? misera suffocabor demersa.
 NEP. Bonum animum habe: nullum incom-
 modum patieris: imo etiam fontem tui nomi-
 nis emicare faciam ibi, percussa tridente hac pe-
 tra, prope maris aestum: tu vero felix eris, so-
 rorumque sola non feres aquam. mortua.

VII.

Νότου καὶ Ζεφύρου.

NOT. Ταύτην, ᾧ Ζέφυρε, τὴν δάμαλιν, ἣν
 διὰ τῆς πελάγους εἰς Αἴγυπτον ὁ Ἑρ-
 μῆς ἄγει, ὁ Ζεὺς διεκώρησεν ἀλὲς ἔρωτι; ZE.
 ναί, ᾧ Νότε· ἡ δάμαλις δὲ τότε, ἀλλὰ παῖς
 ἦν

Noti et Zephyri.

NOT. Illam ergo, Zephyre, iuencam, quam
 per pelagus in Aegyptum Mercurius
 ducit, Iupiter vitiauit amore captus? ZEP. Ita
 est, Note: neque tunc tamen erat iuuenta, sed
 filia

ἦν τᾷ ποταμῷ Ἰνάχῃ· νῦν δὲ ἡ Ἥρα τοιαύτην
ἐποίησεν αὐτὴν ζηλοτυπήσασα, ὅτι καὶ πάντες
ἑώρεα ἐρῶντας τὸν Δία. ΝΟ. νῦν ἔτι ἐρᾷ τῆς
βοός; ΖΕ. καὶ μάλα· καὶ διὰ τῆτο ἐς Αἴγυ-
πτον αὐτὴν ἐπέμψε· καὶ ἡμῖν προσέταξε μὴ
κυμαίνεσθαι τὴν θάλασσαν ἐξ' αὐτῆς διανήξεται, ὡς
ἀποτεκῆσαι ἐκεῖ, κύει δὲ ἤδη, θεὸς γένοιτο καὶ
αὐτὴ, καὶ τὸ τεχθῆναι.

ΝΟ. Ἡ δάμαλις θεός; ΖΕ. καὶ μάλα, ὦ
Νότε· ἄρξει τε, ὁ Ἑρμῆς ἔφη, τῶν πλεόντων,
καὶ ἡμῶν ἕσται δέσποινα, ὅν τινα αὐτῇ ἡμῶν ἐθέ-
λη ἐκπέμψαι, ἢ κωλύσαι ἐπιπνεῖν. ΝΟ. θε-
ραπευτέα τοιγαρῶν, ὦ Ζεφύρε, ἤδη δέσποινά
γε οὐκ· νῆ Δία ἀνκυστέρα γὰρ οὕτω γένοιτο.
ΖΕ.

filia fluvii Inachii: nunc Iuno talem fecit eam,
aemulatione feruida, quod vehementer videret
amare Iouem. ΝΟ. Igitur etiam nunc amat
illam vaccam? ΖΕΡ. Plane: ideoque in Aegy-
ptum eam misit, ac nobis praecepit, ne flucti-
bus agitaremus mare, donec transierit, ut par-
tum ibi enixa (vterus enim iam tumet) Dea
fiat tum ipsa, tum quod natum erit.

2. ΝΟΤ. Haec iuuenca ut Dea fiat? ΖΕΡ.
Omnino, Note: et praeerit, ut Mercurius
narravit, nauigantibus, nosque erimus in
eius potestate, ut quemcumque nostrum vo-
luerit emittat, aut prohibeat flare. ΝΟ. Co-
lenda igitur, o Zephyre, iam quippe domina.

ΖΕ. ἀλλ' ἤδη γὰρ διεπέρασα, καὶ ἐξένευσεν ἐς τὴν γῆν; ὅρῳς ὅπως ἀκέτι μὲν τετραποδισίβα-
 δίζει, ἀνορθώσας δ' αὐτὴν ὁ Ἑρμῆς γυναῖκα
 παγκάλην αὐθις ἐποίησε; ΝΟ. παράδοξα γὰρ
 ταῦτα, ὦ Ζέφυρε· ἐκ ἔτι τὰ κέρατα, οὐδὲ
 ἄρ' αὖ, καὶ διχηλὰ τὰ σκέλη; ἀλλ' ἐπέρασος κό-
 ρη· ὁ μὲν τρι Ἑρμῆς τί παθὼν μεταβέβληκεν
 ἑαυτὸν, καὶ ἀντὶ νεανίας κυνοπρόσωπος ἰγυγένη-
 ται; ΖΕ. μὴ πολυπραγμονῶμεν, ὅτε ἄμεινον
 ἐκείνος οἶδε τὰ πρακτέα.

ΖΕΡ. Profecto: magis enim beneuola nobis ita
 reddatur. At ecce iam traiecit, atque euasit in
 terram: viden' vt non amplius quadrupedis mo-
 re incedat, sed eam erectam Mercurius mulie-
 rem pulcerrimam iterum effecerit? ΝΟΤ. Mi-
 rabilia sane sunt ista, Zephyre: abierunt cornua,
 cauda, bifidi pedes: contra amabilis est virgo.
 Atqui Mercurius quid est, quod semet mutarit,
 et pro iuvene caninam faciem sumserit? ΖΕΡ.
 Ne curiosus inquiramus; quandoquidem melius
 illé sciuerit, quid sit faciundum.

VIII.

Ποσειδῶνος καὶ Δελφίνων

ΠΟΣ. Εὖγε, ὦ Δελφῖνες, ὅτι αἰεὶ Φιλάν-
θρωποὶ ἐσθε· καὶ πάλα μὲν τὸ τῆς
Ἰνῆς παιδίον ἐπὶ τὸν Ἴσθμὸν ἐκομίσκατε, ὑπο-
δεξάμενοι ἀπὸ τῶν Σκιρωνίδων μετὰ τῆς μη-
τρὸς ἐμπεσόν· καὶ νῦν σὺ τὸν κιθαρωδὸν τῆτον
τὸν ἐκ Μηθύμνης ἀναλαβὼν, ἐξηγήσω ἐς Ταίνα-
ρον αὐτῇ σκευῇ, καὶ κιθάρα· ἐδὲ περιεῖδες κα-
κῶς ὑπὸ τῶν ναυτῶν ἀπολλύμενον· ΔΕΛ. μὴ
θαυμάσης, ὦ Πόσειδον, εἰ τὰς ἀνθρώπους εὖ
ποιᾶμεν, ἐξ ἀνθρώπων γε καὶ αὐτοὶ ἰχθύες γε-
νόμενοι. ΠΟ. καὶ μέμφομαί γε τῷ Διονύσῳ,
ὅτι

Neptuni et Delphinum.

NEP. Recte vero, Delphines, quod semper
amantes sitis hominum; etenim olim
Inus filium ad Isthmum detulistis exceptum,
quum a Scironiis saxis cum matre incideret in
mare; tuque nunc citharoedum illum ex Me-
thymna postquam dorso subleuasses cum ipso
habitu citharoedico et cithara, enatasti ad Taena-
rum, neque neglexisti male nautarum scelere per-
euntem. DEL. Ne mireris, Neptune, si homini-
bus benefacimus, ex hominibus quippe ipsi in pi-
sces versi. NEP. Imo equidem accuso Bacchum,
B b 5 qui

ὅτι ὑμᾶς καταναυμαχήσας μετέβαλε, δέον χειρῶσασθαι μόνον, ὥσπερ τὰς ἄλλας ὑπηγάγετο. πῶς δ' ἔν τὰ κατὰ τὸν Ἀρίωνα τῆτον ἐγένετο, ὦ Δελφίν;

ΔΕΛ. Ὁ Περίανδρος, οἶμαι, ἔχαιρεν αὐτῷ, καὶ πολλάκις μετεπέμπετο αὐτὸν ἐπὶ τῇ τέχνῃ. ὁ δὲ πλετήσας παρὰ τῆ τυράννου ἐπιθύμησε, πλεύσας οἴκαδε εἰς τὴν Μήθυμναν, ἐπιδειξάσθαι τὸν πλῆτον· καὶ ἐπιβὰς πορφύρεϊς τινὸς κακῆργων ἀνδρῶν, ὡς ἔδειξε πολὺν ἄγων χρυσόν, καὶ ἄργυρον, ἐπεὶ κατὰ μέσον τὸ Αἰγαῖον ἐγένοντο, ἐπιβαλεύουσιν αὐτῷ οἱ ναῦται. ὁ δὲ (ἡκροώμην γὰρ ἅπαντα παρανέων τῷ σκάφει) ἐπεὶ ταῦτα ὑμῖν δέδοκται, ἔφη, ἀλλὰ τὴν σκευὴν ἀναλα-

qui vobis praelio nauali victis formam mutavit, quum decuisset in potestatem redigere tantum, quo pacto alios sibi subiecit. At quomodo, quae ad Arionem istum spectant, sunt facta, Delphin?

DEL. Periander, opinor, delectabatur eo, et saepius arcessebat ob artis excellentiam: hunc autem nactum a tyranno diuitias desiderium cepit domum redeundi Methymnam ad ostentandas opes. Quare conscensa vectoria naucula maleficorum hominum, ut prae se tulit multum ferre se auri et argenti, ubi medium Aegaeum tegerunt, insidiantur ipsi nautae. Tum ille (auscultabam enim omnia adnatans nauigio) quandoquidem id vobis constitutum est, inquit, at ornatum sumto,

ἀναλαβόντα με, καὶ ἄσαντα θρήνόν τινα ἐπ' ἐμαυτῷ, ἐκόντα εἰσατε ρίψαι ἐμαυτόν. ἐπέτρεψαν οἱ ναῦται, καὶ ἀνέλαβε τὴν σκευὴν, καὶ ἤσσε πάνυ λιγυρῶς· καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν θάλατταν, ὡς αὐτίκα πάντως ἀποθανέμενος. ἐγὼ δὲ ὑπολαβὼν, καὶ ἀναθέμενος αὐτόν, ἐξενηξάμην ἔχων εἰς Ταίναρον. ΠΟΣ. ἐπαινῶ τῆς Φιλομασίας· ἄξιον γὰρ τὸν μισθὸν ἀποδέδωκας αὐτῷ τῆς ἀκροάσεως.

sumto, decantatoque lessō sponte finite me proicere memet ipsum: mox citharoedi habitum indutus cecinit admodum argute, ceciditque in mare, quasi statim plane periturus. Ego autem susceptum impositumque dorso ferens enataui ad Taenarum. NEP. Equidem laudo te ob studium illud musices; dignam enim mercedem reddidisti ipsi auditae cantionis.

IX.

Ποσειδῶνος καὶ Νηρηίδων.

ΠΟΣ. Τὸ μὲν γενὸν τέτο, ἐς δ' ἡ παῖς κατηνέχθη, Ἑλλήσποντος ἀπ' αὐτῆς καλεῖσθω.

Neptuni et Nereidum.

NEP. Fretum illud angustum, quo puella delapsa est, Hellespontus ab ea voce

λείσθω· τὸν δὲ νεκρὸν ὑμεῖς, ὦ Νηρηίδες, παραλαβῶσαι τῇ Τρωάδι· προσενέγκατε, ὡς ταφείη ὑπὸ τῶν ἐπιχωρίων. ΝΗ. μηδαμῶς, ὦ Πόσειδον· ἀλλ' ἐνταῦθα ἐν τῷ ἐκωνύμῳ πελάγει τεθάψθω· ἐλεῶμεν γὰρ αὐτὴν οἰκτισα ὑπὸ τῆς μητρίᾳς πεπονθυῖαν. ΠΟ. τῆτο μὲν, ὦ Ἀμφιτρίτη, ἔθίμις· ἔδ' ἄλλως καλὸν ἐνταῦθα περὶ κείσθαι ὑπὸ τῇ ψάμμῳ αὐτὴν, ἀλλ' ἔπερ ἔφην ἐν τῇ Τρωάδι ἢ ἐν τῇ Χερρόνησῳ τεθάψεται. ἐκεῖνο δὲ παραμύθιον ἔμικρὸν ἔσαι αὐτῇ, ὅτι μετ' ὀλίγον τὰ αὐτὰ καὶ ἡ Ἰνώ πείσεται, καὶ εὐπεσεῖται ὑπὸ τῇ Ἀθάμαντος διωκομένη εἰς τὸ πέλαγος, ἀπ' ἧς τῇ Κιθαιρῶνος, καθόπερ καθήκει εἰς τὴν θάλασσαν, ἔχ-
σα

vocetur: cadauer autem vos, Nereides, acceptum ad Troadem deferre, ut sepeliatur a regionis incolis. NER. Neutiquam, Neptune; verum hoc ipso in pelago, cui nomen dedit, sepeliatur: miseret enim nos eius, quae miserranda fuit a nouerca passa. NEP. Id quidem, Amphitrite, fas non est; neque porro decorum isthic alicubi iacere eam sub arena: sed, quod dixi, in Troade aut Chersoneso mox sepulturae mandabitur: id autem solatium erit ipsi non mediocre, quod post paulo eadem et Ino patietur, praicepsque cadet ab Athamante fugata in pelagus ex summo Cithaerone, qua parte protenditur ad mare, gerens praeter-
ea fi-

σα καὶ τὸν υἱὸν ἐπὶ τῆς ἀγκάλης. ΝΗ. ἀλλὰ καὶ κείνην σῶσαι δεήσει, χαρισαμένως τῷ Διονύσῳ· τροφοὸς γὰρ αὐτῇ καὶ τίτθη ἡ Ἰνώ.

ΠΟ. Οὐκ ἔχρην ἔγω πονηράν ἔσαν· ἀλλὰ τῷ Διονύσῳ ἀχαρισεῖν, ὦ Ἀμφιτρίτη, ἐκ ἄξιον. ΝΗ. αὕτη δὲ ἄρα τί παθῆσα κατέπεσεν ἀπὸ τῆς κριῆς; ὁ ἀδελφὸς δὲ ὁ Φρύξος ἀσφαλῶς ἐχειῖται; ΠΟ. εἰκότως· νεανίας γὰρ, καὶ δύναται ἀντέχειν πρὸς τὴν Φορῶν· ἡ δὲ ὑπὸ ἀηθείας ἐπιβᾶσα ἐχρήματος παραδόξου, καὶ ἀπιδούσα ἐς βᾶθος ἀχανές, ἐκπλαγεῖσα, καὶ τῷ Θάμβει ἅμα σχεθεῖσα 7), καὶ ἰλιγγιά-

ασα

ea filium in vlnis. NER. Sed illam quoque servare nos oportebit gratificantes Baccho; nam nutrix praebuilt illi mammas Ino.

2. NEP. Haud oportebat tam malam; sed Baccho gratiam illam negare, Amphitrite, non aequum est. NER. Helle vero, qui factum est, ut deciderit ab ariete, quum frater eius Phryxus absque periculo vehatur? NEP. Et merito quidem: nam iuuenis est, ac potest sustinere se aduersus motus celeritatem: illa autem prae insolentia, quum inscendisset vehiculum prorsus inusitatum, et prospectasset in profundum immense patens, obtupescit, aestuque simul aëris correpta, et ver-

7. Τῷ Θάμβει ἅμα σχεθεῖσα] Scio recte dici Θάμβει vel ἐκπλήξει ἔχουσθαι. Sed quorsum in hac lectione pertineat ἅμα, expe-

σασα 8) πρὸς τὸ σφοδρὸν τῆς πτήσεως, ἀνρα-
τῆς ἐγένετο τῶν κεράτων τῷ κριῖ, ὧν τίως
ἐπειλήπτο, καὶ κατέπεσεν ἐς τὸ πέλαγος. ΝΗ.
ἐκῶν

et vertigine ex violentia volatus, e manibus
amisit arietis cornua, quae hactenus pre-
hensa tenuerat, et defluxit in mare. NER.
Non

expedire nequeo: ista sane particula diuer-
sum quiddam postulat ab ἐκπλήξει, quod
simul cum stupore tenellam virginem corri-
puerit, praecipitemque labi fecerit in ma-
re. Quocirca, quod repudiauit Graenius,
patrocinium istius scripturae τῷ θάλπει
non subterfugio: θάλπος enim interpreta-
ri licet *feruorem aëris*, qui spiritum delica-
tulae virginis intercepto eo facilius, quod
aries impetu volatus altioris celerrimo
proneheretur. Vt aëri aestu Solis ca-
lesfacto θάλπος, sic et alia pari potestate
vocabula tribuuntur, Φλέγμα, καῦμα,
πνίγος, hoc quidem ex eo dictum, quod
suffocet, et animae meatum impediat: op-
portunum ergo πνίγει, θάλπει συνέχε-
σθαι. Ita commodum erit ΤΩ θάλπει,
et ἅμα suum locum iure tuebitur. Hemst.

8. Ἰλιγγιάσασα] Σκοτοδινῆσα. vox Syracu-
sana, ὅταν δὲ περὶ τὴν καρδίαν ξρόφος γέ-
νηται, ἐπακολουθεῖ σκότος, καὶ τῆτο τὸ
πάθος καλεῖσιν ἰλιγγον. Interp. Aristophan.
Acharn. Bourdel.

ἔχρην τὴν μητέρα τὴν Νεφέλην βοηθεῖν
πιπτάσῃ; ΠΟ. ἔχρην· ἀλλ' ἡ Μοῖρα πολλῷ
τῆς Νεφέλης δυνατωτέρα.

Non oportebat matrem Nephelen auxilium fer-
re cadenti? NEP. Oportebat: sed fatum mul-
to Nephelle potentius.

X.

Ἴριδος καὶ Ποσειδῶνος.

ΙΡΙΣ. Τὴν νῆσον τὴν πλανωμένην, ὦ Πόσειδον,
ἀποσπασθεῖσαν τῆς Σικελίας, ὕφα-
λον ἐπινήχουσθαι συμβέβηκε. ταύτην, Φησὶν
ὁ Ζεὺς, σῆσον ἤδη, καὶ ἀνάφηνεν, καὶ πείησον
ἤδη δῆλον ἐν τῷ Αἰγαίῳ μέσῳ βεβαίως μένειν,
σηρίζας πάνυ ἀσφαλῶς· δεῖται γάρ τι αὐτῆς.
ΠΟ. πεπράξεται τῷτο, ὦ Ἴρι. τίνα δὲ ὅμως
παρέξει αὐτῷ τὴν χρεῖαν ἀναφανείσκα, καὶ
μηκέτι

Iridis et Neptuni.

IRIS. Insula ista errans, Neptune, auulsa a Si-
cilia, recta fluctu adhuc natat: eam ipsam,
ait Iupiter, e vestigio constitue, inque lucem
profer, et fac iam ut conspicua in Aegaeo me-
dio stabilisque maneat, firmata immotis radici-
bus: non enim nullus erit eius usus. NEP. Iam-
iam factum erit, Iri: verumtamen quem praebe-
bit ipsi usum in lucem educlta, neque amplius
ignora-

μηκέτι πλέεσα; IP. τὴν Λητῶ ἐπ' αὐτῆς δεῖ ἀπο-
κυῆσαι· ἤδη γὰρ πονήρως ὑπὸ τῶν ὠδίνων ἔχει.
ΠΟ. τί ἔν; ἔχ' ἱκανὸς ὁ ἔβρανός ἐντεκεῖν; εἰ δέ
μὴ ἔτος, ἀλλὰ γε πᾶσα ἡ γῆ ἐκ ἂν ὑποδέξα-
σθαι δύναίτο τὰς αὐτῆς γονάς; IP. ἔκ, ὦ Πό-
σειδον· ἡ "Ηρα γὰρ ὄρκιῳ μεγάλῳ κατέλαβε τὴν
γῆν, μὴ παρασχεῖν τῇ Λητοῖ τῶν ὠδίνων ὑπο-
δοχὴν. ἡ τοίνυν νῆσος αὐτῇ ἀνώμοτός ἐστιν·
ἄφανής γὰρ ἦν.

ΠΟ. Συνίημι. σῆθι, ὦ νῆσε, καὶ ἀνάδυσθι
αὐθις ἐκ τῆ βυθῆ, καὶ μηκέτι ὑποφέρε, ἀλλὰ
βεβαίως μένε, καὶ ὑπόδεξαι, ὦ εὐδαιμονεσά-
τη, τῆ ἀδελφῆ τὰ τέκνα δύο, τὰς καλλίσους
τῶν θεῶν. καὶ ὑμεῖς, ὦ Τρίτωνες, διαπορσθεύ-
σα-

innatans? IR. Latonam in ea insula oportet par-
tum deponere: iam nunc enim male a dolori-
bus habet. NEP. Quid ergo? non idoneum est
coelum, in quo pariat? hoc si minus, at tota
saltem terra nonne excipere possit Latonae par-
tus? IR. Minime, Neptune: nam Iuno iureiu-
rando graui obstrinxit terram, ne praeberet La-
tonae commodam pariendo sedem: iam isthaec in-
sula iurata non est, quippe nondum conspicua.

2. NEP. Rem teneo. Consiste, insula,
atque emerge iterum ex profundo, nec por-
ro sub vndis ferare; sed fixa mane, ac su-
scipe, fortunatissima, fratris liberos binos,
pulcerrimos Deorum. Vos, Tritones, trans-
vehite

σατε τὴν Λητώ εἰς αὐτήν· καὶ γαλήνᾳ ἅπαν-
τα ἔσω. τὸν δράκοντα δέ, ὃς νῦν ἐξοιζει αὐ-
τὴν φοβῶν, τὰ νεογνὰ, ἐπειδὴν τεχθῇ, αὐτί-
κα μέτεισι, καὶ τιμωρήσει τῇ μητρὶ· σὺ δὲ
ἀπάγγελε τῷ Διὶ πάντα εἶναι εὐτρεπῆ. ἔση-
κεν ἡ Δῆλος· ἤκέτω ἡ Λητώ καὶ τικτέτω.

vehite Latonam eo; cunctaque stent tranquilla.
Draconem vero, qui nunc velut oestro exagitat
illam territans, infantes, mox atque nati fue-
rint, ulciscuntur, ac poenas expetent pro matre.
Tu renuncia Ioui, omnia esse parata: constitit
Delus; veniat Latona et pariat.

XI.

Ξάνθου καὶ Θαλάσσης.

ΞΑΝ. **Δ**έξαι με, ὦ θάλασσα, δεινὰ πεπον-
θότα· κατὰσβεσόν με τὰ τραύμα-
τα. ΘΑ. τί τέτο, ὦ Ξάνθε; τίς σε κατέκαυ-
σεν; ΞΑ. ἭΦαιστος. ἀλλ' ἀπηνδράκωμαι ὅπως
ὁ κακοδαίμων, καὶ ζῶ. ΘΑ. διατί δέ σοι ἐνέ-
βαλε

Xanthi et Maris.

ΧΑΝ. **R**ecipe me, Mare, gravia passum; re-
stingue mea vulnera. ΜΑΡ. Quid
hoc est rei, Xanthe? quis te exussit? ΧΑΝ.
Vulcanus: imo torrefactus sum plane ego mi-
ser, et ferueo. ΜΑΡ. Quam vero ob causam
C c tibi

βαλε τὸ πῦρ; Ε Α. διὰ τὸν υἱὸν τῆς Θέτιδος·
ἐπεὶ γὰρ Φονεύοντα τὰς Φρύγας ἰκέτευσα, ὃδ'
ἐκ ἐπαύσατο τῆς ὀργῆς, ἀλλ' ὑπὸ τῶν νεκρῶν
ἀπέφραττε μοι τὸν ῥέν, ἐλεήσας τὰς ἀθλίους
ἐπῆλθον, ἐπικλύσαι θέλων, ὡς φοβηθεῖς ἀπό-
σχοιτο τῶν ἀνδρῶν.

Ἐνταῦθα ὁ Ἥφαιστος, ἔτυχε γὰρ πλησίον
περὶ ὧν, πᾶν ὅσον, οἶμαι, πῦρ εἶχε, καὶ ὅσον
ἐν τῇ Αἴτνῃ, καὶ εἵποδι ἄλλοθι, φέρων ἐπῆλ-
θέ μοι· καὶ ἔκαυσε μὲν τὰς πτελέας, καὶ μυ-
ρίκας· ὥπτησε δὲ καὶ τὰς κακοδαίμονας ἰχθῦς,
καὶ τὰς ἐγγέλυας· αὐτὸν δὲ ἐμὲ ὑπερμαχλά-
σαι ποιήσας μικρῶν δεινῶν ὅλον ξηρὸν εἰργασαι.
ὁρᾷς δ' ἔν, ὅπως διαίκειμαι ὑπὸ τῶν ἐκκαυμάτων.

Θ Α.

tibi iniecit ignem. X A N. Ob filium Thetidis:
quum enim occidentem Phrygas supplex adi-
rem, atque ille tamen iram non remitteret, quin
etiam cadaueribus obstrueret mihi flumen, mi-
seratus infelices irrui tanquam vndis merfurus,
quo territus abstineret se a virorum caede.

2. Ibi tum Vulcanus (forte enim propius ad-
erat) quantum, credo, habebat ignis, et quod-
cumque in Aetna, et sicubi vispiam collecto, im-
petum in me fecit, incenditque vltimos ac myricas:
tum quoque assauit infelicissimos pisces et an-
guillas: ipsum vero me quum efferuefecisset, pa-
rum abest, quin totum aridum reddiderit. Vides
igitur, quomodo sim adfectus ab istis incendii notis.

M A R.

Θ Α. Θολερὸς 9), ὦ Ξάνθε, καὶ θερμὸς, ὡς εἰ-
 κός· τὸ αἷμα μὲν ἀπὸ τῶν νεκρῶν· ἡ θέρμη δέ,
 ὡς Φῆς, ἀπὸ τῆς πυρὸς. καὶ εἰκότως, ὦ Ξάν-
 θε, ὃς ἐπὶ τὸν ἐμὸν υἱὸν ὥρμησας, ἐκ αἰδεσθῆς
 ὅτι Νηρηίδος υἱὸς ἦν. Ε Α. ἐκ ἔδει ἔν ἐλεῆσαι
 γείτονας ὄντας τὰς Φρύγας; Θ Α. τὸν Ἥφαιστον
 δέ ἐκ ἔδει ἐλεῆσαι Θέτιδος υἱὸν ὄντα τὸν Ἀχιλ-
 λέα;

MAR. Turbidus, o Xanthe, atque aestuans, ut
 par erat: sanguis a cadaueribus; aestus, ut ais,
 ab igne. Neque id immerito, Xanthe, qui in
 meum nepotem irruisti, non veritus nec cogi-
 tans Nereidis esse filium. XAN. Non decebat
 ergo misericordia tangi vicinorum meorum
 Phrygum? MAR. Et Vulcanum non decebat
 misericordia tangi Achillis, qui Thetidis esset
 filius.

9. Θολερὸς] Nihil prius in mentem veniat,
 quam Θολερῶς et θερμῶς, scilicet διάκει-
 σαι. quia praecessit διάκειμαι. Mox ἐπὶ
 τὸν ἐμὸν υἱὸν stare non potest: quas enim
 manifesto discrevit Θαλατταν et Θέτιν,
 cuius incogitantiae foret, hic easdem com-
 miscere? Nihil occurrit melius, quam Co-
 gnaζι υἱωνόν. Hemst.

XII.

Δωρίδος καὶ Θέτιδος.

ΔΩΡ. Τί δακρύεις, ὦ Θέτι; ΘΕ. καλλίστην,
 ὦ Δωρί, κόρην εἶδον ἐς κιβωτὸν ὑπὸ
 τῷ πατρὸς ἐμβληθεῖσαν, αὐτὴν τε, καὶ βρέ-
 φος αὐτῆς ἀρτιγέννητον· ἐκέλευσε δὲ ὁ πατήρ
 τὰς ναύτας, ἀναλαβόντας τὸ κιβώτιον, ἐπει-
 δὲν πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάσωσιν, ἀφεῖναι
 εἰς τὴν θάλασσαν, ὥς ἀπόλοιτο ἡ ἀθλία, καὶ
 αὐτὴ καὶ τὸ βρέφος. ΔΩ. τίνοσ δ' ἔνεκα, ὦ
 ἀδελΦή, ἐπεὶ ἑμαυτὸς ἀκριβῶς ἅπαντα; ΘΕ.
 Ἀκρίσιος ὁ πατήρ αὐτῆς καλλίστην ἔσαν ἐπαρ-
 θένευσεν, εἰς χαλκὴν τινα θάλαμον ἐμβαλὼν.

εἶτα

Doridis et Thetidis.

DOR. Quid lacrimare, Theti? THE. For-
 mosissimam, Dori, vidi puellam in
 cistam a patre coniectam, tum ipsam, tum in-
 fantem eius modo natum: iussit autem pater
 nautas sublatam arcam, vbi longe a terra pro-
 cesserint, demittere in mare, ut intereat mise-
 ra et ipsa et infans. DOR. Quam ob cau-
 sam, soror, quandoquidem didicisse accu-
 rate videris omnia? THE. Acrisius pater
 eius forma praestantem seruabat virginem,
 ideoque in aereum thalamum incluserat. Tum
 porro

εἶτα τὸ μὲν ἀληθὲς ἐκ ἔχῳ εἰπεῖν· Φασὶ δ' εὖ
τὸν Δία, χρυσὸν γενόμενον, βυῆναι διὰ τῆς ὀρό-
φας ἐπ' αὐτὴν· δεξαμένην δ' ἐκείνην εἰς τὸν κόλ-
πον καταρρέοντα τὸν θεόν, ἐγκύμονα γενέσθαι.
τῷτο αἰσθόμενος ὁ πατήρ, ἀγρίος τις καὶ ζη-
λότυπος γέρων, ἠγανάκτησε· καὶ ὑπὸ τινος με-
μοιχεῦσθαι οἰηθεὶς αὐτὴν ἐμβαλλεῖ εἰς τὴν κι-
βωτὸν ἄρτι τετοκυῖαν.

ΔΩ. Ἡ δὲ τί ἐπραττεν, ὦ Θέτι, ὅποτε
καθίετο; ΘΕ. ὑπὲρ αὐτῆς μὲν ἐσίγα, ὦ Δωρί,
καὶ ἔφερε τὴν κηταδίην· τὸ βρέφος δὲ παρη-
τεῖτο μὴ ἀποθανεῖν, δακρύουσα καὶ τῷ πάππῳ
δεικνύουσα αὐτὸ, κάλλιστον ὄν· τὸ δὲ ὑπ' ἀγνοίας
τῶν κακῶν καὶ ἐμειδία πρὸς τὴν θάλασσαν.
ὑπο-

porro quid reuera sit factum, dicere non habeo :
aiunt tamen Iouem in aurum mutatum fluxisse
per tectum ad eam; quae, recepto in sinum de-
fluente Deo, grauida sit facta. Hoc quum sen-
sisset pater, ferus aliquis et aemulatione ferui-
dus senex, aegerrime tulit; et ab aliquo adul-
teratam suspicatus immittit in arcam partu modo
edito.

2. D O R. Illa vero quid faciebat, Theti, quan-
do demittebatur? T H E. Pro se quidem tacebat,
Dori, aequo animo ferens sententiam: at infan-
tem deprecabatur, ne interiret, multis cum lacri-
mis quo ostendens illum pulcerrima specie: is au-
tem ignarus malorum etiam arridebat ad mare.

ὑποπίμπλαμαι αὐθις τὰς ὀφθαλμὰς δακρύων,
 μνημονεύουσα αὐτῶν. ΔΩ. καί με δακρύουσα ἐποίη-
 σας. ἀλλ' ἤδη τεθνήσκουσιν; ΘΕ. ἔδοκίμας· νήχε-
 ται γὰρ ἔτι ἡ κιβωτὸς ἀμφὶ τὴν Σέριφον, ζῶν-
 τας αὐτὰς φυλάττει. ΔΩ. τί ἔν ἐχὶ σώ-
 ζομεν αὐτήν, τοῖς ἀλιεῦσι τέτοις ἐμβάλλουσα ἐς
 τὰ δίκτυα τοῖς Σεριφίοις; οἱ δὲ ἀνασπᾶσαντες
 σώσασσι δηλονότι. ΘΕ. εὖ λέγεις, ἔτω ποιῶ-
 μεν. μὴ γὰρ ἀπολέσθω μήτε αὐτὴ, μήτε τὸ
 παιδίον ἔτις ὃν καλόν.

Complentur iterum oculi lacrimis ista repetenti.
 DOR. Et me ad lacrimas prouocasti. Verum
 num mortui iam sunt? THE Neutiquam:
 natat enim haecenus arca circa Seriphum, vi-
 vosque eos custodit. DOR. Quid itaque non
 seruamus eam, et piscatoribus iniicimus in re-
 tia Seriphiis istis: hi nimirum extractam serua-
 bunt. THE. Recte mones: ita faciamus: ne
 enim intereat nec ipsa, nec infans tam for-
 mosus.

XIII.

Ποσειδῶνος καὶ Ἐνπέως.

ENI. **Ο**ὐ καλὰ ταῦτα, ὦ Ποσειδον· εἰρήσεται γὰρ τάληθές· ὑπελθὼν με τὴν ἔρωμένην, εἰμασθεὶς ἐμοί, διαιόρησας τὴν παῖδα· ἡ δὲ ᾔστο ὑπ' ἐμῶ ταῦτα πεπονθέναι, καὶ διατῆτο παρεῖχεν ἑαυτήν. ΠΟ. σὺ γάρ, ὦ Ἐνιπεῦ, ὑπεροπτικὸς ἦσθα, καὶ βραδύς, ὃς κόρησ' ἄτω καλῆς Φαιτώσης ὁσημέραι παρὰ σέ, ἀπολλυμένης ὑπὸ τῷ ἔρωτος, ὑπερβόρας, καὶ ἔχαιρες λυπῶν αὐτήν· ἡ δὲ παρὰ τὰς ὀχθὰς ἀλύεσσα, καὶ ἐπεμβαίνεσσα, καὶ λοκόμενη ἐνίοτε, εὐχσθὲ σοι ἐντυχεῖν· σὺ δ' ἀθρύπτῃ πρὸς αὐτήν.

EN.

Neptuni et Enipei.

ENI. **N**on bella sunt ista, Neptune: dicetur enim veritas. Per fraudem obrepens amicae meae, meam formam mentitus, vitiaſti puellam: at illa putabat a me haec se fuiſſe paſſam; ideoque praebebat ſeſe. NEP. Etenim, Enipeu, ſaltoſus eras et tardus, qui puellam tam pulcram ventitantem quotidie ad te, pereuntem amore deſpiceres, atque etiam laetare-
ris aegre faciendo. Illa interim ad ripas tuas moeſta oberrabat, atque ingreſſa imo et ſe lavans aliquando, optabat te potiri: tu vero ſtudioſum te gerebas erga illam

ΕΝ. Τί ἔν; διὰ τῆτο ἔχρην σε προαρπάσαι τὸν ἔρωτα, καὶ καθυποκρίνεσθαι Ἐνιπέα ἀντὶ Ποσειδῶνος εἶναι, καὶ κατασοφίσασθαι τὴν Τυρῶ, ἁφελῇ κόρην οὔσαν. ΠΟ. ὧς ζυλοτυπῆς, ὦ Ἐνιπεῦ, ὑπερόπτης πρότερον ὢν. ἡ Τυρῶ δὲ ἔδδεν δεινὸν πέπονθεν, οἰομένη ὑπὸ σὲ διακεκορῆσθαι. ΕΝ. ἔμενεν· ἔφης γὰρ ἀπιῶν ὅτι Ποσειδῶν ἦσθα· ὃ καὶ μάλισα ἐλύπησεν αὐτήν· καὶ ἐγὼ τῆτο ἠδίκημαι, ὅτι τὰ ἐμὰ σὺ εὐφραίνε τότε, καὶ περισήσας πορφύρεόν τι κῦμα, ὅπερ ὑμᾶς συνέκρυπτε ἅμα, συνῆσθα τῇ παιδὶ ἀντ' ἐμῆ. ΠΟ. σὺ γὰρ ἄκ' ἔθελες, ὦ Ἐνιπεῦ.

2. ENI. Quid ergo? propterea ne oportebat te praeripere meum amorem, et simulare Enipei personam pro Neptuno, doloque circumvenire Tyro simplicem puellam? NEP. Sero nunc aemulatione tangeris, Enipeu, qui prius superbe spreuisti: nihil autem Tyro mali contigit, quum putabat virginitatem suam a te immitti. ENI. Haud ita sane: dixisti enim, quum abires, te Neptunum esse; quod et maximum in modum illam pupugit: ea quoque in me iniuria redundauit, quod tu vicem meam gaudia tunc ferres; et circumiecto purpureo fluctu, qui vos contegebat vna, rem haberes cum puella pro me. NEP. Quippe tu nolebas, Enipeu.

XIV.

Τρίτωνος καὶ Νηρηίδων.

ΤΡΙ. Τὸ κῆτος ὑμῶν, ὦ Νηρηίδες, δ' ἐπὶ τὴν
 τῆ Κηφέως θυγατέρα τὴν Ἀνδρομέ-
 δαν ἐπέμψατε, ἔτε τὴν παῖδα ἠδίκησεν, ὡς
 οἶσθε, καὶ αὐτὸ ἤδη τέθνηκε. **ΝΗ.** ὑπὸ τί-
 νος, ὦ Τρίτων; ἢ ὁ Κηφεύς, καθάπερ δέλεαρ
 προθείς τὴν κόρην, ἀπέκτεinen ἐπιὼν, λοχή-
 σας μετὰ πολλῆς δυνάμεως; **ΤΡ.** ἔκ· ἄλλ' ἴδε,
 οἶμαι, ὦ Ἰφιάνασσα, τὸν Περσεύα, τὸ τῆς Δα-
 νᾶης παιδίον, δ' μετὰ τῆς μητρὸς ἐν τῇ κιβωτῷ
 ἐμβληθὲν ἐς τὴν θάλασσαν ὑπὸ τῆς μητροπά-
 τορος ἐσώσατε, οἰκτείραςα αὐτὸς. **ΙΦ.** οἶδα
 ὃν λέγεις. εἰκὸς δὲ ἤδη νεανίαν εἶναι, καὶ μά-
 λα

Tritonis et Nereïdum.

ΤΡΙ. Cetus ille vester Nereïdes, quem in Ce-
 pheï filiam Andromedam immisistis,
 nec puellam laesit, vt arbitramini, et ipse iam
 interiit. **ΝΗ.** A quo, Triton? an Cepheus,
 tanquam esca proposita virgine, interemit ad-
 ortus, inque insidiis locatus cum multa manu?
ΤΡΙ. Non: at nouistis, opinor, Iphianassa,
 Perseum Danaës filium, quem cum matre in
 cista proiectum in mare ab auo materno serua-
 stis eorum misertae. **ΙΦ.** Noui, quem dicas:
 credibile est eum iam iuuenem esse, ac valde
 C c 5 stre-

λα γενναῖόν τε καὶ καλὸν ἰδεῖν. ΤΡ. ἔτος ἀπέκτεινε τὸ κῆτος. ΙΦ. διατί, ὦ Τρίτων; ἔ γάρ δὴ σῶσρα ἡμῖν τοιαῦτα ἐκτίνειν αὐτὸν ἐχρῆν.

ΤΡ. Ἐγὼ ὑμῖν Φράσω τὸ πᾶν, ὡς ἐγένετο. ἑσάλη μὲν ἔτος ἐπὶ τὰς Γοργόνας, ἄθλόν τινα τῆτον τῷ βασιλεῖ ἐπιταλῶν. ἐπεὶ δὲ ἀφίκετο εἰς τὴν Λιβύην, ἔνθα ἦσαν. ΙΦ. πῶς, ὦ Τρίτων, μόνος, ἢ καὶ ἄλλας συμμάχας ἦγεν; ἄλλως γὰρ δύσπορος ἢ ἡδός. ΤΡ. διὰ τῶ ἀέρος ὑπὸ πτερῶν γὰρ αὐτὸν ἡ Ἀθηνᾶ ἔθηκεν. ἐπεὶ δ' ἔν ἦκεν, ὅπῃ διητῶντο, αἱ μὲν ἐκάθευδον, οἶμαι, ὁ δὲ ἀποτεμὼν τῆς Μεδύσης τὴν κεφαλὴν ὥχετω ἀποπτάμενος. ΙΦ. πῶς ἰδὼν;
ἀθέα-

strenuum, pulcrumque adspectu. ΤΡΙ. Hic interfecit cetum. ΙΡΗ. Quam ob causam, Triton? haud enim sane salutis praemia nobis talia exsoluere ipsum decebat.

2. ΤΡΙ. Ego vobis indicabo rem omnem, ut facta fuit. Iter hic ingressus est aduersus Gorgonas, certamen istud regi peracturus: postquam autem peruenit in Libyam, ubi erant. ΙΡΗ. Quomodo, Triton, solus? an et alios secum socios duxit? ceteroquin enim difficilis est via. ΤΡΙ. Per aërem; nam alis eum Minerva instruxit. Postquam ergo venit, ubi degebant, illae dormiebant, ut puto; hic, abscisso Medusae capite, volando aufugit. ΙΡΗ. Quo tandem pacto conspiciens?
eas

ἀθέατοι γάρ εἰσιν· ἢ δὲ ἂν ἰδῇ, ἐκ ἑτ' ἄλλο με-
 τὰ ταῦτα ἰδοί. TP. ἡ Ἀθηνᾶ τὴν ἀσπίδα
 προφαίνουσα· τοιαῦτα γὰρ ἤκουσα διηγούμενου
 αὐτῆ πρὸς τὴν Ἀνδρομέδαν, καὶ πρὸς τὸν Κη-
 Φέα ὕψερρον· ἡ Ἀθηνᾶ δὲ IC) ἐπὶ τῆς ἀσπίδος
 ὑποσιμβάσης, ὥσπερ ἐπὶ κατόπτρι, παρίσχευ
 αὐτῇ ἰδεῖν τὴν εἰκόνα τῆς Μεδύσης· εἶτα λαβό-
 μενος

ēas enim intueri nefas est: sin, quicumque vi-
 derit, nihil aliud amplius postea videat. TRI.
 Minerua clypeum praetendens, nam talia enar-
 rantem eum audiui Andromedae, et Cepheo
 postmodum, Minerua, inquam, in clypeo
 resplendente, velut in speculo, exhibuit ipsi
 videndam imaginem Medusae: tum Perseus, cor-
 repta

10. Ἡ Ἀθηνᾶ δὲ] Inferuit haec particula re-
 petendae, quae fuerat abrupta, orationi:
 eundem usum habet ἔν, γᾶν. Saepius au-
 tem tali modo dicendorum intercala series
 ἀνακολουθίαν orationis efficit, sed decoram,
 et qualem a suis scriptis castigatissimi aucto-
 res abesse nolint: sequitur ἐπὶ τῆς ἀσπί-
 δος ὑποσιμβάσης· quod verbum ut nusquam
 reperiatur, nisi vel, paululum modo splen-
 dere, vel, inter obstantia plura radiis emi-
 care: neutrum huic loco congruit; litera
 minus est, ne integrum videatur; legen-
 dum enim ἀποσιμβάσης Nostro satis fre-
 quens. Hemst.

μενος τῇ λαιᾷ τῆς κόμης, ἐνορῶν δὲ τὴν εἰκόνα,
τῇ δεξιᾷ τὴν ἄρπην ἔχων, ἀπέτεμε τὴν κεφα-
λὴν αὐτῆς· καὶ πρὶν ἀνέγρεσθαι τὰς ἀδελφὰς
ἀνέπτατο.

Ἐπεὶ δὲ κατὰ τὴν παράλιον ταύτην Αἰθιο-
πίαν ἐγένετο, ἤδη πρόσγειος πετόμενος, ὄρᾳ
τὴν Ἀνδρομέδαν προκειμένην ἐπὶ τινος πέτρας
προβληῆτος, προσπεπατταλευμένην, καλλίστην,
ᾧ θεοὶ, καθευμένην τὰς κόμας, ἡμίγυμνον πο-
λὺ ἐνερθε τῶν μαζῶν. καὶ τὸ μὲν πρῶτον,
ὀικτεῖρας τὴν τύχην αὐτῆς, ἀνθρώπα τὴν αἰτίαν
τῆς καταδίκης· κατὰ μικρὸν δὲ ἄλῃς ἔρωτι,
ἔχρην γὰρ σεσῶσθαι τὴν παῦδα, βοηθεῖν διέ-
γνω. καὶ ἐπειδὴ τὸ κῆτος ἐπῆει μάλα φοβερὸν,
ὥς καταπιούμενον, τὴν Ἀνδρομέδαν, ὑπεραιω-
ρηθεὶς

repta laeua manu coma, inspectans in imagi-
nem, dextraque harpen tenens defecnit eius caput,
et ante quam expergerent sorores euolauit.

3. Vbi vero ad hanc mari praetensam Aethio-
pnam accessit, iam prope terram volans Andro-
medam conspicatur expositam in petra quadam
prominente clauis adfixam, pulcerrimam Dii!
demissis capillis, seminudam multum infra mam-
mas: ille primum; miseratus fortunam eius,
sciscitabatur causam supplicii; tum sensim amore
captus (oportebat enim seruari puellam) opem
ferre constituit. Vbi vero cetus irruebat valde
terribilis, quasi deuoraturus Andromedam, su-
perne

ρηθείς ὁ νεανίσκος, πρόκωπον ἔχων τὴν ἄρπην, τῇ μὲν καθικνεῖται· τῇ δὲ προδεικνύς τὴν Γοργόνα λίθον ἐποίει αὐτό. τὸ δὲ τέθνηκε γυν, καὶ πέπηγεν αὐτῇ τὰ πολλὰ, ὅσα εἶδε τὴν Μεδυσαν. ὁ δὲ λύσας τὰ δεσμὰ τῆς παρθένου, ὑποσχὼν τὴν χεῖρα, ὑπεδέξατο ἀκροποδητὶ κατιῆσαν ἐκ τῆς πέτρας, ὀλισθηρᾶς ᾤσης. καὶ νῦν γαμεῖ ἐν τῇ Κηφέως. καὶ ἀπάξει αὐτὴν εἰς Ἄργος· ὥς ἀντὶ θανάτου γάμον ἔτὸν τυχόντα εὖρετο.

NH. Ἐγὼ μὲν ἔτι πάντῳ τῷ γεγονότι ἄχθομαι· τί γὰρ ἢ πᾶς ἡδίκηκε ἡμᾶς, εἴ τι ἢ μήτηρ ἐμεγαλαύχει τότε, καὶ ἡξίου καλλίων εἶναι;

ΔΩ.

perne pendens iuuenis, capuloque promptam habens harpen, hac manu ictus demittit, illa, Gorgone monstrata, in lapidem vertebat: inde cerus igitur interiit, et obriguerunt eius pleraeque partes, quae quidem viderant Medusam. Perseus autem, solutis vinculis virginis, porrecta manu sustentavit suspenso pede degredientem ex rupe lubrica; et nunc nuptias celebrat in Cephei aedibus, abducatque illam Argos: adeo ut pro morte Andromeda connubium non vulgare inuenerit.

4. NER. Equidem non admodum, quod factum est, grauer ferō: nam quid puella nocebat nobis, si quid mater superbius aliquando loquebatur, viderique volebat forma nos anteire?

DOR.

ΔΩ. ὅτι ἄτως ἂν ἤλγησεν ἐπὶ τῇ θυγατρὶ μή-
 τερ γε ἄσα. ΝΗ. μηκέτι μεμνήμεθα, ὦ Δω-
 ρί, ἐκείνων, εἴ τι βάρβαρος γυνὴ ὑπὲρ τὴν ἀξίαν
 ἐλάλησεν· ἱκανὴν γὰρ ἡμῖν τιμωρίαν ἔδωκε, Φε-
 βηθεῖτα ἐπὶ τῇ παιδί. χαίρωμεν ἔν τῳ γάμῳ.

DOR. Imo sic doluisset ob filiam amissam, quip-
 pe mater. NER. Ne ultra meminerimus, o Do-
 ri, istorum, si quid barbara mulier supra sortem
 suam effutierit: satis enim nobis poenarum de-
 dit filiae periculo consternata. Laetemur ergo
 nuptiis.

XV.

Ζεφύρου καὶ Νότου.

ΖΕΦ. **Ο**ὐ πώποτε πομπὴν ἐγὼ μεγαλοπρε-
 πεσέραν εἶδον ἐν-τῇ θαλάττῃ, ἃφ'
 ἔ εἰμι, καὶ πνέω. σὺ δὲ ἔκ εἶδες, ὦ Νότε;
 ΝΟ. τίνα ταύτην λέγεις, ὦ Ζέφυρε, τὴν πομ-
 πὴν; ἢ τίνες οἱ πέμποντες ἦσαν; ΖΕ. ἡδέϊου
 θεάματος ἀπελείφθης, οἷον ἔκ ἄλλο ἴδοις ἔτι.
 ΝΟ. παρὰ τὴν Ἐρυθρὰν γὰρ θάλασσαν εἰσγα-
 ζόμεν· ἀπέπνευσα δὲ τί καὶ μέρος τῆς Ἰνδικῆς,
 ὅσα παράλια τῆς χώρας· ἐδὲν ἔν οἶδα, ὧν λέ-
 γεις. ΖΕ. ἀλλὰ τὸν Σιδώνιον Ἀγήνορα εἶδες;
 ΝΟ. ναί· τὸν τῆς Εὐρώπης πατέρα. τί μὴν;
 ΖΕ.

Zephyri et Noti.

ZEPH. **N**unquam equidem pompam magnifi-
 centiorem vidi in mari, ex quo sum
 et flo: tu autem nonne vidisti, Note? NOT.
 Quam tu istam dicis, Zephyre, pompam? aut
 quinam erant, qui ducerent? ZEP. Iucundis-
 simo spectaculo caruisti, quale nullum videas in
 posterum. NOT. Scilicet ad Rubrum mare ope-
 ram nauabam: imo etiam flando percurri par-
 tem Indiae, quanta mari contingitur eius re-
 gionis: nihil ergo eorum noui, quae dicis. ZEP.
 At tu Sidonium Agenorem vidisti? NOT. Sa-
 ne; Europae patrem: quid tum postea? ZEP.
 De

ZE. περί αὐτῆς ἐκείνης διηγήσομαι σοι. NO.
μῶν ὅτι ὁ Ζεὺς ἐραστὴς ἐκ πολλῆ τῆς παιδός,
τῆτο γὰρ καὶ πάλαι ἠπισάμην. ZE. ἔκῃν τὸν
μὲν ἔρωτα οἶσθα· τὰ μετὰ ταῦτα δὲ ἤδη ἄλυσον.

Ἡ μὲν Εὐρώπη κατεληλύθει ἐπὶ τὴν ἡῖονα
παίζουσα, τὰς ἡλικιώτιδας παραλαβῶσα· ὁ
Ζεὺς δὲ, ταύρῳ εἰκάσας ἑαυτὸν, συνέπαιζεν
αὐταῖς, κάλλιστος Φαινόμενος· λευκός τε γὰρ
ἀκριβῶς, καὶ τὰ κέρατα εὐκαμπῆς, καὶ τὸ
βλέμμα ἡμερος. ἐκίρτα ἔν καὶ αὐτὸς ἐπὶ τῆς
ἡῖονος, καὶ ἐμυκάτο ἡδισον, ὥς τε τὴν Εὐρώπην
τολμῆσαι καὶ ἀναβῆναι αὐτόν. ὥς δὲ τοῦτ'
ἐγένετο, δρομαῖος μὲν ὁ Ζεὺς ὤρμησεν ἐπὶ τὴν
θάλατ-

De illa ipsa 'narrabo' tibi. NOT. Num hoc,
Iouem esse amatorem iamdudum puellae? istuc
equidem olim compertum habebam. ZEP.
Igitur amorem nosti: quae vero sunt consecuta
iam nunc audi.

2. Europa descenderat ad litus ludibunda,
aequalibus adsumtis comitibus: ibi Iupiter,
tauro quam se adsimilasset, vna ludebat
pulcerrimusque videbatur: etenim albus erat
perfecte, cornibusque scite intortis, et vultu
placido: lascivius ergo subsultabat in litore, mu-
giebatque suavissime, sic ut Europa auderet et-
iam inscendere taurum. Quod ubi factum est,
tum cursu citatissimo Iupiter ad mare festina-
vit

θάλατταν φέρων αὐτήν, καὶ ἐνήχετο ἐμπεσών·
ἡ δὲ πᾶν ἐκπλαγεῖσα τῷ πράγματι, τῇ λαιᾷ
μὲν εἶχετο τῷ κέρατος, ὡς μὴ ἀπολισθαίνει II)
τῇ ἑτέρᾳ δὲ ἠνεμωμένον τὸν πέπλον ξυνεῖχε.

NO. Ἦδὺ τῆτο θέαμα, ὦ Ζέφυρε, εἶδες
καὶ ἐρωτικόν, νηχόμενον τὸν Δία, φέροντα τὴν
ἀγαπωμένην. ZE. καὶ μὴν τὰ μετὰ ταῦτα
ἡδίῳ παραπολὺ, ὦ Νότε· ἡ τε γὰρ θάλαττα
εὐθύς ἀκύμων ἐγένετο, καὶ τὴν γαλήνην ἐπι-
σπασαμένη λείαν παρεῖχεν αὐτήν. ἡμεῖς δὲ
πάν-

vit ferens illam; iamque natabat illapsus. Eu-
ropa vero mirifice perculsa eo negotio laeua ap-
prehenderat cornu, ne deflueret; altera vento
agitatum pepulum continebat.

3. NOT. Iucundum illud Spectaculum, Ze-
phyre, vidisti, et amatorium, nantem Iouem,
portantemque dilectam. ZEP. Imo quae post-
ea consequuntur iucundiora multo, Note: nam
pelagus statim fluctibus vacauit, fluctroque ad
se attracto laeue sedatumque se praebeuit: nos
autem

II. Ἀπολισθαίνει] Quanquam omnes edi-
tiones seruent, neque huic verbo lex for-
mandi aduersetur, vsus tamen poscit ἀπο-
λισθαίνει. Hemst.

πάντες ἡσυχίαν ἄγοντες, οὐδὲν ἄλλο ἢ θεαταὶ
μόνον τῶν γιγνομένων, παρηκολυθῆμεν· ἔρω-
τες δὲ παραπετώμενοι 12) μικρὸν ὑπὲρ τὴν
θάλατταν, ὡς ἐνίοτε ἄκροις τοῖς ποσὶν ἐπι-
ψαύειν τῷ ὕδατος, ἡμμένας τὰς δᾶδας φέρον-
τες, ἡδὸν ἅμα τὸν ὑμέναιον. αἱ Νηρηίδες δὲ
ἀναδύσαι παρίππευον ἐπὶ τῶν δελφίνων, ἐπι-
κροτῆσαι, ἡμίγυμνοί αἱ πολλάί. τό, τε τῶν
Τριτώνων γένος, καὶ εἴ τι ἄλλο μὴ φοβερὸν
ἰδεῖν τῶν θαλαττίων, ἅπαντα περιεχόρευε τὴν
παῖ-

autem omnes quietem agentes, nihil aliud quam
spectatores solum eorum, quae fiebant, adfectaba-
mur. Amores porro iuxta volantes paululum su-
pra mare, sic ut nonnunquam summis pedibus de-
libarent aquam, accensas faces ferentes cane-
bant simul hymenaeum: Nereides vero emer-
sae adequitabant in delphinis adplaudentes, se-
minudae pleraeque: tum etiam Tritonum genus,
et si quod aliud non terrificum visu marinorum,
cuncta choreas ducebant circa puellam. Ne-
ptunus

12. Παραπετώμενοι] Magno consensu Edd.
παραπετώμενοι quae quidem scribendi
ratio apud alios etiam rarius inuenitur, sed
nunquam fere, quin vel manu exarati li-
bri, vel vulgati discrepent; nam longe est
ὑψιτάριος πετόμενος, quam πετώμενος, *πέ-
τεσθαι*, quam πετᾶσθαι. Hemst.

παῖδα· ὁ μὲν γὰρ Ποσειδῶν ἐπιβεβηκὼς ἄρματος, παροχρεμένην τε καὶ τὴν Ἀμφιτρίτην ἔχων, προῆγε γεγηθὼς, προσδοιπορῶν νηχομένην τῷ ἀδελφῷ. ἐπὶ πᾶσι δὲ τὴν Ἀφροδίτην δύο Τρίτωνες ἔφερον, ἐπὶ κόγχης κατακειμένην, ἀνθ' ἧς παντοῖα ἐπιπάττεσαν τῇ νύμφῃ.

Ταῦτα ἐκ Φοινίκης ἄχρι τῆς Κρήτης ἐγένετο. ἐπεὶ δὲ ἐπέβη τῇ νύμφῃ, ὁ μὲν ταῦρος οὐκ ἔτι ἐφαίνετο· ἐπιλαβόμενος δὲ τῆς χειρὸς ὁ Ζεὺς ἀπῆγε τὴν Εὐρώπην ἐς τὸ Δίκταιον ἄντρον, ἐρυθριῶσαν, καὶ κάτω ὀρῶσαν· ἠπίεστο γὰρ ἤδη, ἐφ' ὅ,τι ἄγοιτο. ἡμεῖς δ' ἐμπεσόντες, ἄλλος ἄλλο τῶν πελάγους μέρος διεκυμαίνο-

ptunus quidem conscenso curru, adfidentem lateri Amphitriten habens praecedebat, hilaris, viamque faciebat natanti fratri. Denique Venerem duo Tritones ferebant in concha decumbentem, flores omnigenos inspargentem sponfae.

4. Haec a Phoenicia vsque ad Cretam sunt facta. Postquam vero pedem in insula posuit, taurus non amplius extabat, sed prehensa manu Iupiter abduxit Europam in Dictaeum antrum rubore suffusam deiectisque oculis: iam enim haud ignorabat, cuius rei gratia duceretur: tum nos impetu facto alius aliam pelagi partem concitabamus.

μαίνομεν. ΝΟ. ὦ μακάριε Ζέφυρε τῆς θεας.
 ἔγώ δὲ γρύπας, καὶ ἐλέφαντας, καὶ μέλανας
 ἀνθρώπους εἶδον.

bamus. NOT. Te beatum, Zephyre, specta-
 culo : at ego gryphas interea, et elephantos et
 nigros homines videbam.

+ De somnio, seu, Vita Luciani	3
Ad eum qui dixerat, Prometheus es in verbis	29
+ Nigrinus, siue de moribus Philosophorum	46
Iudicium Vocalium	107
+ Timon, siue Misanthropos	123
Halcyon, seu de Transformatione	210
Prometheus, siue Caucasus	221

Deorum Dialogi.

Promethei et Iouis	248
Cupidinis et Iouis	251
Iouis et Mercurii	255
Iouis et Ganymedis	256
Iunonis et Iouis	264
Iunonis et Iouis	270
Apollinis et Vulcani	277
Vulcani et Iouis	281
Neptuni et Mercurii	284
Mercurii et Solis	287
Veneris et Lunae	291
Veneris et Cupidinis	294
Iouis, Aesculapii et Herculis	297
Mercurii et Apollinis	300
Mercurii et Apollinis	303
Iunonis et Latonae	306
Apollinis et Mercurii	310
Iunonis et Iouis	313
Veneris et Cupidinis	317
Deorum Iudicium	321

Martis et Mercurii	345
Panis et Mercurii	348
Apollinis et Bacchi	352
Mercurii et Maiaë	355
Iouis et Solis	359
Apollinis et Mercurii	364

Dialogi Marini.

Doridis et Galateæ	368
Cyclopis et Neptuni	374
Alphei et Neptuni	378
Menelai et Protei	381
Panopes et Galenes	384
Tritonis, Amymones, et Neptuni	387
Noti et Zephyri	390
Neptuni et Delphinum	393
Neptuni et Nereïdum	395
Iridis et Neptuni	399
Xanthi et Maris	401
Doridis et Thetidis	404
Neptuni et Enipei	407
Tritonis et Nereïdum	409
Zephyri et Noti	415

L I P S I A E
EX OFFICINA SOMMERIA.